UNION CHRISTIAN COLLEGE

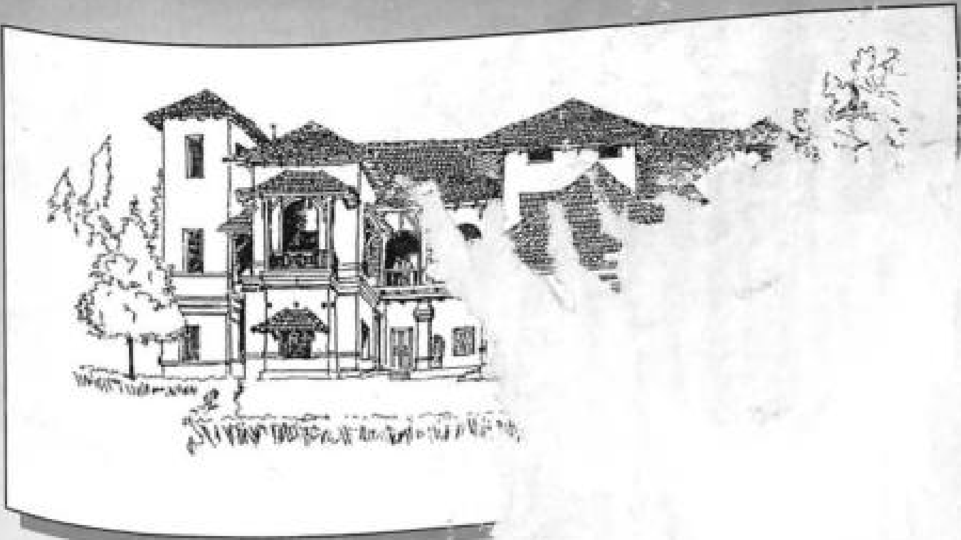

PLATINUM JU[illegible]IL[illegible]
COMMEMORATION VOLUME

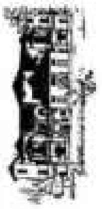

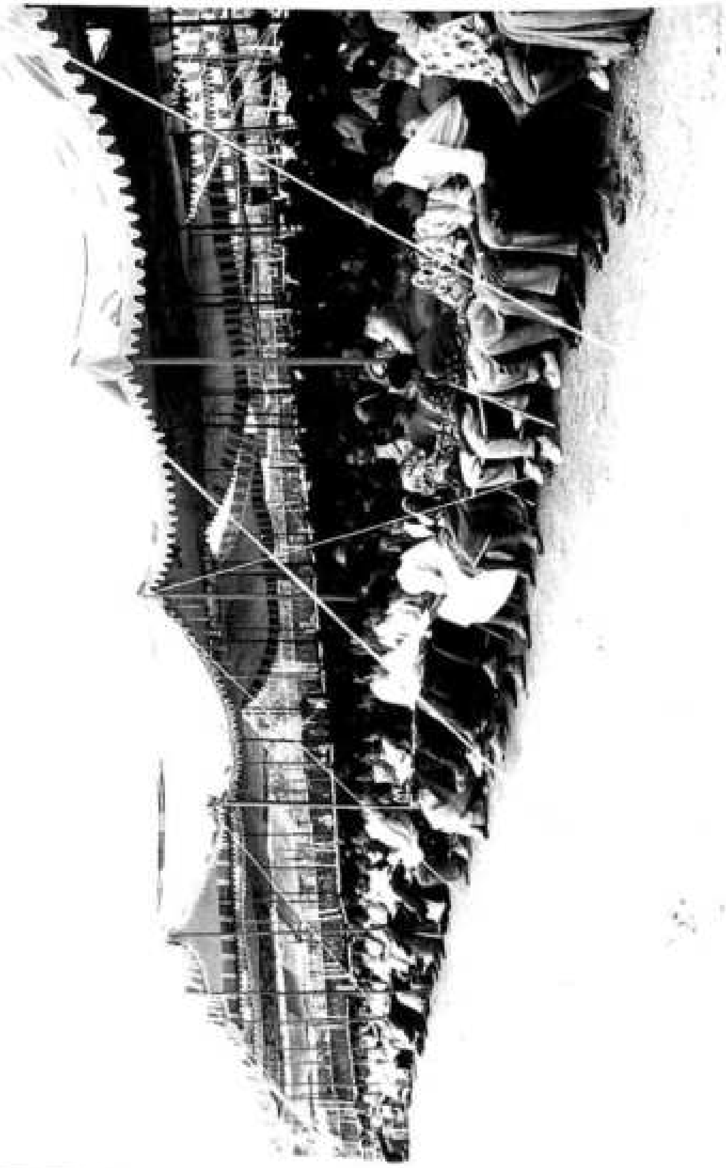

UNION CHRISTIAN COLLEGE
CELEBRATES
PLATINUM JUBILEE

FOR REFERENCE ONLY

UNION CHRISTIAN COLLEGE

ALWAYE, KERALA, INDIA

FOR REFERENCE ONLY

PLATINUM JUBILEE COMMEMORATION VOLUME

(1921 – 1996)

LIBRARY, UNION CHRISTIAN COLLEGE, ALWAYE-2, KERALA

Telephone: 0484 - 625194
624003
623613

E-mail:uccicit@md2.vsnl.net.in
http://www.icbs.com/uccollege
http://education.vsnl.com/uccollege

FOR REFERENCE ONLY

राष्ट्रपति
भारत गणतंत्र
PRESIDENT
REPUBLIC OF INDIA

25-11-1997

Message

The Union Christian College, Alwaye, is a premier educational institution in our country with a proven record of academic excellence. It has prepared several generations of students for a purposeful and productive life in society by moulding their character and personality and making them responsible and partriotic citizens. The students and alumni of the U.C.C. have made a mark for themselves in diverse spheres of national life.

On the occasion of the Platinum Jubilee celebrations of the Union Christian College I extend my greetings to the students, teachers, staff and alumni of the College and wish them all success.

K. R. Narayanan

GOVERNOR OF KERALA
RAJBHAVAN
THIRUVANANTHAPURAM.

10-8- 1997

Message

I am happy to know that the Union Christian College, Alwaye, is celebrating its Platinum Jubilee in 1996-97 and that a Souvenir is proposed to be released to mark the occasion.

I hope the Souvenir will be a prestigious publication highlighting the 75 year old history of the Union Christian College, and also the eminent personalities of today who had their education at the Union Christian College, Alwaye.

I hope that the students of the College and the people of the area would benefit from the various events of the Platinum Jubilee celebrations like academic seminars, cultural shows, and talks by eminent men.

I send my best wishes on the occasion of the release of the Platinum Jubilee Souvenir.

(Sd/-)
(Sukhdev Singh Kang)

E. K. NAYANAR
Chief Minister, Kerala

23-04-1998

Message

I am happy to learn that a Souvenir is being brought out to mark the Platinum Jubilee celebrations of Union Christian College, Aluva.

Platinum Jubilee is definitely a milestone in the history of an institution and it is an event to be celebrated.

During these years, this institution has grown considerably. Now it is a prestigious college, which maintains a significantly high level of academic excellence. All those who have contributed to this tremendous growth deserve our special mention. Of course, this is a moment of satisfaction for not only those who run the institution, but also for those who hold this College in high esteem. The rare virtuosity with which U.C. College has been contributing towards the field of education has been noted by one and all.

I extend my good wishes to the Souvenir, which I hope, would contain informative articles. Let the latent talents truly get reflected in it.

(Sd/-)
E. K. Nayanar

P.J. JOSEPH
MINISTER FOR EDUCATION AND WORKS

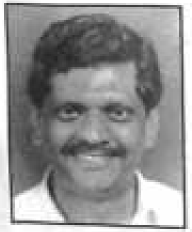

18/11/1997

Message

I am happy to know that the Union Christian College, Alwaye is bringing out its Platinum Jubilee Commemorative Volume. Let us on this occasion remember with gratitude all those who have worked for the glory of the College. I hope that the articles in the Commemorative Volume would reflect the glorious past of this renowned institution. I wish the venture all success.

(P. J. Joseph)

Mahatma Gandhi University

Prof. (Dr) V. N. Rajasekharan Pillai
Vice Chancellor

PRIYADARSHINI HILLS
KOTTAYAM - 686560
KERALA STATE
S. INDIA

March 09, 1999

Message

I have great pleasure in extending my best wishes and felicitations to U.C. College, Aluva, on the occasion of publication of a Souvenir in connection with the Platinum Jubilee Celebrations. During the past years of its dedicated service, this College has produced a large number of men of importance in the academic, administrative and govenmental set-up of the country. In addition to keeping good academic standards, the College has also got a good track record of maintenance of discipline. It is also important to note that the College gives due importance to research and extension too. The services of the College in the social upliftment of the region are laudable. I take this opportunity to congratulate the teachers, students, Principal and the management for undertaking this endeavour of publishing a Souvenir which would definitely reflect the curricular, co-curricular, cultural and extension activities of the College.

The academic environment of the College, the high quality of the teaching faculty, the encouraging attitude of the Management and the confidence of the society in this institution would definitely bring this College to the forefront of higher education in the nation.

I wish the endeavour all success.

V.N. Rajasekharan Pillai

Telegrams: Devalokam.

Telephone: 570569 578500

The Malankara Orthodox Syrian Church

CATHOLICATE OF THE EAST

BASELIOS MARTHOMA MATHEWS II
CATHOLICOS OF
THE APOSTOLIC THRONE OF ST. THOMAS
AND
MALANKARA METROPOLITAN

CATHOLICATE PALACE
KOTTAYAM-686 038
KERALA, INDIA

27-10-'97

Message

Blessing to our beloved Dr. Rajan Varghese, Principal of Union Christian College, Aluva.

Dear beloved,

On the occasion of the Platinum Jubilee celebrations of Union Christian College, we are pleased to send our greetings and good wishes. We are happy that Union Christian College has been doing yeoman service for the promotion of human resources development in our country for the last seventy five years. The valuable contribution it has made for higher education is well appreciated.

Union Christian College is noted for its excellent record not only in examination results but also in various other activities. It is creditable that special care could be taken for the intellectual, physical and spiritual development of the students. No doubt the main aims of education were also strictly adhered to, namely, the imparting of sound learning, the building of character and the spread of spiritual truth and knowledge of God.

Hope the college will continue to provide necessary guidance, direction and inspiration for the youth to be worthy citizens in our country capable of facing life without flinching.

May God Almighty shower His blessings on all the members of the Union Christian College family in their endeavours for a true and genuine Christian Higher Education, to produce intellectually and spiritually inspired men and women.

With all best wishes,

Baselios Marthoma Mathews II

Dr. Geevarghese Gregorios Metropolitan
President, The Holy Episcopal Synod

Malankara Jacobite Syrian Orthodox Church

MAR JULIOS SEMINARY
Perumpally P.O. Mulanthuruthy
Ernakulam, Kerala, India.

23-10-1997

Message

It is with great pleasure that we heard about the Platinum Jubilee Celebrations of the Union Christian College, Alwaye. We are proud of this prestigious temple of learning, which has contributed scholars and great men to our nation, and we are privileged to have their services in the social, cultural, political, religious and educational fields.

When the College was founded in 1921 the pioneers were imparting a new vision to the Christian world by starting a College as a joint venture of the Jacobite, Orthodox, Marthoma and C.S.I. Churches. Though at that time ecumenism was not so popular in Kerala the pioneers of the College realized ecumenism in practice through their joint effort.

On this occasion of the Platinum Jubilee, we rejoice in all the great achievements of the College. We have great pleasure in sending our best wishes to the Manager, Principal, staff and students of the College. May God bless the College abundantly to render greater services to humanity.

Dr. Geevarghese Gregorios Metropolitan

MODERATOR

CHURCH OF SOUTH INDIA

MOST REV. DR. V.P.DANDIN
M.A., B.D., D.D., D.Litt.,
Bishop
Karnataka Northern Diocese

3rd Nov. 1997

Message

Greetings to you in the precious name of our Lord and Saviour Jesus Christ. I am so very glad to note that the Union Christian College Alwaye, celebrated its Platinum Jubilee and that the Inaugural Function was graced by His Excellency Dr. Shanker Dayal Sharma, the former president of our nation. I was also happy to note that they were concluded by the Hon'ble Chief Minister, Sri. E.K. Nayanar of Kerala. Celebrating a Platinum Jubilee is indeed an important milestone and should depict the enormous progress and development of the institution. I am convinced that this College would have had a long and rich heritage of service to humanity. Many an ignorant mind would have come out of the caves of ignorance to the marvellous light of knowledge in this institution.

"The Good we do is never lost,
Each kindly act takes root,
And every bit of love we sow
In time will bear its fruit."

It is my earnest wish that not only during the Platinum Jubilee year, but throughout the years to come, this noble place of learning will be a beacon of truth, charity, love, care and dedication to the task of shaping young minds. Seminars and workshops should aim at teaching the young minds to grow in the knowledge of the Almighty's power and to live a useful life that brings glory to His precious name. May the Almightly lead you and all those who are involved in teaching with love and fill with wisdom all those who come seeking knowledge and enlightenment making them His vehicles of compassion and care.

With all good wishes.
Yours in His Service.

Most Rev. Dr. V.P.Dandin
Moderator, CSI & Bishop, KND

From the Manager

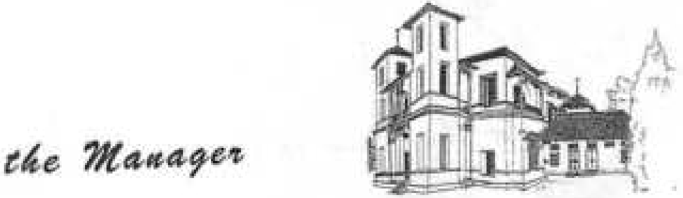

The Union Christian College, Alwaye, has completed 75 years of useful service to society. The College was founded in 1921 with a vision of academic excellence, value education and strong Christian fellowship. Over the years, the institution has remained by and large true to the vision of the founding fathers. The alumni of the College continue to pay glowing tributes to the inspiration they have drawn from here.

The College offers 12 undergraduate and 8 postgraduate programmes besides its own Certificate Courses, Diploma Courses and PG Diploma Courses through centres established by it. In its onward march it may have lost some of its distinct characteristics like the residential system. There must be an effort to regain the sublime traditions. The College has to rediscover its vision to be more relevant for service in the next millennium. In the masterplan prepared for future development, we have dared to dream big. With the cooperation of all the participants, I am confident the College will continue its dominant role in the field of higher education.

As an old student of the College who graduated in 1951, I wish to add my tribute of gratitude. I have gained much from here; so have thousands of students of different generations. The College taught me to try not to be a man of success, but to be a man of value.

Let the cosmopolitan outlook and the spirit of ecumenism shine in the life of the College. Let Christian virtues continue to make lasting impact on the students who pass through the portals of this institution.

The College was founded as an adventure of faith and it still continues to be so. "The adventure of faith is exciting, difficult and exacting, but full of poetry, of new discoveries, of fresh turns and sudden surprises."

May the Platinum Jubilee projects be significant milestones in the progress of my alma mater.

Rev. K. C. Mathew

March 20, 1999

From the Principal

The blaze and dazzle of the Jubilee festivities have been left behind. I write this two years later, in the less brilliant, but steady afterglow that affords a more sober view.

Even as the Union Christian College has been looking ahead and charting new directions, the routines of an affiliated college continue to be discharged efficiently. Curricular changes have already had an impact on the academic environment. There is a new awareness in the college of the need for quality. The results are impressive, though there is still room for improvement.

While remaining within the affiliating system, the College has been establishing a new identity for itself, and realizing new obligations. Projects of benefit to the institution, the faculty and the community, are being taken up regularly. Departments are turning professional and gaining in sophistication. There is a hum of activity in the computer centre. Ancillary courses - with a pronounced humanistic thrust - are being offered through nodal centres. Outreach activities, courses and training schedules keep the college busy even during week-ends. The National Assessment and Accreditation Council (NAAC) peer team has visited the college, and accreditation is expected to come through within a couple of months.

The very texture of the campus is being transformed. Giant portal frames of the new multipurpose - auditorium-cum-community centre tower against the skyline. The brickwork of the new Psychology block is already looking up.

The idyllic campus of the past, and a part of its simplicity and grace will vanish. This will be a pain that we will carry, as the inevitable price that has to be paid for moving with the times. But what warms our hearts is the fact that the vision and faith of the founding fathers remain the sustaining essence of the College even after seventy seven long years.

March 20, 1999

Rajan Varughese

Editors
Varghese John
A. M. Geevarghese

Editorial Board
Prof. K. K. Abraham
Dr. A. M. Chacko
Dr. P. M. Chacko
Prof. A. M. Geevarghese
Dr. A. Gopinathan
Prof. P. J. Joseph
Prof. V. P. Markose
Prof. L. I. Paul Sundar
Dr. Rajan Varughese (Principal)
Dr. Varghese John (Convener)

Consultants
Sunil Prabhakar
Jose V. George
K. Leo Paul

Cover Design & Sketches
Madanan

Digital pre-press
C-Soft & Vibgyor Vyttila

Printing
Viswabharath Offset (p) Ltd.

Production
Union Christian College

Editorial

Jubilee time is a time of celebration. Nostalgia touches the heart strings, and pride runs over. Celebration often knows no moderation, and one may be trapped in it a moment too long. But even as the effervescence settles, reflection must take over and grow into dreams. The Platinum Jubilee was all this for Union Christian College. And this Commemoration Volume must capture the sentiments, the pride, the exaggeration, the reflections and the dreams. The substance - at least a measure of it - may be found here; the bubbles, of course, must escape.

Much has happened since the beginning of the Jubilee programme. Sri. K.R. Narayanan has become the President of India, succeeding Dr. Shanker Dayal Sharma, who inaugurated the celebrations in the College. Other high offices in the country and the state too have seen changes. In the College itself, a variety of projects conceived around the period have already begun to present a new reality, adding richness to life.

History trembles at the end of a millennium. Millennial thinking is the order of the day. Grand changes have been envisaged in the wake of the Jubilee. These may transform the Union Christian College in a sensational way. One also realizes that the College has been changing all along in substance and form, less perceptibly perhaps, as it courses through the hands and minds of newer generations.

Except for invited articles on different aspects of higher education, all the other pieces in this volume are by those who have been part of the Union Christian College community at some time. A good deal of it exudes nostalgia, but even here runs a thread of changing predilections.

Editors

CONTENTS

Speech by Dr. Shanker Dayal Sharma, President of India — 17

Address by Dr. P.C. Alexander during the Platinum Jubilee Celebrations — 21

ചില ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകൾ   അലക്സാണ്ടർ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാപ്പോലീത്താ — 27

യതിയുടെ കത്തുകൾ — 31

Letter from Rev. B.G. Crowley — 33

The Union Christian College Announced — 39

The Union Christian College at Alwaye   T.B. Thomas — 41

Malcolm Muggeridge — 44

വള്ളത്തോളിന്റെ പ്രസംഗം — 45

Fellows who Made the Fellowship   C.T. Benjamin — 47

യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് - അതിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ   [illegible] — 49

സത്യം നിങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കും   വർഗ്ഗീസ് [illegible] — 56

Rediscover the Meaning   Rev. Thomas John — 58

യു.സി. കോളേജ് - ഒരു ചരിത്രവിമർശം   പി. കെ. [illegible] — 65

മഹാവിദ്യാലയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ   [illegible] — 75

എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട യു.സി.   [illegible] — 77

എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു വഴിത്തിരിവ്   [illegible] — 79

ഒരു [illegible] ഓർമ്മ   [illegible] — 83

Management as a Career   M.V. Pylee — 85

The Managerial Function in Higher Education   C.T.Kurien — 92

On Reviewing Higher Education   Titus Mathews — 95

Reminiscences about the Growth of the Chemistry Department   T.R. Anantharaman — 101

The Years in Alwaye (1942-1960)   Mrs. K.C. Joseph — 103

My Reminiscences about the College   P.M.Mathai — 105

സ്മരണകളിലെ യു.സി.കോളേജ്   [illegible] — 107

കളിസ്ഥലങ്ങളിലെ മായാത്ത ഓർമ്മകൾ   സി.ജി. വർഗ്ഗീസ് — 111

[illegible]   [illegible] — 113

ശിക്ഷ   [illegible] — 115

ഒരു വിദ്യാർത്ഥി [illegible]   [illegible] — 116

[illegible]   [illegible] — 117

[illegible]   [illegible] — 118

ഓർമ്മയുടെ കാവൽക്കാർ   [illegible] — 119

സേവനപാതയിലെ [illegible]   [illegible] — 123

സ്നേഹ(സ്)മരണം   [illegible] — 125

കുന്നിൻ മുകളിലേക്കുള്ള വഴി   കെ. [illegible] — 129

CONTENTS

ഒരു പറ്റം കലാലയ കവിതകൾ   [illegible] — 131

Arch to Arch: Remniscences   Cor-Episcopa Elias Thombra — 133

The Union Christian College of My Dreams   T.Simon — 137

With Malice towards None and Goodwill towards All   P.J.Joseph — 139

ജൂബിലിയാഘോഷങ്ങൾ - ഒരു റിപ്പോർട്ട്   [illegible] — 153

My Mission to USA Programme   A.M.Chacko — 157

Memories of Childhood in U.C.College Campus 1921-42   A.V.Jacob — 163

Mother I Salute You   K.C.Peter — 166

Remniscing about the 30's   John Philip — 167

Inspiring Remniscences   M.Mathew — 169

Nostalgic Memories of a Dear Alma Mater   P.P.Philip — 171

The Recollections of an Old Boy at Seventy five   V.J.Mathew — 173

My College Days in U.C.   T.C. Achamma — 177

What U.C.College Did for Me   C.M.Achamma — 177

Memories that Never Fade   V.T.Thomas — 179

Memories of My Student Life in U.C.C   Mrs. A.K.Thampi — 181

Sweet College Memories   M.N.Menon — 185

Down Memory Lane   N.K.Vijayan — 187

യു.സി.കോളേജിലെ ഗുരുശിഷ്യ ബന്ധങ്ങൾ   [illegible] — 189

[illegible]   [illegible] — 191

[illegible]   [illegible] — 193

ഓർമ്മകളുടെ [illegible]   [illegible] — 194

ഓർമ്മകളിലൂടെ ഒരു തിരിച്ചുപോക്ക്   [illegible] — 196

ഓർമ്മയുടെ കളിത്തട്ട്   [illegible] — 201

ഓർമ്മയുടെ കണ്ണുകൾ   [illegible] — 202

[illegible]   [illegible] — 203

ആത്മവിദ്യാലയമേ ....നമസ്തേ   [illegible] — 206

ഓർമ്മകളിൽ നിറയുന്ന യു.സി.   [illegible] — 207

ആലുവ യു.സി കോളേജ്-എവിടെയും ഒരു ചരിത്രസ്പർശം   [illegible] — 208

ഇടവഴികളിൽ വിരിയുന്ന സൗഹൃദങ്ങളുടെ സ്മരണകൾ   [illegible] — 217

The Departments — 218

Reports — 230

Platinum Jubilee Fund — 235

List of Advertisers — 240

SPEECH

BY

DR.SHANKER DAYAL SHARMA
PRESIDENT OF INDIA

AT THE

PLATINUM JUBILEE CELEBRATIONS OF THE UNION CHRISTIAN COLLEGE ALWAYE, ERNAKULAM

Wednesday, February 14, 1996
25 Magha, 1917 (Saka)

I have immense pleasure in associating myself with the Platinum Jubilee Celebrations of the Union Christian College, Alwaye. This great institution has completed 75 years of service to our society, particularly in Kerala. It has produced women and men of great renown and eminence, who have enriched our public life with their contributions.

The great message of Christianity, and indeed of all religions, is that service to humanity is service to God. Christianity reached the shores of India as early as 52 AD when St. Thomas, the Apostle of Lord Jesus Christ is said to have landed near Cranganoor, not far from Alwaye. It is believed that he established seven churches in the country. The Christian tradition has spread the gospel of care and compassion, charity and hope throughout the world. The work of the Church in India, in the spread of education has truly been a remarkable endeavour, which has met with notable success.

The motto of your college: "Truth shall make you free" encapsulates in a few words the great spiritual idea of India and of all religions. It is the philosophy of Bapu also. Writing about the common message of diverse religious traditions, in 'Young India' of December 22, 1927, Bapu said: "I have not been able to see any difference between the Sermon on the Mount and the Bhagavad Gita. Today, supposing I was deprived of the Gita and forgot all its contents but had a copy of the Sermon, I should derive the same joy from it as I do from the Gita."

Our national motto is:

" सत्यमेव जयते "

(Truth shall triumph)

One of the well-known verses of the Rig Veda states:

" एकं सद् विप्रा बहुधा वदन्ति "

(Truth is one, the learned may describe it variously)

Of the many ways to Truth or to God, the path of learning and knowledge has found a place of prominence in our tradition. It has been said:

" सा विद्या या विमुक्तये "

(Education is that which liberates)

The Rig Veda contains several prayers seeking the bestowal of knowledge and wisdom. In a beautiful verse of the Rig Veda, it is said:

इमां धियं शिक्षमाणस्य देव

क्रतुं दक्षं वरुण सं शिशाधि । ऋ. 8/42/3

"O All - pervading Source of Light! Sharpen the intelligence, wisdom and insight of him who is striving for enlightenment."

The pursuit of Truth is indeed the driving force behind human creativity, discovery, invention and innovation. It provides the raison d'etre for science and for religion.

True education enables an individual to discover his or her own innate potential. It nurtures and develops our skills and talents through rigorous training and discipline. It is not merely learning by rote. It is the training to think objectively and in a rational manner; it is a process through which we equip ourselves with the tools to analyse, comprehend and in turn contribute to the accumulated store of knowledge. It builds character and helps us to participate as productive individuals in society. It enables us to be confident and self-reliant citizens. It inculcates humility in the individual and prepares the seeker for the long journey of life.

It is said in the Hitopadesa:

विद्या ददाति विनयं विनयाद्याति पात्रताम् ।

पात्रत्वाद्धनमाप्नोति धनाद्धर्मं. ततः सुखम् ।।

[Knowledge induces humility (from awareness of the greatness and vastness of Truth); humility confers eligibility for responsibility, recognition and reward].

The same sentiment is expressed in Christian thought in the Gospel according to Saint Mathew: "Blessed are the meek: for they shall inherit the earth."

In its noblest and pristine form, learning and knowledge represent a striving for Truth.

The Union Christian College is a landmark institution which was established in accordance with the great Christian tradition of dissemination of knowledge and modern education in India. The distinguishing feature however, was that unlike other similar initiatives, the UCC represented an entirely Indian effort. It was a band of young and enthusiastic sons of Kerala who set up this institution with the principal objective of "Service of Society" as a whole. A related goal was to promote unity within the Christian community and indeed amongst all communities, Christians and non-Christians alike, irrespective of caste, creed, or religious distinction.

This institution became known for its work in fostering awareness amongst the youth about India's rich pluralistic traditions, our common cultural and spiritual heritage and the underlying unity of our society. This work is of abiding relevance. It is essential to strengthen and further enhance awareness about India's ancient culture of oneness, synthesis, assimilation and harmony encompassing people of all religions, castes, creeds, regions and races. Our educational institutions have an important role to play in making us more aware both of our own immediate environment and traditions as well as those of our neighbors and indeed of India as a whole.

I recall Gandhiji's message of unity to your college, during his visit on January 17, 1934. He spoke about the evil of untouchability. In his speech he said: "There should be not only no untouchability as between Hindus and Hindus ....(but) ... there should be no untouchability whatsoever between Hindus, Christians, Mussalmans, Parsis and the rest." Bapu's message is of great importance to our society and all of us must abide by it.

The electrifying presence of Gandhiji during his earlier visit to the UCC in 1925, was referred to by Malcolm Muggeridge, a teacher in your College who later became an eminent literary personality and editor of 'Punch' in England, in his 'Chronicles of Wasted Time.' He wrote: "A visit to the college by Gandhiji in the course of a tour of Travancore gave great impetus to the Swarajist sentiments among the students and the staff. I went down to the railway station to see him arrive. A vast crowd of at least 10,000 strong had already assembled there... He addressed the students. ... They then jumped up and down shouting Mahatma Gandhi Ki Jai, Mahatma Gandhi Ki jai, ...they were transformed... it was nationalism that enthused them". We are all proud of the participation by the students of this college in our freedom struggle.

While the college played an important role in inculcating awareness of India's great heritage, it also opened a door to the positive influences of Western civilization. With an international faculty, an attempt was made to create an atmosphere where there was an intermingling of both Eastern and Western cultures.

It is interesting to observe that around the time that this college was founded in Kerala, Gurudev Rabindranath Tagore had launched a great experiment in Santiniketan. During a visit to the Union Christian College in 1922, Gurudev referred to his philosophy behind Viswa Bharati and its relevance to other educational

institutions in India. He said: "India must be saved... by revealing the best gift which she carries hidden in her heart. This must be revealed to the world and to herself.... When the doors are shut and when it is dark, then we are ignored by the whole world. We must, therefore, open our doors and say to the world: 'We also have our contribution of light to make in the lamp-festival of the Continents'. You students must say to yourself, that you belong to this great land and that therefore, it is your duty to discover and reveal to the world the best that is in your country."

This great message of cross-cultural fertilization and linkages is of abiding relevance. It is more important today than ever before, as India has launched a conscious policy of globalization and integration with the world economy. This philosophy is very much in accord with what Gurudev and Bapu had said of allowing cultures of all lands to blow across our homes, while being rooted in our own culture, so that we are not blown off our feet.

The Union Christian College has made signal contributions over several decades in providing to society talented and dedicated individuals who have worked enduringly for the national objectives of peace, freedom and prosperity. It has produced independent and productive citizens who have made lasting contributions to national reconstruction and development.

On this occasion, when we celebrate 75 glorious years of the UCC, we should also plan for the future. I am sure that all of you, students and professors, alumni and well wishers of this college are already actively engaged in this task.

I would like to stress only two aspects. First, please strengthen your work and activities in support of our secular and democratic traditions. Our society is resilient and strong. Nevertheless, there is no room for complacency. It is incumbent upon all of us to strengthen the democratic pluralism and oneness on which our society is based.

As we prepare to enter the next century, I believe that institutions such as yours, should continue to evolve and keep pace with changing times and developments. There are today immense opportunities for our youth in diverse sectors. The inherent talent, skills and training of our people are well matched to give us our rightful place in the global economy. We can assist in this process by identifying the areas in which India has a comparative advantage by focusing on educational development and training in some of them. I am referring in particular to areas such as information technology, in which our professionals have built up an enviable reputation throughout the world.

With these few words, I have great pleasure in inaugurating the Platinum Jubilee Celebrations of the Union Christian College. I wish the college many more years of fruitful service to our society.

JAI HIND

* Dr. P.C. Alex.

ADDRESS DURING THE PLATINUM JUBILEE CELEBRATIONS

Justice Narendran, Principal Dr.Rajan Varughese, Rev. K.C.. Mathew, distinguished members of the staff, beloved students, old students of U.C.College.

It is a great privilege for me to participate in this jubilee celebration and to face this large gathering, mostly of the old students of the U.C. College. Let me at the very outset convey my greetings and good wishes to the old students who I understand have gathered here from different parts of the country, not only of the state. I share with them the joy, the elation, the pride, of having been old students of this beloved Alma Mater of ours. Many of us, after studying in this institution, have pursued our studies in other institutions as well. I myself after my intermediate course here during the years 1936 - 38 went for my honours course to Trivandrum and my research at Annamalai University. I am sure many of you may have spent a couple of years here or even four years here and then gone to other institutions for higher studies. But there is something very special about our association with this college, some thing very unique which binds us emotionally to this institution. I can't describe what that is. There is a special feeling of loyalty, of pride and a sense of belonging when you think of the U.C. College and that is why, even several years after having passed out of this college, you think of this college as your own mother institution and when you're asked to come back here as a speaker, you find it difficult to resist that invitation.

The Principal mentioned that I was here to participate in the 60th Anniversary Celebration. Now, when I was invited to be here for the 75th Anniversary Celebration, it became difficult to say no because there is a sentimental attachment in the heart of hearts of all old students. When I was invited here, I thought that mine would be one of the earliest batches and nobody earlier than 1936-38 would ever be present here. I thought it was a very early vintage 36-38. We were ten years away from independence. The atomic bomb had not been invented. We belonged to two princely states: I to Travancore, and some of you to Cochin.

We in Travancore were taught that the food we ate, four times or three times a day was all gifts by the Maharaja, and he was remembered as "*Annadathavaya Ponnuthamburan*," not merely our Lord and Master but one who gave us our daily bread though our parents earned it by the sweat of their brow – this was the culture in which we were brought up.

I stayed in the Tagore hostel, and the Holland hostel. The present generation will not believe, there

* *Distinguished alumnus of the College. Formerly, Principal Secretary to the Prime Minister, then the Governor of Tamil Nadu, and at present, the Governor of Maharashtra.*

This is a transcription of Dr. Alexander's address during the Platinum Jubilee Celebrations. Editorial interference with the oratorial language and style has been minimal. Of course, the punctuations can hardly substitute the pauses, tonal variations, etc. of the speech. The concluding words could not be covered by the recording, and hence have not been included. *Editors.*

were no bath rooms in the hostel. We had to go to the river for our daily baths. There was no electricity in the hostel. An old peon who was in charge of all the boys in the hostel would have our kerosene lamps lit up so that we could read. No electricity anywhere. There were no gravel streets and unlike what Mr. Narendran says, there were no women in the college. It was an altogether different world. But for us, coming from the villages and small towns of Travancore, when we entered the gates of this great institution and when we remembered that we were going to be students of Professors A.M.Varkey, K.C.Chacko, V.M.Ittyerah and C.P.Mathew, we felt as if we were entering a new world of knowledge and skills, of values and standards. These were legendary names in our villages and towns and we were coming to the *Gangotri* of knowledge and values and we felt a special pride in being students of AMV, KCC, VMI and CPM.

I spoke to you about the special bond that binds us to this college. That bond was the tradition of the U.C. College. Every college can boast of its tradition. But this tradition was a very special one established by four good men who came to this place in their twenties, who gathered a team of dedicated men to work with them, who did not bother much about getting first classes, 100% passes and distinctions in the examinations but who cared more for building up young men with certain values in life; who believed that the purpose of education was not merely giving them skills and knowledge but something more than that: of creating in them some sense of values and some pride in having these values. The four names that I mentioned were not merely names of teachers but of four good men. That is the difference they made to this college. They were four good men and they succeeded in getting round them equally eminent educationists and people who were committed to the values which they cared for.

I remember the great teachers of my college with gratitude and a sense of pride: Prof. Aravamudam Iyengar teaching English; Mr. Venkataraman, whose name has been mentioned, teaching Mathematics; Mr.Anantharaman (who is happily with us) in the sole charge of the Chemistry Department; Mr. D.P. Unni, a famous name in Malayalam literature, a great authority as a critic in Malayalam literature at that time; Kuttipuzha Krishana Pillai, who opened a new path of literary criticism and original writing in his time; Prof. T.V. Ramanujan who taught us Economics and History; Mr. T.B. Ninan who taught us Physics; Mr. Joseph who taught Botany; Rev. K.C.Joseph; Rev. John; T.I.Punnen; K.Jacob. I wouldn't say all of them were as brilliant and eloquent as A.M. Varkey in their speeches. But they were all committed to the one cause, ie., to consider education, the responsibility of education, as a sacred trust entrusted to them, ie., to make sure that the men who passed through their hands are moulded and shaped into good men during the short period for which they are in their charge.

This tradition started by the first generation of teachers has been maintained in this institution because this college has always had a small core of people committed to those values. While many would have come here as teachers, just for the sake of teaching as a profession, there are still a few -- and they were always a few -- from the days of the great founders who consider teaching not as career but as a calling. And that is why this college continues to maintain its tradition in its pristine form.

Justice Narendran in his speech has referred to certain aspects of education. In fact, today, I want to share my thoughts with you on the same subject, that is the future role of education, especially of higher education. Within a year from today, we will be completing our 50 years of independence, in 3 1/2 years from now, we will be stepping on to the 21st century. But if we look back to the last 50 years of our independence and reflect on where we went wrong, where we were proved right, the one thought that comes uppermost in my mind is that we went completely wrong in the strategy for development in the social sector, while we succeeded immensely in all other sectors. Whether it is agriculture, industry, or infrastructure, we've been ahead of all other developing countries and we have been successful in establishing a record of which we can legitimately be proud. But when it comes to social sector - health and education and particularly when it comes to education we have to admit with a sense of shame and guilt that we have not given the right priority to this sector.

And today, while we are in the list of the most advanced industrial countries of the world and we are progressing very well as a country which has succeeded well in developing infrastructure, we will find that we are in the bottom list as far as the criteria for assessing progress in the social sector is concerned. I am one of those who believe that 50% of the problems we face today are the result of this neglect of the social sector, particularly this perversion in the priorities that we gave to the education sector. Look at the problems that face us today. We run the election successfully every five years. We are proud of the fact that while several other developing countries have distorted the election process, the democratic process itself, and have converted themselves into one party governments and some have turned to dictatorships and what not, we have been maintaining elections regularly every five years and conducting them well. But we should also remember that 70% of the women in the largest states of our country, U.P., M.P., Bihar & Rajasthan, cannot read or write in their own language. In one or two states 75% of the women cannot read or write in their own language.

Again, the problem of vast disparities that we find around us -- disparities between rural areas and urban areas, disparities between advanced communities and backward communities, disparities between women and men -- stare us in the face even today when we talk of democracy and equality. The second major problem. Again, in the rural areas, please remember I am not talking of Kerala. There are no rural areas in Kerala in the sense there are in the rest of India. I am talking of the rest of India. In the rural areas, even after so many attempts to encourage women to take to education, out of 100 girl students admitted into the primary class only 40 reach grade IV, 14 grade VIII and only one reaches grade XII. The drop-out rates of girl children in the rural areas is unpleasantly embarrassing. Poorer countries than India -- Vietnam, Tanzania, Sri Lanka -- have achieved much greater success in women's education. But in this country, we keep the women at the bottom of the list. If there is an option for a father to send one of the two children, between a boy and a girl, to school, he has always made up his mind that it will be always the boy and never the girl.

I am chancellor of 15 universities in Maharashtra. Unlike in my state of origin, we conduct convocation in every university punctually and regularly. And convocations are not disturbed by students or political groups. So I invariably attend these convocations. And whom do I see mounting the steps, receiving the gold medals from my hands? 90% girls. Occasionally, to relieve the boredom, you will find a boy stepping up, sometimes to receive a second prize which will be a silver medal. I can't see the girls at that distance but I wish to assure you, you are far more intelligent than the boys. God has given the girls far more brain matter, and given the opportunity, they can better the boys in any examination and this is what I have found in my experience as chancellor in the Maharashtra state. We don't give them opportunities. We don't give them

the text books, the time to read, the leisure to do home work, because the girl child has to attend to so many other chores at home. She has to fetch water from the pipes, walking several miles sometimes. But in spite of all the handicaps, the boy who comes home will be given a sumptuous meal and the mother will take care to see that he does his studies and enjoys his rest and sends this poor girl to get water from the mill, or to mind the cattle. In spite of all that, girl children have proved to be much better students when given the opportunity. But we have treated education of girls as if it is of no priority to us.

Another type of disparity is in the institutions we are building up. Again I am not speaking of the experience in Kerala. Out of the primary schools in our country, 40% have no permanent buildings, 40% of the primary schools do not have black boards, 59% of them do not have drinking water and 35% have only one teacher (they are called single teacher schools). Even when there are 5 teachers in a school, they find it quite difficult to manage 5 classes. But how this one teacher manages all the 5 classes in a primary school in some of the North Indian states baffles your imagination. That is why there is a large percentage of drop-outs. When it comes to the colleges also, one finds vast disparities in the standards. There are well managed institutions, well staffed institutions with good libraries, laboratories and other such facilities. There are also colleges in name with no discipline, no qualified teachers, no commitment to teaching, and no care to what happens at the time of examinations. 40% of the colleges in India do not become entitled to UGC assistance today. In other words, even the UGC does not find 40% of the colleges adequately equipped in terms of educational infrastructure. The result of all the disparities that I have now mentioned, between rural areas and urban areas, between backward classes and advanced classes, between boys and girls, between schools and schools, between colleges and colleges. As a result of all these disparities, we perpetuate the inequalities in our society.

The children of good schools and good colleges get a head start over the children of poor schools and poor colleges. When there are openings through competitive examination, the boys and girls who come from the better colleges naturally get advantage over the children coming from the poorer colleges. And what do we find? -- the inequalities in society being perpetuated all through our existence. This is the first problem I would like to place before you. The problem of disparities.

Now I come to another problem. And that is the failure of our educational system to meet the real objectives of education. What are the real objectives of education? In an independent age, I will mention for your consideration two fundamental, basic objectives which should be considered the crucial objectives of education. One is, education should serve as an instrument to achieve the objectives of national development as laid down in the constitution. What are these objectives of national development. The preamble of the constitution says that we have constituted ourselves to be a democratic, secular, independent republic, in order to secure justice -- social, economic and political justice --, in order to secure liberty, equality and fraternity; thirdly in order to ensure the dignity of the individual. Let us take all these together. While the constitution says that these are the goals of national development, to build up a people who value equality, liberty and fraternity, to build up citizens who feel that sense of dignity as an individual, what is it that we are achieving through our education? Let us just put the search light inside us. Let me tell you one thing. We should never forget that ours has been a classic case of inequality. When they speak of equality, liberty and fraternity in the west, they don't have the problems which are inborn,

integral to the society to which you and I belong. For several centuries, we were brought up in a culture of inequality. For several centuries, our ancestors did not understand what rights were, what human rights are, what fundamental rights are. We were all born and brought up in a society where the culture was accepted to be a culture based on basic inequality. If you were born in a backward caste you have no right which is reserved for one in a higher caste -- inequality based on caste, based on birth, based on wealth and status. When the whole of Europe was getting churned, getting formed and reformed into a new culture through the message of equality, rational thinking, independent thinking, our ancestors and people like me in our younger days were taking pride in superstitions, religious bigotry, obscurantism, narrow minded casteism. When the whole of European society was getting changed under the influence of rationalism; when the thoughts of great men were influencing the transformation of their society; when Copernicus and Columbus, and Martin Luther and so many others were changing the whole face of western culture; when the Renaissance movement was sweeping across the European continent; when Reformation and Industrial Revolution were changing the life style of people and bringing them prosperity in those centuries, we and our ancestors were clinging on to what we call false values of culture and civilization and were continuing happily in that atmosphere of inequality, obscurantism and superstition.

The message of two great revolutions which took place in the world -- the French Revolution and the American Revolution -- was totally lost on us while the whole world was influenced by the message of equality, fraternity, dignity, pursuit of happiness and all such noble ideals. When Rousseau, John Locke, Mill and so many other writers were churning up the society with revolutionary ideals of liberation, freedom and democracy and rights of citizens, we were glorifying our culture which denied basic, elementary rights to 20% of the population who we condemned as scheduled caste and scheduled tribe in legal phraseology. A person could not walk on the streets without wearing a pot tied to his neck in Maharashtra at one time because, if he spits on the floor, it would pollute the highcaste Hindus who would be walking on that. So he would spit into that pot. Indignity, we heaped on our people and the point that I am trying to make is, when the western society was opening up, blossoming and developing in the impulse of liberty, civil rights, freedom, and democracy, we were perpetuating inequalities. Look around, and even today we are perpetuating inequalities. That is where education was expected to play a role. It was to be an instrument of change. Through education we had to remove the heavy mind-set steeped in ignorance and superstition, liberate the mind, acculture the society, give them an opening to the new world of freedom and liberty.

We have failed miserably in that. What text book can you point out - take any class, any school, any curriculum - which text book can you point out which instills in the minds of people, young boys and girls, these great ideals of rights which moved the world all over, these great ideals of citizenship? To be a citizen is something. By merely writing about equality, fraternity, justice -- social, economic and political -- in our constitution, we are not opening the door for these great ideals. Only through education, by instilling these great ideals in the minds of young boys and girls could we achieve that. Our education system failed miserably, and ridiculously miserably, and that is why we are facing a problem in our democracy today.

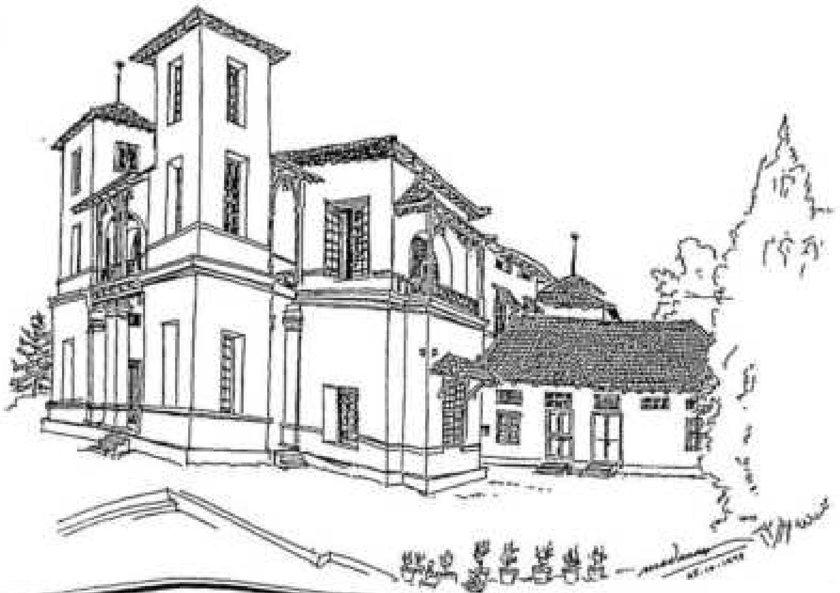

അലക്സാണ്ടർ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാപ്പോലീത്ത

ചില ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകൾ

ആലുവ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലി ആഘോഷിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ കോളേജിൽനിന്ന് ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അതിശ്രേഷ്ഠമായ അനുഭവങ്ങൾ ഓർത്ത് ദൈവത്തിനു സ്തോത്രം ചെയ്യുന്നു. 1930 മുതൽ 1932 വരെ അവിടെ ബി.എ. ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുവാൻ സാധിച്ചത് ഏറ്റവും കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്നു.

കേരളത്തിൽ കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള കലാലയങ്ങൾ അന്ന് അംഗുലീപരിമിതമായിരുന്നു. മധ്യതിരുവിതാംകൂറിലുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ചങ്ങനാശ്ശേരി കോളേജിൽ മാത്രമേ ഡിഗ്രി കോഴ്സ് ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. കോട്ടയത്ത് CMS കോളേജിൽ ദീർഘകാലം ഇന്റർ മീഡിയറ്റ് ക്ലാസ്സുകൾ മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നു. എറണാകുളത്തു മഹാരാജാസ് കോളേജും തിരുവനന്തപുരത്ത് ഗവ. ആർട്ട്സ് കോളേജും സയൻസ് കോളേജും ഒരു വിമൻസ് കോളേജും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ അനേകം വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് കോളേജ് ഹോസ്റ്റലിൽ താമസിക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്നു. ഏറ്റവും മനോഹരമായ ചുറ്റുപാടുകളിൽ ക്രിസ്തീയാദർശങ്ങൾ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് എക്യൂമെനിക്കൽ ആത്മാവിൽ ആരംഭിച്ച് നടത്തി വന്ന യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് പ്രത്യേകം ആകർഷകമായിരുന്നു.

15 വയസ്സിൽ ഹൈസ്കൂൾ പാസ്സായി ഇന്റർമീഡിയറ്റ് ക്ലാസിൽ പഠിക്കേണ്ടിയിരുന്ന എനിക്ക് സ്വമാതുലനോടുകൂടെ താമസിച്ചു പഠിക്കുവാൻ അവസരം കിട്ടിയതിനാൽ അദ്ദേഹം വികാരി അച്ചനായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന എറണാകുളത്ത് മഹാരാജാസ് കോളേജിൽ പഠിക്കുവാനിടയായി. ബി.എ യ്ക്കു പഠിക്കേണ്ടതായി വന്നപ്പോൾ ആ സാഹചര്യം വ്യത്യാസപ്പെടുകയും കോളേജ് ഹോസ്റ്റലിൽ താമസിച്ച് പഠിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ എനിക്കു ആശ്രയമായിത്തീർന്നത് ആലുവ കോളേജായിരുന്നു. അതിന്റെ മുഖ്യകാരണം ഇന്റർമീഡിയറ്റ് ക്ലാസിൽ ഫസ്റ്റ്ക്ലാസും ഡിസ്റ്റിംഗ്ഷനോടും കൂടെ പാസ്സായതിനാൽ Best student's scholarship എന്ന സ്കോളർഷിപ്പ് ആലുവ കോളേജിൽ ലഭിച്ചു എന്നതാണ്. കോളേജിലെ ട്യൂഷൻ ഫീസ് ആദിയായ ഫീസുകൾ മുഴുവനും അതുമൂലം കൊടുക്കുവാൻ സാധിച്ചു. ഹോസ്റ്റൽ ഫീസിൽ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ ചെലവിൽ താമസിക്കുവാൻ സൗകര്യവും ആലുവാ കോളേജിലായിരുന്നു. പഠനത്തിനു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ട് അനുഭവിച്ച ഞാൻ ഈ സൗകര്യങ്ങൾ വളരെ വിലപ്പെട്ടതായി കരുതി. അങ്ങനെ ആദ്യമായി ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതം ആരംഭിച്ചു. മെസ് ഫീസ് പ്രതിമാസം 7 രൂപയായിരുന്നു. 100 നാളികേരം കൊടുത്താൽ 3 രൂപ കിട്ടിയിരുന്ന ആ കാലത്ത് ഈ തുക ഗണ്യമായ ഭാരമായിരുന്നു.

കോളേജ് ക്യാമ്പസിൽ തെക്കു കിഴക്കു ഭാഗത്തു സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന ഹോളണ്ട് ഹോസ്റ്റലിൽ ആയിരുന്നു എന്റെ താമസം. പണസൗകര്യമുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് സിംഗിൾ റൂം ലഭിക്കുമായിരുന്നു. ചതുരാകൃതിയിൽ പണിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഹോസ്റ്റലിന്റെ മൂലയ്ക്കുള്ള മുറികൾ മറ്റുള്ളവയെക്കാൾ വിസ്താരം കൂടിയവയായിരുന്നു. അതിൽ ഒന്നിൽ ഞങ്ങൾ മൂന്നു വിദ്യാർത്ഥികൾ ഒരുമിച്ചു താമസിച്ചതിനാൽ മുറിയ്ക്കുള്ള വാടകയിൽ കുറവിളവു കിട്ടി. ഞങ്ങൾ മൂന്നു പേർ ഉണ്ടായിരുന്നത് ഒരു വിധത്തിലും പ്രയാസമായി തോന്നിയില്ല. മൂന്നു പേരും ബി.എ മാത്തമാറ്റിക്സ് വിദ്യാർത്ഥികൾ ആയിരുന്നതിനാൽ ഒരുമിച്ചു പഠിക്കുന്നതിനുള്ള സൗകര്യം കാര്യമായി പ്രയോജനപ്പെട്ടു. പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങിക്കുന്നതിലും ഈ പങ്കുചേരൽ ലാഭകരമായിത്തീർന്നു. മാത്രമല്ല, പല കാര്യങ്ങളിലും ഞങ്ങൾക്കും താത്പര്യം ഒരുപോലെ ആയിരുന്നതിനാൽ ഒരുമിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനും പ്രത്യേക ആദ്ധ്യാത്മിക ബന്ധം പുലർത്തുന്നതിനും അത് അവസരമായിത്തീർന്നു. കോഴഞ്ചേരി ദേശക്കാരനായ മി. കെ. എം. വറുഗീസ് കുറേക്കാലം ഒരു സ്കൂളിൽ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നതിനു ശേഷമാണ് ബി.എ പഠനത്തിന് വന്നത്. ഞങ്ങൾ മൂവരിൽ അദ്ദേഹമായിരുന്നു സീനിയർ. എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തെ കൊച്ചുസാർ എന്നു വിളിച്ച് ആദരിച്ചിരുന്നു. മറ്റ സ്നേഹിതൻ വെൺമണി സ്വദേശി മി. വി. കെ. എബ്രഹാം ഇന്റർ മീഡിയറ്റിനും ആലുവ കോളേജിൽത്തന്നെ പഠിച്ച ആളായിരുന്നു. അതിനാൽ അദ്ദേഹമായിരുന്നു ഞങ്ങൾക്ക് മാർഗ്ഗോപദേഷ്ടാവ്. കായികാഭ്യാസങ്ങളിൽ വളരെ പ്രാവീണ്യം ഉണ്ടായിരുന്ന മി. എബ്രഹാം പിന്നീട് പെരുമ്പാവൂർ ആശ്രമം ഹൈസ്കൂളിൽ ദീർഘകാലം പ്രശസ്തമായ സേവനം നിർവ്വഹിച്ചു

റിട്ടയർ ചെയ്ത ശേഷം വെൺമണിയിൽ താമസമാക്കി. അവർ ഇരുവരും ഇപ്പോൾ കാലയവനികക്കപ്പുറമായിരിക്കുന്നു. ചെലവു കുറയ്ക്കുന്നതിന് ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ച ഞങ്ങൾക്ക് ആ പൊതുജീവിതം എത്ര അനുഗ്രഹകരമായിരുന്നു എന്ന് ഓർത്ത് ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നു.

ഞങ്ങളുടെ ഹോസ്റ്റൽ വാർഡൻ പിൽക്കാലത്ത് മാർത്തോമ്മാ കോളേജിന്റെ പ്രിൻസിപ്പലായും സേവനം ചെയ്ത ശ്രീ വി. എം. ഇട്ട്യേരാ ആയിരുന്നു. വൈകിട്ട് 8 മണിക്ക് റോൾ കോൾ കഴിഞ്ഞ് ഞങ്ങളെല്ലാം അവരവരുടെ മുറികളിൽ ഉണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിക്കുന്നതിന് ഒരു റാന്തൽ വിളക്കുമായി അദ്ദേഹം റോന്തു ചുറ്റിയിരുന്നത് പ്രത്യേകം ഓർക്കുന്നു. മറ്റു മുറികളിൽ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെടാതെ സ്വന്തം മുറിയിൽ ചെന്നു പറ്റുന്നതിന് പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള വിദ്യകൾ രസകരമായിരുന്നു. മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ നിന്ന് എം. എ യും ഓക്സ്ഫോർഡ് സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്ന് ബി. ലിറ്റും നേടിയിരുന്ന ആ വലിയ മനുഷ്യസ്നേഹി ഞങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയങ്കരനായിരുന്നു. മുകളിലത്തെ നിലയിൽ നിന്ന്, താഴെ വരാന്തയിൽ കൂടെ പോകുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മേൽ കൂജയിൽ നിന്നുള്ള വെള്ളമൊഴിച്ച് റാഗിംഗ് ആദിയായ പ്രയോഗങ്ങളിൽ വിരുതരായിരുന്നവരെയും അദ്ദേഹം സ്നേഹപൂർവ്വം ഗുണദോഷിച്ച് പാഠങ്ങൾ ക്രമമായി പഠിക്കുന്നതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ സഹവാർഡൻ റോജർ ഹിക്സ് എന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ ആയിരുന്നു. ഒരു യുവബ്രഹ്മചാരി ആയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ പല വിധത്തിൽ പറ്റിക്കുന്നത് പല വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും വിനോദമായിരുന്നു എങ്കിലും വൈകിട്ടുതോറും അദ്ദേഹം നേതൃത്വം നൽകിയിരുന്ന ഹോസ്റ്റലിലെ ചാപ്പൽ സർവ്വീസ് ഏറ്റവും ഹൃദ്യവും ഭക്തിനിർഭരവും ആയിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് പാട്ടുകളും പ്രാർത്ഥനകളും പഠിക്കപ്പെടുന്നതിന് ആ സന്ദർഭങ്ങൾ പ്രയോജനപ്പെട്ടു. രാവിലെ തോറും ചാപ്പലിൽ ആരാധന വിദ്യാർത്ഥികൾ തന്നെ തവണ വച്ചു നടത്തുമായിരുന്നു. അവയിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിന് ഹാജർ വച്ചു നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നില്ല എന്ന കാരണത്താൽ പലർ അതിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിൽ ഭംഗം വരുത്തിയിരുന്നെങ്കിലും ഞങ്ങളുടെ മുറിയിലെ ത്രിമൂർത്തികൾ എന്നും അവിടെ ഹാജരായിരുന്നു. ആലുവാ കോളേജിലെ ജീവിതം ഓർക്കുമ്പോൾ അധികം പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥികളും സന്തോഷപൂർവ്വം ഓർക്കുന്നത് അവിടുത്തെ ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതമാണ്. പരസ്പരം കളിയാക്കിയും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചും ഹോസ്റ്റലുകൾ തമ്മിലുള്ള മത്സരങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തും ഏറ്റവും ആനന്ദകരമായ അനുഭവം ആയിരുന്നു അവിടെ ലഭിച്ചത്. അനേകരുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ പരുപരുത്ത വശങ്ങൾ തമ്മിൽ ഉരുമ്മി മിനുസമായി പൊതുജീവിതത്തിനു പരിശീലനം ലഭിച്ചത് അനുഗ്രഹകരമായ അനുഭവം ആണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതം ഇന്നു വളരെ ചുരുക്കം പേർക്കു മാത്രമേ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ലഭിക്കുന്നുള്ളൂ. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ സ്വഭാവസംസ്കരണം എന്ന ലക്ഷ്യം നേടുന്നത് ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ പഠിക്കുന്നതിൽ കൂടെയാണല്ലോ. ആലുവാ കോളേജിൽ അന്ന് ആൺകുട്ടികൾക്കായി നാലു വലിയ ഹോസ്റ്റലുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഹോളണ്ട്, നോർത്ത്-ഈസ്റ്റ്, ന്യൂ, ടാഗോർ ഹോസ്റ്റലുകൾ. അതീവ ബുദ്ധിവൈഭവവും ആദ്ധ്യാത്മിക നേതൃത്വവും ഉണ്ടായിരുന്ന ശ്രീ. കെ. സി ചാക്കോ നോർത്ത് - ഈസ്റ്റ് ഹോസ്റ്റലിൽ വിദ്യാർത്ഥികളോടൊത്തു താമസിച്ചു നൽകിയ സേവനം ആലുവ കോളേജിൽ ആ കാലത്തു പഠിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാവർക്കും മറക്കാനാവാത്ത അനുഭവമാണ്. ഹോസ്റ്റലുകൾ തമ്മിലുള്ള കായികമത്സരങ്ങളും മറ്റും കോളേജിലെ ജീവിതത്തിന്റെ സ്വാദ് മെച്ചപ്പെടുത്തി. അന്ന് ഹോസ്റ്റലുകളിൽ ഇക്കാലത്തുള്ളതുപോലെ കുളിക്കുന്നതിനും മറ്റും സജ്ജീകരണങ്ങൾ വളരെ കുറവായിരുന്നു. ആലുവാ ആറ്റിലെ കുളി എല്ലാവർക്കും ആരോഗ്യദായകമായിരുന്നു. നേരം പുലരുമ്പോൾ ഹോസ്റ്റലിൽ നിന്നും പ്രഭാതകർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ച ശേഷം ആറ്റിലേയ്ക്കുള്ള 2 ഫർലോംഗ് ഓട്ടം എല്ലാവർക്കും ഉന്മേഷം പകർന്നു തന്നു. അതിരാവിലെ ആറ്റിൽ മുങ്ങിയും നീന്തിയുമുള്ള കുളികഴിഞ്ഞാണ് മറ്റു പരിപാടികൾ ആരംഭിക്കുക. സസ്യാഹാരം മാത്രം നൽകിയിരുന്ന കുട്ടൻ നായരുടെ മെസ്സിൽ ആയിരുന്നു ഞാൻ ഭക്ഷണം കഴിച്ചിരുന്നത്. മറ്റു മെസ്സുകളെക്കാൾ റേറ്റ് അല്പം കുറവായിരുന്നു. മാത്രമല്ല ആഹാരം സ്വാദിഷ്ടവും ആയിരുന്നു. അതിനാൽ ആലുവാ കോളേജിലെ ജീവിതകാലം ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിനും ഏറ്റവും പ്രയോജനപ്പെട്ടു. വൈകിട്ടു ക്ലാസുകഴിഞ്ഞാൽ എല്ലാവരും കളിസ്ഥലത്തായിരുന്നു.

ഇന്ന് കോളേജുകളിൽ പഠിക്കുന്നവർ ഇതൊക്കെ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കോളേജുകൾ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ മുക്കിലും മൂലയിലും ഉള്ളപ്പോൾ ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതത്തിന്റെ ഗുണം അനുഭവിക്കുവാൻ വളരെ ചുരുക്കം പേർക്കേ സാധിക്കുന്നുള്ളൂ. മാത്രമല്ല കാലചക്രത്തിന്റെ തിരിവിൽ ഒരു കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന അച്ചടക്കബോധം പാടെ നഷ്ടപ്പെട്ട് അനേക കോളേജുകളിൽ യുവാക്കന്മാർക്ക് ഹോസ്റ്റലുകൾ നടത്തുന്നത് അസാധ്യമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു കാലത്ത് തികച്ചും നിഷേധ്യമായിരുന്ന മദ്യപാനം ഞങ്ങളുടെ മൗലികാവകാശങ്ങളിൽപ്പെട്ടതാണെന്ന് ഹോസ്റ്റൽ അംഗങ്ങൾ ശഠിക്കുമ്പോൾ അച്ചടക്കം എങ്ങനെ പാലിക്കും! അതിനു സർക്കാർ നയങ്ങളും അവസരം നൽകുന്നില്ലേ?

ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോൾ കോളേജിലെ അദ്ധ്യാപകസംഘം അവഗണിക്കുകയല്ല. ഞാൻ എറണാകുളം മഹാരാജാസ് കോളേജിൽ നിന്നും ആലുവായിൽ ആദ്യം എത്തിയപ്പോൾ കോളേജ് കെട്ടിടത്തിന്റെ മട്ടും കെട്ടും കണ്ട് എനിക്ക് നിരാശയുണ്ടായത് സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. കൊച്ചി ഗവൺമെന്റിന്റെ വിഭവങ്ങൾ എല്ലാം വാരിച്ചൊരിഞ്ഞ് ഗംഭീരമായി നടത്തിവന്ന മഹാരാജാസ് കോളേജ് കെട്ടിടങ്ങൾ ലാബ്രട്ടറികൾ ഹോസ്റ്റലുകൾ എന്നിവയും ആലങ്ങാട്ടു കുന്നിൻ മുകളിലെ പഴയ കച്ചേരികെട്ടിടവും തമ്മിൽ എത്ര അന്തരം! എന്നാൽ കുന്നിൻ മുകളിലെ ആ കെട്ടിടത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു നേതൃത്വം നൽകിയ അതിപ്രഗത്ഭരായ പ്രിൻസിപ്പൽ മി. എ.എം. വർക്കി, പ്രൊഫസർമാരായ സി.പി. മാത്യു, ടി. ബി. നൈനാൻ, വി.എം. ഇട്ട്യേരാ, വെങ്കിട്ടരാമൻ, കെ. ജേക്കബ്, ഡി. പത്മനാഭൻ ഉണ്ണി ആദിയായ ഉന്നതന്മാരുടെ നിരയിൽ തുല്യരാകുവാൻ മറ്റു കോളേജിലെ സ്റ്റാഫിനു സാധ്യമല്ലായിരുന്നു. മാത്രമല്ല പാണ്ഡിത്യത്തിൽ അവർ ഒന്നാം കിടയിൽ ഉള്ളവരായിരുന്നപ്പോൾ തന്നെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് ഒരു ഐക്യ ക്രിസ്തീയ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുവാൻ സാധിക്കണമെന്നുള്ള ദൈവവിളികേട്ട് മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥാനത്തുനിന്നും ഇറങ്ങിവരുമായിരുന്നു. ഇവരിൽ പലരും ശമ്പളമോ വരുമാനമോ ഒരു പരിഗണനയേ അല്ല എന്നും ക്രിസ്തീയ ആദർശത്തിൽ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിന് തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി പ്രദേശത്ത് ഒരു സ്ഥാപനം ഉണ്ടാകണമെന്നും അത് വിവിധ സഭാവിഭാഗങ്ങളിലെ അംഗങ്ങൾ യോജിച്ചിട്ടുള്ള പ്രവർത്തനം ആയിരിക്കണമെന്നും അവർ കണ്ട ദർശനം പ്രായോഗികമാക്കുകയുമായിരുന്നു. അവരോട് ഇടപെടുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്കെല്ലാം ആ ഉന്നത ആദർശം പകർന്നു കൊടുക്കുന്നതിന് അവരുടെ ജീവിതം ഫലകരമായി ഭവിച്ചു. എക്യുമെനിസം എന്ന പേർ സഭയിലും ലോകത്തിലും കേൾക്കുന്നതിന് എത്രയോ മുമ്പ് അതിന്റെ തനിമ അനുഭവമാക്കിയ മഹാത്മാക്കൾ എത്രയായിരം ശിഷ്യഗണങ്ങൾക്ക് ഈ വിധ ഉന്നത ആദർശങ്ങൾ പകർന്നുകൊടുത്തു. ജാതി മത ഭേദമെന്യേ എല്ലാവരും അത് അനുഭവിച്ചു. പാഠ വിഷയങ്ങളിൽ പ്രാവീണ്യം വെളിപ്പെടുത്തിയതു കൂടാതെ സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ആദർശങ്ങളും അവർ ഉയർത്തിക്കാട്ടി. ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം മൂർച്ഛിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നകാലത്ത് ഈ അദ്ധ്യാപകശ്രേഷ്ഠർ ആ കാര്യത്തിലും ബോധവൽക്കരണം നടത്തി. മഹാത്മാഗാന്ധിയും ടാഗോറും ഈ എളിയ സ്ഥാപനം സന്ദർശിക്കുന്നതിനു താത്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു. ഈ കാര്യങ്ങൾ അനവധി തലമുറകൾക്ക് ഉത്തേജനം പകർന്നു. ഇപ്രകാരം ആലുവാ കോളേജിലെ പഠനകാലം ജീവിതത്തെ ആകമാനം രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്ന അവസരം ആയിരുന്നു. ആഴ്ചതോറും കോളേജ് ഹാളിൽ വിദ്യാർത്ഥികളെ എല്ലാവരെയും വരുത്തി പ്രിൻസിപ്പലിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടത്തിയ കോളേജ് അസംബ്ലിയിൽ വിവിധ വിഷയങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്തു. അഗാധമേധാവൈഭവവും പാണ്ഡിത്യവും പ്രഭാഷണപാടവവും നേടിയിരുന്ന പ്രിൻസിപ്പലിന്റെയും മറ്റു പ്രൊഫസർമാരുടെയും പ്രഭാഷണങ്ങൾ മൂലം ഈ സമ്മേളനങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഹരം പകർന്നു, ഉത്തേജനം നൽകി.

ആദ്ധ്യാത്മിക രംഗത്ത് ലഭിച്ച പരിപോഷണവും ഏറ്റവും വിലപ്പെട്ടതായിരുന്നു. സ്റ്റുഡന്റ് ക്രിസ്ത്യൻ മൂവ്മെന്റിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന് ആദ്യം മുതൽ തന്നെ കോളേജിൽ പ്രാധാന്യം നൽകിയിരുന്നു. കോളേജിലെ ചാപ്പലിൽ വിവിധ സഭാവിഭാഗങ്ങൾക്കായുള്ള ആരാധനകൾ എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും രാവിലെ നടത്തിവന്നു. ഞായറാഴ്ച വൈകിട്ടത്തെ ആരാധന സഭാവിഭാഗ വ്യത്യാസം കൂടാതെ എല്ലാവർക്കും ഒരുമിച്ചു സംബന്ധിക്കാവുന്ന വിധത്തിൽ ക്രമീകരിച്ചിരുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്നും വന്ന് കോളേജിൽ അദ്ധ്യാപകരായിരുന്ന മിഷനറിമാരും ആദ്ധ്യാത്മിക രംഗത്ത് നേതൃത്വം നൽകി. W.E.S. Holland, B.G. Crowley, Roger Hicks ആദിയായവരുടെ സേവനം പ്രത്യേകം സ്മരിക്കുന്നു. വിശ്വപ്രസിദ്ധരായിരുന്ന മാൽക്കം മഗറിഡ്ജ്, ബിഷപ്പ് സ്റ്റീഫൻ നീൽ എന്നിവരും ഇവരിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. കൂടാതെ ഞായറാഴ്ച രാവിലത്തെ ആരാധന കഴിഞ്ഞ് വേദപുസ്തകപഠനഗ്രൂപ്പുകൾ ഓരോ അദ്ധ്യാപകന്റെയും താമസസ്ഥലത്തുവച്ച് ചേരുന്ന പതിവ് ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ മതപരമായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി സംശയങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുന്നതിനും ചർച്ചകളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനും ലഭിച്ച അവസരങ്ങൾ വളരെ ചിന്തോദ്ദീപകമായിരുന്നു. വേറെ സാമൂഹ്യ രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നങ്ങൾ സ്പഷ്ടീകരിക്കുന്നതിൽ ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അവസരം ലഭിച്ചത് പിന്നീട് സഭയിൽ അനേക നേതാക്കന്മാരെ ലഭിക്കുന്നതിനു മുഖാന്തിരമായി. കൂടാതെ കോളേജിലെ പഠന ക്ലാസ്സുകൾ ആരംഭിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് സ്ക്രിപ്ച്ചർ ക്ലാസുകൾക്ക് ആഴ്ചയിൽ പല ദിവസം അദ്ധ്യാപകർ നേതൃത്വം നൽകി. കായികാഭ്യാസങ്ങൾക്കും ആലുവാ കോളേജ് ഊന്നൽ നൽകി. ബഹുശതം വിദ്യാർത്ഥികൾ ഹോസ്റ്റലുകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാലും കളിസ്ഥലങ്ങൾ ധാരാളം ഒരുക്കിയിരുന്നതിനാലും ഇക്കാര്യത്തിലും മുൻപന്തിയിൽ എത്തുവാൻ കോളേജിനു സാധിച്ചു. അന്നു നേതൃത്വം നൽകിയ മി. സി.പി. ആൻഡ്രൂസ് കലാലയ കായിക രംഗത്തെ ഒരു താരമായി പ്രശോഭിച്ചിരുന്നു. ഇപ്രകാരം പഠനരംഗത്തും പാഠ്യേതരരംഗത്തും കോളേജ് നൽകിയ പരിശീലനം കേരളത്തിന് അനേകം നേതാക്കന്മാരെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിന് സഹായകരമായി ഭവിച്ചു. കഴിഞ്ഞ 75 വർഷത്തെ പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥികൾ എത്തിച്ചേർന്ന സ്ഥാനങ്ങൾ അവലോകനം ചെയ്യുമ്പോൾ എത്ര മഹത്തായ സേവനമാണ് യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് നിർവ്വഹിച്ചതെന്നു നന്ദിപൂർവ്വം സ്മരിക്കാം.

With best compliments from :

Cochin Refineries Limited

Regd. Office: Post Bag No.2
Ambalamugal - 682 302
Ernakulam District, Kerala.

യതിയുടെ കത്തുകൾ

1

Narayana Gurukula,
Fernhill P.O., Nilgiris

Dear Dr. Rajan Varghese

യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിന്റെ പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലി കഴിഞ്ഞു എന്നു മനസ്സിലായി. അതിൽ സംബന്ധിക്കാൻ കഴിയാതിരുന്നത് എന്റെ നിർഭാഗ്യം തന്നെ. എന്റെ മാതൃവിദ്യാലയത്തെപ്പറ്റി മുമ്പു പലപ്രാവശ്യം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. പുതിയതായിട്ട് ഒന്നും എഴുതാൻ കാണുന്നില്ല.

യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിന്റെ സുവർണകാലത്തായിരുന്നു ഞാൻ അവിടെ പഠിച്ചിരുന്നത്. ലോകോത്തരന്മാർ എന്നു വിളിച്ച് പ്രശംസിക്കേണ്ടുന്ന മഹാന്മാരായിരുന്നു അന്നവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന പല അദ്ധ്യാപകരും. വി.എം. ഇട്ടിയവര, സി.പി. മാത്യു, ടി.ബി. തോമസ്, ടി. ബി. മേനോൻ, കുറ്റിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള, ശ്രീ അരുവാമുറം അയ്യങ്കാർ, അനന്തരാമൻ സാർ, വി. പി. ഉണ്ണി, ലോജിക്കിന്റെ പ്രൊഫസ്സറായിരുന്ന ജേക്കബ് സാർ, പാലാ ഗോപാലൻ നായർ ഇവരോടോരോരുത്തരോടും തോന്നിയിട്ടുള്ള സ്നേഹാദരങ്ങളും അവർ എന്നിൽ ചൊരിഞ്ഞിരുന്ന വാത്സല്യവും ഓർക്കുമ്പോൾ ആ കാലഘട്ടത്തിൽ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ പഠിക്കാൻ ഇടയായത് ഒരു മഹാഭാഗ്യമായിത്തന്നെ ഞാൻ കരുതുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷ് പ്രൊഫസറായിരുന്ന ജോണച്ചന്റെ അഹേതുകമായ കാരുണ്യം അപ്രതീക്ഷിതമായി തമ്പാനൂർ റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽ വച്ച് എന്നിൽ പതിഞ്ഞില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ഞാൻ ഇന്നും ആരുമാകുമായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ കണ്ണുനീരോടു കൂടി 'മറക്കാനാവാത്തവർ' എന്ന എന്റെ പുസ്തകത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ജോണച്ചന്റെ കുടുംബത്തെ എനിക്കു സ്വന്തം കുടുംബമായി മാത്രമേ ഇപ്പോഴും സ്മരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നുള്ളൂ.

ഞാൻ അന്നവിടെ പഠിക്കുമ്പോഴായിരുന്നു യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിന്റെ രജത ജൂബിലി. പിന്നിട്ടിപ്പോൾ രണ്ടു ജൂബിലി കഴിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും എനിക്ക് അതിന്റെ ജന്മജൂബിലിയായിട്ടാണ് യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഓർമ്മ സദാ ഹൃദയത്തിലിരുന്നു ത്രസിക്കുന്നത്. കോളേജ് പഠനത്തെക്കാളധികം രാഷ്ട്രീയ പ്രക്ഷുബ്ധത ഉണ്ടായിരുന്ന ആ കാലത്ത് അസാധാരണന്മാരായ ചില സുഹൃത്തുക്കളെ ലഭിച്ചു. ഇപ്പോൾ അഡ്വക്കേറ്റായിരിക്കുന്ന ഐസക്ക് തോമസും പിന്നീടു മന്ത്രിമാരായ കെ.ടി. ജോർജ്ജ്, വർക്കല രാധാകൃഷ്ണൻ, സഖാ: ജെ. ചിത്തരഞ്ജൻ, ഇപ്പോൾ തൃശൂർ ശ്രീരാമകൃഷ്ണമിഷനിലെ ശ്രീ ശാരദാമഠത്തിന്റെ അധിപതിയായ പരിവ്രാജിക ധീരപ്രാണ ഇവരെല്ലാം അന്നത്തെ കോളേജങ്കണത്തിൽ ഉന്നതാശയരായി പ്രസംഗിച്ചിട്ടുള്ള ഉജ്ജ്വലമായ ഭാഷണങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ഞാനെന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കേൾക്കുന്നു. അന്നത്തെ പ്രിയ സ്നേഹിതന്മാരിൽ ഒരാളായ ശ്രീ പി.പി. ജോസഫ് അടുത്തുതന്നെ വന്നു കാണും എന്നറിയിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നെ കൂടുതൽ സന്തുഷ്ടനാക്കുന്നു.

ഇരുപത്തിയൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കാൻ പോകുന്ന യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിനു എന്റെ നമോവാകം. അഭിനന്ദനങ്ങൾ. എന്നെ ഏറ്റവും സഹായിച്ചിട്ടുള്ള യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിന്റെ ലൈബ്രറിയിൽ എന്റെ എല്ലാ പുസ്തകത്തിന്റെയും ഓരോ കോപ്പി നന്ദി സൂചകമായി സമർപ്പിക്കുന്നു. സദയം സ്വീകരിച്ചാലും.

എന്ന്
അത്യന്തം സ്നേഹത്തോടെ
നിത്യചൈതന്യയതി

2

യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിലെ അദ്ധ്യാപക വിദ്യാർത്ഥി സമുദായത്തിന് ആഹ്ലാദത്തോടെ നന്മകൾ നേർന്നുകൊണ്ട് ഒരു കത്തെഴുതുകയാണ്.

ഒരുവനു എത്ര വയസ്സായാലും അമ്മയെന്നോർക്കുമ്പോൾ ഉള്ളിൽ ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയുടെ ലാളിത്യമുണ്ടാകും. എസ്. എസ്. എൽ. സി. വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞ് എട്ടു വർഷം പലയിടത്തും അലഞ്ഞു നടന്നതിനുശേഷമാണ് വിദ്യാലയ ജീവിതത്തിൽ നിന്നും അകന്നു പോയിരുന്ന ഞാൻ തിരികെ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായി വന്നു പഠിച്ചത്. സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും ഇടയിൽ സംഭവിച്ച ആ വലിയ വിടവ് യു. സി. കോളേജിനെ ഒരു പരമഭാഗ്യമായി എണ്ണി ഏറെ സ്നേഹിക്കുവാനും അവിടെ അനുഭവിച്ചതൊക്കെ ഒരു സൗഭാഗ്യം പോലെ ഉള്ളിൽ സൂക്ഷിക്കുവാനും കഴിയുന്ന എനിക്ക് ആ മാതൃവിദ്യാലയത്തോട് തോന്നുന്ന വൈകാരികതയിൽ അനുസ്മരണത്തിന്റെ സന്തോഷമുണർത്തുന്നതായിരുന്നു ഡോ. പി. ജെ. ചെറിയാന്റെ ആകസ്മികമായ നീലഗിരി സന്ദർശനം.

അദ്ദേഹത്തോടു രണ്ടു ദിവസം നടത്തിയ ചർച്ചകളിൽ നിന്ന് ഒരു വലിയ ആഗ്രഹം എന്റെ ഉള്ളിൽ ജനിച്ചിരിക്കുന്നു. യു. സി. കോളേജിലെ അദ്ധ്യാപകരിലോ വിദ്യാർത്ഥി വിദ്യാർത്ഥിനികളിലോ ഒറ്റയ്ക്കോ ചെറിയ കൂട്ടം കൂടിയോ ആർക്കെങ്കിലും ഊട്ടി നഗരത്തിന്റെ ആൾക്കൂട്ടമോ ശബ്ദകോലാഹലമോ ഒന്നും ഇല്ലാത്ത ഫേൺഹിൽ ഗുരുകുലത്തിൽ വന്നു അനൗപചാരികമായ സ്നേഹ സംവാദത്തിലോ ഗാംഭീര്യത്തിനു ഗുണം നല്കിയേക്കാവുന്ന ചർച്ചകളിലോ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ ഈ കത്ത് അവർക്ക് ഒരു ക്ഷണക്കത്തായിരിക്കട്ടെ. ഡോ. ചെറിയാനിൽ നിന്ന് എന്റെ പൂർവ്വ ഗുരുനാഥനായ പ്രൊഫ. ടി. ബി. തോമസ് ഇപ്പോഴും ആ പുണ്യഭൂമിയിൽ തന്നെ ചൈതന്യധന്യമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം ഒരു ദീപമാക്കിയിട്ടുണ്ട് എന്നു കേട്ട് അതിയായി സന്തോഷിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു ക്ഷേമ നിർഭരമായ സ്നേഹം നേരുന്നു.

എന്ന് പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി

നിത്യചൈതന്യയതി

REV. B.G.CROWLEY

Rev. B.G.Crowley served the College from 1923 to 1945. He is the oldest of the surviving former teachers of the College. Among the Englishmen who were with the college during the early years, he had the longest tenure. Rev. Crowley stayed in Alwaye with his wife Eileen. Eileen Crowley was a great organizer commited to the cause of social service. The Crowleys established the Rural Medical Mission and initiated a health programme enlisting the co-operation of the women in the college community.

On the left is the facsimile of a letter from Rev. Crowley, who is 98 years now. We give below a transcript of the letter. Some of the words were difficult to read and we had to depend on guesswork. Misrepresentations, if any, are regretted.

Editors.

Rev.B.G.Crowley,
Woodlands,
434, Penn Road,
Wolverhampton.

Dear Dr.Varghese John,

I have your letter of Sept. 15th 1997 and am sorry to have taken a little time in replying to it.

I am deeply interested in your plan to write a volume to commemorate 75 years of the Union Christian College in Alwaye. I was on the staff of the college from its very early days - having been introduced to the 'Fellowship' there by Canon W.E.S. Holland, Principal of the Christian College in Agra, who had spent a short time at the Alwaye College from its beginning in 1920. He was delighted with the foundation of such a college (the first by Indian Christians) but had to return to Agra. But they were keen to have the help of an Englishman. It happened that at that moment (1923) I was available lately

of Oxford, ordained a priest. (a most unworthy replacement of Mr. Holland but at least an Oxford M.A.). So I went to Alwaye in 1923 and stayed there, till the end of the Second War, till 1945 -- the longest serving Englishman on the staff -- I don't doubt, the happiest.

The College then depended on a fellowship of six members -- all old students of the Madras Christian College -- bound together in close Christian fellowship: A.M. Varkey of the Jacobite Church; K.C. Chacko (the spiritual head of the enterprise); C.P. Mathew of the Marthoma Church; V.M. Ittyerah; T.B. Ninan and K.Jacob (of the Anglican Church).

I lived and worked for the next 15 years with the able and most dedicated and delightful fellowship of men. I think of them with very great happiness and admiration -- especially with a seventh member (who came as a small boy in the intermediate class, in the Kottayam High School during my first year) in unbroken friendship from then till now (I, 96, and Thomaskutty in his 80's).

In early days (1924?) Dr. A.D. Lindsay, master of Balliol, Oxford, visited the college and expressed high appreciation of it. It was then residential but he insisted on us to keeping to 150 -- on no account go beyond 250. A grandson of mine visited Alwaye lately and found the College apparently flourishing but with more than 2000 students!!

Mr. Thomaskutty was a wonderful person. His daughter is married to an Englishman and he occasionally visits her (and me). He is now in his eighties and in days of retirement. I know of no more truly Christian men. I have known him for 75 years, always at peace, never a word against anyone but far from a retiring man but a good scholar and counts among all his contemporaries: always cheerful and a most dear friend to me (and to many others). Forgive this letter : I hope you can make something of it but at nearly 97 my handwriting is vague and illegible, I fear. I praise your devotion to your old college and wish you well in your account of it in its 75th year. It seems no time since it began and William Holland told me of it and sent me to follow unworthily but happily in his footsteps.

Yours sincerely,

Brian G. Crowley.

OUR FOUNDERS

K. C. CHACKO

A. M. VARKEY

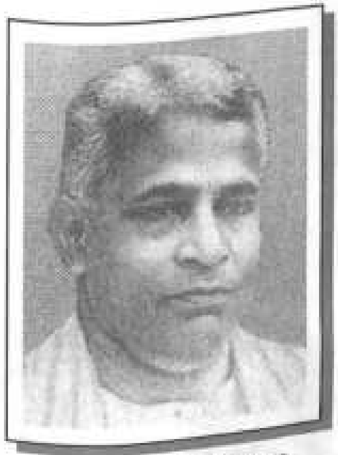

V. M. ITTYERAH

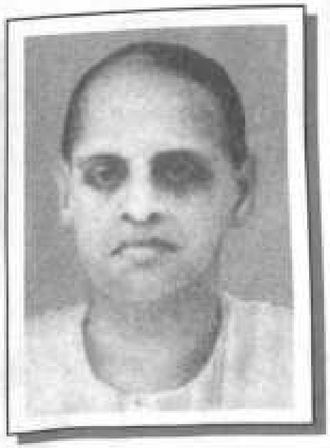

C. P. MATHEW

PRINCIPALS

Prof. A. M. Varkey
1921 - '42

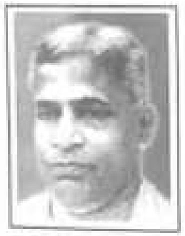
Prof. V. M. Ittyerah
1942 - '47

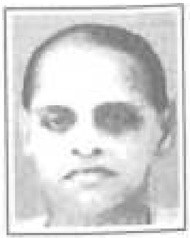
Prof. C. P. Mathew
1947 - '52

Prof. T. B. Ninan
1952 - '57

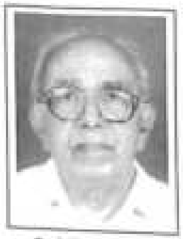
Prof. T. B. Thomas
1957 - '62

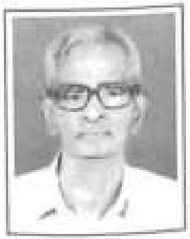
Dr. P. M. Mathai
1962 - '67

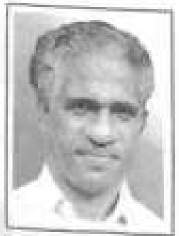
Prof. C. T. Benjamin
1967 - '72

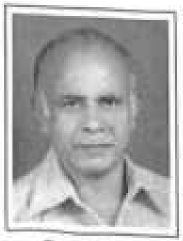
Dr. A. K. Baby
1972 - '77

Dr. O. M. Mathew
1977 - '81

Dr. A. M. Chacko
1981 - '86

Dr. Joyce Mathew
1986 - '90

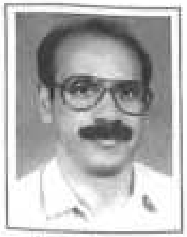
Dr. C. J. Thomas
1990 - '95

Dr. Rajan Varughese
1995 -

THROUGH THE YEARS

MANAGERS OF THE COLLEGE

Prof. V. M. Ittyerah B.A. Litt. (Oxon)
1970-75

Prof. T. B. Thomas, M.Sc., CPhys. MInstP.
1975-86

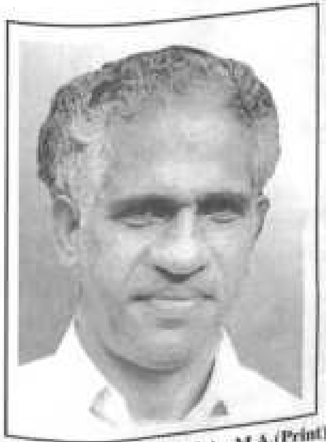
Prof. C. T. Benjamin, M.A., M.A.(Print)
1986-93

Rev. (Prof.) K. C. Mathew, M.Sc., MRE
1993 -

OLD STUDENTS' ASSOCIATION OFFICE BEARERS DURING THE JUBILEE YEAR

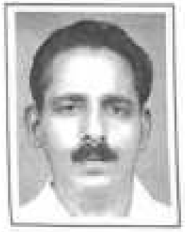
Dr. Rajan Varughese

Adv. C. V. Joseph

Adv. Ashok Cheriyan

Prof. Paul Sundar

Prof. V. V. Kuriakose

(Late) P. D. Alexander

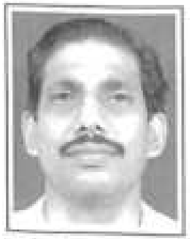
Sundaram Govind

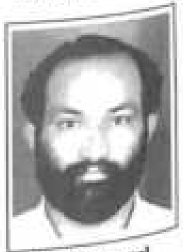
M. Venugopal

COLLEGE UNION OFFICE BEARERS DURING THE JUBILEE YEAR

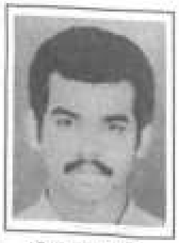
Sethunath P.
Chairman

Rejin George
Vice Chairman

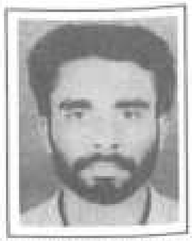
Sebastian M. Madasserry
Gen. Secretary

1995 - 96

Shafarudheen K. S.
Chairman

T. R. Lekha
Vice Chairman

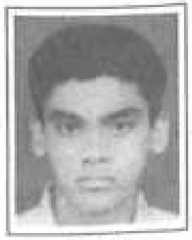
Vinod S.
Gen. Secretary

1996 - 97

ANNOUNCING UNION CHRISTIAN COLLEGE

"We venture to seek your sympathy and support for the Union Christian College at Alwaye.

The College will open in June, 1921, with the Junior Intermediate class. It is affiliated to the University of Madras.

The purpose of the College is to provide a thoroughly sound education in a Christian atmosphere. With this object in mind, the Council has carefully considered the staffing and the internal arrangements of the College.

Alwaye is a small town famous for its salubrious climate and for its river in which many thousands come every year to bathe. It is easily accessible from all parts of Travancore, Cochin and Malabar by river, road and rail. The College itself is situated on an open hillside, near the river, but at some distance from the town and less than two miles from the railway station. In every way, the site is admirable for an educational institution.

The members of the staff have been carefully chosen. The Council has already secured the service of four Masters of Art of the University of Madras, all of whom have considerable experience as lecturers in colleges. The staff will form a close fellowship and will ultimately include, it is hoped, members of the different denominations in Travancore and Cochin, Englishmen as well as Indians. This body of men who share the same ideals and live and work together will perhaps be able to create an atmosphere free from the divisive traditions that have hindered co-operation in the past.

The management of the College is vested in the hands of a Council which is a Registered Association. The names of the members of the temporary Council are

* *Letter signed by Mr. K.C. Chacko and Mr. C.P. Mathew, and dated "Madras, 16-3-1921." From the Silver Jubilee Souvenir*

appended. An attempt has been made to obtain a body as widely representative and comprehensive as possible.

The College will be thoroughly Indian in character, for, the great proportion of the members of the Council and the staff will always be Indian. It is situated in the midst of a large body of Indian Christians who have developed on indigenous lines for nineteen centuries. But every effort will be made from the start to keep it open to living influences from all parts of India and the West. Thus it may greatly help in focussing and giving new and fruitful direction to the most important elements, intellectual, social and spiritual, of true education.

The College will be entirely residential. Adequate hostel accommodation will be provided and each hostel will be under the supervision of one or more resident members of the staff. Numbers will be kept small, within the limits which make a genuine personal intercourse and influence possible. It will thus be possible to develop all the educational possibilities of the Tutorial system.

The college will provide facilities for physical recreation and games as well as for corporate daily worship for all Christian denominations. While the tone and atmosphere of the College will be Christian, there will be no compulsion to attend religious instruction.

For initial expenses of building and equipment, a sum of two lakhs of rupees in necessary. Of this Rs. 67,000 has already been promised. The Government of His Highness the Maharaja of Travancore have granted 18 acres of land and a building at Alwaye. But more money is urgently needed. We believe that this first attempt of Indian Christians to start a College on broad and independent lines will present itself as an admirable opportunity for generous response from all those who wish to serve this land and to make the best use of the wealth which has been entrusted to them. In the present state of the Church in Travancore and in India, we believe that nothing would be more beneficial than such a living centre of Christian life, fellowship and education. For the first time a scheme of co-operation has become practicable and has met with general sympathy. We trust that those to whom this appeal comes will contribute generously to an enterprise which seeks comes will contribute generously to an enterprise which seeks to fulfil so many useful ends. All contributions should be sent to the Treasurer, Mr. A.A. Paul, 3 Abirami Lane, Vepery, Madras."

Prof.

THE UNION CHRISTIAN COLLEGE AT ALWAYE

Early Beginnings

Towards the end of the first decade of this century a few young men of the Madras Christian College began to consider the possibility of starting a Union High School or College in North Travancore where the need for higher education was felt to be the greatest and the atmosphere most congenial, or at any rate free from friction, for interdenominational co-operation.

Among those who took the lead were K.C. Chacko, Kuruvilla Zachariah, A.A. Paul and others. A detailed scheme was drawn up for the proposed institution. This was presented at a conference of representatives of the Anglican, Jacobite and Mar Thoma Churches of Travancore and Cochin held on the first and second of January, 1913, in Carey's Library of the Serampore College. The conference was held under the Chairmanship of John R. Mott who was there with Mr. G.S. Eddy in connection with the formation of the Student Christian Association of India, Burma and Ceylon. Senior representatives of the above Churches (including Bishop Gill and Mar Dionysius Titus Mar Thoma) were present at the conference. These representatives welcomed the starting of a united school or college. The scheme was in abeyance for a long time mainly because K.C. Chacko was unwell, but finally took shape in 1921 as the Union Christian College.

While he was a student of the Madras Christian College, and later on as a lecturer there, KCC was engaged in direct personal evangelisation. He had prayer groups with students and teachers who were like him interested in the starting of a union institution based on Christian Fellowship. The spirit that was thus fostered received a powerful impetus from the campaign of John R. Mott and Shervwood Eddy (1911). Their mission did not have any immediate effect but helped to envisage the idea of a United Christian College in North Travancore and Kochi affiliated to the Madras University. Aluva was found to have the advantage of being in central Kerala.

K.C. Chacko was not dispirited by the feeble progress of the union institution. In about 1919, after days of prayer and work, KCC came forward with his group of friends A.M. Varki and V.M. Ittyerah and C.P. Mathew with a concrete proposal to start a residential college with the general approval of the leaders of the non Roman Catholic Churches in Kerala.

At about this time KCC fell ill and his illness was diagnosed as serious tuberculosis in an advanced stage. He was taken to Madanappally and then to Madras. At Madras, Dr. And Mrs. Hogg of the Madras Christian College insisted on his staying in their house even though the illness was in an advanced stage of infection. Gradually (and it must be in answer to the prayers of KCC's friends and relatives and of himself) his health improved and he continued his prayer meetings with his friends.

The Churches generally agreed on the Union

* *Retired Principal, Head of the Department of Physics and former Manager of the College. Prof.T.B.Thomas lives near the college and continues to be actively associated with its life. At 84, Prof.Thomas is perhaps the richest repository of details about the college*

Christian College proposal. Part of the reason for locating the college in Aluva was that it was in central Kerala and removed from the hot-bed of denominational rivalry.

At the beginning of the year 1920 all that the college had was the nucleus of a group committed to the College Project. The College was registered as a limited company under the Travancore Companies Act.

T. Raghaviah, Dewan of Travancore, agreed to give the site (Cutchery building) in Aluva for the new college on condition that the college should make scripture classes optional for students who were not Christians. In January 1921, the University of Madras gave permission for the starting of the College.

About a quarter of a mile from the Cutchery building, on the very brink of the Periyar river, stood an old three storeyed building belonging to the Roman Catholic Church. That building was kindly leased out to the college by the Bishop of Cochin. The college started work there on June 6, 1921, with a junior intermediate class of 64 students(all of whom were in residence) and five teachers.

The college moved out into the permanent home in October 1921. The old Cutchery building was repaired and adapted by Dewan Bahadur Rahgaviah, then the Dewan of Travancore. The college campus consists of 48 acres of land. The East and West Hostels for Women stand in a compound of about 8 acres of land bought by the college.

Enrichment through the Association of Outside Agencies

In 1911 K.C. Chacko attended the meetings of the World Student Christian Federation in Constantinople as a representative of the Student Department of the Madras Y.M.C.A. It was at this Conference that K.C. Chacko met Canon W.E.S.Holland, veteran educational missionary of the Church Missionary Society, London. KCC'S friendship with Holland marked the beginning of a close and fruitful partnership between the C.M.S and the college. A scheme was evolved for the second year by which Holland would teach at Aluva for one week every month. Another Missionary, T.R. Milford, an Oxford Graduate, who had come to Kottayam on short service would spend 3weeks every month during term times. Among short service men whom the C.M.S sent to Alwaye was the brilliant Rev. Stephen Neils (Cambridge) who later become the Bishop of Tirunelveli Diocese of the Church of South India. The Rev. John Beall was another CMS Missionary who seriously considered becoming a member of the college fellowship. He helped in the administration of the college but he too decided not to stay. We also specially remember R.O.Hicks who was not only a teacher and Warden but also a benefactor of two bathing ghats near the Periyar river. He helped many students as a true Christian friend. He left the college after one or two years to become the Head of the "Moral Rearmament". We recall to mind the short term missionary L.W.Hooper who worked devotedly together with some of the dedicated old students of the college for the uplifting of boys belonging to the despised boys of the economically and socially backward classes. Sadly, Hooper died an early death due to pneumonia, and was buried in the Anglican Church at Alwaye. The Settlement Chapel with a beautiful stained glass window near the altar is the gift of Hooper's parents.

Among the short term CMS teachers from the west special reference should be made to Malcolm Muggeridge, noted broadcaster (BBC), journalist and author of many eagerly read books. In the 1920's when he was in Alwaye he was clad in a *juba* and *angavastram*.

At this time we specially recall the contribution made by the Rev.B.G.Crowley who served the college for nearly 15 years. He was a friend of the students and as Warden of the N.E. Hostel along with K.C.Chacko he exerted a positive Christian influence. Crowley himself has testified to the fact that KCC, warden with him in the North East, has the greatest spiritual influence on him. His wife Eileen Crowley was a highly qualified nurse, and the Rural Medical Mission was established on the basis of her work among the 'poorest, lowliest and the lost' in the vicinity of the Union Christian College.

Besides the Church Missionary Society, another agency which sent to the college teachers for short terms was the Asia Christian College Association. A.P.Stone who served the Mathematics department of the college was sent by this agency.

Dr.Moffat, retired from the Madras Christian College, served the college for three years, helping in the equipping of the Physics laboratory. The financial help given by Dr.Davis of the CMS College Agra together with Holland helped the college in building a beautiful chapel designed by the missionary Architect Hubbard of the CMS for working in Tirunelveli.

UBCHEA, the United Board for Christian Higher Education in Asia is another agency which has been helping the college substantially in improving the facilities of the college and carrying out several projects. The college is also grateful to the AIACHE, the All India Association for Christian Higher Education, which gives assistance for special projects in the college meant to improve the quality of its academic and extra curricular programme.

We greatly appreciate the generous personal gift of Mr. Binani of the Cominco Binani Zinc factory for the extension of the library building. ●

With best complimnts from

ASPINWALL & CO. LTD

COCHIN

From Malcolm Muggeridge's Editorial

(In the First College Magazine of Union Christian College, 1925)

Generally speaking ,we should like this Magazine to be Indian : not affectedly so, but really Indian, with a true Indian spirit, and this again is difficult enough, in all conscience. For this Indian spirit is so very rare-especially in India. Through oceans of pompous worded articles: trousers and suspenders: speeches full of inapt quotations: babies shouting Daddy : resolutions: committees: Churches that might have been picked up at Tooting and dropped, complete with congregation, here; one finds only occasional flashes of a true Indian spirit. Dr. Tagore's voice seems very still and very small. Yes, we should like to be Indian, and I, the writer of this, I, God forgive me, -- I am an Englishman (I am not asking God to forgive me for being an Englishman, that was no affair of mine, but to forgive me for hoping that a magazine English edited could possibly catch the spirit of India -- not my mother, not even my mother-in-law). So it is impossible for me to give a true spirit to this paper. You, the contributors who are also the readers, must do that.

. . . .

We at Alwaye are a little isolated community. This gives us peculiar advantages, but it means that we must amuse ourselves. We hope that this Magazine may be one of many ways of doing this. If it is such it will have succeeded; if it bores it will have failed utterly. Should it succeed in amusing, we should be very glad to increase the number of times it is published. We must be told frankly by our readers all they think of us and all they expect of us in the future.

Now this editorial is almost over and I that write it am glad of it, for I have written it against inertia, as, in this heat, I do almost all things; but because this College has already become dear to me I am very anxious that the little part of its life that this Magazine is, should succeed. It can only do so with full co-operation from all. All must help.

കോളേജിന്റെ രജതജൂബിലി സമ്മേളനത്തിൽ മഹാകവി വള്ളത്തോൾ ചെയ്ത പ്രസംഗം

സദസ്യർക്കെല്ലാവർക്കും മതാചാര്യന്മാർക്കും വന്ദനം. അദ്ധ്യക്ഷനും വേറെ നമസ്കാരം. അദ്ധ്യക്ഷൻ എന്റെ സ്നേഹിതനാണ്. നേരിട്ടുകണ്ടിട്ടും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം സ്നേഹിതനാണ് എന്ന് ഞാൻ ഓർത്തത്. ഏതാനും കൊല്ലം മുമ്പ ക്രസ്ത്യൻ കോളേജിൽ ഞാൻ പ്രസംഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിലെ ഡാൻസ് എന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. അദ്ദേഹം അതു മറന്നിട്ടില്ല. വാർദ്ധക്യഗ്രസ്തനായ വള്ളത്തോൾ മറന്നുപോയി.

അദ്വൈതപ്രബോധകനായ ഭഗവാൻ ശ്രീശങ്കരൻ ഏതു നദീജലത്തിലാണ് കുളിച്ചിരുന്നത് - അവിടുത്തെ ബാല്യകാലക്രീഡകൾ ഏതു നദിയുടെ മണലിൽ ആയിരുന്നു - ആ പ്രകൃതിസുന്ദരമായ പെരിയാറിന്റെ തീരത്ത് വിദ്യാദാനം നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ട് വിരാജിക്കുന്ന ആലുവാ യൂണിയൻ ക്രസ്ത്യൻ കോളേജിന്റെ രജതജൂബിലി മലയാളികൾക്കെല്ലാം മഹോത്സവം തന്നെയാണ്. എനിക്ക് വിശേഷിച്ചും അങ്ങിനെതന്നെയാണ്. ഞാൻ ഈ കോളേജിന്റെ ഒരു പഴയ പരിചയക്കാരനാണ്. വിദ്വാനും പരിശ്രമശീലനുമായിരുന്ന പ്രിൻസിപ്പാൾ മി. വർക്കിയുടെ ക്ഷണം അനുസരിച്ച് ഞാൻ ഇവിടെ പലപ്രാവശ്യം വന്നിട്ടുണ്ട്. അപ്പോഴൊക്കെ വള്ളത്തോൾ വായിൽതോന്നിയതുപോലെ അതു പ്രസംഗിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. വള്ളത്തോൾ എന്തുപറഞ്ഞാലും അതു വർക്കിക്ക് വേദവാക്യമായിരുന്നു. 20 കൊല്ലത്തെ വിദ്യാഭ്യാസ പരിശ്രമങ്ങൾക്കുശേഷം അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ യേശു ഭഗവാന്റെ മടിയിൽ വിശ്രമിക്കുന്നു. നമുക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മധുരോദാരമായ ഛായാപടം കണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാം.

ഞാൻ ഡാക്ടരുടെ ചികിത്സയിൽ ആയിരുന്നു. ചിരിച്ചുകൂടാ, വായിച്ചുകൂടാ, വെടിപറയുകപോലും പാടില്ല എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചട്ടം. എന്റെ സിരകളെ പണിമുടക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ ഒരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനെന്നു ധരിച്ച് നമ്മുടെ ഭരണാധികാരികൾ ശിക്ഷിക്കാത്തതത്ഭുതവിധത്തിൽ ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെരുമാറ്റം. അങ്ങനെ മൗനവും ആംഗ്യവും ആയുള്ള എന്റെ കിടപ്പിൽനിന്ന് പണ്ടത്തെ നാഡിവിദ്യകൊണ്ടെന്നപോലെ പ്രിൻസിപ്പാൾ ഇട്ടീര എന്നെ എഴുന്നേല്പിച്ചുകൊണ്ടുവന്നിരിക്കുകയാണ്. എന്റെ ഒരു മർമ്മം നോക്കി അദ്ദേഹം ഒരു പ്രയോഗം ചെയ്തു. എന്റെ ഒരു മർമ്മം ആണ് ഈ കോളേജിലെ മലയാളപണ്ഡിതർ കുറ്റിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒട്ടുവളരെ സ്നേഹാർദ്രമായ പിടിപ്പുവലി എന്നെ ദീനക്കിടയിൽനിന്ന് ഇന്ന് ഇവിടെ എത്തിച്ചു. അദ്ദേഹം അങ്ങനെ എന്നെ നിർബന്ധിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ ഇവിടെനിന്ന് ഈ സഭയിൽ പങ്കുകൊള്ളുക എന്ന സന്തോഷം എനിക്കു നഷ്ടപ്പെടുമായിരുന്നു.

ഇന്നു പ്രഭാതത്തിൽ ആകാശത്തു കണ്ട വെള്ളി നക്ഷത്രവും പുലർകാലത്ത് ഇളവെയിൽതട്ടി പെരിയാറ്റിലെ കൊച്ചോളങ്ങൾ വെള്ളിപ്പോളകളായി മാറിയതും രജതജൂബിലിയെ സൂചിപ്പിച്ചു. ഇന്നിവിടെ വന്നു നിങ്ങളോടു രണ്ടുവാക്കു പറയാൻ ഇടയായത് എനിക്കു സന്തോഷാധിക്യം നൽകുന്നു.

പ്രിയപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥികളേ, വിദ്യാർത്ഥിനികളേ! 25 കൊല്ലമായി അനേകബിരുദധാരികളെ ഉത്പാദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വീരമാതാവായ ഈ കോളേജിന്റെ മടിയിൽ വിദ്യയും വിജ്ഞാനവും നേടുന്ന നിങ്ങൾ ഭാഗ്യവാന്മാരും ഭാഗ്യവതികളും ആണ്. എന്നാൽ നിങ്ങൾ രജിസ്ട്രാർ ആഫീസുഗുമസ്താക്കളായാൽ പോരാ. രാജ്യത്തിന്റെ ആഗ്രഹം നിങ്ങൾ ശില്പശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും നീതിശാസ്ത്രവിശാരദന്മാരും ആരോഗ്യശാസ്ത്രകുശലന്മാരും. അർത്ഥശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാരും മറ്റും ആകണമെന്നാണ്. 150 കൊല്ലത്തെ അടിമത്തത്തിനു ശേഷം ഇന്ത്യ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പടിവാതലിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ദീർഘകാലമായി ചങ്ങലകൊണ്ടു കെട്ടിയിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം പടി തുറക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി കൈകൾക്കു കാണുന്നില്ല. സോവിയറ്റു റഷ്യയുടെ സൃഷ്ടികർത്താവായ

ലെനിൻ ഒരവസരത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: 'രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നു വിമുക്തമായ വിദ്യാഭ്യാസം വെറും നുണയും കപടവും ആണെന്ന്.' എന്നാൽ ഇതിന്റെ അർത്ഥം വിദ്യാർത്ഥികൾ രാഷ്ട്രീയ പ്രക്ഷോഭണത്തിൽ പങ്കെടുക്കണമെന്നല്ല. രാജ്യമീമാംസയിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ അറിവു നേടണം. ആവേശം കൊള്ളുന്നതുപോലെ ആലോചനയും വേണം. ആത്മസംയമനമില്ലാത്ത മനസ്സ് വേലിയില്ലാത്ത പുരപോലെയാണ്. ഫ്രാൻസിനു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചപ്പോൾ രാജമോഹൻ റായി തന്റെ സുഹൃത്തുക്കളെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി തേയിലസൽക്കാരം നടത്തി. ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം മനുഷ്യരാശിക്കു പൊതുവെ സന്തോഷകരമാണ്. അടിമത്തത്തിന്റെ എല്ലാ ദുരിതങ്ങളും പരിചയിച്ച ഇന്ത്യാക്കാർക്കു പ്രത്യേകിച്ചും അങ്ങനെയാണ്. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആവേശത്തോടുകൂടി ആലോചനയും ഇല്ലെങ്കിൽ ആപത്തുണ്ടാകും. കൽക്കട്ടയിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പറ്റിയ ആപത്തു നിങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കുമല്ലൊ? ചീന ഗുരുവായ കൺഫ്യൂഷ്യസ് ചിന്തകൂടാത്ത പഠനം നിഷ്പ്രയോജനവും പഠനം കൂടാത്ത ആലോചന ആപൽക്കരവുമാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യാക്കാരന്റെ അടിമത്തം അവന്റെ പഴയ കാലമാഹാത്മ്യങ്ങൾ മറക്കുവാൻ കൂടി അവനെ പഠിപ്പിച്ചു. നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ ആലോചന കൊണ്ടു അനേക കാര്യങ്ങൾ നേട്ടങ്ങൾ ഉളവാക്കിത്തീർന്നു. സസ്യങ്ങൾക്കു ജീവനുണ്ടെന്നു തെളിയിക്കയാണ് ഒരു പഴയ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥം നോക്കിയാണെന്നു സർ ജഗദീശ് ബോസ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പുഷ്പക വിമാനത്തെപ്പറ്റി രാമായണത്തിൽ പറഞ്ഞിരുന്നു. രാമായണത്തിനു 5000 കൊല്ലത്തെ പഴക്കമുണ്ട്. എന്നാൽ ചില ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കു ഇതു സ്വീകാര്യമല്ല. 5000 കൊല്ലത്തിനു മുമ്പുള്ള ലത്ത വിമാനം ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ഫാക്ടറിയിൽ പണിതതാണെന്നു വന്നാലെ അവർക്കു സ്വീകാര്യമാകയുള്ളൂ.

കോളേജിന്റെ 25 വയസ്സാഘോഷിക്കുമ്പോൾ ഒരു 65 വയസ്സുകാരനും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു ഭാരവാഹികൾ നിശ്ചയിച്ചു. ഈ മഹാവിദ്യാലയത്തിന്റെ സുവർണ്ണജൂബിലിയും രത്നജൂബിലിയും യഥാകാലം കൊണ്ടാടുമ്പോൾ അന്നു വള്ളത്തോൾ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നും നിങ്ങളിൽ പലരും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നും തെല്ലൊരു അസൂയയോടുകൂടി ഓർത്തുകൊണ്ടു മഹാവിദ്യാലയത്തിനു എല്ലാ മംഗളങ്ങളും നേർന്നുകൊള്ളുന്നു. ●

*C.T.Benjamin**

FELLOWS WHO MADE THE FELLOWSHIP

To the question "Who started the Union Christian College?", the answer is "A Fellowship". A lecturer in the Madras Christian College together with a few student friends after the (First) World War years thought and prayed as to how to witness to the love of Christ in Travancore in the field of education. K.C. Chacko was the lecturer and the students were C.P. Mathew and V.M. Ittyerah. One can imagine their spending long hours in prayer and discussion. It was this Fellowship that gave rise to the Union Christian College.

In those days even the very idea mooted barriers. They were not of the same Church. Their parent denominations were at loggerheads. Normally they could not expect the sanction of the heads of the Churches or even the approval of the common laity of these Churches. But they were determined to push on. They were not particular to start a college, and not least a First Grade college. They would be satisfied with a school. But they insisted it was to be a Union Christian Institution. Later a very able and distinguished student, also of the Madras Christian College, A.M. Varkey was invited to join them and he readily agreed to do so. They believed 1) it was possible to work together in spite of denominational differences 2) if a project was according to God's will means would be found for its accomplishment. As Prof. Aravamuda Ayyangar said: Silver and gold had they none, but they had that abundant faith that moves mountains of obstacles.

K.C. Chacko and his friends believed that a group waiting on god with one mind could achieve much more than anyone of them could. It was not just (a+b+c) but almost $(abc)^2$!. It is a promise: "If two or three *together* ask anything in my name, I will grant their requests."

Gradually the fellowship grew, but still remained a small group. Their salaries also were small. Some were bachelors. Some were married. They evinced a courage in sharing. They let others who were not in the fellowship have higher scales and salaries.

Christian Fellowship is not just democracy. Democracy gets only "two cheers". It is "the Beloved Community" that gets a much higher vote. There is, in spite of difference of opinion, understanding, love, forgiveness, give and take in that community. Politically democracy is the best form. But the Beloved Community is of a different dimension. It is the principle of majority pitted against unanimity with all its pitfalls and barriers.

What is the Fellowship Spirit ? It is being caught up by a goal that makes you sink your differences. Sometimes a fellowship may fall to the level of a democracy where the majority decides, with its corollary of canvassing and even cliques. But if a fellowship is to become that "Beloved Community" one should let oneself go and should be willing to be led by the spirit. ●

* *Retired Principal, Professor of English, and former Manager of the College.*

ലെനിൻ ഒരവസരത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. 'രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നു വിമുക്തമായ വിദ്യാഭ്യാസം വെറും നുണയും കപടവും ആണെന്ന്.' എന്നാൽ ഇതിന്റെ അർത്ഥം വിദ്യാർത്ഥികൾ രാഷ്ട്രീയ പ്രക്ഷോഭണത്തിൽ പങ്കെടുക്കണമെന്നല്ല. രാജ്യാഭിമാനത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ അറിവു നേടണം. ആവേശം കൊള്ളുന്നതുപോലെ ആലോചനയും വേണം. ആത്മസംയമനമില്ലാത്ത മനസ്സ് വേലിയില്ലാത്ത പുരംപോലെയാണ്. ഫ്രാൻസിനു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചപ്പോൾ രാജമോഹൻ റായി തന്റെ സുഹൃത്തുക്കളെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി തേയിലസൽക്കാരം നടത്തി. ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം മനുഷ്യരാശിക്കു പൊതുവെ സന്തോഷകരമാണ്. അടിമത്തത്തിന്റെ എല്ലാ ദുരിതങ്ങളും പരിചയിച്ച ഇന്ത്യാക്കാർക്കു പ്രത്യേകിച്ചും അങ്ങനെയാണ്. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആവേശത്തോടുകൂടി ആലോചനയും ഇല്ലെങ്കിൽ ആപത്തുണ്ടാകും. കരിക്കട്ടയിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പറ്റിയ ആപത്തു നിങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കുമല്ലോ? ചീനഗുരുവായ കൺഫ്യൂഷ്യസ് ചിന്തകൂടാത്ത പഠനം നിഷ്പ്രയോജനവും പഠനം കൂടാത്ത ആലോചന ആപൽക്കരവുമാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യാക്കാരന്റെ അടിമത്തം അവന്റെ പഴയ കാലമാഹാത്മ്യങ്ങൾ മറക്കുവാൻ കൂടി അവനെ പഠിപ്പിച്ചു. നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ ആലോചനകൊണ്ടു അനേക കാര്യങ്ങൾ നേട്ടങ്ങൾ ഉള്ളവരായിത്തീർന്നു. സസ്യങ്ങൾക്കു ജീവനുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കിയതു ഒരു പഴയ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥം നോക്കിയാണെന്നു സർ ജഗദീശ് ബോസ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പുഷ്പക വിമാനത്തെപ്പറ്റി രാമായണത്തിൽ പറഞ്ഞിരുന്നു. രാമായണത്തിനു 5000 കൊല്ലത്തെ പഴക്കമുണ്ട്. എന്നാൽ ചില ബിരുദധാരികൾക്കു ഇതു സ്വീകാര്യമല്ല. 5000 കൊല്ലത്തിനു മുമ്പിലത്തെ വിമാനം ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ഫാക്ടറിയിൽ പണിതതാണെന്നു വന്നാലേ അവർക്കു സ്വീകാര്യമാകയുള്ളൂ.

കോളേജിന്റെ 25 വയസ്സാഘോഷിക്കുമ്പോൾ ഒരു 68 വയസ്സുകാരനും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു ഭാരവാഹികൾ നിശ്ചയിച്ചു. ഈ മഹാവിദ്യാലയത്തിന്റെ സ്വർണ്ണജൂബിലിയും രജതജൂബിലിയും യഥാകാലം കൊണ്ടാടുമ്പോൾ അന്നു വള്ളത്തോൾ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നും നിങ്ങളിൽ പലരും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നും തെല്ലൊരു അസൂയയോടുകൂടി ഓർത്തുകൊണ്ടു മഹാവിദ്യാലയത്തിനു എല്ലാ മംഗളങ്ങളും നേർന്നുകൊള്ളുന്നു. ●

C.T.Benjamin *

FELLOWS WHO MADE THE FELLOWSHIP

To the question "Who started the Union Christian College?", the answer is "A Fellowship". A lecturer in the Madras Christian College together with a few student friends after the (First) World War years thought and prayed as to how to witness to the love of Christ in Travancore in the field of education. K.C. Chacko was the lecturer and the students were C.P. Mathew and V.M. Ittyerah. One can imagine their spending long hours in prayer and discussion. It was this Fellowship that gave rise to the Union Christian College.

In those days even the very idea mooted barriers. They were not of the same Church. Their parent denominations were at loggerheads. Normally they could not expect the sanction of the heads of the Churches or even the approval of the common laity of these Churches. But they were determined to push on. They were not particular to start a college, and not least a First Grade college. They would be satisfied with a school. But they insisted it was to be a Union Christian Institution. Later a very able and distinguished student, also of the Madras Christian College, A.M. Varkey was invited to join them and he readily agreed to do so. They believed 1) it was possible to work together in spite of denominational differences 2) if a project was according to God's will means would be found for its accomplishment. As Prof. Aravamuda Ayyangar said: Silver and gold had they none, but they had that abundant faith that moves mountains of obstacles.

K.C. Chacko and his friends believed that a group waiting on god with one mind could achieve much more than anyone of them could. It was not just (a+b+c) but almost (abc)[3]. It is a promise: "If two or three *together* ask anything in my name, I will grant their requests."

Gradually the fellowship grew, but still remained a small group. Their salaries also were small. Some were bachelors. Some were married. They evinced a courage in sharing. They let others who were not in the fellowship have higher scales and salaries.

Christian Fellowship is not just democracy. Democracy gets only "two cheers". It is "the Beloved Community" that gets a much higher vote. There is, in spite of difference of opinion, understanding, love, forgiveness, give and take in that community. Politically democracy is the best form. But the Beloved Community is of a different dimension. It is the principle of majority pitted against unanimity with all its pitfalls and barriers.

What is the Fellowship Spirit ? It is being caught up by a goal that makes you sink your differences. Sometimes a fellowship may fall to the level of a democracy where the majority decides, with its corollary of canvassing and even cliques. But if a fellowship is to become that "Beloved Community" one should let oneself go and should be willing to be led by the spirit. ●

* *Retired Principal, Professor of English, and former Manager of the College.*

പ്രൊഫ. ടി.ബി. തോമസ് *

യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് അതിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ

ഐകൃത്തിന്റെ പ്രസക്തി: വിയോജിച്ചും അന്യോന്യം മത്സരിച്ചും കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന സഭകൾക്കും സംഘടനകൾക്കും "That they may be one that the world may believe" എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ച ക്രിസ്തുവിന്റെ സാക്ഷികളാകുവാൻ സാധ്യമല്ല. അതുമാത്രമല്ല, ഭിന്നിച്ച സഭാവിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം കൂടുതൽ വഷളാകുകയും ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിന് ദുഷ്പേരും 'ഇടർച്ച' യും വരുത്തി വയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നുമാണല്ലോ നമ്മുടെ അനുഭവം. മറിച്ച് ക്രിസ്തു ആഗ്രഹിച്ച ഐക്യത്വം വൈവിധ്യമാർന്നതും അന്യോന്യം പൂരിതവുമാണ്. ആ ഐകൃത്തിന്റെ ധന്യത മറ്റുള്ളവരെ ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്ക് ആകർഷിക്കാൻ പര്യാപ്തമാവും.

ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് എന്നാൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്താണ്? വർഗ്ഗീയതയിലല്ല ക്രിസ്തീയ മൂല്യങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു സ്ഥാപനമാണ് യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ്. സഭാവിഭാഗങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതകളെ അറിയാനും അന്യോന്യം വിലമതിക്കാനും ഉൾക്കൊള്ളുവാനുമുള്ള ഒരു പ്രത്യേക അവസരമാണ് കോളേജ് പ്രവർത്തനം.

കോളേജ് നടത്തിപ്പിന് പിൻബലം നല്കിയ സ്ഥാപനങ്ങളെയും വ്യക്തികളെയും നന്ദിയോടെ സ്മരിക്കാനുള്ള അവസരം ആണ് ജൂബിലി. K.C. Chacko - യുടെ ഒരുത്തമ സഖിയും ആത്മീയ ഗുരുവുമായിരുന്ന L.P. Larsen (Danish Missionary). കോളേജിന്റെ എല്ലാ പ്രതിസന്ധികളിലും K.C. Chacko-യെയും സഹപ്രവർത്തകരെയും സഹായിച്ച മാതൃകാ ഗുരുഭൂതരായിരുന്ന Madras Christian College - ലെ Miller, Skinner എന്നീ പ്രഗത്ഭർ ഇവരാണ് പ്രാതഃസ്മരണീയർ.

C.M.S.ന്റെ പങ്കാളിത്തം: ആദ്യകാലം മുതൽ തന്നെ അദ്ധ്യാപകരുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നടത്തിവന്ന ആലുവാ കോളേജ് ലണ്ടനിലെ Church Missionary Societyയുടെ ഒരു പ്രമുഖ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തകനായ Canon W.E.S Holland നെ പ്രത്യേകം ആകർഷിച്ചു. കോട്ടയം CMS College - ന്റെ പ്രിൻസിപ്പാളായിരുന്ന അദ്ദേഹം ആഴ്ചയിൽ രണ്ടു ദിവസം ആലുവായിൽ പ്രവർത്തിച്ചു.

അദ്ദേഹത്തെ തുടർന്നു പല CMS മിഷനറിമാരും കോളേജിൽ അദ്ധ്യാപനം നടത്തി. ഇവരിൽ ചിലരുടെ പേരുകൾ ഇവിടെ കൊടുക്കുന്നു. Cambridge - ൽ നിന്ന് ഉന്നത ബിരുദം നേടിയ Stephen Neill (നിരവധി കാതലായ പുസ്തകങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥകാരനും തിരുനെൽവേലി ബിഷപ്പും ആയിരുന്നു ഇദ്ദേഹം). എഴുത്തുകാരനും B.B.C. യിൽ പ്രസംഗപരമ്പരകളുടെ അവതാരകനുമായ Malcolm Muggeridge (ഇദ്ദേഹം ആലുവാകോളേജിൽ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ഖദർ ജുബ്ബായും മുണ്ടും ധരിച്ചിരുന്നു. പൊതുവെ ഉണ്ടായിരുന്ന ചായ്പ് ഇടത്തോട്ടി മിഷനറിമാരായ B.G. Crowley, John Beatle, Full James, John Bell, R.V. Hicks എന്നിവരും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. Hicks പിന്നീട് Frank Buchman തുടങ്ങിവെച്ച Moral Re-armament എന്ന സംഘടനയുടെ മേധാവിയായി പ്രവർത്തിച്ചു. അദ്ദേഹം ആലുവാ കോളേജിൽ ആയിരുന്നപ്പോൾ പെരിയാറ്റിന്റെ തീരത്തായി രണ്ടു കുളിക്കടവുകൾ നിർമ്മിച്ചു - ഒന്ന് NE Hostel നും മറ്റേത് New Hostel നും വേണ്ടി. Hicks ന് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മേലുള്ള ക്രിസ്തീയ സ്വാധീനം വലുതായിരുന്നു.

Asia Christian College -ന്റെ പങ്കാളിത്തം: CMS-നെപ്പോലെ കോളേജിൽ ഒരു അദ്ധ്യാപകനെ സ്പോൺസർ ചെയ്യാൻ Asia Christian College ആഗ്രഹിച്ചു. അവരുടെ പ്രതിനിധിയായി Dr. A.P. Stone ഇവിടെ പ്രവർത്തിച്ചു. Physics, Mathematics ഈ വിഷയങ്ങൾ postgraduate level - ൽ പഠിപ്പിച്ച Dr. Stone -ന്റെ സേവനം വിലപ്പെട്ടതായിരുന്നു.

CMS Missionary ആയി കോളേജിൽ വന്ന L.W. Hooper കോളേജിലെ ചില പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥികളോടു

* പ്രൊഫ. ടി.ബി.തോമസ്സിന്റെ ലേഖനത്തിന്റെ മലയാള ... ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷ ... അതേപടി നിലനിർത്തിയിരിക്കുകയാണ്

ചേർന്ന് സമൂഹത്തിലെ അധഃകൃതരായ കുട്ടികൾക്കായി ആലുവാ സെറ്റിൽമെന്റ് തുടങ്ങി. എന്നാൽ അധികകാലം കഴിയുന്നതിന് മുമ്പ് അദ്ദേഹം നിര്യാതനായി. ആലുവാ CMS സെമിത്തേരിയിൽ അദ്ദേഹത്തെ അടക്കം ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കൾ ആണ് Settlement Chapel മദ്ബഹായ്ക്ക് മലയാളത്തിൽ ഉള്ള എഴുത്തോടുകൂടെ ഒരു മനോഹരമായ stained glass window സംഭാവന ചെയ്തത്. ആലുവായിൽ സേവനം ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിലും കോളേജിനു വേണ്ടി ഒരു സംഖ്യ സംഭാവന ചെയ്ത Canon Davis നെ ഈ അവസരത്തിൽ നന്ദിയോടെ ഓർക്കുന്നു.

കോളേജിലെ അദ്ധ്യാപകശ്രേഷ്ഠന്മാർ: ഒരു കോളേജിന് എത്ര പണവും സൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടെങ്കിലും അദ്ധ്യാപകർക്ക് അവരുടെ ജോലിയിൽ സമർപ്പണം ഇല്ലെങ്കിൽ കോളേജ് വികസിച്ച് ധന്യമാകയില്ല. യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിലെ ആദ്യകാല അദ്ധ്യാപകശ്രേഷ്ഠരെ നന്ദിയോടെ സ്മരിക്കുവാനുള്ള ഒരു അവസരമാണ് ജൂബിലി.

A.M. Varki (Principal 1921 - 41), K.C. Chacko, C.P. Mathew, V.M. Ittyerah, D.P. Unni, T.S. Venkataraman, T.I. Poonen (1924), K. Jacob (1929), C.P. Andrews (1930), Kuttipuzha P.Krishnapillai (1928), T.R. Anantharaman, T.B. Ninan, Rev. T.V. John, A. Aravamudom Iyengar (1931), T.V. Ramanujan (1931), T.C. Joseph (1932). [ബ്രാക്കറ്റിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നത് ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ച വർഷം]

കോളേജിന്റെ History department - ലും N.E. Hostel wardenship ലും 15 വർഷത്തോളം സേവനം ചെയ്ത ഒരു മഹൽ വ്യക്തിയാണ് CMS മിഷനറിയായ B.G. Crowley. (97 വയസ്സ് കഴിഞ്ഞ അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ആരോഗ്യവാനായി കഴിയുന്നു).

ദിവ്യശ്രീ ജോർജ് ജോൺ കശീശ : യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിന്റെ സ്ഥാപകരെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ സാധാരണയായി അവരിൽ ഒരാളെ വിട്ടുപോകാറുണ്ട്. അദ്ദേഹമാണ് ജോർജ്ജ് ജോൺ കശീശ. മാർത്തോമ്മാ സഭയിലെ ആദ്യത്തെ ബിരുദധാരികളായ നാലഞ്ച് അച്ചന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു അച്ചൻ. അത്യുന്നതമായ ആദർശവും ദർശനവും പുലർത്തിയിരുന്ന ക്രിസ്തുഭക്തൻ. പെരുമാറ്റം കൊണ്ടും, ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന നർമ്മസംഭാഷണം കൊണ്ടും, ദൈവ സ്നേഹം സർവത്ര പ്രസരിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ദൈവ മനുഷ്യൻ.

1921 - ൽ അദ്ദേഹം പാണ്ഡിത്യ ശുശ്രൂഷയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ആ വർഷത്തിൽ തന്നെയാണ് ഒരു ഫെല്ലോഷിപ്പിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ആലുവാ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് ആരംഭിച്ചത്. അച്ചനെ അദ്ധ്യാപക ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതിന് കോളേജ് ഫെലോഷിപ്പിന് അത്യധികം ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു.

അച്ചന്റെ സ്വഭാവ മഹിമയും ഇംഗ്ലീഷ്, ചരിത്രം എന്നീ വിഷയങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിലുള്ള അസാധാരണമായ വൈഭവവും ഫെല്ലോഷിപ്പ് അറിഞ്ഞിരുന്നു. അച്ചൻ 5 വർഷം ഉദാത്തമായ സേവനം ആലുവായിൽ അനുഷ്ഠിച്ചു. 1926 - ൽ കോളേജ് വിട്ട് തന്റെ സഭയുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. ആലുവായിൽ അച്ചൻ തുടരണമെന്ന് കോളേജിനു വളരെ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഫെല്ലോഷിപ്പിന്റെ കെട്ടുറപ്പിനും അച്ചന്റെ സാന്നിധ്യം പ്രയോജനകരമായിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം സഭയുടെ വിളിക്ക് വഴങ്ങുകയാണ് ഉണ്ടായത്.

ദൂരെ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്നും ഏതാനും പ്രഗത്ഭരായ വ്യക്തികളുടെ പങ്കാളിത്തം ലഭിക്കാൻ ആലുവാ കോളേജിന് ഭാഗ്യമുണ്ടായതായി പറഞ്ഞുവല്ലോ. എന്നാൽ അങ്ങു ദൂരെയല്ലാത്ത തമിഴ് നാട്ടിൽ നിന്നും ഏതാനും മികച്ച അദ്ധ്യാപകർ (അതും അക്രൈസ്തവർ) ഇവിടെ നിസ്വാർത്ഥ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ച കാര്യം മറക്കാനാവില്ല. അന്ന് പുതുതായി കോളേജുകൾ കൂണുകൾ പോലെ ഉണ്ടായിവന്നിരുന്ന ഒരു കാലം. കോളേജുകൾക്കു പേരും പെരുമയും വേണമെങ്കിൽ ശ്രേഷ്ഠരും പണ്ഡിതരുമായ അദ്ധ്യാപകർ ഉണ്ടായിരിക്കണം. അങ്ങനെയുള്ള അദ്ധ്യാപകർക്കു മികച്ച ശമ്പളം കൊടുക്കണം. അരവാമുദം അയ്യങ്കാരെപ്പോലെയും T.S. വെങ്കിട്ടരാമൻ സാറിനെപ്പോലെയുമുള്ള പ്രൊഫസർമാർക്ക് വർദ്ധിച്ച ശമ്പളവും മറ്റ് ആനുകൂല്യങ്ങളും ലഭ്യമാക്കണം. ഈ വക പ്രലോഭനങ്ങളെപ്പറ്റി അയ്യങ്കാർസാർ പറഞ്ഞത്രെ. "There are other things of value in life than money." ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ കോളേജ് കടത്തിന്റെ വക്കിലെത്തി. അപ്പോൾ കോളേജിലെ ഫെല്ലോഷിപ്പ് അംഗങ്ങൾ സ്വമേധയാ വ്യക്തിപരമായി കടം വീട്ടാൻ മുന്നോട്ടു വന്നു. അപ്പോൾ വെങ്കിട്ടരാമൻസാർ പറഞ്ഞതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. "നിങ്ങളുടെ ഒപ്പം കടം പങ്കിടുവാൻ ഞങ്ങളെയും അനുവദിക്കണം" എന്ന്.

അദ്ധ്യാപനം മാത്രമാണ് തങ്ങളുടെ ചുമതല എന്നു കരുതുന്ന അദ്ധ്യാപകർ ഉണ്ട്. വെങ്കിട്ടരാമൻസാർ ആകട്ടെ കോളേജിന്റെ എല്ലാരംഗവും അദ്ധ്യാപകർ ഒന്നിച്ച് പങ്കിടണം എന്ന അഭിപ്രായക്കാരനും അതിനൊരു മാതൃക കാട്ടിത്തന്ന ഗുരുവുമായിരുന്നു. റിട്ടയർ ചെയ്തു മദ്രാസിൽ വീടു പണിതപ്പോൾ അതിന്റെ ഏറ്റവും ഉത്തമമായ പേര് "Alwaye House" ആണെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിനുതോന്നിയത്.

സ്വന്തം വിഷയത്തോടുള്ള പ്രതിപത്തിയും കഴിവും അദ്ദേഹത്തിന് ധാരാളമായിരുന്നു. അത്യന്തം ദുഷ്കരമായ കോളേജ് ലൈബ്രറിയുടെ ചുമതല താൻ വർഷങ്ങളോളം ഏറ്റെടുത്തു നടത്തി. 1930 നു മുമ്പു തന്നെ ആകാശനിരീക്ഷണത്തിനു വേണ്ടി ഒരു ടെലെസ്കോപ്പ് അദ്ദേഹം ആർജ്ജിച്ചു. ആകാശത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങൾ ശാന്തമായി നേരിട്ടു കണ്ടുപഠിക്കുന്നതിന് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു അദ്ദേഹം അവസരം കൊടുത്തുവന്നിരുന്നു.

സ്വന്തവിഷയത്തോടുള്ള താല്പര്യവും കൂറും അരവാമുദം അയ്യങ്കാറിലും ഒട്ടും കുറവായിരുന്നില്ല. അത് ആയുഷ്പര്യന്തം നിലനിർത്തുവാനും അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചു. അരവാമുദം അയ്യങ്കാർക്ക് English പ്രാണവായു പോലെയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ T.K. തോമസും ഞാനും കൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രോഗമന്വേഷിച്ച് മദ്രാസിലുള്ള വീട്ടിൽ ചെന്നു. അദ്ദേഹം നിലത്തുവിരിച്ച ഒരു മെത്തയിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യരും സഹപ്രവർത്തകരുമായിരുന്നു. ഞങ്ങളെ കണ്ടതിലുള്ള സന്തോഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്ത് പ്രത്യക്ഷമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ഞാൻ ഇന്നലെ മുഴുവൻ അസ്വസ്ഥനായിരുന്നു. Rubaiyat എഴുതിയതാരാണെന്ന് എത്രശ്രമിച്ചിട്ടും ഓർമ്മയിൽ കൊണ്ടുവരാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വൈകുന്നേരം വിവേകാനന്ദ കോളേജിൽ English പഠിപ്പിക്കുന്ന മകൻ വന്ന് ഓർമ്മ പുതുക്കിയപ്പോഴാണ് സ്വസ്ഥത വീണ്ടുകിട്ടിയത്. [Rubaiyat എഴുതിയത്, Omar Khayam]

റിട്ടയർ ചെയ്ത ശേഷവും അയ്യങ്കാർ സാർ തന്റെ ജോലിയിൽ നിന്നു വിരമിച്ചില്ല. English പാഠപുസ്തകത്തിന് notes എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു കുറിപ്പ് അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് എനിക്കു കിട്ടി. ബൈബിളിൽ turban എന്ന ഒരു പദമുണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിച്ചു കൊണ്ട്. ഞാൻ അന്വേഷണം ഒരു നല്ല concordance എടുത്തു നോക്കി. ബൈബിളിൽ ആ പദം ഒന്നിൽകൂടുതൽ സ്ഥലത്ത് ഉണ്ട് - അഹരോന്റെ പുരോഹിതവേഷവിധാനത്തിൽ തലയിൽ ചുറ്റുന്ന turban (Exodus 29:6, ലേവ്യർ 8:9). അർത്ഥം വിശുദ്ധ കിരീടം.

A Residential College : Cambridge, Oxford എന്നീ സുപ്രസിദ്ധ യൂണിവേഴ്സിറ്റികൾ England ലെ Redbrick University കളെക്കാൾ ഉന്നതമായതിന്റെ മുഖ്യ കാരണം Cambridge - ന്റെയും Oxford - ന്റെയും residential system ആണ്. ഇവയെ അനുകരിച്ച് യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജും ഒരു residential കോളേജ് ആയിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു കോളേജ് സ്ഥാപകരുടെ ആഗ്രഹം. തുടക്കത്തിൽ ഈ ആഗ്രഹം സഫലമാകും എന്നു തന്നെ തോന്നുകയുണ്ടായി. കേരളത്തിൽ എല്ലാ പ്രദേശത്തും കോളേജുകൾ ഉയർന്നുവന്നപ്പോൾ സ്വന്തം വീടുകളിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട് കുട്ടികൾക്ക് കോളേജിൽ പഠിക്കാനാവുമെന്നു വന്നു. അങ്ങനെ ആൺകുട്ടികൾക്കായുള്ള 5 hostel കളിൽ ഒന്ന് ആവശ്യമില്ലാതെ വന്നു. ഏറ്റവും പഴക്കം ചെന്നതും രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തതുമായ Tagore Hostel ആദ്യമായി പൊളിച്ചു നീക്കേണ്ടിവന്നു. കേരളത്തിൽ പെൺകുട്ടികൾക്കായി മാത്രം നടത്തുന്ന ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജുകൾ അപൂർവ്വമായതുകൊണ്ട് പെൺകുട്ടികൾക്കായിട്ടുള്ള ഹോസ്റ്റലിലേക്കുള്ള പ്രവേശനത്തിന് ഇന്ന് തിരക്കാണ്.

കുറച്ചു കാലം മുമ്പ് Tagore Hostel പൊളിച്ചുകളയേണ്ടിവന്നു. ഇതിൽ വ്യസനിക്കുന്ന പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥികളും വളരെയുണ്ട്. പോയ ഹോസ്റ്റലിനു പകരം Tagore ന്റെ പേരു കോളേജിൽ നിലനിർത്താൻ തക്കവണ്ണം, ഒരു department - നോ ഒരു കെട്ടിടത്തിനോ Tagore - ന്റെ പേരു നല്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും. ടാഗോറും residential വിദ്യാപീഠത്തിൽ വിശ്വാസം അർപ്പിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. [See Silver Jubilee Souvenir for the speech by Rabindranath Tagore when he declared open the first hostel (Tagore Hostel) of the Union Christian College in 1922].

യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിലെ ധന്യമായ ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതം : യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് സ്ഥാപിച്ചതു തന്നെ അതിൽക്കൂടെ പഠിച്ചുവരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഒരു ക്രിസ്തീയ residential സ്ഥാപനമായി അത് പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയായിരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ലക്ഷ്യം നേടുന്നതിന് ഏറ്റവും പറ്റിയ മാർഗ്ഗമാണ് ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതം. ഓരോ ഹോസ്റ്റലിനും ഓരോ resident വാർഡനുണ്ടാകും. അദ്ദേഹം താമസിക്കുന്നത് ഹോസ്റ്റലിൽ തന്നെയായിരുന്നു. Non - resident warden ന് ഹോസ്റ്റലിനോടടുത്ത് ക്വാർട്ടേഴ്സും ഉണ്ടായിരിക്കും. ടാഗോർ ഹോസ്റ്റലിലെ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി

ആദ്യമായി പരാമർശിച്ചു കൊള്ളട്ടെ. കോളേജിലെ ഏറ്റവും പ്രായം കുറഞ്ഞ കുട്ടികൾക്കായിട്ടുള്ളത്. വളരെ പഴയ, ഓടിട്ട ഒരു കെട്ടിടം. മച്ചും ഓടിട്ടതു തന്നെ. പത്തു പന്ത്രണ്ട് സാമാന്യം വലിയ മുറികളാണ് അവിടെയുള്ളത്. മുറികൾ വീതിച്ചു കൊടുക്കുന്നത് warden ആയിരിക്കും. ഒരു വർഷം resident warden തന്റെ മുറിയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തോട് ഒരു കുട്ടി പറയുകയുണ്ടായി, "നേരത്തെ വന്ന് ഏറ്റം നല്ല മുറി കൈക്കലാക്കി, അല്ലേ" എന്ന്. ഓരോ മുറിയിലും നാലുപേർ. ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിക്കും ഒരു മേശയും കസേരയുമുണ്ടാവും. കട്ടിൽ വേണ്ടവർക്ക് അയൽ വാസികൾ തട്ടിക്കൂട്ടി ഉണ്ടാക്കിയ കയർ കട്ടിലുകൾ നാലഞ്ചു രൂപയ്ക്ക് ഹോസ്റ്റലിൽ കൊണ്ടുവന്നു വില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ടാഗോർ ഹോസ്റ്റൽ, കോളേജിലെ ഏറ്റവും പ്രായം കുറഞ്ഞ ജൂനിയർ ഇന്റർമീഡിയേറ്റ് കുട്ടികൾക്കായിട്ടുള്ളതാണ്. അവരുടെ സഹായത്തിനായി മൂന്നുനാല് Senior Intermediate കുട്ടികളും (ഇവരെ ideal students എന്നു കളിയാക്കിയിരുന്നു) ഹോസ്റ്റലിൽ താമസിക്കുന്നുണ്ടാവും. കൂടാതെ അന്നു രണ്ടു ഡിഗ്രി വിദ്യാർത്ഥികൾ prefects ആയിട്ടും ഉണ്ടായിരിക്കും.

ഹോസ്റ്റലിലെ ഉൾഭരണം നടത്തുന്നത് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രതിനിധികളുടെ ഒരു Hostel Committee. ഇതിന്റെ ജനറൽ യോഗത്തിൽ warden അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനം വഹിക്കും. അതിന്റെ റിപ്പോർട്ട് കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പാളിനെ കാണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. രസകരമായ ഒരു സംഭവം ഓർക്കുന്നു. Senior ക്ലാസ്സിലെ ideal student റിപ്പോർട്ടെഴുതാൻ സഹായിക്കും. സെക്രട്ടറി എഴുതിയിരുന്നത് "ഹോസ്റ്റലിലെ ചിലന്തി വല നീക്കം ചെയ്യാൻ കോളേജിനോടാവശ്യപ്പെടുന്നു." ഈ വാചകം ideal student ഇംഗ്ലീഷിൽ തിരുത്തിക്കൊടുത്തു, ചിലന്തി വല എന്നതിനു പകരം "spider net."

വൈദ്യുതി ഇല്ലാത്തതിനുള്ള പ്രതിവിധി ലാന്റേൺ അഥവാ റാന്തൽ വിളക്കാണ്. ഈ വിളക്കുകൾ പ്രതിദിനം കഴുകി വെടിപ്പാക്കണം. ഈ ജോലി ഹോസ്റ്റൽ ബോയി ചാരന്റേതാണ്. ഓരോ മുറിയിലും ഓരോ കൂജയിൽ വെള്ളം കൊടുക്കുന്നതും hostel boy തന്നെ. ചാരൻ വിളക്കു കഴുകി വൃത്തിയാക്കിയാൽ പുകപിടിച്ചിരുന്ന ചിമ്മിനി crystal പോലെ മിന്നിത്തിളങ്ങും.

ഹോസ്റ്റലിലെ sanitation സംവിധാനത്തെപ്പറ്റിയും ചില കാര്യങ്ങൾ പറയേണ്ടതുണ്ട്. രാവിലെയും സന്ധ്യയിലുമാണ് ഈ കാര്യങ്ങൾക്കു ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്. 4-5 മുറികളുള്ള കുളിമുറികളിൽ രണ്ടു water tank - കളുണ്ട്. കിണറ്റിൽ നിന്നും വെള്ളം കോരി ഈ tank - കളിൽ ഒഴിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഹോസ്റ്റൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ജീവിതം നിയന്ത്രിക്കുന്നത് കോളേജിൽ അടിക്കുന്ന മണിയുടെ ശബ്ദമാണ്. 5.30 ന് ഉണരുക. വിദ്യാർത്ഥികൾ നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്ന 'കുടുംബ' പ്രാർത്ഥന 7-ന്. പഠിത്തം 8.15 വരെ. തുടർന്ന് മെസ്സിൽ വളരെ തൃപ്തികരമായ (!) കാപ്പികുടി അഥവാ പ്രാതൽ. ഉച്ചയ്ക്ക് രണ്ടുമണിക്കുള്ള ക്ലാസ്സ് കഴിയുമ്പോൾ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അവരുടെ സൗകര്യമനുസരിച്ച് മെസ്സിൽ ചെന്ന് 'ചായ' കഴിക്കാം. വൈകിട്ട് അത്താഴം കഴിഞ്ഞ് 7.45 ന് ഹോസ്റ്റലിൽ roll call ഉണ്ട്. ഇതിന് എല്ലാവരും സന്നിഹിതരായിരിക്കണം. Warden (റാന്തൽ വിളക്കോടുകൂടെ) ഓരോ മുറിയിലും ചെന്ന് അഭിവാദനം സ്വീകരിച്ച് attendance എടുക്കും. തുടർന്ന് എല്ലാവർക്കും കൂടിയുള്ള സന്ധ്യാ നമസ്കാരം. (ഇത് Cambridge-ലെ Westcott House ഉപയോഗിച്ചു വന്ന compline-ന്റെ ചുവടു പിടിച്ച് ഉണ്ടാക്കിയതാണ്.) അതിന്റെ ശേഷമുള്ള സമയം പഠിക്കാനാണ്. പുറത്തു പോകുന്നതു ശിക്ഷാർഹമാണ്. രാത്രി പത്തുമണി അടിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ഹോസ്റ്റൽ ശാന്തമായിരിക്കണം. പത്തുമണി റൂൾ കൃത്യമായി പാലിക്കാൻ കോളേജിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് ഹോസ്റ്റലിൽ ഉണ്ടായ ഒരു double murder ആണ്.

കുളിമുറി ശുചിയാക്കൽ സമ്പ്രദായം : ഗാന്ധിജി ശക്തിയായി എതിർത്തിരുന്ന ഒരു ശുചീകരണപദ്ധതിയായിരുന്നല്ലോ, മനുഷ്യർ മനുഷ്യന്റെ excreta ചുമന്നു നീക്കം ചെയ്യുന്ന രീതി. 1930 - കളിൽ ഇതിനു പകരം കോളേജ് ഒരു പ്രത്യേകരീതി സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. ഇതനുസരിച്ച് 5-6 കക്കൂസ് മുറികളിൽ നിന്ന് ഓരോ വലിയ കുഴൽ വഴി excreta പുറത്തേയ്ക്ക് നീക്കുകയും സിമന്റ് തറയിൽ വീഴുകയും അതിനായി ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള വളർത്തു പന്നികൾ അത് അപ്പപ്പോൾനീക്കം ചെയ്യുകയും ചെയ്തുവന്നു. ഈ പദ്ധതിയുടെ ചാർജ്ജ് ഒരു അദ്ധ്യാപകന് കൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ചുമതല അവധിക്കാലത്ത് പന്നികളെ തവിടും മറ്റും കൊടുത്തു വളർത്തുന്നതായിരുന്നു! ഇന്ന് വെള്ളം സുലഭമായതുകൊണ്ട് Water - Closet (W.C) ഉപയോഗിക്കാമല്ലോ. കുളിമുറികളുടെ ആവശ്യത്തിനുള്ള വെള്ളം Water tank കളിൽ നിറച്ചിരിക്കും.

കോളേജിലെ മെസ്സുകൾ : 1930 - കളിൽ കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കായി താഴെ പറയുന്ന ഭക്ഷണശാലകൾ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു.

1. Cosmopolitan Mess I & II (N.E. Hostels ലെയും Holland Hostel ലേയും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കായി.)
2. നായന്മാർക്കായി ഒരു നായർമെസ്സ്.
3. ബ്രാഹ്മണ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കായി ഒരു ബ്രാഹ്മണ മെസ്സ്.
4. Cosmopolitan വെജിറ്റേറിയൻ മെസ്സ്.

ഏകോദ്ഗമനപരമായ ആശയങ്ങൾക്കായി നിലകൊള്ളുന്ന ആലുവാ കോളേജ് ജാതിയുടെ പേരിൽ തരം തിരിച്ച് മെസ്സുകൾ സ്ഥാപിച്ചത് ഇന്ന് നമുക്ക് ഓർക്കാൻ പോലും പ്രയാസമായിരിക്കും. കോളേജിലെ അദ്ധ്യാപകരിൽ ഒരു മഹദ്‌വ്യക്തിയായ Malcolm Muggeridge പോലും ബഹുമാനിച്ച T.S. വെങ്കട്ടരാമൻ സാർ ഒരു ജാതീയ മെസ്സിന്റെ സൂപ്രണ്ടായിരുന്നു എന്നത് അതിലും വിസ്മയം തന്നെ. ഇന്ന് ഓരോ ഹോസ്റ്റലിനും അതിന്റേതായ മെസ്സുണ്ട്. ഇന്നത്തെ മെസ്സ് ചാർജ്ജ് പഴയതിന്റെ 80 ഇരട്ടിയോളം കാണും.

കഞ്ഞി മത്തായി - ചാക്കോ ഹോസ്റ്റൽ മെസ്സിൽ ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ച ഒരു പ്രമേയം : മെസ്സ് നടത്തുന്നത് വിദ്യാർത്ഥികൾ തന്നെ. സാമാന്യം സുഭിക്ഷവും മൃഷ്ടാന്നവും രുചികരവും ആയ ഭക്ഷണത്തിന്റെ ചെലവ് എത്രയാണ്? 8 രൂപ മാത്രം. മാസം തോറും കണക്കു നോക്കി മെസ്സ്ഫീ നിർണ്ണയിക്കുന്നതും വിദ്യാർത്ഥികൾ തന്നെ. 1930 കളിൽ 8 1/2 രൂപയ്ക്കടുത്തായിരുന്നു മെസ്സ് ചാർജ്ജ്. ഇന്നത്തെ 8 1/2 രൂപയല്ലായിരുന്നു അന്നത്തേത്. സാമാന്യം നല്ല ഭക്ഷണം. പ്രാതലിന് ഒന്നു രണ്ടു പലഹാരങ്ങളും ഏത്തക്കായും ചേർന്നുള്ള മൃഷ്ടാന്നമായ ഭക്ഷണം.

K.C. Chacko സാർ മെസ്സിന്റെ സൂപ്രണ്ട്. Mess meeting - ൽ അദ്ധ്യക്ഷനും അദ്ദേഹം തന്നെ. ഒരു യോഗത്തിൽ P.J. മത്തായി എന്ന ബി. എ. വിദ്യാർത്ഥി ഒരു പ്രമേയം അവതരിപ്പിച്ചു. പലഹാരങ്ങൾക്കു പകരം കഞ്ഞിമതിയെന്നും മെസ്സ് ചാർജ്ജ് 7 1/2 രൂപയായി കുറയ്ക്കണമെന്നും ആയിരുന്നു പ്രമേയം. അംഗങ്ങൾ ശക്തിയായി പ്രമേയത്തെ എതിർത്തു. മത്തായി വിടുമോ? ഓരോ യോഗത്തിലും അദ്ദേഹം ഇതേ പ്രമേയം ആവർത്തിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു. (കഞ്ഞി എന്നു പറഞ്ഞാൽ കൂടെ ഉപ്പിലിട്ടതും പയറും - അല്ലെങ്കിൽ കടലയും) ഒടുവിൽ അംഗങ്ങൾ സഹികെട്ട് പ്രമേയം പാസ്സാക്കിക്കൊടുത്തു. അതോടുകൂടി മത്തായിക്ക് ഒരു ഓമനപ്പേരും, കഞ്ഞിമത്തായി. ഈ പേരിൽ അദ്ദേഹം ഇന്നും അറിയപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു Insurance കമ്പനിയിൽ ഉന്നത ഉദ്യോഗസ്ഥനായി ഉയർന്നു. മദ്രാസിലും അദ്ദേഹത്തെ തിരിച്ചറിയുന്നത് കഞ്ഞിമത്തായി എന്ന address ലാണ്.

S.C.F ഉം അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളും : കോളേജിലെ ക്രിസ്തീയമായ മിക്ക പ്രവർത്തനങ്ങളും സ്റ്റുഡന്റ്സ് ക്രിസ്ത്യൻ മൂവ്മെന്റുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ക്രിസ്ത്യൻ മൂവ്മെന്റുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഫെല്ലോഷിപ്പിൽ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കോളേജിലെ SCM യൂണിറ്റിനു സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന പേരും Student Christian Fellowship എന്നാണ്. സഭകളുടെ ഞായറാഴ്ച ഒന്ന് ഒന്നിടവിട്ട ആരാധന മൂന്നായിട്ടായിരുന്നു നടന്നത്. ഇങ്ങനെ സഹകരണമുണ്ടെങ്കിലും ഇപ്രകാരം മൂന്നു ശുശ്രൂഷകൾ സഹകരണ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നടന്നു പോയത് കേരളത്തിൽ അപൂർവ്വമായ ഒരു സാക്ഷ്യം ആണ്. ഇന്ന് രണ്ടു സമുദായക്കാർക്ക് ഇടവകപ്പള്ളികളുണ്ടായതുകൊണ്ട് രാവിലത്തെ ശുശ്രൂഷകൾക്കു കൂടുതൽ സാവകാശം കിട്ടുന്നുണ്ട്. ഞായറാഴ്ച സന്ധ്യയിൽ വിദ്യാർത്ഥികളെ പ്രത്യേകം ഉദ്ദേശിച്ച് ഒരു ശുശ്രൂഷ നടത്താറുണ്ട്. അതിനുവേണ്ടി ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ശുശ്രൂഷാക്രമവും കോളേജ് സജ്ജീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സന്ധ്യയിലുള്ള ഈ ശുശ്രൂഷ ഒരു സഭൈക്യ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുന്നോടിയുമാണ്.

ശനിയാഴ്ച രാത്രിയിൽ ഹോസ്റ്റലുകളിൽ ഹാജർ എടുക്കുന്നത് 9 മണിക്കു മാത്രമാണ്. അതിനുമുമ്പു ലഭിക്കുന്ന സമയം പ്രയോജനകരമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിന് SCF പ്രത്യേക യോഗങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കാറുണ്ട്. ക്രിസ്തീയമായ നേതൃത്വത്തിന് വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പരിശീലനം കൊടുക്കുന്നതിന് ഈ യോഗങ്ങൾ സഹായകരമാണ്.

S.C.F.-ന്റെ പ്രധാന പരിപാടിയായിരുന്നു Bible Circles. ഞായറാഴ്ചകളിലെ പ്രഭാതശുശ്രൂഷകളെ തുടർന്നാണ് ഈ ബൈബിൾ സർക്കിളുകൾ. ആരുണി യാതെ അതിന്റെ ചുക്കാൻ പിടിച്ചിരുന്നത് K.C. Chacko Sir ആയിരുന്നു. പഠിക്കാൻ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ചില പുസ്തകങ്ങളുടെ പേരു താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

Oneness with Christ	-	L.P. Larsen
Christ's Way and Ours	-	"
Meaning of the Cross	-	W.R. Maltby
Meaning of the Resurrection	-	"

Selected Readings for Bible Study - SCF ആയി മുന്നു തയ്യാറാക്കിയത്. ഈ പഠനയോഗങ്ങളിൽ അദ്ധ്യാ

പങ്കും പങ്കെടുത്തിരുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി ചെറിയ പ്രാർത്ഥനാക്കൂട്ടങ്ങൾ സ്ഥാപിതമായി. വിജന പ്രദേശത്തും കോളേജിനടുത്ത കുന്നുകളിലും മറ്റും ചെറിയ കൂട്ടങ്ങൾ പരപ്രേരണ ഇല്ലാതെ ഉണ്ടായി വന്നു. കോളേജിന്റെ അടിസ്ഥാന ഉദ്ദേശ്യം സഫലമാക്കുന്നതിന് ഈ ചെറുഗ്രൂപ്പുകൾ കാരണമായി.

ഔദ്യോഗികമായ ക്ലാസ്സുകൾ തുടങ്ങുന്നതിന് മുമ്പായി ഓരോ ദിവസവും ലഭിക്കുന്ന ഒരു 1/2 മണിക്കൂർ (രണ്ടോ മൂന്നോ ദിവസങ്ങൾ മാത്രം) കോളേജ് ചില ക്ലാസ്സുകൾ സംഘടിപ്പിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു – Moral Instruction, Christian Instruction, Scripture (Scripture സഹകരിക്കുന്ന വിഭാഗങ്ങൾക്കു മാത്രം; Moral Instruction റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭാംഗങ്ങൾ, അക്രൈസ്തവർ എന്നിവർക്കു മാത്രം.) കോളേജ് ഈ ക്ലാസ്സുകളെ വിഭജിച്ചിരുന്നു. K.C. Chacko മുതലായ സീനിയർ അദ്ധ്യാപകരാണ് ഈ ക്ലാസ്സുകൾ എടുത്തിരുന്നത്. അദ്ദേഹം എടുത്ത ഒരു പാഠപദ്ധതിക്ക് 'Fulness of Life' എന്നതായിരുന്നു പേര് (യോഹന്നാൻ എഴുതിയ സുവിശേഷത്തെ ആധാരമാക്കിയായിരുന്നു ഈ പദ്ധതിയുടെ പേര്). SCF ന്റെ പരിപാടികളിൽ ശ്രീ. എം. തോമസും, ശ്രീ. പോൾ വർഗീസും (പിൽക്കാലത്ത് Metropolitan Poulos Mar Gregorios നല്കിയ സേവനം) മറക്കാവതല്ല.

തിങ്കളാഴ്ച രാവിലെ മാത്രം ക്ലാസ്സുകൾ തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പായി എല്ലാവർക്കും വേണ്ടി ഒരു assembly ഉണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു ക്ലാസ്സ്മുറികൾ തമ്മിലുള്ള മറ നീക്കിയാണ് എല്ലാവർക്കും കൂടി ഇരിക്കാൻ സൗകര്യമുണ്ടാക്കിയത്. A.M. Varki ആണ് ഇത് നടത്തിയത്. അളന്നു തൂക്കി തെരഞ്ഞെടുത്തു സാവകാശമായി പറയുന്ന വാക്കുകൾ. ആരുടെയും മനസ്സിൽ തങ്ങിനില്ക്കുന്ന ചെറു പ്രസംഗം. തുടർന്നു എല്ലാവർക്കും സ്വീകാര്യമായ ഒരു പ്രാർത്ഥന. ആഴ്ചയിലെ പഠിത്തത്തിനുള്ള ആരംഭം ആയിരുന്നു ആ assembly.

Social Service : അന്ന് കോളേജ് അല്ലാതെ മറ്റു വലിയ താമസക്കാരാരും ആ കുന്നിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. - സെറ്റിൽമെന്റ് ഒഴിച്ചാൽ ആ കുന്നുംപുറത്ത് അങ്ങിങ്ങായി ചില ചെറുകുടിലുകൾ മാത്രം. അവിടുത്തെ കുട്ടികൾ എല്ലാം കോളേജ് കോമ്പൗണ്ടിൽ അലഞ്ഞു നടന്നു. കോളേജ് മെസ്സിലെ മിച്ചം തിന്നും students-ന് വല്ല ചെറുജോലികൾ ചെയ്തു കിട്ടുന്ന 'ചില്ലറ' കൊണ്ടുമായിരുന്നു അവർ ജീവിച്ചുപോന്നത്. Roger Hicks കോളേജിൽ ഉണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ S.C.M - ന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ അവർക്ക് Night School നടത്തിവന്നു. രാത്രി 9 മണിക്കായിരുന്നു ക്ലാസ്സ്. North East - ലെയും South East - ലെയും മെസ്സ് ഹാളുകളിൽ വെച്ചായിരുന്നു ക്ലാസ്സുകൾ. കോളേജിലെ students മാറിമാറി ഈ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിച്ചുവന്നു.

ഈ കുട്ടികളെല്ലാംകൂടെ 30 പേരോളം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർക്കെന്തെങ്കിലും ജോലി ഉണ്ടാക്കി കൊടുക്കണമെന്ന് Hicks - നു ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. N.E. ഹോസ്റ്റലിനും New Hostel - നും ഇടയ്ക്കുള്ള സ്ഥലം - ഇന്ന് Hockey Ground - കിഴുക്കാംതൂക്കായി കിടന്നതാണ്. അതു നികത്തി ഒരു കളിസ്ഥലം ഉണ്ടാക്കാൻ ഒരു പരിപാടി ഉണ്ടാക്കി. ഒരു എഞ്ചിനീയർ പ്ലാൻ ഉണ്ടാക്കി. അതിനുള്ള ചെലവ് Hicks വഹിച്ചു. രാവിലെ 9 മണി മുതൽ വൈകുന്നേരം 4 വരെ പണി. കുട്ടികളെ താമസിപ്പിക്കാനായി ഒരു ക്രമീകരണം ആവശ്യമായി വന്നു. Crowley സായിപ്പ് താമസിച്ചതിന് വടക്കു ഭാഗത്തായി ഒരു ചെറിയ പുരയിടം കോളേജിന്റെ പേരിൽ വാങ്ങി. അവിടെ ഒരു വലിയ shed കെട്ടി. കുട്ടികളെ അവിടെ താമസിപ്പിച്ചു. അവർ ഭക്ഷണം മാറിമാറി പാകം ചെയ്തു. കഞ്ഞിയായിരുന്നു ഭക്ഷണം. ആഴ്ചയിൽ ഒരിക്കൽ അവരുടെ കൂലി കണക്കു തീർത്തു കൊടുക്കും. അങ്ങനെയാണ് ആ ജോലി തീർത്തത്. അതു കൊണ്ട് ആ കുട്ടികൾ ജോലി ചെയ്തു ജീവിക്കുവാൻ പഠിച്ചു. [redacted]

1930 - ൽ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജുകളുടെ പ്രവർത്തനരീതി മനസ്സിലാക്കി റിപ്പോർട്ടുണ്ടാക്കാൻ Lindsay എന്ന സുപ്രസിദ്ധ വിദ്യാഭ്യാസ പണ്ഡിതന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു കമ്മീഷൻ കോളേജ് സന്ദർശിച്ചു. ആലുവാ കോളേജിലെ residential system - നെ പുകഴ്ത്തി പറഞ്ഞതിനോടുകൂടെ കമ്മീഷൻ ഒരു മുന്നറിയിപ്പും നല്കി. കോളേജിന്റെ residential system അതിന്റെ ഉദ്ദേശം സഫലമാക്കണമെങ്കിൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം എന്താണ് 400 - ൽ താഴെയായിരിക്കണം! അടുത്തെങ്ങും കോളേജുകളില്ലാത്ത അവസ്ഥയിൽ നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം കുറയ്ക്കുന്നത് പ്രായോഗികമായിരുന്നില്ല.

പെൺകുട്ടികൾ കോളേജിൽ : കോളേജിന്റെ മുഖച്ഛായ തന്നെ മാറ്റിയ ഒരു കാൽവെപ്പായിരുന്നു 1939 - 40 ൽ ആദ്യമായി കോളേജ് കവാടം പെൺകുട്ടികൾക്കു കൂടെ തുറന്നു കൊടുക്കുന്നത്. ഈ സംരംഭത്തിന് ഒരു ന്യായവുമുണ്ടായിരുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തല്ലാതെ പെൺകുട്ടികൾക്കു മാത്രമായി 39-ൽ കേരളത്തിൽ ഒരു കോളേജില്ലായിരുന്നു. വേണ്ടത്ര ഒരുക്കമൊന്നും കൂടാതെയായിരുന്നു ഈ കാൽവെയ്പ്. ഇന്റർമീഡിയറ്റ് ക്ലാസ്സുകളിലാണ് ആദ്യമായി പെൺകുട്ടികളെ ചേർത്തത്. ഒരു വാടക കെട്ടിടത്തിലായിരുന്നു ദൂരെ നിന്ന് വന്ന കുട്ടികൾക്കു പാർപ്പിടം. ഭാഗ്യവശാൽ പെൺകുട്ടികളെ സുരക്ഷിതയോടെ ക്രിസ്ത്യൻ അന്തരീക്ഷത്തിൽ പരിപാലിക്കുന്നതിന് സർവ്വ യോഗ്യതകളുമുള്ള ഒരു വാർഡനെ ലഭ്യമായിരുന്നു. Mrs. V.M. Ittyerah. ഉന്നത ബിരുദങ്ങൾ നേടിയ കോളേജിലെ രണ്ട് ട്യൂട്ടേഴ്സ് സഹായിക്കാനുമുണ്ടായിരുന്നു.

അക്കാലത്ത് കോളേജിൽ നല്ല ഒരു S.C.F. ഉണ്ടായിരുന്നു. S.C.F. എന്നാണ് കോളേജിൽ പറഞ്ഞിരുന്നത് (Student Christian Fellowship) Hicks - ഉം Neill- ഉം പിന്നെ ഇട്ടിയേരാസാറും നല്ല നേതൃത്വം നല്കിയിരുന്നു. മുൻപറഞ്ഞ പ്രവർത്തനങ്ങൾ എല്ലാം തന്നെ S.C.F. ന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ആണ് നടന്നത്. എല്ലാറ്റിന്റെയും പിന്നിൽ K.C. Chacko സാറും ഉണ്ടായിരുന്നെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

റെവ്യൂ : ഓരോ പരീക്ഷയും കഴിഞ്ഞ് അതിലുണ്ടായ ജയാപജയങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള ഒരു റെവ്യൂ പ്രിൻസിപ്പൽ തലയ്ക്കലും വിദ്യാർത്ഥി തൊട്ടടുത്തും ഇരിക്കുന്ന, അദ്ധ്യാപകരുടെ ഒരു സദസ്സ് നടത്തിയിരുന്നു. ഭയത്തോടും വിറയലോടും കൂടിയാണ് വിദ്യാർത്ഥി അതിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നത്. പ്രിൻസിപ്പലിന്റെ വാക്കുകൾ കഴിഞ്ഞുള്ള ഊഴം അദ്ധ്യാപകർക്കാണ്. അവർക്ക് ആ വിദ്യാർത്ഥിയെപ്പറ്റിയുള്ള അഭിപ്രായ പ്രകടനങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാൽ അടുത്ത വിദ്യാർത്ഥിയാകും നോട്ടപ്പുള്ളി - നല്ല നടത്തത്തിലും പഠനത്തിലും വിദ്യാർത്ഥിയുടെ നിലവാരം വിലയിരുത്തിയ ശേഷം അടുത്ത കുട്ടിയുടെ ഊഴം. റെവ്യൂവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അതാത് ക്ലാസ്സ് ടീച്ചർ progress report തയ്യാറാക്കി വിദ്യാർത്ഥികളുടെ രക്ഷകർത്താക്കൾക്ക് അയച്ചു കൊടുക്കും. ചിലരുടെ progress report രക്ഷാകർത്താക്കൾക്ക് ലഭിക്കാതെയും വരാറുണ്ടത്രെ. റെവ്യൂവിൽ ആൻഡ്രൂസ് സാറിന് ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥാനമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അകാലമരണം ഒരു തീരാനഷ്ടമായി.

കോളേജും റൂറൽ മെഡിക്കൽ മിഷനും : 12 വർഷത്തോളം കോളേജിൽ ലക്ചറർ ആയി സേവനം അനുഷ്ഠിച്ച Rev. B.G. Crowley യുടെ ഭാര്യ Eileen Crowley നഴ്സിങ്ങിൽ ഉന്നതമായ പരിശീലനവും പ്രാപ്തിയും ഉള്ള ഒരു സ്ത്രീരത്നം ആയിരുന്നു.

1930 -കളിൽ കോളേജിൽ നിന്ന് വളരെ ദൂരെയല്ലാത്ത പാവപ്പെട്ടവർക്ക് വൈദ്യസഹായം അപ്രാപ്യമായിരുന്നു. വിധിയെ കുറ്റം പറഞ്ഞ് സങ്കടപ്പെടാതെ അവർക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. പലതരം വിരകളുടെ ശല്യം, ക്ഷയം ഇവയെല്ലാം അവരെ ശല്യപ്പെടുത്തി. കൂടാതെ 10-12 വയസ്സുള്ള കുട്ടികളിൽ പലരുടേയും കാഴ്ച ദിനംപ്രതി എന്ന പോലെ നശിച്ചു കൊണ്ടും ഇരുന്നു. ഈ ദുസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കിയ Mrs. ക്രൗളി അതിനെ കഴിയും വിധം നേരിടാൻ ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടു. കോളേജിലെ ഒരു ചെറിയ കുളിമുറി ഒരു ഡിസ്പെൻസറിയായി അവർ ഉപയോഗിച്ചു. കാഴ്ച നശിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മുഖ്യ കാരണം വിറ്റമിന്റെ അഭാവമാണെന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കി. പലയിടത്തു നിന്നുമായി cod liver oil, വിരകൾക്കു പ്രതിരോധമായുള്ള മരുന്നുകൾ, പഴുപ്പായിതീർന്ന വ്രണങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കുവാനുള്ള മരുന്നുകൾ ഇക്ത്തിയോൾ ഗ്ലിസറിൻ നല്ല bandage കൾ ഇവയെല്ലാം സമാഹരിച്ച് ദീനങ്ങളോടുള്ള ഒരു പ്രതിരോധം തന്നെ നടത്തി. ദിനംപ്രതി ചികിത്സക്കു വന്ന ദീനക്കാരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചു വന്നു.

ദീനത്തിന്റെ പിടിയിൽ നിന്ന് വിമുക്തരാക്കുന്ന ഒരു മെസ്സിയായായി Mrs. ക്രൗളിയെക്കണ്ട രോഗികൾ, അയൽപക്കക്കാർ, കോളേജ് ജീവനക്കാർ ഇവരെല്ലാം മദാമ്മയുടെ ചികിത്സയ്ക്കും എത്തി. പ്രസവം എടുക്കുന്നതിനുപോലും മദാമ്മ തയ്യാറായിരുന്നു. മലയാളം വശമില്ലാതിരുന്ന മദാമ്മയെ സഹായിക്കാൻ വിദ്യാർത്ഥികൾ മുന്നോട്ടു വന്നു. കുളിമുറിയുടെ അടുത്തായി ഒരു കുടിൽ ഉയർന്നു. എന്നാൽ കോളേജിന് ശല്യമുണ്ടാകാതിരിക്കാൻ ഒരു ഡിസ്പൻസറി പണിയേണ്ടിവന്നു. ഇതിനായി ഏതാണ്ട് 5 ഏക്കർ സ്ഥലം ഹരിജൻ കോളനിക്ക് സമീപമായി സർക്കാർ ദാനമായി കൊടുത്തു. വിദേശത്തു നിന്നുള്ള ഒരു ദാനമായി ഒരു നല്ല കെട്ടിടം ഉണ്ടായി. ക്രൗളിയും മദാമ്മയും ഇംഗ്ലണ്ടിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു പോകുന്നതിനുമുമ്പ് Rural Medical Mission നെ സ്ഥിരമായി നിലനിർത്തുന്നതിനു വേണ്ടി അതിനെ ഒരു ട്രസ്റ്റായി രജിസ്റ്റർ ചെയ്തു. ഒരു ഡോക്ടറെ ലഭിക്കുന്നതിനായി ഒരു കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥിയെ Medical College ലേക്ക് അയച്ചു. Rural Medical Mission ന്റെ പ്രതിദിന നടത്തിപ്പിനായി ഒരു Group നും മദാമ്മ രൂപം കൊടുത്തു.

സമീപപ്രദേശങ്ങളിൽ ഇതുപോലെയുള്ള ചികിത്സാ കേന്ദ്രങ്ങൾ ഉണ്ടാവണം. ഉണ്ടാവും എന്ന് മദാമ്മ ആശിച്ചു.

പ്രൊഫ. വർഗ്ഗീസ് ഇട്ടിയവിരാ *

സത്യം നിങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കും

ഏതൊരു സ്ഥാപനത്തിന്റെയും ഉത്ഭവകാലത്ത് അതിന്റെ സ്ഥാപകരെ പ്രചോദിപ്പിച്ചിരുന്ന ആദർശങ്ങളും ലക്ഷ്യങ്ങളും കാലവ്യതിയാനം കൊണ്ടു നിറം മങ്ങി നിഷ്പ്രഭങ്ങളായിപ്പോകുന്നത് ലോകത്തിൽ സാധാരണ കണ്ടുവരുന്ന ഒരു പ്രതിഭാസമാണല്ലോ. ആലുവാ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജും ഈ സാമാന്യനിയമത്തിന് അപവാദമായിരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ഒരു സ്ഥാപനത്തിന്റെ ദശവാർഷികമോ പഞ്ചദശവാർഷികമോ ശതവർഷികമോ ഒക്കെ ആഘോഷിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ അത്തരം ആദർശ ലക്ഷ്യങ്ങൾ അനുസ്മരിക്കുന്നത് ആ സ്ഥാപനത്തിന്റെ പ്രവർത്തകർക്ക് പ്രചോദനവും നവോത്സാഹവും പകരുമെന്ന കാര്യം നിസ്തർക്കമാണ്.

നമ്മുടെ ഈ സ്ഥാപനത്തിന് യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് എന്ന് നാമകരണം ചെയ്യുവാൻ തത്പ്രവർത്തകരെ പ്രേരിപ്പിച്ച വസ്തുത അക്കാലത്തെ കേരളീയ ക്രൈസ്തവരെ സംബന്ധിച്ച് വളരെ പ്രസക്തമായ ഒരു കാര്യമായിരുന്നു. വിവിധ ക്രൈസ്തവ വിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിൽ വേണ്ടത്ര സഹകരണമില്ലാതെ ഒറ്റതിരിഞ്ഞും വിഘടിച്ചും നിന്ന ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു അത്. പൊതുവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് വിവിധ സഭകളിലെ അംഗങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് ചേർന്നു പ്രവർത്തിപ്പാൻ അവസരമൊരുക്കുന്ന പക്ഷം സഭകൾ തമ്മിലുള്ള സൗഹാർദ്ദവും സഹകരണവും തദ്വാരാ ഐക്യവും വർദ്ധിക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയാണ് ഈ കോളേജിന്റെ സ്ഥാപനത്തിനു പിന്നിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പ്രധാനാശയം. തന്മൂലം യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് എന്ന നാമധേയം അന്ന് സർവ്വഥാ പ്രസക്തമായിരുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഇന്നും വലിയ മാറ്റം വന്നിട്ടില്ല എന്നതു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

മേല്പറഞ്ഞ സത്യവുമായി വളരെയധികം ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു ബൈബിൾ സൂക്തമാണ് കോളേജിന്റെ ചിഹ്നത്തിൽ മുദ്രിതമായിട്ടുള്ളത്. "സത്യം നിങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കും" എന്ന ഈ വാക്യം അന്ന് ഏറെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇന്ന് കോളേജിൽ പ്രതിദിനം പ്രവർത്തിക്കുന്ന അധ്യാപകാധ്യേതാക്കൾ തന്നെ ഇപ്പോൾ അതു ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന കാര്യം സംശയമാണ്. സത്യത്തിന് എക്കാലവും മനുഷ്യനെ അധികം സ്വതന്ത്രനും സന്തുഷ്ടനുമാക്കുവാൻ കഴിവുണ്ട്. മനുഷ്യകർമ്മങ്ങളുടെയെല്ലാം സാഫല്യവും വിജയവും ഈ സത്യബോധത്തെയാശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന കാര്യത്തിൽ ചിന്താശക്തിയുള്ള ആളുകൾ ഒരു കാലവും സംശയം പ്രകടിപ്പിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ദൈവപുത്രനും മനുഷ്യരക്ഷകനുമായ യേശുക്രിസ്തു ഈ വാക്യമുച്ചരിച്ച സന്ദർഭം ഇന്ന് എത്രപേർക്ക് അറിവുണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ സംശയിച്ചു പോവുകയാണ്. യേശുവിന്റെ ജീവിതകാലത്ത് അദ്ദേഹം ആരാണെന്ന കാര്യം അദ്ദേഹത്തിനു ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്ന ആളുകൾക്കു തന്നെ മിക്കവാറും അജ്ഞാതമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു ന്യൂനപക്ഷം അദ്ദേഹം ദൈവപുത്രനും ലോകത്തിൽ വരുവാനിരുന്ന മിശിഹായുമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വാസമർപ്പിച്ചു. തന്നിൽ വിശ്വസിച്ച ആ യഹൂദജനങ്ങളോട് ക്രിസ്തുനാഥൻ പറഞ്ഞ ചില കാര്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു വാക്യമാണിത്. ആ ഭാഗമൊന്നാകെ ഉദ്ധരിക്കുന്നത് ഇത്തരുണത്തിൽ അധികം പ്രയോജനകരമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു.

തന്നിൽ വിശ്വസിച്ച യഹൂദന്മാരോട് യേശു: "നിങ്ങൾ എന്റെ വചനത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നുവെങ്കിൽ നിങ്ങൾ വാസ്തവമായി എന്റെ ശിഷ്യന്മാരായി സത്യം അറിയുകയും സത്യം നിങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കുകയും ചെയ്യും എന്നു പറഞ്ഞു." (യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം അദ്ധ്യായം 8, വാക്യങ്ങൾ 31, 32) "ദൈവപുത്രൻ നിങ്ങൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം വരുത്തിയാൽ നിങ്ങൾ സാക്ഷാൽ സ്വതന്ത്രരാകും" എന്നുകൂടി അതിനടുത്തുള്ള 36-ാം വാക്യത്തിൽ അദ്ദേഹം പറയുകയുണ്ടായി. മനുഷ്യസമൂഹത്തിൽ എത്രപേർ ഈ യഥാർത്ഥസ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടാകും?

സത്യം നിങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കും എന്നതുപോലെ തന്നെ അസത്യം നിങ്ങളെ അടിമകളാക്കും എന്ന വസ്തുതയും തികഞ്ഞ സത്യമാണ്. ഈ കോളേജിന്റെ സ്ഥാപകരായിരുന്ന മൂന്നു മഹാവ്യക്തികൾ - ശ്രീമാന്മാർ കെ. സി. ചാക്കോ, സി.പി. മാത്യു, വി.എം. ഇട്ടിയേരാ എന്നിവർ - മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ സഹപാഠികളും സത്യം കണ്ടെത്തുവാനും അതനുസരിച്ച് ജീവിതം ക്രമീകരിക്കുവാൻ ഒരുമിച്ചു പ്രയത്നിച്ചിരുന്നവരുമായിരുന്നു. അവരുടെ സംയുക്തയത്നത്തിന്റെ ഫലമാണല്ലോ ഈ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനം. അനന്തരകാലത്ത് ഇവിടെ അദ്ധ്യാപകരായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നപ്പോഴും യഥാർത്ഥ സത്യാന്വേഷകരായും സത്യ പ്രചാരകരായും അവർ പ്രവർത്തിക്കയും അതു കേരളക്കരയ്ക്കു മുഴുവൻ വലിയൊരനുഗ്രഹമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്തു.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ലക്ഷ്യം സത്യാന്വേഷണമാണെന്ന് മഹാത്മാഗാന്ധി ഒരവസരത്തിൽ പറഞ്ഞത് ഇവിടെ നാം സ്മരിക്കുക. ഇന്ന് വിദ്യാഭ്യാസം കേവലം വയറിന്റെ മാത്രം പ്രശ്നമായി അധഃപതിച്ചിരിക്കുന്ന പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഈ മഹാസത്യം നമ്മുടെ ജീവിത പാതയിൽ വെളിച്ചം പകരുന്ന ഉജ്ജ്വല ദീപമായിത്തീരുമെങ്കിൽ ചരിത്രഗതിയെത്തന്നെ അതു മാറ്റിമറിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. ●

* മലയാളം വിഭാഗം മുൻമേധാവി

Best Wishes

ST. ANTONY'S COLLEGE

Pump Jn. Alwaye - 683 101
U.C. College P.O., Alwaye- 683 102

Rev. Thomas John M.A., M.Div *

Rediscover the Meaning of the Germinal Vision

Seventy five years ago, four young men -- K.C. Chacko, A.M. Varkey, C.P. Mathew and V.M. Ittyerah -- who studied in Madras Christian College, and had come under the influence of such devout Christians as Dr. W. Skinner, Dr. L.P. Larsen, Dr. John R. Mott and Sherwood Eddy, embarked upon an adventure of faith by founding an institution of higher learning "for the imparting of sound learning, building of character, and the spread of spiritual truth and knowledge of God". The Union Christian College is, thus, a distinctive product of the evangelical and ecumenical spirit which persisted since the latter part of the 19th century. Hence, it has a significant place in the ecumenical history of our country and the world. It is also the first non Roman Catholic educational institution in India founded by indigenous initiative.

The name of the college broadly defines the vision of the founding fathers. The college was for them a "union" primarily of those who have experienced a common calling in Christ to work for the development of an institution of higher learning and of Christian denominations as a means of witness to the transforming power of Christ. However, in practice, their vision of "union" was never parochial and narrow, but rather one that affirmed and strove for the unity of all humankind. Also, it was a vision of unity that was lived out in the small residential communities of students and staff and in the simplicity unique to the Indian genius.

For the founding fathers, "Christian" was not a confining category, but one that made them free for selfless service to the larger community. Christ was the source and horizon of their commitment. They were also unashamed in witnessing to God's revelation in Christ and God's love for all humankind. The founders wanted to do this very much grounded in the Indian tradition and reality, and also with due respect to people of other faiths. They accepted the "conscience clause," that they would use no manner of compulsion in the matter of attendance at religious instruction, though this was to the displeasure of some of the missionary groups. They made it clear that it was not due to any indifference to Christian faith but to their conviction that to be a Christian is to give oneself unreservedly to the cause of one's fellow human beings and to the sharing of the burdens of the nation. They believed that this could best be done from a position of "weakness" and "poverty" as Christ himself did on his cross.

It is important to identify the distinctive features of the college from a historical perspective and understand their relevance for today.

1. An Ecumenical Enterprise

It is remarkable that as far back as 75 years ago, at a time when ecumenism had little impact on Christians in Kerala, the founders of the college were able to bring together three major Christian denominations in Kerala and build the college on what are now widely recognized as sound ecumenical principles. The college remains a model of a distinctive form of ecumenical living and action. First, it was a unity expressed in *common worship, prayer, and Bible study*. It was these that brought the four young men belonging to different denominations together while they were students of Madras Christian College. It was an affirmation of the fact that the things that unite us in our common commitment to Christ are far weightier than the sum of all that tend to divide us. Second, the unity they fostered was a unity in *witness and service*. It was the common end to bear witness to the love and renewing power of Christ through service in Higher Education of Kerala that brought them together. Third, the unity that they cherished was not undenominational, but *inter-denominational*. It would mean that the college sought to help individuals to be loyal to the best in their own traditions and yet co-operate with others so that together they might move on to fuller realization of the many sided truth of the Gospel and discover and manifest their essential unity given in Jesus Christ in fellowship, witness and service. The college can be proud of the stream of its past and present students who give significant leadership to the Church deeply imbued with a spirit of ecumenism.

2. Christian Fellowship as the Basis and Form of Administration

It was the considered view of the founding fathers that the burden and responsibility of running the college should be borne by those permanent Christian members of the faculty, who covenant to be committed to Jesus Christ and to one another and to the mission of the College, and organize themselves according to certain rules of life modelled after the early Christian communities whose life together itself was a witness to the renewing power of Christ. This involved the College Fellowship taking responsibility for the life of the college including its administration, voluntarily accepting a cut in their salary, corporately making decisions and involving in and promoting such activities as are part of Christian nurture. As the College expanded in strength and activities, and also as it came under increasing Government and University controls, the original Fellowship structure became nonviable and unfeasible and hence, with sufficient modifications, attempts are made to sustain the spirit of Christian fellowship through the Inter-Church Fellowship.

3. Indigenous Origin and Style of Life

The college owes its existence to purely Indian initiative and its management and atmosphere has always been Indian. As it was largely supported by indigenous resources, its development had been unostentatious, slow, self-sustaining and dependent on modest funds. This could be seen as both its strength and weakness. Referring to this commitment to remain indigenous, one of the earliest documents produced by the founders (1921) states, "While however, we desire to be profited by the best counsel that western educational experience could provide, it is our aim distinctly to keep near to the spirit and genius of our people in shaping the ideals of college life and work....."

4. Residential Life

The college was intended entirely to be residential, although we have had to admit day students later on. It was the aim of the founders to work *"for the development of a new and more virile type of Indian manhood than at present obtains among the products of our universities."* They believed that this goal could be best achieved by making the college fully residential. One of the earliest documents reads, *"For there is no better antidote against the many stultifying influences of our present educational methods than a free intercourse between the teachers and the taught and the participation by them in a common life lived beyond the hours of instruction."* It was also an effort to revive the old Indian *Gurukula* system adapted to modern conditions. The college envisaged the residential college community as a forum where scholars could further their process of learning and build the nucleus of a society of persons transcending caste and creed. The founders also recognized this as the ideal situation to introduce Jesus as the source of a *structure of meaning and value.* This residential tradition has suffered several setbacks

* *Head of the Department of Psychology*

in the recent past due to several reasons, some of which are beyond the control of the college. However, it should be one of the strongest concerns of the present leadership to restore this tradition as a vital component of the educational enterprise, in keeping with the realities and requirements of the present.

5. East-West Co-operation

While remaining distinctively Indian, it has always been the concern of the college to retain its character as a centre of East - West co-operation. The active co-operation of the Church Missionary Society without any supervisory responsibilities significantly contributed to building up this tradition. Of the various missionaries deputed by the C.M.S. mention may be made of Canon W.E.S. Holland, Canon Davis, Canon T.R. Milford, Chancellor of Lincoln, the Rev. John Beall, the Rt. Rev. Stephen Neil, Mr. R.O. Hicks, Mr. L.W.Hooper and Mr. Malcolm Muggeridge. The missionary presence brought in a unique cosmopolitan and global dimension to the educational activity and also to the life together. Their perspectives, critical reflection and genuine interactions in social life have always been a source of guidance and correction in shaping the destiny of the college and also a source of inspiration to the students. However, sad to say, this tradition had to be discontinued by the end of the 60's by the constraints imposed upon us by the Government of India for political reasons.

6. Secular Character

Although the college is committed to Christian vision and values, it has always been particular not to be tainted by that narrow sectarian and "communal" outlook which has always been the bane of the social and political life of our country. From its inception, the founders of the college were joined by such eminent scholars belonging to different faiths and ideologies as Prof. D.P. Unni, Prof. T.S. Venkataraman, Prof. T.R. Anantharaman, Prof. Kuttipuzha Krishnna Pillai, and Prof. Aruvamudam Iyengar. Their distinguished and valuable services are gratefully remembered. Since the admission to the college has been largely based on merit, students belonging to all faith persuasions seek and get admission to the college.

In a letter to the founders of the college, Dr. S.Radhakrishnan, one of the distinguished presidents of India, who was then a professor at the University College, Calcutta, and a friend and supporter of this new venture, wrote, "This institution appeals to me and ought to appeal to other non-Christians too for the following reasons: It is likely to make those who come under its influence feel that religion is a living reality and not a dead routine...... I hope at Alwaye you would try to kindle the spiritual sense, instill a larger vision and thus help people to respect each other's faith. Such mutual respect would be the necessary result of a true understanding of the spirit of religion that it is not a cult or a creed, a Church or a ceremonial system but an inner life which in the quiet depths of the soul seeks its way to God..... I hope and pray that the Alwaye institution may bring about this good result and harmonize the colours that now to all appearance refuse to blend."

7. Commitment to National Reconstruction

The college was particular that its Christian commitment was never used to create confining categories but would be lived in service of the secular goals of the nation. At a time when Christians in India generally kept out of the nationalist struggle and shunned its leadership, the college dared to invite Mahatma Gandhi to the campus. The mango sapling planted by the Mahatma during his visit to this college in 1925 continues to grace the campus. Rabindranath Tagore visited the college in 1922, and to commemorate this visit, one of the hostels was named after him. Though unswerving in this Christian commitment, the founders shared the conviction that "the Christians in India are today called upon to give of their best without stopping to stipulate terms for their service, that it is their duty 'not to be ministered

unto, but to minister.' We have no greater desire than that like our Master before us, 'who went about doing good', we may, poor and despised as we are, shoulder our humble share of the day's burdens among the many tasks that confront the nation at the present time."

8. Community Extension Service

The Alwaye settlement, the Alwaye Rural Medical Mission, and the Christava Mahilalayam Girls' High School owe their existence to the community extension activities which had been carried out by the staff and students of the college at a time when such activities were not considered as coming under the purview and responsibility of an educational institution. It is also important to note that these extension activities were facilitated and were seen as of great significance by the missionary co-workers. L.W. Hooper and Mrs. B.G. Crowley would always be remembered for their devoted work in the foundation and development of the Alwaye Settlement and the Alwaye Rural Medical Mission, respectively. These institutions bear testimony to the spirit of service, concern for the downtrodden and commitment to national reconstruction that the college was able to instil among its students. The programmes of these three institutions have been directed mainly to deal with the marginalized, vulnerable and deprived sections of Indian society - *the dalits, the rural poor and the women.*

Search for Contemporaneity and Relevance

The college has been successful, to various degrees, in maintaining these distinctive features and it is still respected and admired for the same by the general public. As the college celebrates its Platinum Jubilee, the challenge before the present generation of teachers and students would be to find out as to how they could escape from a meaningless repetition of the past and take to heart the spirit and relevance of these distinctive features in relation to present day realities, and creatively re-articulate them and give them concrete shape in responding to the challenges of the present

The Context: Global and Local

A search for the distinctive features of the college and fresh ways of living them out today assume new significance and relevance in the rapidly developing global and associated local scenario. It would only be appropriate to make use of the occasion of the Platinum Jubilee to delve deep into our tradition, identify those elements that are best in it, and give concrete shape to them in dialogue with our rapidly changing global and local realities. This, it is felt, is important in keeping our educational goals alive. Keeping these concerns in mind a consultation was organized in the college for the staff and the management on "Towards Redefining Our Task in Higher Education." As some of the concerns expressed at the consultation would provide an adequate analysis of the context, I would like to frequently refer to it as a jumping board for further thinking on this line.

1. The Ideology of the Global Market

The consultation noted with dismay the consequences of the reigning ideology.

First, the state seems to have abdicated its social responsibility of intervening in economic and social processes to protect the interests of the vulnerable sections of the society. As a result, removal of mass poverty and unemployment, ensuring equity in economic and social life, protection of ecology and such other functions related to social welfare and social justice do not find a place in the agenda of the state. Second, market as an economic apparatus becomes useful only to those who have resources to buy or to sell. The majority of people in this country have neither the purchasing power nor the "processed", refined and skilled human power to be sold. As a result, the market excludes and marginalizes large sections of our population. In the same way, poor nations are also excluded from

effective participation in the global market.

Third, when the national economies are integrated into the global market, the nature of economic activities of the poor nations would be determined by the luxury needs of people in the rich nations, severely compromising the food security and the satisfaction of other basic needs of the large section of its own population.

Fourth, in a market regime, everything gets priced or *commoditized*. As Dr. M.M. Thomas observed in one of the papers presented at the consultation, "*Along with health and social welfare, education too has become a commodity in the market with self-financed institutions imparting training in technical and managerial skills for employment in trans-national economic enterprises, to those who can afford it. This leads to the negation of the earlier concepts of education as laid down in the constitution of India which give priority to 'promoting with special care the educational and economic interests of the weaker sections of the people' and to the development of 'Scientific temper, humanism and the spirit of inquiry and reform' in every citizen.*" Also education is seen as having the primary function of "processing" human resources to the requirements of the market, as determined by the trans-national corporations, without any relation and commitment to the genuine needs of the society and its transformation, in line with the empowerment of the hitherto deprived sections of the society.

Fifth, hi-tech development under the global market regime marginalizes the poorer sections of traditional communities in India, such as the dalits, the tribals, the fisher folk and the women by destroying their resource base and thus, alienating them from land, forest and water by which they made a living. Also, it has destroyed the natural bases of their community life.

Referring to the ideology of the global market and associated hi-tech development, Dr. Thomas raises the question which becomes significant in any re-articulation of Christian identity in higher education: *How does the Christian concern for higher education that prevents the mechanization of life and marginalization of the weaker people and the destruction of the ecological basis of life by technocracy find expression? How does a Christian college join the search for an alternative paradigm of human development and technology with a human face in the context of the technocratic momentum of globalization?* The proposed project would like to take up these questions very seriously in evolving its programmatic thrusts.

2. The Development of a New Philosophy of Science

Two developments, very much part of the contemporary situation, must be taken note of. One is the development of a new philosophy of science which radically questions the earlier mechanical-materialistic world-view within which classical modern science worked. The other is the search for a new philosophy of technological development and the struggle for social justice which takes seriously the concern for ecological justice.

The mechanical-materialistic world view is understood to be responsible for much that is wrong with science and technology, the way they operate and their life-threatening consequences. Science and technology, supported by this world view, have not only brought about severe threat to the survival of our ecosystem, but also have become source of mal-development and impoverishment for the vast sections of our society. Science and technology, in a patent regime, is an instrument of exploitation of natural and human resources, in the hands of big capital. Hence, an alternative to this, the "organic view" which sees the world "as a web of inter-relationships among relational entities with different levels of consciousness in dynamic movement, seems to be more appropriate to sustain life on this planet" (M.M.T.) It is by integrating these perspectives that the World Council of Churches declared its commitment to "a just, participatory and sustainable society" or justice, peace and integrity of creation.

Referring to the prevailing point of view Dr. M.M. Thomas points out in his paper, "We cannot speak of nature apart from human perception in the historical development of knowledge", that all knowledge is "a creative interaction between the known and the knower" and that therefore there is no system of scientific knowledge or technology which does not have the subjective purposes and faith - presuppositions of humans built into it." Hence he proposes that a fundamental part of education is to expose such hidden or explicit purposes and presuppositions and critically examine them. Also it should nurture a conscious commitment to a world view which sees nature, humanity and the cosmos within an organic life system which is a spiritual movement of self-determining selves towards a community of justice and love.

This discussion brings to the foreground the concern of the academic community for "sustainable development", "appropriate technology", social justice, "search for alternative" and "value-oriented education".

Eco-friendly and Sustainable Technological Alternatives

"Unless our ethical outlook evolves to pace with development of science and technology, social chaos and disaster would result", stated J.B. S. Haldane in 1923. His prophecy seems to have come true. In the race for development, human beings have ignored all basic issues, especially ecology and environment. As a result, we are confronted with the increase in the rich-poor divide, the damage to basic life-support system, economic growth without jobs and so on. Frederico Mayor, the director general of the UNESCO summarizes the problems facing the world at the end of 20th century: "There is too much and too little at the same time." After all the developments that we could boast about during the last two decades, what we are left with is too much poverty, wasteful consumption, environmental degradation, conflicts and cultural erosion and too little of sharing between the rich and the poor, investments in health care, education and job creation.

What is called for is an ecologically sustainable, job-led, economic growth which can be ensured by adopting proper technology and public policy. Hence, it is important that students and researchers should be helped to keep in mind sustainability concerns in the development of technology and in its dissemination. The issues are all linked by an intricate web of cause and effect and require integrated solutions involving international partnerships.

3. Threat of Homogenization

Today, it is felt that we are faced with two homogenizing cultural forces, one at the national level and the other at the global level.

a. Traditional Culture - The Ideology of Hindutva.

The secular character of our polity - the fact of religious pluralism with parity - is threatened by the revival of religious fundamentalism and communalism and its political expressions, especially in the demand for a Hindu Rashtra. The ideology of one nation, one people and one culture involves not only the negation of the reality of cultural, linguistic and religious diversity that is India, but also the establishment of the hegemony of a traditional casteist Brahminical culture and the associated elimination of subaltern nationalities such as dalits, tribals, etc. and other minority groups. This ideology is essentially meant to serve the economic interests of the dominant, elite class in society (the middle and upper caste groups) and prevent a polarization on the basis of social justice. Further more, it is observed that the revival of fundamentalist and sectarian groups fills a religious vacuum produced by a closed secularism

which denies any place for religion in public life. As pointed out by Dr. Thomas, "this situation calls for the search for a new, more holistic humanism and a common public ethic and social reform developed through dialogue of religions, secular ideologies and disciplines of science." Acknowledging the communal and denominational character of most of the Christian colleges in Kerala, Dr. Thomas raises the question, "How does the Christian concern for the larger pluralist national community and for a common anthropology and ethic, which have to be evolved through dialogue among religious and ideologies find expression in such a situation.?"

b. Western - Capitalist - Technological Culture

At the global level, we are confronted with the invasion of a western, capitalist, consumerist, technological cultural aided by the all embracing market ideology, highly mobile capital, electronic media and the communication super-highway. While they have been successful in reducing the world to a "global village" and creating uniformity, they have also led to the disintegration of traditional communities, the destruction of interpersonal communication and relationships - the atomization of society and the trivialization and mechanization of life.

This situation calls for, on the one hand, a transformation of the traditional culture with secular and humanist values and scientific temper and on the other hand, a resistance to attempts at creating a uniform culture based on the worship of technical rationality, "mammon," and individualist pursuit of material goals. Hence, the question is raised as to how our Christian concern to turn education into an effective tool for cultural transformation as well as cultural resistance is to find expression.

Conclusion

In the midst of varied manifestations of these global realities in our local contexts, the challenge before the present generation of students and teachers is to rediscover for themselves the meaning of the germinal vision and live them out in fresh ways. We will be judged by posterity in terms of our willingness to take up this challenge and provide visionary leadership for reorganizing and reinvigorating the total life of the college so that the vision of the founding fathers of developing "a new and virile type of Indian manhood (and womanhood) than at present obtains among the products of our universities" be realized.

Along with the generations of men and women who have gone through the portals of this college and recited these prayers, let us also pray, "May love, unity and brotherhood be learned here; may industry and uprightness and courage grow here; and from this place may there be sent forth continually a stream of men and women who serve thee faithfully in the world. Amen."

Best Wishes

ALAPPATT
agencies (p) ltd

Govt. Hospital Jn.,
Alwaye -1
Ph: 0484-624673, 620892

ഡോ. പി.ജെ. ചെറിയാൻ *

യൂ. സി. കോളേജ് _ ഒരു ചരിത്ര വിമർശം

അനുഭവങ്ങളെ വ്യക്തിപരമാക്കുവാൻ (individuate) കഴിയുന്നത് മനുഷ്യനു മാത്രമാണ്. താൻ രൂപം കൊടുത്ത സ്ഥാപനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും ഇത്തരമൊരു വ്യക്തിവൽക്കരണം സാധ്യമാകുന്നു എന്നതിനാലാണ് സ്ഥാപനങ്ങളെ വ്യതിരിക്തമായി കാണുന്നതിന് നമുക്ക് സാധ്യമാകുന്നത്. വ്യക്തികളുടെ കാര്യത്തിലെന്നപോലെ സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും ചരിത്രവൽക്കരണം നടത്തുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ, അവയെ, സമഗ്രതയിൽ, ഒരു ജൈവ സങ്കീർണ്ണതയുടെ (organic complexity) ഭാഗമായി വിലയിരുത്താൻ നമുക്കു കഴിയൂ. "ചരിത്രവൽക്കരിക്കുക, വീണ്ടും, വീണ്ടും ചരിത്രവൽക്കരിക്കുക" എന്നത് എക്കാലത്തെയും ചരിത്ര വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ബാധ്യതയും വെല്ലുവിളിയുമായി മാറുന്നതും അതുകൊണ്ടാണ്.

ആലുവ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് എന്ന ഈ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനം അതിന്റെ 75 വർഷം പിന്നിടുന്ന ഈ സന്ദർഭം ആവശ്യപ്പെടുന്ന കാര്യവും മറ്റൊന്നല്ല. ശ്രമകരമായ അത്തരമൊരു പഠനത്തിലേക്കുള്ള ചൂണ്ടുപലകയായി മാത്രമേ ഈ ലേഖനത്തെ കാണേണ്ടതുള്ളൂ. ആഘോഷ വർണ്ണപ്പൊലിമകൾക്കിടയിൽ ചരിത്രവൽക്കരണം ഒരു തരം മഹത്വവൽക്കരണമായി ചുരുങ്ങിപ്പോവുകയാണ് പതിവ്. ലളിതവൽകൃത ദ്വന്ദങ്ങളിലൂടെ (binary opposites) സങ്കീർണ്ണ സ്ഥാപന രൂപീകരണങ്ങളെ സമീപിക്കുന്നതിനാലാണ് വളരെ സ്വാഭാവികമായി അത്തരം മഹത്വവൽക്കരണങ്ങളിലേക്ക് നാം വഴുതിപ്പോകുന്നത്.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പശ്ചാത്തലം

കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കം മുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിവരെക്കും ഒരു നാട്ടുരാജ്യമെന്ന വ്യക്തിത്വത്തോടെ നിലനിൽക്കാനായ തിരുവിതാംകൂറിലും, ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യം ഏതാണ്ട് പൂർണ്ണമായിരുന്നു. നാനാ ജീവിതതുറകളിലും ബ്രിട്ടീഷ് സ്വാധീനം നിഴലിച്ചിരുന്നു. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ തന്നെ മറ്റു പ്രദേശങ്ങളെക്കാൾ എത്രയോ മുമ്പേ തിരുവിതാംകൂറിലെ സമ്പദ് വ്യവസ്ഥ ഭൂമി കേന്ദ്രീകൃത സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്നും, മൂലധന കേന്ദ്രീകൃത വ്യവസ്ഥയിലേക്കുള്ള പ്രയാണം തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഈ മാറ്റത്തിന് പ്രധാന ചാലകശക്തിയായത് വാണിജ്യവത്കൃതമായ കൃഷി (commercialization of agriculture) ആയിരുന്നു. ഏറിയകൂറും ജീവസന്ധാരണത്തിനു (subsistence) വേണ്ടി മാത്രമായിരുന്ന കൃഷി, അങ്ങാടി ലക്ഷ്യമിട്ടുകൊണ്ടുള്ള ഉല്പാദന സമ്പ്രദായമായി മാറുകയായിരുന്നു. വേറെയും ചില മൂലധനകേന്ദ്രീകൃതചാലകങ്ങൾ - വാണിജ്യം, വ്യവസായം തുടങ്ങി - ഈ ഘട്ടത്തിൽ ശക്തിപ്പെട്ടു. ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലമായി പുതിയ സമൂഹ വിഭാഗങ്ങളും അവരുടെ പുതിയ ആവശ്യങ്ങളും സാമൂഹ്യ ബന്ധങ്ങളും രൂപം കൊണ്ടു തുടങ്ങി. മൂലധന സമാഹരണത്തിന് അവസരം ലഭിച്ച പുത്തൻ ധനികവർഗ്ഗവും അവർക്കു വേണ്ടി ജോലി ചെയ്താൽ അതിലിടപെട്ടോ ആ പ്രക്രിയയിൽ പങ്കു ചേരാൻ കഴിഞ്ഞ മധ്യവർഗ്ഗവും ഇത്തരത്തിലൊന്നും ഒരു സാധ്യതയും ഇല്ലാതിരുന്ന അടിസ്ഥാനവർഗവും (അധഃസ്ഥിതർ) ആയിരുന്നു ആ പുതിയ സമൂഹവിഭാഗങ്ങൾ. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വന്ന ആവശ്യങ്ങളും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. അവയുടെ പട്ടികയിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ലഭിക്കുകയുണ്ടായി.

സാമൂഹിക പരിഷ്കരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ

തിരുവിതാംകൂർ സമൂഹത്തിന്റെ ഭൗതിക അടിത്തറ ഉലക്കിമറിച്ച മാറ്റങ്ങൾ അരങ്ങേറിയത് ജാതിജടിലമായ സാമൂഹ്യാന്തരീക്ഷത്തിലാണ് എന്ന് ഇവിടെ ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. രൂക്ഷമായ ജാതി സമ്പ്രദായം 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലും ഇവിടെ നിലനിന്നിരുന്നു. ഈ അവസ്ഥയ്ക്കെതിരെ രൂപം കൊണ്ട സാമൂഹ്യ പരിഷ്കരണ

* ഹിസ്റ്ററി വിഭാഗത്തിൽ അദ്ധ്യാപകൻ, ഇപ്പോൾ കേരള ഗസറ്റിയർ എഡിറ്റർ

പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഒരു ത്വരകമായി വർത്തിച്ച് അടിസ്ഥാന മാറ്റങ്ങൾ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും, സാമൂഹ്യ ഉണർവ്വിന്റെ ഒരു പുതിയ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ഉണർവ്വ് ഏറിയകൂറും ഉന്മേഷഭരിതമാക്കിയത് പാരമ്പര്യ സമൂഹത്തിലെ ഇടത്തട്ടുവിഭാഗങ്ങളെയായിരുന്നു. എങ്കിലും ക്രിസ്ത്യൻ, മുസ്ലീം വിഭാഗങ്ങളടക്കം മിക്ക സമുദായങ്ങളും ഏറിയും കുറഞ്ഞും അവയാൽ സ്വാധീനിക്കപ്പെട്ടു എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം.

ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ സവർണ്ണവിരുദ്ധമനോഭാവത്തോടൊപ്പം, അതിന് ജനകീയ സ്വഭാവവും കൈവന്നത് സമൂഹത്തിൽ, ചില പുതിയ മൂല്യങ്ങളുടെ പ്രസാരണത്തിന് സാഹചര്യമുണ്ടാക്കി. ഉദാഹരണത്തിന് ക്രിസ്തീയ സഭകളിൽ ഈ കാലഘട്ടം ഉണ്ടാക്കിയ സ്വാധീനത്തിന്റെ സൂചനയാണ് സഭയുടെ അധികാരശ്രേണികളിൽ അൽമായർക്കുണ്ടായ പ്രാധാന്യവും പങ്കാളിത്തവും.

പരിഷ്ക്കരണ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അലയൊലികൾ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ മണ്ഡലങ്ങളിലേയ്ക്ക് അടിച്ചിറങ്ങി പുതിയ പ്രവണതകളും സ്ഥാപനകളും രൂപപ്പെടുത്തി. മലയാള സാഹിത്യം (നോവൽ, ഖണ്ഡകാവ്യം, ഗദ്യം എന്നിവയുടെ ആവിർഭാവം), പത്രപ്രവർത്തനം, വിദ്യാഭ്യാസം എന്നീ രംഗങ്ങളിലാണ് പുതിയ ചലനങ്ങൾ ഏറെയും ദൃശ്യമായത്. സ്വാതന്ത്ര്യം, സമത്വം, സാഹോദര്യം എന്നീ 'സകാര്‍ത്രയത്തിന്റെ' ആവിർഭാവവും പ്രചാരവും സാദ്ധ്യമാക്കിയത് മേല്പറഞ്ഞ മൂന്നു ഘടകങ്ങളാണ്.

മിഷനറിമാരും വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനവും.

കേരളത്തിലെ മിഷനറി പ്രവർത്തനങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള തൃഷ്ണ വ്യാപകമാക്കുന്നതിൽ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ രൂപപ്പെടുത്തിയ വിദ്യാഭ്യാസ വ്യവസ്ഥ ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യാശയങ്ങളുടെ പ്രയോഗക്ഷമതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുള്ളതായിരുന്നു എങ്കിലും, 'വിദ്യയിലൂടെ മോചനം' എന്ന സന്ദേശം പരിഷ്ക്കരണവാദികൾക്ക് സംഭാവന ചെയ്യാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞു. തങ്ങളുടെ പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെ മുഖ്യ ഇനമായി വിദ്യാഭ്യാസത്തെ കണക്കാക്കാൻ ക്രൈസ്തവ സഭകളെ പ്രേരിപ്പിച്ചതും മിഷനറിമാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളാണ്.

അന്നത്തെ ഭരണകൂടം, മിഷനറിമാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഏറെ പിന്തുണച്ചിരുന്നു എന്നതും സ്മര്യമാണ്. ചില തിരുവിതാംകൂർ രാജാക്കന്മാർ 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ തന്നെ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് വ്യാപകമായ ഒരു അടിത്തറ പണിതുയർത്താൻ മുൻകൈ എടുത്തിരുന്നു. സവർണ്ണമേധാവിത്വം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെയാണെങ്കിൽ പോലും, ധാരാളം സർക്കാർ സ്ക്കൂളുകൾ ഉണ്ടായതും മഹാരാജാസ് കോളേജ് (1845) യൂണിവേഴ്സിറ്റി കോളേജ് (1866) തുടങ്ങിയ ആദ്യകാല കോളേജുകൾ പൊതുമേഖലയിൽ രൂപമെടുത്തതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. 1816 ൽ ആരംഭിച്ച കോട്ടയം CMS കോളേജായിരുന്നു കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ കോളേജ്

ഇത്തരമൊരു സാഹചര്യം ഒരുക്കുന്നതിൽ തിരുവിതാംകൂർ ദിവാനായിരുന്ന കേണൽ മൺറോ എന്ന ബ്രിട്ടീഷ്കാരനും കാരണഭൂതനായിരുന്നു എന്നതും മറന്നുകൂടാ. കേരളത്തിലെ ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സൂത്രധാരകനായിപ്പോലും ചിലർ അദ്ദേഹത്തെ വിലയിരുത്തുന്നുണ്ട്. മൺറോയുടെയും മറ്റും വിദ്യാഭ്യാസ സങ്കല്പം തികച്ചും മതാധിഷ്ഠിതവും സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളിലൂടെ ബ്രിട്ടീഷ് താല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാനുദ്ദേശിച്ചുള്ളതുമായിരുന്നു എന്ന് തെളിവുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. യു.സി. കോളേജ് സ്ഥാപകരിലൊരാളായ ശ്രീ.കെ.സി.ചാക്കോയുടെ സഹോദരൻ കെ.സി. മാമ്മൻ മാപ്പിളയുടെ ജീവചരിത്രത്തിൽ ഇങ്ങനെ കാണുന്നു. "ആരംഭകാലത്ത് C.M.S ൽ ഉപദേശിമാരായും പാദ്രിമാരായും മറ്റും മിഷനറിപ്രവർത്തനത്തിന് ഇംഗ്ലീഷ് അറിയാവുന്ന ആളുകളെ കിട്ടുകയെന്നതായിരുന്നു കോട്ടയം കോളേജ് സ്ഥാപിച്ചതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം." ഇംഗ്ലീഷ് അറിയുന്നവരെ തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് വേണ്ടതുണ്ട് എന്ന്, C.M.S കോളേജിന്റെ സ്ഥാപനത്തോടനുബന്ധിച്ച് കേണൽ മൺറോയും പരാമർശിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു കത്തിൽ താഴെപ്പറയുന്ന പരാമർശം കാണാം.

"A course of English instructionis very much wanted at the college... It is also necessary that an English Missionary should be fixed at Cotym and put into efficient superintendence over the syrians and college..."

ചുരുക്കത്തിൽ, ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ പരിഷ്ക്കരണപ്രസ്ഥാനങ്ങളും മിഷനറിമാരും ഉരുത്തിരിച്ച് അനുകൂലമാക്കിയിരുന്ന ബൗദ്ധിക അന്തരീക്ഷത്തിലാണ്, അന്നത്തെ മധ്യവർഗ്ഗവിഭാഗങ്ങളിൽ ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം തേടിയുള്ള അന്വേഷണം ആരംഭിക്കുന്നത്.

മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ്

തിരുവിതാംകൂറിലേയും കൊച്ചിയിലേയും ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ കാംക്ഷികൾക്ക്, ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ മേല്പറഞ്ഞ 3 കോളേജുകളായിരുന്നു ആശ്രയം. അന്നത്തെ സാമൂഹ്യാവസ്ഥയുടെ പ്രതിഫലനമായി ഈ കോളേജുകളിലെല്ലാം നിലനിന്നിരുന്ന സവർണ്ണ കീഴ്വഴക്കങ്ങളുടെ ആധിപത്യം, പല ഉന്നതവിദ്യാന്വേഷികളെയും കേരളത്തിന് പുറത്തുള്ള മറ്റു കോളേജുകളിലേയ്ക്ക്

എത്തിച്ചു. അങ്ങനെയാണ് തിരുവിതാംകൂറിൽ നിന്ന് മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ്, തൃശിനാപ്പിള്ളി സെന്റ് ജോസഫ് കോളേജ് തുടങ്ങിയ ഇടങ്ങളിൽ പ്രവേശനം തേടുന്ന രീതി നിലവിൽ വന്നത്. ഇങ്ങനെ പോയവർ ഏറിയ പങ്കും സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നു എന്നത് യാദൃച്ഛികമല്ല. മാമ്മൻമാപ്പിള അതിനെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു. "അതേവരെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ അവരവരുടെ കുടുംബകാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിച്ച് സ്വന്തം ഗ്രാമങ്ങളിൽ തന്നെ അടങ്ങിയൊതുങ്ങി (കൃഷിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട്) ജീവിതം നയിച്ചുപോന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം വന്നപ്പോഴാണ് അവർ വെളിയിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു തുടങ്ങുകയും അത് അവരുടെ സാമ്പത്തികമായ ഉൽക്കർഷാഭിവൃദ്ധിയെ സഹായിക്കുന്ന സാഹചര്യമായി ഉപകരിക്കുകയും ചെയ്തത്." കൃഷിയിലൂടെയും കച്ചവടത്തിലൂടെയും പശുവളർത്തലിലൂടെയും മറ്റും സമ്പാദിച്ചതു ഉപയോഗിച്ചാണ് സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് അയച്ചത് എന്ന് അദ്ദേഹം അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഈ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിലാണ് സുഗമധ്യവർഗ്ഗ കുടുംബങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള, പിൽക്കാലത്ത് ഈ കോളേജിന്റെ സ്ഥാപകരായ, ചിലർ മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിലെത്തുന്നത്. ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറിമാരുടെ പൂർണ്ണ നിയന്ത്രണത്തിലും താല്പര്യാനുസരണവും നടത്തിയിരുന്ന ഈ സ്ഥാപനം ആധുനിക ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനോടൊപ്പം, അടിയുറച്ച ക്രൈസ്തവ ലോകവീക്ഷണവും ഇവർക്ക് നൽകി. ഈ വീക്ഷണത്തിലേക്ക് അവരെ അടുപ്പിച്ചത് അർപ്പണബോധത്തിന്റെയും ത്യാഗമനോഭാവത്തിന്റെയും പ്രതീകങ്ങളായിരുന്ന ചില മിഷനറി അധ്യാപകരായിരുന്നു. സവിശേഷമായ പാഠ്യരീതികളും ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതവും, ബൈബിൾ ക്ലാസുകളും ഇതിനനുകൂലമായ മണ്ഡലം സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇതെല്ലാം കൊണ്ടുകൂടിയാകണം അവിടുത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഏറിയകൂറും പ്രധാനമായും രണ്ടു ജീവിത പന്ഥാവുകളിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചത് - ഉയർന്ന ഉദ്യോഗങ്ങളിലേക്കും വാണിജ്യ വ്യവസായസംരംഭങ്ങളിലേക്കും അധ്യാപനത്തിലേക്കും ഒരു കൂട്ടരും പുരോഹിതരും ശുശ്രൂഷകരുമായി മറ്റു കൂട്ടരും. ആദ്യകാലത്ത്, യു. സി. കോളേജിന്റെ കാര്യത്തിലും ഇതാണ് സംഭവിച്ചത് എന്നു പറയാനുണ്ട്.

പ്രാർത്ഥന

മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജന്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്ന് സ്വായത്തമാക്കിയ പ്രാർത്ഥനാനിരതമായ ജീവിതവീക്ഷണത്തിനുടമകളായിരുന്നു യു. സി. കോളേജിന്റെ സ്ഥാപകരായിരുന്ന നാലു പേരും. സ്ഥാപകരുടെ മുഖ്യ പ്രേരണയായി വർത്തിച്ചിരുന്ന കെ.സി. ചാക്കോയാകട്ടെ, ഈ ജീവിത വീക്ഷണത്തിന്റെ ആൾ രൂപം തന്നെയായിരുന്നു. മദ്രാസിലെ വിദ്യാർത്ഥി, അധ്യാപക ജീവിതകാലത്തൊക്കെയും വേദ പുസ്തകപാരായണത്തിനും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ഏറെ സമയം അദ്ദേഹം ചെലവഴിച്ചു. മാത്രമല്ല അതിനായി ചെറിയ കൂട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കി, ആ പ്രവർത്തനവും വീക്ഷണവും ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിലെ ജീവചര്യയുടെ ഭാഗമായിരുന്ന 'Morning Watch', 'Evening Reveiw' എന്നിവക്ക് അദ്ദേഹം നൽകിയ വ്യാഖ്യാനം ശ്രദ്ധേയമാണ്. ആദ്യത്തേത് - "Time for studying the word of God and praying" എന്നും, രണ്ടാമത്തേത്, "Time to review the day to see how far it was God-centred" എന്നും ആയിരുന്നു.

സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കിടയിൽ 'പ്രാർത്ഥന' എന്ന സ്ഥാപനരൂപം ശക്തമായത് ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ് എന്നു കാണാം. പള്ളികളിൽ നിന്ന് കുടുംബങ്ങളിലേക്കും അവിടെനിന്ന് ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ മണ്ഡലങ്ങളിലേക്കും അത് പടർന്നു. പ്രയോജന മേന്മയം എന്ന് ഇന്നു കരുതപ്പെടുന്ന മറ്റേതാ ജീവിതമണ്ഡലങ്ങളിലേക്കും അത് അക്കാലത്ത് വ്യാപിച്ചു. ഇന്ന് നിലവിലും പ്രചാരത്തിലും ഉള്ള പ്രാർത്ഥനാരൂപങ്ങളുടെ ഭൗതികവും ആശയപരവുമായ ധർമ്മമല്ല, അന്നത്തെ പ്രാർത്ഥനയുടെ സ്ഥാപനവൽക്കരണം സാധിച്ചത്. ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ രൂപപ്പെട്ട പ്രാർത്ഥനയുടെ പൊരുളും അർത്ഥതലങ്ങളും കുറേയേറെ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു.

അന്ന് 'പ്രാർത്ഥന' ത്യാഗത്തിന്റെയും നിസ്വാർത്ഥമായ അർപ്പണബോധത്തിന്റെയും അംശങ്ങളെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്ന അനുഭവമായിരുന്നു. നിഷ്പ്രയാസം ഏത് ഉന്നതപദവിയിലും എത്തിച്ചേരാൻ സാഹചര്യമുണ്ടായിരുന്ന കാലത്ത് ഭൗതികനേട്ടങ്ങളെ തിരസ്ക്കരിക്കാനുള്ള ധൈര്യം കൈവരിക്കുന്നതിൽ പ്രാർത്ഥനാനുഭവത്തിനു പങ്കുണ്ട് എന്നു കാണാം. അത് വ്യക്തി ബന്ധങ്ങൾക്ക് സുദൃഢത നൽകുകയും ചെയ്തു. ശ്രീ സി.പി.മാത്യുവിന്റെ ഒരു അനുഭവവിവരണം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുകയാണ്.

"Not long after I joined the Madras Christian College in 1915, one evening as I was in my hostel Mr. Chacko came there and entered into conversation with me. That was my first contact with him. It was not at all unexpected. I knew that Mr. Chacko was in the habit of getting into contact with as many friends as possible, and that it was great part of the Christian ministration that he was fulfilling.... Mr. Chacko

invited me to accompany him on a walk to the beach, and I readily agreed. Crossing the High Court premises we went to the beach, chatting all the way. On the beach we stood silent for a few minutes looking at the sea..... We then came away..... but that was the only occasion on which we parted without prayer. After this we have been together many a time. We used to walk up and down the spacious high court gardens and often we parted only considerably after dark and always after some minutes of prayer."

അങ്ങനെ, ശ്രീ. കെ.സി.ചാക്കോയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ Madras Christian College ൽ രൂപം കൊണ്ട പ്രാർത്ഥനാ കൂട്ടായ്മകളിലാണ് ആലുവ കോളേജിന്റെ ബീജാവാപം നടന്നത് എന്നു പറയാം. കെ.സി.ചാക്കോ, എ.എം.വർക്കി, സി.പി.മാത്യു, വി.എം.ഇട്ടിയവിര എന്നിവരായിരുന്നു ആദ്യത്തെ അനൗപചാരിക കൂട്ടായ്മക്കാരും ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ സ്ഥാപകരും. (ഇതിൽ ശ്രീ.എ.എം.വർക്കി രണ്ടാമത്തെരൂഘട്ടത്തിലാണ് ചേർന്നത്.)

ഈ പ്രാർത്ഥനാനുഭവങ്ങളുടെ പ്രത്യക്ഷാവിഷ്കരണം എന്ന നിലയിലാണ് ഈ കോളേജിന്റെ നടത്തിപ്പുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് രൂപപ്പെടുത്തിയ (Fellowship) കൂട്ടായ്മ എന്ന സ്ഥാപന രൂപത്തെയും കാണേണ്ടത്. പരസ്പര ബന്ധങ്ങളിൽ കൂടുതൽ തുറന്ന സമീപനവും പങ്കുവെക്കലും സാധ്യമായിരുന്ന ആദ്യകാലത്ത് ഇത് പ്രയോഗക്ഷമവുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ exclusive സ്വഭാവം അന്നും പില്ക്കാലത്തും ഏറ്റക്കുറച്ചിലോടെ, ഒരു ഹീനഭാവനകളോ യാഥാസ്ഥിതികതയ്ക്ക് ഒരു മറയോ ഒക്കെ ആയി മാറിയിട്ടില്ലേ എന്ന് അന്വേഷിക്കാവുന്നതാണ്. (ആദ്യകാലത്തെ ഫെല്ലോഷിപ്പിൽ നിന്ന് മാറിനിന്ന ഡോ. റ്റി.ഐ.പുന്നന്റെ ഡയറിക്കുറിപ്പുകളിലെ സൂചനകളാണ് ഇത്തരം ഒരു പരാമർശത്തിന് ആധാരം) എന്തായാലും, Fellowship സങ്കല്പത്തിലടങ്ങിയ അടിസ്ഥാന ആശയം, അധികാര കേന്ദ്രീകരണത്തിന്റേതല്ല എന്നു സമ്മതിച്ചേമതിയാകൂ.

കിഴക്ക് – പടിഞ്ഞാറ് ബന്ധങ്ങൾ എക്യുമെനിസം

കേരളത്തിന് പുറത്തുനിന്നും ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നേടിയവരുടെ വിശാലമായ ലോകവീക്ഷണത്തിന് കാരണമായ ഘടകങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്താൽ, വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി ഇവിടെയെത്തിയ യൂറോപ്യൻ മിഷനറിമാരുടെ സ്വാധീനത്തെപ്പറ്റി വീണ്ടും വിസ്തരിക്കേണ്ടിവരും. മാത്രമല്ല തീർത്തും അപരിചിത സ്വഭാവമുള്ള അറിവുകൾ അന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾ തങ്ങളുടെ പഠന വ്യവഹാരങ്ങളിലൂടെ സ്വായത്തമാക്കുകയായിരുന്നു. ഈ അനുഭവം സമത്വം, സ്വാതന്ത്ര്യം, സാഹോദര്യം തുടങ്ങിയ മൂല്യങ്ങളുടെ ഒരു ആശയലോകം അവർക്ക് സൃഷ്ടിച്ചു നല്കി. മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ വച്ചുണ്ടായ വിദേശികളുമായുള്ള പരിചയം തുടരാൻ യൂ.സി.കോളേജ് സ്ഥാപകർക്കുണ്ടായ ആഗ്രഹം, ഈ സ്ഥാപനത്തിലും നിഴലിച്ചു. CMS മിഷനറിബന്ധങ്ങളും അവരുടെ സഹായങ്ങളും നിർണ്ണായകമായിരുന്നു. CMS മിഷനറിയായിരുന്ന Holland, Danish മിഷനറി ആയിരുന്ന Larsen, Scottish മിഷനറിയായിരുന്ന Skinner തുടങ്ങിയവർ ഇതിന്റെ സ്ഥാപകർക്ക് പകർന്ന ആത്മധൈര്യവും സഹായങ്ങളും കോളേജിന്റെ വളർച്ചയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഘടകമായിരുന്നു. മിഷനറി ബന്ധങ്ങൾ നിലനിർത്തിയതിനോടൊപ്പം തന്നെ, മതേതരത്വത്തോട് ചേർന്നു നിൽക്കുന്ന ചില പ്രവണതകൾ കാത്തു സൂക്ഷിക്കാനും അവർക്കായി. സ്വാഭിമാനികളായി തുടരുമ്പോഴും തങ്ങളുടെ സ്ഥാപനത്തിന് സഭകളുടെ നേരിട്ടുള്ള നിയന്ത്രണം അഭികാമ്യമായി അവർ കരുതിയില്ല. മാത്രമല്ല, അക്കാലത്ത് വിപ്ലവകരം എന്നുവിളിക്കാവുന്ന എക്യുമെനിക്കൽ ആശയത്തിന്റെ പ്രയോക്താക്കളാകുകയായിരുന്നു അവർ ചെയ്തത്. ഇവർ രൂപപ്പെടുത്തിയ ആരാധനാരീതികളും പ്രാർത്ഥനകളും വിശ്വാസികളുടെ അതിർവരമ്പുകളെ ഗൗനിക്കാത്തതോ സമർത്ഥമായി അവയെ സമന്വയിപ്പിച്ചതോ ആയിരുന്നു. ഇവയ്ക്കൊന്നും ശ്രദ്ധാകാലോചിതമായി വളരാനായില്ലെങ്കിലും, ഇത്തരം ആശയങ്ങൾ അവഗണിക്കാവുന്നവയല്ല. കീഴ്വഴക്കങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാലേ മുന്നോട്ടു പോകാനാകൂ എന്ന ശാഠ്യം ശക്തിപ്പെടുന്ന ഈ കാലത്ത് ഇവർ തെളിച്ചെടുത്ത പുതിയ വഴിത്താരകൾ ആദരവോടെയേ കാണാനാകൂ.

കോളേജ് ആലുവയിൽ

ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ കേരളത്തിലെ സഭകൾ തമ്മിൽ സംഘർഷപൂരിതമായ ബന്ധമായിരുന്നു നിലനിന്നിരുന്നത്. കേരളത്തിൽ ഒരു കോളേജ് സ്ഥാപിച്ച് സല്പേരുള്ള ഖ്യാതി നേടിയെടുക്കണം എന്ന മത്സരബുദ്ധി സഭകൾക്കെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നുതാനും. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ സഭകളെല്ലാം ചേർന്ന കോളേജ് എന്ന ആശയത്തെ സഭാനേതൃത്വങ്ങളെല്ലാം പൊതുവെ പരിഹാസത്തോടെയാണ് സമീപിച്ചത്. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടൊന്നും മനസു മടുക്കാതെ കെ.സി. ചാക്കോയും കൂട്ടരും നിരന്തര ശ്രമങ്ങൾ നടത്തി വിജയത്തിലെത്തി. സഭകളുടെ സമീപനങ്ങളിൽ നിന്നും കഴിവതും അകന്നുള്ള ഒരു സ്ഥലം കോളേജിനായി തേടാൻ അവർ പ്രേരിതരായത്. ഒരു സുഖവാസ കേന്ദ്രമായി പണ്ടേ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന സ്ഥലവുമായിരുന്നു ആലുവ അന്ന്. ഐക്യകേരളമെന്ന ആശയം ചിന്താപഥത്തിലെത്തുന്നതിന് ഏറെ മുമ്പേ ആണെങ്കിലും കേരളത്തിന്റെ മധ്യഭാഗത്തായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു എന്നതും ആലുവയിലേക്ക് ഇവരെ ആകർഷിച്ചു. സമതലപ്രദേശങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോയിരുന്ന തീവണ്ടിപ്പാതക്ക് ആലുവയിൽ സ്റ്റേഷൻ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതും ഒരു സവിശേഷകാര്യമായി ഇവർ പലയിടത്തും പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. കോളേജ് സ്ഥാപനത്തിനാവശ്യമായ ഭൗതികേതരസാഹചര്യങ്ങൾ "ദൈവകൃപയാൽ" നേടാനായി എങ്കിലും, ഭൗതികാവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നത് എങ്ങനെ എന്നത് ഇതിന്റെ സ്ഥാപകരെ കടുത്ത ആശങ്കയിലാക്കി. സംശയദൃഷ്ടിയുമായുള്ള സഭകളുടെ നിലപാടായിരുന്നു അവർ നേരിട്ട ഒരു വലിയ പ്രശ്നം. പ്രാർത്ഥനാനിരതമായി അതിനെയും സമീപിക്കാം എന്നുറപ്പുണ്ടായപ്പോഴും വിഭവസമാഹരണം വലിയ വെല്ലുവിളിയായിരുന്നു എന്നവർ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അർപ്പണമനോഭാവത്തോടെയും ലക്ഷ്യബോധത്തോടെയും പ്രവർത്തിച്ചത് സാഹചര്യങ്ങളെ അനുകൂലമാക്കുന്നതിൽ വലിയ പങ്കുവഹിച്ചു.

റസിഡൻഷ്യൽ സമ്പ്രദായം

വിദ്യാഭ്യാസ പ്രക്രിയയുടെ എല്ലാമേഖലകളിലും കൂട്ടായ്മയുടേതായ അനുഭവം സാധ്യമാകണം എന്ന ബോധ്യമുണ്ടായതിനാലാണ് ഈ കോളേജിന്റെ സ്ഥാപകർ തുടക്കം മുതലേ റസിഡൻഷ്യൽ സമ്പ്രദായത്തോട് ആഭിമുഖ്യം പുലർത്തിയത്. ഒരു സ്കൂൾ സ്ഥാപിക്കുക എന്ന ആഗ്രഹം ഒരു കോളേജ് എന്ന വാസ്തവമായി മാറുകയായിരുന്നു. നമ്മുടെ പാരമ്പര്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഗുരുകുലസമ്പ്രദായവും ഇവരെ സ്വാധീനിച്ചിരിക്കാം.

കോളേജിന്റെ ടാഗോർ ഹോസ്റ്റൽ എന്നറിയപ്പെട്ട ആദ്യത്തെ ഹോസ്റ്റൽ പൂർത്തിയായപ്പോൾ അതിന്റെ ഉദ്ഘാടനം നിർവ്വഹിച്ചത്, വിശ്വകവിയും നോബൽ സമ്മാനിതനുമായ രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ ആയിരുന്നു (Nov. 18, 1922). 1930 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും നാലുഹോസ്റ്റലുകൾകൂടി രൂപപ്പെട്ടു.

മതേതരത്വം.

ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തോടുണ്ടായ തുറന്ന സമീപനം, മതേതരത്വത്തോട് സംവേദനത്വം പുലർത്താൻ ഇവരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൊതുവിൽ മതേതര സ്വഭാവമുള്ള വിഭവസമാഹരണമാണ് ഈ കോളേജിന്, ഭൗതിക അടിത്തറ ഒരുക്കിയത്. തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിന്റെ പ്രതിനിധിയായ (ദിവാൻ റ്റി. രാഘവയ്യ) കെ.സി. ചാക്കോയുമായി സുഹൃത്തുക്കളും ആലങ്ങാട് താലൂക്ക് കച്ചേരി മാളികയും 18 ഏക്കർ സ്ഥലത്തിനുമായി സമീപിച്ചപ്പോൾ, അദ്ദേഹം കോളേജിൽ നിർബ്ബന്ധിത മതവിദ്യാഭ്യാസം പാടില്ല എന്ന നിബന്ധന മുന്നോട്ടു വച്ചു. സ്വാഭാവികമായും അതൊരു വലിയ പ്രശ്നമായി മാറി.

ഇന്ത്യയിലൊരിടത്തും മതവിദ്യാഭ്യാസം നിർബന്ധിതമല്ലാത്ത ക്രിസ്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ അന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ ശ്രീ കെ.സി. ചാക്കോക്കും തുടർന്ന് സുഹൃത്തുക്കൾക്കും ഈ നിബന്ധന അംഗീകരിക്കുന്നതിൽ വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായില്ല. ഇത് മതേതരവിദ്യാഭ്യാസത്തിലേക്കുള്ള വളരെ നിർണ്ണായകമായ ഒരു കാൽവെയ്പായിരുന്നു എന്ന് ഇന്ന് വിലയിരുത്തുന്നതിൽ തെറ്റുണ്ടാവില്ല. അവർക്കിതിന് പ്രേരണയായതിന് ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തോടുള്ള തുറന്ന സമീപനവും ഹേതുവായിരുന്നു എന്നതിലും സംശയമുണ്ടാകേണ്ടതില്ല.

ഈ വീക്ഷണത്തെ പ്രതികൂലിച്ച ചില മിഷനറിമാരുടെ സമീപനം, ബ്രിട്ടീഷ് അധീശപ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ കീഴിലായിരുന്നു അന്നത്തെ മിഷനറി പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏറിയ പങ്കും എന്ന് വെളിവാക്കിത്തരുന്നുണ്ട്. ഒരു സംഭവം വിവരിക്കട്ടെ. മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിലെ അധ്യാപകനായിരുന്ന Rev. A. Jeffrey, ആലുവ കോളേജിന് തന്റെ സേവനം വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ നിർബന്ധിത മതവിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പിലാക്കാത്ത ഒരു സ്ഥാപനത്തിൽ തനിക്ക് പ്രവർത്തിക്കാനാവില്ല എന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ആ വാഗ്ദാനം അദ്ദേഹം തിരിച്ചെടുക്കുകയുണ്ടായി. ഇത്തരം സമ്മർദ്ദങ്ങൾ പലതും ഉണ്ടായിയെങ്കിലും ചാക്കോയും കൂട്ടർക്കും "ദൈവഹിതമായി" തോന്നിയത് മതേതരമൂല്യങ്ങളുടെ പക്ഷം ചേരുക എന്നതായിരുന്നു.

സാമ്പത്തിക സമാഹരണത്തിലും കാണാവുന്ന ഈ മതേതര സമീപനം കോളേജിന്റെ സെറ്റുതലിൽ പ്രധാനം തന്നെ.

1920 ൽ ആലപ്പുഴയിൽ കൂടിയ യോഗത്തിലാണ് കോളേജ് കൗൺസിലിന്റെ രൂപീകരണം, മെമ്പറെണ്ടാരു കോളേജ് ... അംഗീകാരം, എന്നിവ നടന്നത്. 3 സഭകളുടെ പ്രതിനിധികളുടെ തുല്യപ്രാതിനിധ്യം ഉറപ്പാക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നു മേഖലാ കൗൺസിൽ. ടി.ൻ. കോളേജ് ഉപദേശകസമിതിയും ഈ യോഗത്തിൽ വച്ചു തന്നെ രൂപം കൊണ്ടു. അക്രൈസ്തവരും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടണം എന്ന് കെ.സി.ചാക്കോക്കും മറ്റും നിർബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് അങ്ങനെ നടക്കുകയും തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. പൊതുജനങ്ങളിൽ നിന്ന് സംഭാവനകൾ സ്വീകരിച്ചു, സ്ഥാപനത്തിനോട് സമൂഹത്തിന് ആകർഷിക്കുന്നതിനും, സ്ഥാപനത്തിനോട് സമൂഹത്തിന് ആഭിമുഖ്യം ഉണ്ടാകുന്നതിനും ഈ നിലപാട് മാനം സന്മനോഭാവം ഉണ്ടാകുന്നതിനും ഈ നിലപാട് സഹായകമായി.

വ്യത്യസ്ത ജാതിമതസ്ഥരായ ധാരാളം പേർ കോളേജിന് സംഭാവന നൽകിയവരുടെ പട്ടികയിൽ ഉണ്ടായത് യാദൃച്ഛികമല്ല എന്നർത്ഥം. പിൽക്കാലത്ത് അഖിലേന്ത്യാതലത്തിൽ, കോളേജിനായി വിഭവസമാഹരണത്തിന് അഭ്യർത്ഥന നടത്തിയവരിൽ ഇൻഡ്യൻ പ്രസിഡണ്ടായിരുന്ന ഡോ.രാധാകൃഷ്ണനും സംഭാവന നൽകിയവരിൽ സർ സി.പി.രാമസ്വാമിഅയ്യരെപോലുള്ളവരും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. വർത്തമാനകാലത്തും direct payment നെ തുടർന്ന് ശക്തിപ്പെട്ട കോഴകോളേജുകളുടെ ധനസമാഹരണവും യൂ.സി.കോളേജ് നടത്തുന്ന ധനസമാഹരണ ശ്രമങ്ങളും വ്യത്യസ്തമായി വീക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്ന് സൂചിപ്പിക്കുവാൻ കൂടിയാണ് ഇതിവിടെ വിശദീകരിച്ചു പറഞ്ഞത്.

ആസ്ത്രേലിയൻ മിഷനറിയായിരുന്ന എ.ജ്രഫിയെപ്പോലെ പലരുടെയും സേവനം നഷ്ടപ്പെട്ടതിൽ കുണ്ഠിതപ്പെട്ടില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, അദ്ധ്യാപന നിയമനങ്ങളിൽ മതേതരത്വം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുവാനും ഇതിന്റെ സ്ഥാപകർക്കു കഴിഞ്ഞു. അർഹരെ വിഭാഗീയചിന്തയില്ലാതെ, തേടിപ്പിടിച്ച് കൊണ്ടുവരുന്ന രീതിയും നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ യാഥാസ്ഥിതികമായ മതവീക്ഷണം പുലർത്തിയിരുന്ന ഇവർക്ക് ദീർഘകാല സഹപ്രവർത്തകനായിരുന്നു കേരളം കണ്ട കർക്കശമായ നിരീശ്വരവാദികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായിരുന്ന കുറ്റിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള എന്നതും ഇവിടെ ഓർത്തുകൊള്ളട്ടെ.

ഇവിടെ എത്തിച്ചേർന്ന മിഷനറിമാർക്കിടയിലും അത്തരക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നത് വിധിഹിതം മാത്രമായിരുന്നുവോ ആവോ? പ്രസിദ്ധരും പ്രഗത്ഭരും ഹൃദയാലുക്കളും ആയിരുന്ന പല മിഷനറിമാരും ഇവിടെ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. പിൽക്കാലത്ത് ലോകപ്രശസ്തനായ Malcolm Muggeridge എടുത്തു പറയപ്പെടേണ്ടവരിൽ ഒരാളാണ്. ഖദർധാരിയും ഗാന്ധിശിഷ്യനും ഒക്കെയായി അദ്ദേഹം മാറി. അതിനെക്കാൾ വിസ്മയകരമായി തോന്നുന്നത് താൻ ഭാഗഭാക്കായ വിദ്യാഭ്യാസരീതികളോട് തികച്ചും വിമർശനപരമായ സമീപനം പുലർത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നതാണ്. ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടിനെപ്പോലെ, ആഴത്തിലും പരപ്പിലും മലയാളിയുടെ സംസ്കാരത്തെ അന്വേഷണവിധേയമാക്കിയില്ലെങ്കിലും അതിനോട്, അദ്ദേഹം അത്യാദരവ് പുലർത്തിയിരുന്നു. മാത്രമല്ല, ഒരു 'സാഹിബ്'ാകാതെ കഴിയാൻ പരമാവധി മനസ്സുവെച്ചിരുന്നു മഗ്ഗറിഡ്ജ്. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകൂടത്തെയും അവരുടെ സമീപനങ്ങളെയും അദ്ദേഹം വിമർശബുദ്ധിയോടും ആത്മവ്യഥയോടും കൂടിയാണ് സമീപിച്ചിരുന്നത്. താഴെത്തെ ഉദ്ധരണി ശ്രദ്ധിക്കു. (ലേഖകന്റെ വിശദീകരണമാണ് ബ്രാക്കറ്റിൽ)

"Our position in India as a ruling race corrupted all concerned, soldiers and other ranks just as much as officers, if not more so - missionaries, government officials, planters, business men, wives and children; everyone. It also corrupted the Indians, whether they kissed the rod and accepted a position of subservience or whether they rebelled against it "(This is on the British Raj).

(After narrating the class room and out - of - class room activities at U.C. College, Alwaye, during 1924-26 period he writes about it) "....... I felt a kind of inner shame and rage about all this. As I dimly realised, a people can be laid waste culturally as well as physically; not their lands but their inner life, as it were, sown with salt. This is what happened to India. An alien culture, itself exhausted, become trivial and shallow, was imposed upon them; when we went, we left behind railways, schools and univerisities, statues of Queen Victoria and other of our worthies, industries, an administration, a legal system; all that and much more, but set in a spiritual wasteland. We had drained the country of its true life and creativity, making of it a place of echoes and mimicry."

(However he was never short of assessing his "special advantages" at U.C. College, Alwaye. He himself numbers them in a letter written to Mr. Alec R.Vidler, April 27, 1925)

1) "It is Indian.The students wear their national dress. We have a bad name with the Government (British), thank God, because of our nationalist (Indian) tendencies (2) The students see Europeans working under Indians. A thing I believe, I am right in saying, absolutely unique through the whole of India (He was right indeed!) 3) That the Christianity here is Indian or Syrian, and not the imported respectable (artificial) Aglicnism. 4) That as a member of the staff (at U.C. College) one is not a missionerry and so is free from all socities (missionery) 5) That one lives with Indians, and so comes to understand their strengths and weaknesses without prejudices".

75 വർഷങ്ങൾക്കുശേഷവും, അർഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യത്തോടെ ഇത്തരം വിലയിരുത്തലുകൾ നമുക്ക് ഉൾക്കൊള്ളാനാകാത്തതിനാലാകണം നിർഭാഗ്യകരമായ പല കോളനി രീതികളും മട്ടുകളും വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് പൊലിമയുള്ള പേരുകളിലും നാം പുകഴ്ന്നു നടക്കേണ്ടി വരുന്നത്.

ജനാധിപത്യ മൂല്യങ്ങൾ

അധികാര കേന്ദ്രീകരണ പ്രവണതകളോട് തുടക്കം മുതലേ വിപ്രതിപത്തി ഉള്ളവരായിരുന്നു ഈ കോളേജിന്റെ സ്ഥാപകർ. സമപ്രാതിനിധ്യത്തിലും മറ്റും തുല്യത ഉറപ്പു വരുത്തിയതോടൊപ്പം സുതാര്യമായ ജനബന്ധങ്ങളും ജനാധിപത്യ സമീപനങ്ങളും അവർ വളർത്തിയെടുത്തു.

ഫെല്ലോഷിപ്പ് പല പരിമിതികളും ഉള്ളതായിരുന്നെങ്കിലും, ഭരണസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾ ജനാധിപത്യരീതിയിൽ ചർച്ച ചെയ്ത് അഭിപ്രായരൂപീകരണം നടത്തുന്നതിന് അത് ഉപകരിച്ചിരുന്നു. പ്രിൻസിപ്പൽ നിയമനത്തിൽ പുലർത്തിയ രീതികളും പ്രിൻസിപ്പൽ പദവിയുടെ കാലാവധി 5 വർഷമാക്കി നിശ്ചയിച്ചതും മറ്റും ജനായത്ത സംസ്കാരത്തെ ആദരവോടെ സമീപിക്കുന്നവർക്കു മാത്രം നടപ്പിലാക്കാനാവുന്ന വസ്തുതകളാണ്. ഈ കോളേജിന്റെ പ്രവർത്തനശൈലിയിലെ ഈ സവിശേഷതകൾ ജനാധിപത്യ മൂല്യങ്ങളോടുള്ള ആദരവിന്റെ സൂചിക തന്നെ.

അരാഷ്ട്രീയ വാദങ്ങൾക്ക് ഇന്നത്തേക്കാൾ പതിന്മടങ്ങ് അനുകൂലമായ കാലാവസ്ഥയായിരുന്നിട്ടും ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയമൂല്യങ്ങളോട് ആഭിമുഖ്യം പുലർത്തി. മാത്രമല്ല, അതിൽ പങ്കാളികളാകാൻ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു. 1925 ൽ (18-3-25) ഗാന്ധിജിക്കു നൽകിയ സ്വീകരണം മുതൽ '40 കളിൽ ഒരു തലമുറയെ തന്നെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാഭിമുഖ്യത്തോടെ വാർത്തെടുത്തതടക്കം കേരളത്തിലെ മറ്റൊരു കലാശാലക്കും-വിശിഷ്യാ ക്രൈസ്തവ പശ്ചാത്തലമുള്ളതിനും - അവകാശപ്പെടാനില്ലാത്ത ചില സവിശേഷതകൾ ഈ കലാലയത്തിനുണ്ട്.

ഇവിടുത്തെ പല ആദ്യകാല അദ്ധ്യാപകരും പൊതുകാര്യ പ്രസക്തരായതും യാദൃച്ഛികമാകാനിടയില്ല. ശ്രീ. എം.എം വർക്കി ആലുവ മുനിസിപ്പാലിറ്റിയുടെ ചെയർമാൻ ആയതും, ശ്രീ. സി.പി.മാത്യു ലോക്സഭയിലെ കോൺഗ്രസ് പ്രതിനിധിയായതും ഓർക്കുക.

സ്ഥാപനത്തിനായി ധനസമാഹരണം നടത്തിയതും ജനകീയ കാഴ്ചപ്പാടോടെ തന്നെയായിരുന്നു. കെ.സി. ചാക്കോ തന്റെ ആരോഗ്യപ്രശ്നങ്ങൾ അവഗണിച്ച് Side car ഉള്ള ഒരു മോട്ടോർ സൈക്കിളിൽ യാത്ര ചെയ്താണ് ധനശേഖരണം നടത്തിയത്. ആ സമയത്ത് സ്വന്തം കാര്യങ്ങൾക്കായുള്ള പണച്ചെലവുകൾ നടത്തിയിരുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഷ്കർഷ എന്നൊക്കെയുള്ള മാതൃകയാണ്. പ്രമാണിമാരുടെ പിൻബലത്തിലും പ്രബലസമുദായങ്ങളുടെ മുൻകൈയ്യോടെയും മാത്രം കേരളത്തിൽ കോളേജുകൾ ജന്മം കൊണ്ട കാലഘട്ടത്തിൽ, ആ രീതിയിൽ നിന്നും തീർത്തും വ്യത്യസ്തമായി നടന്ന ധനശേഖരണവും 'വിധവയുടെ ചില്ലിക്കാശ്' നോട് പ്രകടിപ്പിച്ച ആദരവും ഈ കോളേജിന്റെ മാത്രം പ്രത്യേകതകളായിരുന്നുവെന്നത് അഭിമാനാർഹം തന്നെ.

നിസ്വാർത്ഥ്യവും അർപ്പണമനോഭാവവും

ക്രിസ്തീയ ഐക്യത്തിന്റെ പ്രതീകമായി ഒരു സ്കൂൾ സ്ഥാപിക്കുക എന്ന ആശയം ചർച്ചചെയ്യാനായി കെ.സി. ചാക്കോ, വിവിധ ക്രൈസ്തവവിഭാഗങ്ങളുടെ ഒരു യോഗം നടത്തിയ കാര്യം മാമ്മൻ മാപ്പിള വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ആ യോഗം വിശദമായ ചർച്ചകൾക്കുശേഷം ആ ആശയത്തെ തീർത്തും അസാദ്ധ്യമായ ഒന്നായി വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്തു. തന്റെ സഹോദരൻ ഇനി ആ കാര്യത്തിനായുള്ള ശ്രമങ്ങൾ തുടരില്ല എന്നു കരുതിയ മാമ്മൻ മാപ്പിളക്ക് അല്പകാലശേഷം അറിയാനായത്, സ്കൂൾ അസാധ്യമാണെങ്കിൽ കോളേജാകട്ടെ എന്ന നിലയിൽ ആലോചനകളും പ്രവർത്തനങ്ങളും പുരോഗമിക്കുന്നു എന്നായിരുന്നു എന്ന് ഒട്ടൊരു അലോസരത്തോടെ അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. നിസ്വാർത്ഥ്യം എന്നു പരിവൃത്തമായും ഉള്ളക്കും എന്ന വിശ്വാസക്കാരനായിരുന്നു ശ്രീ ചാക്കോ. ഈ മനോഭാവം തന്റെ സഹപ്രവർത്തകരിലേക്കും വിദ്യാർത്ഥികളിലേക്കും പകരാനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഈ കോളേജിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രഗത്ഭരും പ്രസിദ്ധരുമായ അദ്ധ്യാപകരെയും, വിദ്യാർത്ഥികളെയും സ്മരിക്കുമ്പോൾ, നിസ്വാർത്ഥമായി, ആത്മാർത്ഥമായി കോളേജിന്റെ ഉയർച്ചക്കായി പ്രവർത്തിച്ച അനധ്യാപകരെയും സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അർപ്പണബോധത്തോടും യോജിപ്പോടുമുള്ള ഇക്കൂട്ടരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കോളേജിന്റെ പ്രശസ്തിക്കു പിന്നിലെ രഹസ്യങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. മഗറിഡ്ജ് താൻ കണ്ടുമുട്ടിയ ഏറ്റവുമൊ "ചെറിയ" മനുഷ്യരെപ്പറ്റി സരസമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ബാർബർ അയ്യപ്പൻ അക്കൂട്ടത്തിലൊരു കഥാപാത്രമാണ്. പ്രസാദാത്മകമായ ലോകവീക്ഷണമായിരുന്നു അയ്യപ്പന്റേത്. കോളേജ് മറ്റാരുടേതുമല്ല, തന്റേതു തന്നെ എന്നു കരുതാനാണ് അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നതത്രെ! 'പലരും വന്നും, പോയും ഇരിക്കും, ഞാനിവിടെ സദാ ഇങ്ങനെ' എന്ന തരം കാഴ്ചപ്പാട്. ഈ കോളേജിന്റെ പ്രശസ്തിക്കായി അർപ്പിതമായ ജീവിതമായിരുന്നു അയ്യപ്പന്റേത്. തന്റെ ജോലിയിൽ മാത്രമല്ല അയാൾക്ക് ശുഷ്കാന്തി ഉണ്ടായിരുന്നത്. കുറച്ചു സമയം അയ്യപ്പനോടു സംസാരിച്ചാൽ കോളേജിന്റെ മുഴുവൻ ഉത്തരവാദിത്തവും അങ്ങേരുടെ ചുമലിലാണെന്നു തോന്നിപ്പോ

ാകും എന്ന് മഗറിഡ്ജ് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

ഈ ലേഖകന്റെ മാതുലൻ പറഞ്ഞ ഒരനുഭവവും ഓർക്കുകയാണ്. മഷിക്കുപ്പിയും സ്റ്റീൽപേനയും ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന അക്കാലത്ത് ലൈബ്രറി തറയിൽ ആരെങ്കിലും മഷി കുടയുന്നതു കണ്ണിൽപ്പെട്ടാൽ കെ. മത്തായി സാർ, ആ വ്യക്തിയുടെ സമീപത്തെത്തി പരിഹാസമോ കപട വിനയമോ എന്നു തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്ത അഭിനയചാതുരിയിൽ തന്റെ തല മുട്ടോളം താഴ്ത്തി, ഓ ഇവിടേയ്ക്ക് കുടയണേ എന്ന് ധ്വനിപ്പിക്കാറുണ്ടായിരുന്നത്രേ.

തങ്ങളുടെ നിർവ്യാജസേവനത്താൽ ഈ കോളേജന്തരീക്ഷം ധന്യമാക്കിയ എത്രയോ പേരുടെ കഥകൾ ഈ കോളേജിന് സ്വന്തമായുണ്ട്. സ്ഥലപരിമിതിയാൽ അവയെല്ലാം എഴുതുന്നില്ല.

വിദ്യാർത്ഥികളും, കരിക്കുലവും

1921, ജൂൺ 8ന് 68 വിദ്യാർത്ഥികളുമായി ആരംഭിച്ച ഈ സ്ഥാപനം, 75 വർഷം പിന്നിട്ടപ്പോൾ പതിനായിരക്കണക്കിന് വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് വിദ്യ പകർന്നു കഴിഞ്ഞു. ആദ്യകാലത്ത് ഏതാണ്ട് പൂർണ്ണമായ റസിഡൻഷ്യൽ സമ്പ്രദായം ആയിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. കുറച്ചു മണിക്കൂറുകൾ, അതും ക്ലാസുമുറികൾക്കുള്ളിൽ മാത്രം – കലാശാലയിൽ ചെലവിടുന്ന വർത്തമാനകാലവും അക്കാലവും തമ്മിൽ അജഗജാന്തരം തന്നെയുണ്ട്. കുറച്ചൊക്കെ അവിശ്വസനീയമായി ചിലർക്കെങ്കിലും ഇന്ന് തോന്നിയേക്കാവുന്നത്ര വൈവിധ്യ പൂർണ്ണവും കർമ്മനിരതവുമായിരുന്നു അന്നത്തെ കലാലയാന്തരീക്ഷം. ഇത്തരം സജീവതയും ചൈതന്യവും ഉൾക്കൊണ്ട പൂർവ്വപഠിതാക്കൾ സമൂഹത്തിന്റെ വിവിധ തുറകളിലേയ്ക്കും നേതൃനിരയിലേക്കും ഇറങ്ങിച്ചെന്ന് യശസ്വികളായത്, ഈ കോളേജിന്റെ കീർത്തി നിലനിർത്തുന്ന ഒരു പ്രധാന ഘടകവുമാണ്.

ആദ്യകാല വിദ്യാർത്ഥികൾ, സമൂഹ പരിച്ഛേദത്തിൽ ഏതു വിഭാഗത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളായിരുന്നു എന്നറിയേണ്ടതുണ്ട്. അവർ മുഖ്യമായും പുതിയതായി രൂപപ്പെട്ട ഇടത്തട്ടുകാരുടെയും, പഴയ വ്യവസ്ഥയിലെ സമ്പന്നവിഭാഗത്തിന്റെയും പ്രതിനിധികളായിരുന്നു. മഹത്തരമായിരുന്നത് എന്ന് ഗൃഹാതുരതയോടെ, നിർവിശങ്കം നാം വാഴ്ത്താറുള്ള അന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗം, സമ്പന്ന വിഭാഗങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസതാല്പര്യങ്ങളാണ് സംരക്ഷിച്ചിരുന്നത് എന്ന് ഇന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. ഇതിലിത്ര അത്ഭുതം കൂറേണ്ടതുണ്ടോ അത് രൂപപ്പെടുത്തിയവരും ആ വിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ടവരാകുമ്പോൾ? എന്നു ചോദിച്ചേക്കാം. ഇതിന് ഉത്തരം തേടുമ്പോൾ ജാതിവ്യവസ്ഥയും കോളനിവാഴ്ചയും ഒന്നിനൊന്ന് ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തിയ അധമർണന്റെ കാഴ്ചപ്പാടുകളും അവസ്ഥയും പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞു കൊള്ളട്ടെ.

അധിനിവേശ കാലഘട്ടത്തിൽ രൂപപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസ ഉള്ളടക്കം (പാഠ്യപദ്ധതി) ഇവിടെ വിമർശന പരമായി വിലയിരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. മതേതരസ്വഭാവം കൈക്കൊണ്ട് ശ്രദ്ധേയമായൊരു വഴിമാറ്റം ഇവിടെ നടന്നത് പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞില്ലോ. എന്നാൽ കരിക്കുലം ഏറിയപങ്കും കൊളോണിയൽ മൂശയിൽ രൂപപ്പെടുത്തി, അതിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്ര ആവശ്യങ്ങൾക്ക് അനുയോജ്യമാക്കിയത് ആയിരുന്നു. അറിവിന്റെ പുനരുല്പാദനവും വ്യാപനവും ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന പ്രക്രിയ എന്നതായിരുന്നില്ല. പ്രത്യുത, പാശ്ചാത്യമൂല്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ട ഒരു മധ്യവർഗത്തിന്റെ രൂപീകരണമായിരുന്നു, കരിക്കുലത്തെ സ്വാധീനിച്ച കാഴ്ചപ്പാട്. നമ്മുടെ സാമൂഹ്യാവശ്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ ഉള്ളടക്കത്തോടെയല്ല, മറിച്ച് കൊളോണിയൽ പാഠ്യപദ്ധതിയുടെ അനുകരണം മാത്രമായാണ് അത് നിലവിൽ വന്നത്. പ്രയോഗക്ഷമമായ സാമൂഹ്യ അറിവിന്റെ രൂപീകരണത്തിലും വിനിമയത്തിലും ഇതുമൂലം പുതിയ വൈരുധ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായി. ഉല്പാദനരംഗത്തുനിന്നും പൂർണ്ണമായി വേറിട്ടുനിൽക്കുന്ന ഒന്നായി അറിവ് മാറി. ശാസ്ത്രം ക്ലാസ് മുറികളിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങി. അറിവും ജീവിതവും സന്ധിക്കുന്ന അവസരങ്ങൾ ഇല്ലാത്ത അവസ്ഥ രൂപപ്പെട്ടു. വരേണ്യതയുടെയും, പദവികളുടെയും, അറിവിന്റെയും പ്രതീകമെന്ന മിഥ്യാബോധവുമായി വളർന്നുവന്ന ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാസക്തി വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉല്പാദന – വിനിമയ രംഗങ്ങൾക്കിടയിൽ വലിയ [illegible]ങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു.

വിധേയപ്പെടാൻ മാത്രം വിധിക്കപ്പെട്ട അവസ്ഥയിൽ വിധാതാവിന് വിധേയനേക്കാൾ എളുപ്പം തിരിച്ചറിവുകൾ ഉണ്ടാക്കാനാകും എന്ന് മഗറിഡ്ജിന്റെ ചില വിലയിരുത്തലുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് ഇത് സാധ്യമായത്, ഒരു പക്ഷേ, 'സാഹിബ്'കാതെ ജീവിക്കും എന്ന നിർബന്ധബുദ്ധിയുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സവിശേഷ ജീവിത പശ്ചാത്തലം കൊണ്ടും ആയിരുന്നിരിക്കാം.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ധരണി മുൻപ് ചേർത്തിരുന്നു. ഇവിടെയും അർത്ഥവത്തായിരിക്കും. അദ്ദേഹം തുടരുന്നു. "ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഇന്ത്യയോടുകാട്ടിയ ഒരു കൊടും ക്രൂരതകളേതെന്നു ചോദിച്ചാൽ, നിശ്ചയമായും അതിലൊന്ന് അവർ രൂപപ്പെടുത്തി അടിച്ചേല്പിച്ച ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസമാണ് എന്ന് ഞാൻ പറയും" യാന്ത്രികമായി ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ട അന്തരീക്ഷം അദ്ദേഹത്തെ അസ്വസ്ഥനാക്കി, മറ്റു വിഷയങ്ങളുടെ കാര്യം അറിയില്ല, എന്ന് പറ

ഞ്ഞതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം, ഷേക്സ്പിയർ കൃതികളും ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യവും പടിഞ്ഞാറൻ രീതിയിൽ ഇവിടെ പഠിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ കാപട്യവും നിരർത്ഥകതയും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്. പരീക്ഷാരീതിയിലെ അനുകരണവും അദ്ദേഹത്തെ മടുപ്പിച്ചു. ഷേക്സ്പിയർ വന്ന്, മദ്രാസ് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ ഷേക്സ്പിയർ പേപ്പർ പരീക്ഷ എഴുതിയാൽ കഷ്ടപ്പെട്ടു പോകുമായിരുന്നു എന്ന, പ്രസിദ്ധമായ മഗറിഡ്ജ് പ്രസ്താവനത്തിനുറവിടം ഈ മടുപ്പായിരുന്നു. കണ്ണുമിഴിച്ച് "തത്തമേ, പൂച്ച പൂച്ച" പരുവത്തിൽ തന്റെ മുന്നിലിരുന്നു സാഹിത്യം പഠിക്കുന്ന പാവം മലയാളി വിദ്യാർത്ഥിയുടെ നിസ്സഹായമായ പീഡിതാവസ്ഥ ദ്യോതിപ്പിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. ഒരു മലയാളിയെ ഇംഗ്ലീഷ് പരീക്ഷയിൽ തോല്പിക്കാനുള്ള മനക്കരുത്ത് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായില്ല. ഈ വസ്തുതകൾ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു ലേഖനവും അദ്ദേഹം അന്നു എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അതിനെ കുറിച്ച്

"I was struggling to give expression with the greatest possible emphasis to the cultural and spiritual emptiness. The intellectual and aesthetic shoddiness of the kind of education Indian college students were getting."

ഇത്തരം അഭിപ്രായങ്ങൾ വിപരീതഫലമുണ്ടാക്കുക മാത്രമേ ചെയ്തുള്ളൂ എന്നത് സ്വാഭാവികം മാത്രമാണല്ലോ. അദ്ദേഹം അതുകാരണം വ്യവസ്ഥിതിയുടെ പരിചാരകർക്കു മുന്നിൽ പലപ്പോഴും അനഭിമതനാവുകയും ചെയ്തു. എങ്ങനെയും ഒരു ബിരുദം, പിന്നീട് ഒരു സർക്കാർ ജോലി എന്ന ലക്ഷ്യം മാത്രമായിരുന്നു ഇവിടെ വന്നുചേർന്ന ഭൂരിപക്ഷം സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും ഉണ്ടായിരുന്നത് എന്ന് അദ്ദേഹം നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. കലാലയാന്തരീക്ഷം ഒരു ഇന്ത്യൻ വിദ്യാർത്ഥിയിലുണ്ടാക്കുന്ന മാറ്റത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം പറയുന്നു. "The Indian under graduate student is a strange being. He imagines that to be impressive, he must be pompous" (!)

കരിക്കുലത്തോടൊപ്പം രൂപപ്പെടുത്തിയ കായികാഭ്യാസമുറകളിലും സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏറിയ പങ്കിലും അധിനിവേശ മുദ്ര പതിഞ്ഞിരുന്നില്ലേ എന്ന് അന്വേഷിക്കാവുന്നതാണ്. തങ്ങളുടെ സമൂഹത്തിന്റെ നിത്യജീവിതവുമായി ഇഴുകിച്ചേർന്ന്, ഭൗതികവും കായികവുമായ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാര നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുന്നതിനാണോ അതോ സാധാരണക്കാരിൽ നിന്നകന്ന് മധ്യകാലബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ കോട്ടും സൂട്ടുമിട്ട പുതിയ പതിപ്പുകളായി, വിഭാഗീയസ്വാർത്ഥചിന്തകളുമായി ജീവിക്കാനാണോ തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച വിദ്യാഭ്യാസവും അതിന്റെ സാക്ഷിപത്രവും പ്രശസ്തിപത്രവും സ്വാധീനം ചെലുത്തിയതും എന്നും ചോദിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഇത്തരം വിമർശം ഏറെയും, കാലം സംഭാവന ചെയ്യുന്ന ദൂരത്തിന്റെ സൗകര്യങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ഉയരുന്നത്. ഇത് ഈ സ്ഥാപനം സ്ഥാപിച്ച ധന്യാത്മാക്കളുടെ സമ്പന്നത കൊണ്ടുകൂടിയാണ് സാധ്യമാകുന്നതും. ജനാധിപത്യ മതേതരമൂല്യങ്ങളിൽ പടുത്തുയർത്തപ്പെട്ട, ആത്മശുദ്ധിക്കുതകുന്ന ആത്മീയതയുടെ ഉൾക്കാമ്പുള്ള ഈ സ്ഥാപനത്തിന് കാലോചിതമായ വികസനത്തിന് ഏറെ സാധ്യതകൾ കാണാനാകും. ഇതിന്റെ സ്ഥാപകരായ പൂർവ്വസൂരികളോടുള്ള കടപ്പാട് നിറവേറ്റാൻ വർത്തമാനകാലം ഉയർത്തുന്ന പുതിയ വെല്ലുവിളികൾ ഏറ്റെടുക്കുമ്പോഴേ കഴിയുകയുള്ളൂ എന്നു തോന്നുന്നു.

ചരിത്രനിഷേധമാണ് വേണ്ടത്

ചരിത്രം പഠിക്കുന്നത് അത് നിഷേധിക്കാൻ വേണ്ടിയാകണം എന്ന് പറയാറുണ്ട്. അവധാനതയോടെയുള്ള, സമഗ്രതയിലൂന്നിയ, ദിശാബോധമുള്ള ചരിത്രനിഷേധങ്ങൾക്ക് ഗുണപരമായ സാമൂഹ്യമാറ്റങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്താനാകും. ആയതിനാൽ ചരിത്രത്തിലേക്കുള്ള എത്തിനോട്ടവും കഴിഞ്ഞകാലത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണമായ ഊടും പാവും തിരിച്ചറിഞ്ഞുള്ള നിരാസത്തിനും തുടർന്നുള്ള പുനഃസൃഷ്ടിക്കും വേണ്ടിയാകണം.

യു.സി. കോളേജിന്റെ സ്ഥാപകർക്ക് തങ്ങളുടെ കർമ്മപഥങ്ങളിൽ അത്തരം നിഷേധങ്ങളുടെ പ്രാതിനിധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ പരിമിതികളും സ്ഥാപനവൽക്കരിക്കപ്പെടുകയും, വെറും കീഴ്വഴക്കങ്ങളായി മാറുകയും ചെയ്യുന്ന അവസ്ഥയിലായതിനാലാണ് നമുക്ക് അത്തരം നിഷേധങ്ങൾ കാണാനാകാതെ പോകുന്നത്. അപ്പോൾ പിന്നെ യാന്ത്രികത എന്ന മഹാവിപത്തിനടിപ്പെട്ട് അർത്ഥശൂന്യമായ മഹത്വവൽക്കരണങ്ങളിൽ ആശ്വാസം കൊണ്ട്, ആഘോഷങ്ങളിൽ അമർന്നിരുന്ന് ചിന്തിക്കുക മാത്രമാകും വിധി. ഏതായാലും ഈ ലേഖനത്തിൽ മഹത്വവൽക്കരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു തോന്നിയേക്കാവുന്ന ഭാഗങ്ങൾ തികഞ്ഞ സ്ഥലകാല ബന്ധതയിൽ മനസ്സിലാക്കണം എന്ന് അടിവരയിട്ട് പറയട്ടെ. ഉദാഹരണത്തിന് 'പ്രാർത്ഥന'യെ പറ്റിയുള്ള പ്രതിപാദ്യങ്ങളിൽ മഹത്വവൽക്കരണമില്ലേ എന്നു തോന്നിയേക്കാം. വിശ്വാസതലങ്ങളിൽ മാത്രം പ്രാർത്ഥനയെ ഇപ്പോഴും കാണുന്നവർ അങ്ങനെ കരുതിയേക്കാം. മാത്രമല്ല "പ്രാർത്ഥനകൾ" ക്രിസ്തീയമായവ മാത്രമല്ല; കമ്പോളവൽക്കരണത്തിന്റെയും പ്രതിലോമതയുടെയും വിഭാഗീയതയുടെയും സ്വാർത്ഥതയുടെയും പരിപോഷണം നടത്തുന്ന വർത്തമാനകാല ദുഃസ്ഥിതിയിൽ

അന്തരമൊരു മഹത്വവൽക്കരണം പാപവൃത്തികൂടി യാകാം.

ഇവിടെ പരാമർശവിധേയമായ ആദ്യകാലപ്രാർത്ഥ നാനുഭവങ്ങൾ വിശ്വാസതലത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചതെങ്ങനെ എന്നു വിലയിരുത്താനല്ല, മറിച്ച് നൈതികതലത്തിലെ അതിന്റെ പ്രതിപ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്തായിരുന്നു എന്നറി യാനുള്ള ശ്രമമാണ് നടത്തിയിരിക്കുന്നത്. അത് അതിന്റെ ആവിഷ്കാരരൂപങ്ങളിൽ മതേതരവും ജനാധിപത്യപരവും ആയ പ്രായോഗിക മേഖലകളിലേക്ക് വ്യാപരിക്കുകയാ യിരുന്നു. അവർക്ക് അതിൽ നിന്ന് സാമൂഹ്യപ്രസക്തി യുള്ള ചില ചരിത്രനിക്ഷേപങ്ങൾക്ക് കരുത്തു ലഭിച്ചു. ത്യാഗ ത്തിനും ആത്മശുദ്ധീകരണത്തിനും ആത്മസമർപ്പണ ത്തിനും, എല്ലാം ആ അനുഭവങ്ങൾ പ്രേരണയുമായി. ധന്യ മായ ഈ പൈതൃകം, 75 വയസ്സു പിന്നിടുന്ന ഈ മഹ ത്തായ സ്ഥാപനത്തിന് വെളിച്ചമായും കാലത്തെ അതിജീ വിക്കുന്ന പുതിയ പ്രവണതകൾക്ക് തുടക്കമിടാൻ, കരു ത്തായും തീരട്ടെ എന്ന് ആഗ്രഹിക്കുകയാണ്.

References

1 *U.C. College Golden Jubilee Commemoration Volume*, Alwaye, 1972.
2 *U.C. College Golden Jubilee Commemoration Volume*, Alwaye, 1947.
3 *U.C. College Diamond Jubilee Souvenir*, Alwaye, 1983.
4 Dr. Samuel Nellimukil, *C.M.S. Collegiate Charithram*, Kottayam 1997.
5 *80th Birthday Commemoration Volume of Prof. V.M. Ittyerah*, Kottayam, 1976.
6 *Prof. C.P. Andrews Smaranika*, Alwaye, 1985.
7 *K. Jacob : Tributes*, Alwaye, 1979.
8 *CLS, The Christian College and National Development* , Madras, 1967.
9 *Malcolm Muggeridge, Chronicles of Wasted Times*, London 1972.
10 Kerala Educational Research Centre, *A Study of the Christian Colleges in Kerala*, Trivandrum, 1982.
11 Mathew Varkey, *In Memoriam: A.M. Varkey*, Madras, 1992.
12 U.C.College Inter Church Fellowship, *K.C. Chacko: The Man and his Message*, Alwaye, 1997.
13 K.C. George, *Ente Jeevitha Yathra*, Kottayam, 1985.
14 *Report of the Travancore Education Reforms Committee*, Trivandrum 1933.
15 *Report of the University Committee Trust 1923-24, Trivandrum*, 1928.
16 V.M.Ittyerah, *K.C.Chacko and Alwaye*, Alwaye, 1978.
17 Babu Paul D. *"About the College" U.C.College Magazine*, Alwaye, 1995.
18 Ian Hunter, *Malcolm Muggeridge: A Life*, Nashville, 1980.
19 B.G.Crowley, Unpublished and Personnal Memories, (Obtained from T.B.Thomas, not dated)
20 Dr.M.M.Thomas, "Articulation of Christian Identity in Higher Education", Seminar at U.C.College, Alwaye, March 1998
21 SCF, UCC, *The Prayer Fellowship*, Alwaye, 1992.
22 Dr.. T.I.Punnen, *Diary Writings*, Alwaye, 1927-50
23 Advocate K.I.Ninan, "Origin of U.C.College, Alwaye", *The Church Weekly*, Alwaye, February, 1996.
24 A.D.Lindsay et.al., *Christian Higher Education in India*, London, 1931.
25 T.B.Thomas, Personal Interviews., Alwaye, 1988 - 98.
26 K.C.Mammen Mappilla, *Jeevitha Smaranakal*, Kottayam, 1977.
27 A.M. Chacko, *T.B.Thomas: A Composite Portrait*, Alwaye, 1995.

എം. പി. മൻമഥൻ

മഹാവിദ്യാലയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ

('സ്വയംതിർപ്പണം' എന്ന ആത്മകഥയിൽ നിന്ന്. യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിന്റെ പൂർവ വിദ്യാർത്ഥി സംഘങ്ങളിൽ എല്ലാവർക്കും ഒരു തീർത്ഥാടകനെപ്പോലെ എന്നിച്ചുവരായിരുന്നു ശ്രീ. എം. പി. മന്മഥൻ തന്നെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ വലിയ പങ്കുവഹിച്ച എന്നദ്ദേഹം വിശ്വസി ച്ചിരുന്ന ഈ കലാലയത്തിലെ അനുഭവങ്ങൾ വിവരിക്കുമ്പോൾ എന്നാലിരുവുള്ള ആ ശബ്ദം ഗാംഭീര്യം കൊള്ളുകയും, ഉത്തരീയം കൊണ്ട് അദ്ദേഹം കണ്ണു തുടയ്ക്കുകയും ചെയ്യുമായി രുന്നു. ഇനിയും കേൾക്കാനാവാത്ത ആ ശബ്ദത്തിൽ ഓർമ്മയ്ക്കി)

എന്റെ അപ്പൂപ്പൻ (അമ്മയുടെ അച്ഛൻ) യദൃച്ഛയാ വന്നെത്തി. എന്റെ പഠിത്തകാര്യം അന്വേഷിച്ചശേഷം ആലുവാ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ ചേർക്കാ മെന്നും അതിനു വേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്യാമെന്നും പറഞ്ഞത് ഒരു ദൈവനിയോഗം പോലെ തോന്നി. അടുത്ത ദിവസം തന്നെ ഞാൻ അപ്പൂപ്പൻ താമസിക്കുന്ന ഇടപ്പള്ളി കരുവേ ലിൽ ഭവനത്തിലെത്തി. അപ്പൂപ്പനുമൊന്നിച്ച് പിറ്റേന്നു തന്നെ ആലുവായിൽ ചെന്ന് കോളേജ് പ്രവേശനത്തിന് അപേക്ഷ കൊടുത്തു. താമസിയാതെ എനിക്ക് കോളേജ് പ്രവേശനം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രവേശനത്തിനു വേണ്ട പണം അപ്പൂപ്പൻ തന്നു. താമസിക്കാൻ തെരുവിക്കാ ട്ടിക്കര ഒരു ബന്ധുഗൃഹത്തിൽ സൗകര്യവും കിട്ടി. പിന്നീട് മദ്രാസ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി പ്രൊഫസറായ, ഡോ. എസ്. കെ. നായരുടെ വീടായിരുന്നു അത്. കൃഷ്ണൻ എന്നു ഞാൻ വിളിക്കുന്ന എസ്. കെ. നായർ അന്ന് കോട്ടപ്പുറം ഹൈസ്കൂളിൽ ഫോർത്ത് ഫോറത്തിൽ പഠിക്കുകയാണ്. ഇരുപത്തിമൂന്നാമായി ആ വീട്ടിൽ കഴിഞ്ഞു കൂടുന്നതിനിട യിൽ പഠിത്തകാര്യത്തിൽ അയാളെ സഹായിക്കാനും എനിക്കവസരമുണ്ടായി. കൃഷ്ണന്റെ അമ്മ എന്നെ മക നെപ്പോലെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. കൃഷ്ണൻ മമ്മുണ്ണിച്ചേട്ടന നാണ് എന്നെ വിളിച്ചിരുന്നത്.

ആലുവാ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ നാലു വർഷം (ഇന്റർ മീഡിയറ്റും ബി എ യും ക്ലാസ്സുക ളിൽ) ഞാൻ പഠിച്ചു. സാമ്പത്തിക ഞെരുക്കം ഇക്കാലത്ത് എനിക്കുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ എന്നെ സഹായിക്കാൻ അപ്പൂപ്പനും പാവം എന്റെ അച്ഛനും. ബി.എ ക്ലാസ്സിലെത്തി യപ്പോൾ എന്റെ ശത്രുതയും. പിന്നെ എന്റെ മാതൃസ്ഥാപ നമായ ആ കോളേജും ഉണ്ടായത് എനിക്കു വലിയ അനു ഗ്രഹമായിത്തീർന്നു.

നാലു വർഷത്തെ കോളേജുവിദ്യാഭ്യാസം സാമ്പ ത്തികമായി ഞെരുക്കമുള്ളതായിരുന്നുവെങ്കിലും ആ മഹാ വിദ്യാലയത്തിലെ പഠിത്തവും ജീവിതവും എത്രയോ മഹ ത്തായ അനുഭവമാണ് എനിക്ക് നൽകിയതെന്ന് ഞാൻ കൃതജ്ഞതയോടെ സ്മരിക്കുന്നു. ഗാന്ധിയിൽ ഉപ്പുസത്യാ ഗ്രഹത്തെതുടർന്ന് ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരം അലയടി ച്ചുയർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കാലഘട്ടമായിരുന്നു അത്. പഠി പ്പിച്ച വിഷയങ്ങളോടനുബന്ധമായി ഓരോ ക്ലാസ്സിലും ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരസംബന്ധിയായ സംഭവങ്ങളെ പ്പറ്റിയും അതിന്റെ നടുനായകത്വം വഹിച്ച മഹാത്മാഗാ ന്ധിയെപ്പറ്റിയും പരാമർശിച്ച് ഞങ്ങളിൽ ദേശീയാവേശം ശക്തമായി ഉണർത്താൻ മറക്കാതിരുന്ന ഞങ്ങളുടെ പ്രൊഫസർ ടി. വി. രാമാനുജത്തെ ഞാനോർക്കുന്നു.

ഞാൻ ഇന്റർമീഡിയറ്റിന് ആലുവാ യു. സി. കോളേ ജിൽ ചേരുമ്പോൾ അവിടെ ഞങ്ങളുടെ പ്രിൻസിപ്പൽ എ. എം. വർക്കി എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന മഹാനായ ഒരു പ്രൊഫ സറായിരുന്നു. ഷേക്സ്പിയർ നാടകങ്ങളായിരുന്നു ഞങ്ങളെ അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്. ഷേക്സ്പിയരുടെ നാടകം സ്റ്റേജിൽ അഭിനയിച്ചുകാണുമ്പോലെ അത്ര ഹൃദ യസ്പർശിയായിരുന്നു ആ ക്ലാസ്സുകൾ. എ. എം. വർക്കി മാറിയപ്പോൾ വി. എം. ഇട്ടിയവിര പ്രിൻസിപ്പലായി വന്നു.

ആലുവായിലെ എന്റെ പഠിത്തം ഏതാണ്ട് അവസാനിക്കാറായ ഘട്ടത്തിൽ ഒരു ദിവസം ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയൊരു മഹാഭാഗ്യമുണ്ടായി. മഹാത്മാഗാന്ധിയെ നേരിൽ കാണാനും കുറെ സമയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമീപ്യവും സംസാരവും കൊണ്ട് അത്ഭുതകരമായ ഒരു ആത്മനിർവൃതി നേടാനും സാധിച്ചതായിരുന്നു അത്. വികാരത്തോടുകൂടി മാത്രമേ ആ സംഭവം ഓർക്കാൻ കഴിയുന്നുള്ളൂ.

ഹരിജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഒരു ഫണ്ട് ശേഖരിക്കാൻ ഗാന്ധിജി ഒരു അഖിലേന്ത്യാ പര്യടനം നടത്തുന്ന സന്ദർഭമായിരുന്നു അത്. കേരളം സന്ദർശിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹം ആലുവ വഴി കടന്നുപോകുമെന്നറിവായി. ഗാന്ധിജി അക്കൂട്ടത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ കോളേജ് സന്ദർശിക്കണമെന്ന അപേക്ഷ ഫലിച്ചില്ല. ആലുവായിൽ അദ്ദേഹം കടന്നുപോകുന്ന സ്ഥലത്ത് അല്പസമയം നിറുത്തി ഹരിജൻ ഫണ്ടിലേക്കുള്ള പണക്കിഴി സ്വീകരിക്കാമെന്നു മറുപടി കിട്ടി. വിദ്യാർത്ഥികളും അധ്യാപകരുംകൂടി ഒരു സ്വീകരണക്കമ്മിറ്റി ഉണ്ടാക്കി.

ആലുവാ മണൽപ്പുറത്തുവച്ച് സ്വീകരണം ഏർപ്പാടുചെയ്യാൻ തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. കിട്ടിയ സമയമുപയോഗിച്ച് ഒരു ചെറുസംഖ്യ സംഭരിച്ചുവച്ചത് കമ്മറ്റിയുടെ പ്രസിഡന്റായ, ഞങ്ങളുടെ മാത്തമാറ്റിക്സ് പ്രൊഫസർ ടി. എസ്. വെങ്കിട്ടരാമൻ ഗാന്ധിജി വരുമ്പോൾ ഏല്പിച്ചു കൊടുക്കാനും തീരുമാനിച്ചു.

ഗാന്ധിജിയുടെ ഈ അഖിലേന്ത്യാപര്യടനത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്താൻ വഴിയിൽ കിടക്കുകയും കറുത്ത കൊടി കാണിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന 'സനാതനികൾ' എന്നൊരു കൂട്ടരെപ്പറ്റി ഞങ്ങളൊന്നും അറിഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ ഗാന്ധിജിക്കു സ്വീകരണം നൽകുന്നിടത്ത് ഈ ആപത്ത് ഒഴിവാക്കാൻ ചുറ്റിലും ഒരു വേലിയുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് ഗാന്ധിജിയുടെ പ്രൈവറ്റ് സെക്രട്ടറി (പ്യാരിലാൽ ആണെന്നു തോന്നുന്നു) വിവരമറിയിച്ചത് വളരെ വൈകിയായിരുന്നു. സമയക്കുറവു നിമിത്തം അങ്ങനെയൊരു വേലിയുണ്ടാക്കാൻ പത്തു രൂപാ ശേഖരിച്ച സംഖ്യയുടെ കണക്കു വായിക്കുമ്പോൾ ഈ ചെലവിന്റെ കാര്യം കൂടി പ്രസ്താവിച്ചാൽ മതിയാകുമെന്ന് ഞങ്ങളുടെ പ്രൊഫസർ പറയുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇത് ഒരു ആപത്ത് വലിച്ചുവെക്കുകയായിരുന്നു എന്ന് പിന്നീടാണ് മനസ്സിലായത്.

ഗാന്ധിജി വന്ന് പ്ലാറ്റ് ഫോറത്തിലെ ഉയർന്ന മേശയിൽ കയറി കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന കൃഷ്ണൻ ഇട്ട് ഉപവിഷ്ടനായി. ഗാന്ധിജിയുടെ കഴുത്തിൽ ഖദർനൂലുകൊണ്ടുള്ള ഒരു മാലയണിയിക്കാൻ ഞങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചത് കഷ്ടിച്ച് പതിനൊന്നു വയസ്സായ ഒരു ഹരിജനബാലികയെ ആയിരുന്നു. പ്ലാറ്റ് ഫോറത്തിൽ കയറി മാലയും കൈയിൽ പിടിച്ചു നിന്ന ബാലിക കുറച്ചൊരു പരിഭ്രമിച്ച മട്ടിലായിരുന്നു. മാല കഴുത്തിലിടാൻ പുറകിൽ നിന്നു ഞങ്ങൾ നിർദ്ദേശിച്ചു. കുട്ടി മാല ഗാന്ധിജിയെ അണിയിക്കുന്നതിനിടയിൽ അവൾ ഒരു ഹരിജനബാലികയാണെന്നു കൂടി ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞു. അത്യാഹ്ലാദത്തോടെ ഗാന്ധിജി രണ്ടു കൈയും കൊണ്ട് അവളെ പിടിച്ചു മടിയിലിരുത്തി. അവളുടെ താടിപിടിച്ചുയർത്തി അവളോട് നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷിൽ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ഇങ്ങനെയായിരുന്നു.

'എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കുഞ്ഞേ, എന്റെ ഭാഷ നിനക്കറിയില്ല. എന്നാൽ എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ഭാഷ നിനക്കു മനസ്സിലാകും: എന്റെ കണ്ണുകൾ നിന്നോടു പറയുന്ന ഭാഷയും.'

സ്തംഭിച്ചിരുന്ന കുട്ടിയോട് പുറകിൽ നിന്ന് 'പൊയ്ക്കോളൂ' എന്നു ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഗാന്ധിജിയും മലയാളത്തിൽ 'പൊയ്ക്കോളാം പൊയ്ക്കോളൂ' എന്ന് സന്തുഷ്ടനായി അവളെ യാത്രയാക്കി.

അടുത്ത രംഗം ഗാന്ധിജിയെ കോപാകുലനാക്കിയ സംഭവത്തിന്റേതായിരുന്നു. പിരിഞ്ഞ സംഖ്യയുടെ കണക്കു വായിച്ചു. ഒടുവിൽ പത്തു രൂപ ചെലവുചെയ്ത കാര്യം വായിച്ചപ്പോൾ ഗാന്ധിജി കോപാകുലനായി. 'ആ സംഖ്യ ചെലവാക്കാൻ ആരു പറഞ്ഞു? അത് ഇന്ത്യയിലെ പാവപ്പെട്ട ഹരിജനങ്ങൾക്കുള്ള പണമല്ലേ?' എന്നദ്ദേഹം ഉറക്കെ പറഞ്ഞു. ഞങ്ങളുടെ പ്രൊഫസർ പെട്ടെന്നു വന്നു പത്തു രൂപ കൊടുത്തതോടെ ഗാന്ധിജി സന്തുഷ്ടനായി. ആ മുഖം പ്രസന്നമായി.

ഗാന്ധിജിയെ കണ്ടതും അന്നത്തെ ഒറ്റ സംഭവങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരിക്കലും മായാത്ത മുദ്രകളാണ് പതിപ്പിച്ചത്.

മലയാറ്റൂർ

എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട "യു. സി."

1942 ലാണ് ഞാൻ ആലുവ യു. സി. കോളേജിൽ ജൂനിയർ ഇന്റർമീഡിയറ്റ് വിദ്യാർത്ഥിയായി പ്രവേശിച്ചത്. എനിയ്ക്കന്ന് പതിനഞ്ചു വയസ്സ് പ്രായം. "ടാഗോർ" ഹോസ്റ്റലിലാണ് എനിയ്ക്ക് അന്ന് മുറി കിട്ടിയത്. ഏതാനും ആഴ്ചകൾക്കകം ഞാൻ മറ്റൊരു ഹോസ്റ്റലിലേയ്ക്ക് മാറി - "സ്കിന്നർ." സീനിയർ ഇന്ററിൽ കടന്നപ്പോൾ എന്റെ താമസം "നോർത്ത് ഈസ്റ്റ്" ഹോസ്റ്റലിലായി. പില്ക്കാലത്ത് "ചാക്കോ ഹോസ്റ്റൽ" എന്ന് പുനർനാമകരണം ചെയ്യപ്പെട്ട ഈ ഹോസ്റ്റലും, 'സ്കിന്നറും' 'ടാഗോറും' ഇന്ന് ആ കുന്നിൻ പുറത്തുണ്ടോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. കാലത്തിന്റെ കുത്തിയൊഴുക്കിൽ പെട്ട് അവ മൺമറഞ്ഞിരിയ്ക്കാം. രണ്ടാണ്ടുകാലം (1942- '44) ഞാൻ യു. സി. യിൽ ചെലവാക്കി.

ശ്രീ. വി. എം. ഇട്ട്യേരയായിരുന്നു പ്രിൻസിപ്പൽ - സർവ്വശ്രീ. സി. പി. മാത്യു, ടി. ബി. നൈനാൻ, ടി.ബി. തോമസ്, അരവാമുദയ്യങ്കാർ, അനന്തരാമയ്യർ, രാമാനുജം, കുറ്റിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള, ഡി. പി. ഉണ്ണി, ടി. പി. ജോസഫ്, ജോണിച്ചൻ, ജേക്കബ് തുടങ്ങിയ മഹാരഥന്മാർ അധ്യാപകവൃന്ദത്തിലുണ്ടായിരുന്നു.

1942, നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഒറ്റപ്പെട്ട് നിൽക്കുന്ന ഒരു വർഷമാണ്.

"ക്വിറ്റ് ഇന്ത്യ" സമരത്തിന്റെ പടഹധ്വനി മുഴങ്ങിയ വർഷം, ഞങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികൾ, സമരത്തിന്റെ നടുക്കത്തിൽ മുതലെടുപ്പ് നടത്തി. ഹിറ്റ്ലർ സോവ്യറ്റ് യൂണിയനെ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ, ഞങ്ങളുടെ "നേതൃത്വം" പറഞ്ഞ പ്രകാരം, ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ "സ്വഭാവം" മാറിയെന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് ബോധ്യം വന്നു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ആശയങ്ങൾ ക്യാമ്പസ്സിൽ അലയടിച്ചു. വിദ്യാർത്ഥി ഫെഡറേഷൻ പ്രവർത്തനത്തിന് പുത്തൻ ചൂടും ആവേശവുമുണ്ടായി - അതിന്റെ പില്ക്കാലഫലം യു. സി. കോളേജിന് അഭിമാനം പകർന്നുവെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. സഖാക്കൾ പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയും, പി. കെ. വാസുദേവൻനായരും "യു. സി."യുടെ സന്തതികളാണല്ലോ.

യു. സി. കോളേജിൽ ചെലവിട്ട രണ്ടു വർഷങ്ങളെക്കുറിച്ചോർക്കുമ്പോൾ രസകരമായ പല സംഭവങ്ങളും മറവിയുടെ മറ നീക്കി പുറത്തുവരുന്നു. ഇവയിൽ പലതിനെക്കുറിച്ചും ഞാൻ മുമ്പ് നമ്മുടെ ആനുകാലികങ്ങളിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

ഒന്നു രണ്ട് സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചു മാത്രം ഇപ്പോൾ എഴുതാം. ബയോളജി ലക്ചററും ഫിസിക്കൽ എഡ്യൂക്കേഷൻ ഡയറക്ടറുമായ സി. പി. ആൻഡ്രൂസ് സാർ ഇപ്പോഴും കറുത്തകരിങ്കല്ലിൽ തീർത്ത ഒരു പ്രതിമകണക്കെ എന്റെ സ്മൃതിപഥത്തിലുയരുന്നു. എനിയ്ക്കദ്ദേഹത്തെ പേടിയായിരുന്നു. യു. സി. കോളേജിലെത്തും മുമ്പേ ഞാൻ ഒരു "ഗെയിമും" കളിച്ചിരുന്നില്ല. കോളേജിലെത്തിയപ്പോഴാണറിയുന്നത്, ഏതെങ്കിലും ഗെയിം കളിച്ചേ മതിയാകൂ എന്ന് - ഈ അലിഖിത നിയമത്തിന്റെ പേര് "കമ്പൽസറി ഗെയിം." ജേക്കബ് ചാണ്ടി എന്ന "റൂമേറ്റ്" ഉപദേശിച്ച പ്രകാരം ഞാൻ ബാസ്ക്കറ്റ്ബോൾ തെരഞ്ഞെടുത്തു. ആ കളിയിൽ പന്ത് തറയിൽ തട്ടിത്തട്ടി കൊണ്ടുവേണമല്ലോ (Dribbling) മുന്നേറാൻ. സ്വന്തം ടീമിലെ മറ്റൊരംഗത്തിന് പന്ത് "ത്രോ" (Throw) ചെയ്തു കൊടുക്കുകയുമാവാം. ഫോർവേഡ് ട്ടു ദ നെറ്റ് ത്രോ ട്ടു ബാൾ ഇന്റു ദ നെറ്റ്! ഞാൻ ചെയ്തിരുന്നതെന്താണെന്നറിയാമോ?

പന്ത് അടക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഒരൊറ്റ പാച്ചിലാണ്, എതിർടീമിന്റെ നെറ്റിലേയ്ക്ക്! ഒരു നാൾ ചാപ്പലിന്റെ പടിവിറങ്ങി. ബാസ്ക്കറ്റ് കോർട്ടിലേയ്ക്ക് വന്ന ആൻഡ്രൂസ് സാർ എന്റെ "കളി" കാണുന്നു. എന്നെ കലശലായി ശകാരിയ്ക്കുന്നു. ഞാൻ കരഞ്ഞുവോ? കരഞ്ഞിരിയ്ക്കാം. എന്തായാലും ഞാൻ സാറിനോടപേക്ഷിച്ചു. "സാർ, എനിയ്ക്കീ ഗെയിം പറ്റില്ല. മറ്റേതെങ്കിലും..."

"ഹോക്കി"! എന്നു പറഞ്ഞു, ആൻഡ്രൂസ് സാർ - ഞാൻ അങ്ങനെ ഹോക്കിയിലേക്ക് മാറി - ഒരു ഹോക്കി സ്റ്റിക്ക് വാങ്ങാൻ എട്ടോ, പത്തോ രൂപാ ചെലവായെങ്കിലും, പിന്നെ എല്ലാം ബഹുസുഖം ! എന്റെ സ്ഥിരസ്ഥാനം ഗോളിയുടേത്. എന്റെ കാലുകൾക്കിടയിലൂടെ കടന്നുപോയ എതിർഗോളുകളുടെ എണ്ണം എത്ര ആയിരങ്ങളായിരുന്നു!

സ്കിന്നർ ഹോസ്റ്റലിൽ താമസിക്കുമ്പോൾ (1942 - '43) ഹോസ്റ്റൽ വാർഡൻ ജോസഫ് ഡീക്കനോട്, അദ്ദേഹമറിയാതെ, ഞാൻ ക്രൂരമായി പെരുമാറിയിട്ടുണ്ട്. ശെമ്മാശ്ശൻ ടെന്നീസ് കളിയ്ക്കുമായിരുന്നു. കളികഴിഞ്ഞാൽ ചൂടുവെള്ളത്തിൽ കുളിയ്ക്കുക ശീലമാണ് - ഹോസ്റ്റൽ കെട്ടിടത്തിലുള്ള ശെമ്മാശ്ശന്റെ റൂമിന്റെ "അറ്റാച്ച്ഡ് ബാത്ത്റൂമിൽ" (എന്നു വച്ചാൽ മറവുള്ള ഒരു ആറടി ചതുരം തറ) ഹോസ്റ്റൽ ബോയ് മമ്മത് ഒരു പാട്ടയിൽ ചൂടുവെള്ളം കരുതിവെയ്ക്കും. മമ്മതും ശെമ്മാശ്ശനുമറിയാതെ ആ ചൂടുവെള്ളം എത്രയോ സായാഹ്നങ്ങളിൽ എന്റെ ഉടൽ കഴുകിയിട്ടുണ്ട്. മോഷ്ടാവായ ഞാൻ പിടികൂടപ്പെട്ടില്ല "ചൂടുവെള്ളം എവിടെ മമ്മതേ?" ശെമ്മാശ്ശൻ പലതവണ മമ്മതിനോട് ചോദിച്ചിരിക്കാം... "ഡ്യൂട്ടി" ചെയ്യാത്ത മമ്മതിനെ ശാസിച്ചിരിക്കാം.

ജോസഫ് ഡീക്കൻ തന്നെയാണ് സ്റ്റേജിൽ കയറി അഭിനയിക്കാൻ എനിക്ക് ആദ്യമായി അവസരം തന്നത്.

1946 - '47 ൽ ഞാൻ യു. സി. യിലേയ്ക്ക് മടങ്ങി വന്നു. പുതിയ റോളിൽ. ഇംഗ്ലീഷ് ട്യൂട്ടർ എന്ന റോൾ. ഹ്രസ്വകാലം മാത്രം നീണ്ടു നിന്ന അഭിനയം.

എന്റെ വളർച്ചയിൽ രണ്ട് സരസ്വതീക്ഷേത്രങ്ങൾ വലിയ പങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിരുവല്ലയിലെ എസ്.സി. സെമിനാരി ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്ക്കൂളും ആലുവായിലെ യൂണിയൻ ക്രിസ്റ്റ്യൻ കോളേജും.

എനിക്ക് അറിവിന്റെ മുലപ്പാൽ തന്നവരേ,
എന്നിൽ ജ്ഞാനതൃഷ്ണ വളർത്തിയ വിദ്യാലയങ്ങളേ,

നന്ദി -
അൽമാ മേറ്റർ, പ്രണാമം.

With best compliments from

Sree Sakti Paper Mills Ltd.

"Sree Kailas"

39/2724-A
Paliam Road,
Cochin -16

ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്ജ്

എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു വഴിത്തിരിവ്

എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു പ്രധാന വഴിത്തിരിവിനു രംഗം ഒരുക്കിയ ഒരു സന്ദർഭമാണ് ഞാൻ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായി കഴിച്ചുകൂട്ടിയ രണ്ടുവർഷം (1937 - '39). ആലുവാക്കുന്നിൽ ഈ കോളേജ് തുടങ്ങുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ അവിടെ ബി. എ. ഡിഗ്രി വിദ്യാർത്ഥിയായി എന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ കെ. എം. കുര്യൻ പഠിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ ഈ കോളേജിനെക്കുറിച്ചും അതിലെ പ്രശസ്തരായ അധ്യാപകരെക്കുറിച്ചും കൗമാരകാലത്തുതന്നെ എനിക്കു ബഹുമാനം കലർന്ന അറിവുകൾ ലഭിച്ചിരുന്നു. എന്റെ കുട്ടിക്കാലത്ത്, അതായതു മുക്കാൽ ശതകത്തിനു മുമ്പ്, പമ്പാതീരത്തുള്ള പ്രകൃതിരമണീയമായ ഇടയാറൻമുള എന്ന കൊച്ചുഗ്രാമത്തിൽ രണ്ടു പ്രൈമറിസ്ക്കൂളുകളും ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് മിഡിൽ സ്ക്കൂളും മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത്. ഹൈസ്ക്കൂൾ പഠനത്തിനായി നാലുമൈൽ ദൂരത്തുള്ള ചെങ്ങന്നൂരോ കോഴഞ്ചേരിയിലോ പോകേണ്ടിയിരുന്നു. അങ്ങനെ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കാൻ ഉത്സാഹിച്ച കുടുംബങ്ങൾ ആ ഗ്രാമത്തിൽ നാലോ, അഞ്ചോ മാത്രമായിരുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ എന്റെ കുടുംബം ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. അന്നു ഹൈസ്ക്കൂൾ പഠനം പൂർത്തിയാക്കിയശേഷം ചുരുക്കം ചില വിദ്യാർത്ഥികൾ മാത്രമാണ് കോളേജു പഠനത്തിനായി ഒരുമ്പെട്ടിരുന്നത്. അവരെല്ലാം തന്നെ കോട്ടയത്തുള്ള സി. എം. എസ്. കോളേജിലാണ് പോയിരുന്നത്. പക്ഷേ ആ പഴയകോളേജിൽ വളരെക്കാലം ഇന്റർമീഡിയറ്റ് ക്ലാസുകൾ മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത് എന്ന കഥ പലരും വിസ്മരിച്ചിരിക്കും. അതു കഴിഞ്ഞാൽ ഡിഗ്രി തലത്തിൽ തുടരാൻ തിരുവനന്തപുരത്തോ മദ്രാസിലോ പോകേണ്ടിയിരുന്നു. അതു ചെലവു കൂടുതലാണുതാനും. അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിലാണ്, സാമ്പത്തിക സൗകര്യം കുറഞ്ഞ കുടുംബങ്ങൾക്ക് ഒരവലംബമായി യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻകോളേജ് ആരംഭിക്കുന്നത്.

1936 -ൽ ഞാൻ കോഴഞ്ചേരി സെന്റ് തോമസ് ഹൈസ്ക്കൂളിൽ നിന്നും എസ്.എസ്.എൽ.സി. പരീക്ഷ ജയിച്ചപ്പോൾ സാധാരണഗതിയിൽ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസാർത്ഥം കോട്ടയത്തേക്കോ ആലുവായിലേക്കോ ആണു പോകേണ്ടിയിരുന്നത്. പക്ഷേ പോയതു മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിലേയ്ക്കാണ്. അതിന്റെ പ്രധാന കാരണം എന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ കെ. എം. കുര്യൻ അപ്പോൾ മദ്രാസ് പട്ടണത്തിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിക്കഴിഞ്ഞു എന്നതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെത്താമസിച്ചു മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ പഠനം തുടർന്നു. അന്ന് ആ കോളേജ് പട്ടണത്തിൽ ഹൈക്കോർട്ടിനെതിർവശത്തുള്ള കെട്ടിടങ്ങളിലായിരുന്നു.

പതിനാറുകാരനായ ഗ്രാമീണ കുമാരന് വൻ നഗരമായ മദ്രാസ് പട്ടണം, ആദ്യകാലത്തു പ്രത്യേകിച്ചും, അത്ഭുതങ്ങളുടെയും കൗതുകങ്ങളുടെയും കൂത്തരങ്ങായി തോന്നി. ആ സൗഭാഗ്യം പക്ഷേ അധികകാലം നീണ്ടുനിന്നില്ല. ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജ്യേഷ്ഠൻ രോഗബാധിതനായി. അല്പം ചികിത്സയ്ക്കുശേഷം നാട്ടിലേയ്ക്കു പോകുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അകാലവിയോഗം മൂലം കുടുംബകാര്യങ്ങൾക്കു ഗണ്യമായ ശൈഥില്യം ഉണ്ടാവുകയാൽ എന്റെ ഡിഗ്രിതല പഠനത്തിനു കുറേ വിളംബം ഭവിച്ചു. അങ്ങനെയാണ് ഞാൻ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻകോളേജിലെ വിദ്യാർത്ഥിയായിത്തീർന്നത്. അന്നു നമ്മുടെ കോളേജ് മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലയുടെ ഒരു ഭാഗമാണ്. ജ്യേഷ്ഠനെപ്പോലെ ഞാനും ഗണിതശാസ്ത്രം ഐച്ഛിക വിഷയമായി സ്വീകരിച്ച് 1939 ലെ പരീക്ഷയ്ക്കു ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ (രണ്ടാം റാങ്ക്) ജയിക്കയും ചെയ്തു.

അവധിക്കാലത്ത് ഇനിയെന്ത് എന്ന ചിന്തയാണ് എന്റെ മസ്തിഷ്കത്തെ മഥിച്ചത്. എനിക്കു വളരെ താത്പര്യമുള്ള ഒരു വിഷയമാണ് മലയാളം. അതിനു രണ്ടാം ക്ലാസ് മാത്രമേ ലഭിച്ചുള്ളു. അന്ന് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ ഒരാൾക്കു മലയാളത്തിൽ ഒന്നാം ക്ലാസ്സുണ്ടായിരുന്നു. എനിക്കു നല്ല പ്രതീക്ഷ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഒന്നാം ക്ലാസ്സു ലഭിച്ചില്ല. അക്കാലത്തു യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ ബിരുദാനന്തരപഠനത്തിനു സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എം. എ. യ്ക്ക്, ഒന്നാം ക്ലാസ്സുള്ള ഗണിതശാസ്ത്രം സ്വീകരിക്കണമോ അതോ രണ്ടാം ക്ലാസ്സു

മാത്രമുള്ള മലയാളം സ്വീകരിക്കണമോ? തീരുമാനം അത്ര എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. സി. പി. മാത്യുസാറും ഡി. പി. ഉണ്ണി സാറും മറ്റു ചില അധ്യാപകരും ചില ഉപദേശങ്ങൾ നൽകാതിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, അവസാനം തീരുമാനം എന്റേതുതന്നെയായിരുന്നു. മസ്തിഷ്കം ഗണിതശാസ്ത്രത്തിനുവേണ്ടി ശുപാർശ ചെയ്തപ്പോൾ, ഹൃദയം മലയാളത്തിനുവേണ്ടി വാദിച്ചു. ഒടുവിൽ ഹൃദയം ജയിച്ചു. അങ്ങനെ ഞാൻ തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള ആർട്സ് കോളേജിൽ മലയാളം എം. എ. കോഴ്സിനു ചേർന്നു. അവിടുത്തെ അധ്യാപകരും വിദ്യാർത്ഥികളും എന്നെ തെല്ലൊരുത്സാഹത്തോടെയാണു സ്വാഗതം ചെയ്തത്. മാത്തമാറ്റിക്സ് റാങ്കുകാരൻ 'ശ്രീമതി'യെന്ന ഓമന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന മലയാളത്തിൽ വന്നു പഠിക്കുക! ഇതെന്തു കഥ?

മറ്റൊരത്ഭുതം സംഭവിയ്ക്കുവാൻ ഒരു കൊല്ലം മാത്രമേ കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നുള്ളൂ. ആർട്ട്സ് കോളേജിലെ എന്റെ പഠനം ഒരു കൊല്ലം കൊണ്ടു നിർത്തേണ്ടി വന്നു. അതിനു കാരണം അനാശാസ്യ പ്രവർത്തനങ്ങളൊന്നും ആയിരുന്നില്ല, മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ ലക്ചറർ ഉദ്യോഗം എനിക്കു ലഭിച്ചുവെന്നതു തന്നെ. എം. എയ്ക്കു പഠിക്കുന്ന ഒരാളെ, എം. എ. ഡിഗ്രി ലഭിച്ച അഞ്ചാറു ഉദ്യോഗാർത്ഥികളെ തഴഞ്ഞു തിരഞ്ഞെടുക്കുക! വിധിയുടെ അത്ഭുതം കലർന്ന തിരിവ് എന്നല്ലാതെ എന്താണുപറയുക! 1940ൽ ഞാൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ ലക്ചറർ ആയി ചേരുമ്പോൾ കോളേജ് താംബരത്തെ ചേതോഹരവും വിശാലവും ആയ കാമ്പസിൽ പ്രതിഷ്ഠിതമായിരുന്നു. 1837 ൽ തുടങ്ങിയ കോളേജ് നൂറുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ (1937 - ൽ) പുതിയ രംഗത്തു പുതിയ ചൈതന്യത്തോടെ അവതരിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

അങ്ങനെ എനിക്ക് മൂന്നു കോളേജുകളുമായി ബന്ധം ഉണ്ടെന്നു വ്യക്തമായല്ലോ. ആർട്സ് കോളേജിൽ ഞാൻ ഒരു വർഷമേ കഴിച്ചുകൂട്ടിയുള്ളുവെങ്കിലും, അവിടുത്തെ സാഹിത്യ സുഹൃത്തുക്കളുടെ ആശംസകളും ഞങ്ങളുടെ ബഹുമാനപാത്രമായിരുന്ന പി. അനന്തൻപിള്ള സാറിന്റെ ഡിഗ്രി മൂല്യമുള്ള അഭിപ്രായമേയും ഒരു ജമ്പിംഗ് ബോർഡുപോലെ ഭവിച്ചു. തിരുവനന്തപുരത്തും മദ്രാസിലും എനിക്കു ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതം അനുഭവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതു സാധിച്ചതു യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ മാത്രം. മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജും യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അത്യന്തം ദൃഢവും ഗാഢവും ആയിരുന്നു – അമ്മയും കുഞ്ഞും പോലെ. കുഞ്ഞിന്റെ ജനനത്തിനു മൂലകാരണക്കാരും അഭിവന്ദ്യരും ആയ ശ്രീ കെ. സി. ചാക്കോ, സി. പി. മാത്യു വി. എം. ഇട്ടിയേരാ, എ. എം. വർക്കി, റ്റി. ബി. മേനോൻ എന്നിവരെല്ലാം മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിന്റെ സന്താനങ്ങളാണ്. അവരുടെ, വിശേഷിച്ചും ആചാര്യശ്രേഷ്ഠനായ കെ. സി. ചാക്കോ സാറിന്റെ, മനസ്സിൽ അങ്കുരിച്ച ഒരു ബീജമാണ് യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജായി മുളപ്പൊട്ടി ശാഖോപശാഖകളായി വളർന്നു പന്തലിച്ച് ധാരാളം ഫലങ്ങൾ നല്കി പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലി ആഘോഷിക്കുന്നത്. ഞാൻ പതിനഞ്ചുവർഷം മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ അധ്യാപകനായിരുന്നു. എന്റെ വ്യക്തിത്വം അത്ഭുതകരമായി വികസിച്ചത് അവിടെവച്ചാണ്. അതിനു വഴി ഒരുക്കിയതു യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജും. ഈ രണ്ടു മഹാ വിദ്യാലയങ്ങളുടെ സന്താനമായ ഈ ലേഖകൻ ഇപ്പോൾ അനുഭവിക്കുന്ന ആനന്ദവും അഭിമാനവും വാക്കുകൾക്കു അതീതമാണ് എന്നു മാത്രം പറയട്ടെ.

ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതം ഞാൻ അനുഭവിച്ചത് ആലുവായിൽ പഠിക്കുമ്പോഴാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. സതീർത്ഥ്യരോടു ചേർന്നു പഠിക്കുകയും കളിക്കുകയും ഹൃദയം തുറന്ന് ഇടപെടുകയും ചെയ്യുന്നതിന് അതിന്റേതായ വിലയുണ്ട്. അക്കാലത്തു ബഹുഭൂരിപക്ഷം വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അങ്ങനെയൊരു ജീവിതം അനുപേക്ഷണീയമായിരുന്നു. ഇന്ന് നാലോ അഞ്ചോ മൈൽ സഞ്ചരിച്ചാൽ എതു ഗ്രാമവാസിക്കും ഒരു കോളേജിൽ എത്താൻ കഴിയും. അപ്പോൾ ചെലവും കുറഞ്ഞിരിക്കും. പക്ഷേ, ഒരു രണ്ടു കൊല്ലക്കാലമെങ്കിലും ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതം അനുഭവിക്കുന്നത് വ്യക്തിത്വവികാസത്തിനു ശരിക്കും ഉപകരിക്കുമെന്നതു വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. തന്റേതിൽ നിന്നും ഭിന്നമായ ചുറ്റുപാടുകളിൽ വളർന്നു വന്ന കുട്ടികളുമായി അടുത്തിടപെടാൻ ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതം സൗകര്യം തരുന്നു. അക്കാലത്തു ഞാൻ നേടിയ ചില സൗഹൃദങ്ങൾ ഇന്നും വിലപ്പെട്ടതായി എനിക്കുതോന്നുന്നു.

ആദ്യ വർഷം ഞാൻ കെ. ജേക്കബ് സാർ വാർഡനായിരുന്ന സ്കിന്നർ ഹോസ്റ്റലിൽ അംഗമായിരുന്നു. അടുത്തവർഷം ഒരു അംഗീകാരമെന്നവണ്ണം സി.പി. മാത്യുസാർ വാർഡനായിരുന്ന ന്യൂ ഹോസ്റ്റലിൽ പ്രീഫെക്ടായി നിയമനം ലഭിച്ചു. അപ്പോൾ എനിക്കു കൂടെയുള്ള ഇന്റർമീഡിയറ്റ് ക്ലാസ്സുകളിലെ കുട്ടികളുടെ ഒരു ജ്യേഷ്ഠനോ ഉപദേശകനോ പോലെ വർത്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ജേക്കബ് സാറിന്റെ മറവിയെക്കുറിച്ചു ധാരാളം കഥകൾ ഞങ്ങൾ അക്കാലത്തു പ്രചരിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതിൽ സത്യത്തിന്റെ ചില അംശങ്ങളില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഗംഭീര സത്വനായിരുന്ന സി. പി. മാത്യു സാറിനെ സാധാരണ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു എന്തെന്നില്ലാതെ ഭയമായിരുന്നു. അധ്യാപകരെല്ലാം തന്നെ കുട്ടികളോടു സ്നേഹപൂർവ്വം പെരുമാറിയിരുന്നു. എങ്കിൽ തന്നെ, വീരത്വം കാണിക്കാനുള്ള വാസനകൊണ്ടും വിവേകത്തിന്റെ കുറവുകൊണ്ടും ചില വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇടയ്ക്കിടെ കുഴപ്പങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുമായിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഘട്ടങ്ങളിൽ പ്രീഫെക്ടിന്റെ സേവനം കുട്ടികൾക്കും മേലധികൃതർക്കും ഉപകരിക്കാറുണ്ട്.

എന്റെ തലമുറ വിദ്യാർത്ഥികൾ ആയിരുന്ന കാലത്ത് ക്രിസ്ത്യാനികളായ അധ്യാപകർ സേവന മനോഭാവത്തോടുകൂടെ ചെറിയ ശമ്പളം സ്വീകരിക്കുന്നവരായിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും ഫെലോഷിപ്പിലെ അംഗങ്ങൾ. ഇവർ പറ്റിയിരുന്ന ശമ്പളത്തിന്റെ ഇരട്ടിയോ അതിലധികമോ ആയിരുന്നു ഹിന്ദുക്കളായ പ്രൊഫസർമാർ പറ്റിയിരുന്നത്. അവരും കോളേജിനോടു ശരിയായ കൂറുപുലർത്തിയിരുന്നു എന്നാണ് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത്.

താരതമ്യേന പറയുന്ന പക്ഷം ഉത്തരവാദിത്വ ചിന്ത സാമാന്യാധികം ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു ഞാൻ. കാരണം ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ ഭാവി എന്റെ വിജയത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം അനുസരിച്ചായിരിക്കും എന്നു എനിക്കു തോന്നിയിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിൽ ഉത്തരവാദഭരണത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള സമരം കൊടുംപിരിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ കാലത്തു അതിന്റെ തരംഗങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികളെയും ചലിപ്പിക്കാതിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അധ്യയനത്തിൽ താത്പര്യമുള്ളവർക്ക് ഗണ്യമായ തടസ്സം ആരും സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നില്ല. എനിക്കു മധുരവും പുളിയുമുള്ള സ്മരണകൾ ധാരാളമുണ്ട്. കയ്പുള്ള സ്മരണകൾ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ഈ ചെറു ലേഖനത്തിൽ ചുരുക്കം ചില സ്മരണകൾ മാത്രമേ അയവിറക്കാൻ സൗകര്യപ്പെടുകയുള്ളു.

ജ്യേഷ്ഠന്റെയും എന്റെയും ഗണിതശാസ്ത്ര പ്രൊഫസറായിരുന്ന ശ്രീ ടി. എസ്. വെങ്കിട്ടരാമന് എന്നോടു പ്രത്യേക വാത്സല്യം തോന്നാൻ കാരണം ഞാൻ വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചു വീട്ടുപാഠങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നതുകൊണ്ടാവാം. ഞാൻ രണ്ടാംവർഷം വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നപ്പോൾ Mathematics Association ൽ ഒരു ലക്ചർ ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹം ഒരു അവസരം തന്നു. "അലക്സാണ്ട്രിയായിലെ ഡയോഫാന്റസിന്റെ സംഭാവനകൾ" എന്നതായിരുന്നു പ്രഭാഷണവിഷയം. ആവശ്യമുള്ള രേഖകളും പുസ്തകങ്ങളും പ്രൊഫസർ തന്നെ തന്നു. അന്നത്തെ എന്റെ ക്ലാസു കഴിഞ്ഞശേഷം 'ലക്ചറർ' എന്നു സംബോധന ചെയ്ത് എന്നെ പ്രശംസിച്ച കാര്യം ഇന്നു ഞാൻ ഭക്തിപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്നു.

മറ്റൊരു കഥ ടി. ഐ. പുന്നൻ സാറിന്റെ നിസ്തുലമായ നീതിബോധത്തെ എടുത്തുകാട്ടുന്നതാണ്. ചരിത്രപ്രഗത്ഭനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബൈബിൾ ക്ലാസ്സിൽ പല വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഞാനുമുണ്ടായിരുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ബി.ഡി. ബിരുദം നേടിയ സതീർത്ഥ്യൻ റവ. പി. ശാമുവൽ അച്ചനും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആണ്ടവസാനം പരീക്ഷ നടത്തി ഉത്തരക്കടലാസ്സുകൾ പരിശോധിച്ചപ്പോൾ പുന്നൻ സാറിനു വലിയൊരു പ്രശ്നം. ആർക്കാണു ഒന്നാം സ്ഥാനം കൊടുക്കേണ്ടത്? ആ വ്യക്തിയ്ക്കു സമ്മാനവുമുണ്ട്. എല്ലാം കഴിഞ്ഞു വളരെക്കാലത്തിനു ശേഷം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതാണ് കഥ. എന്റെയും ശാമുവൽ അച്ചന്റെയും ഉത്തരക്കടലാസ്സുകൾ മൂന്നു തവണ അദ്ദേഹം പരിശോധിച്ചുപോലും. ആദ്യത്തെ നോട്ടത്തിൽ എനിക്കു ഒന്നാം സ്ഥാനം അച്ചനു രണ്ടാം സ്ഥാനം. ദൈവശാസ്ത്രം പഠിച്ച ആളിനു രണ്ടാം സ്ഥാനം! അങ്ങനെ വരുമോ – രണ്ടാമതു മുഴുവനും വായിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ അച്ചനു ഒന്നാം സ്ഥാനം എനിക്കു രണ്ടാം സ്ഥാനം. എന്നിട്ടും മനസ്സമാധാനം കിട്ടിയില്ല. മൂന്നാമതും നോക്കിയപ്പോൾ മനസ്സാക്ഷി കുത്തുന്നു. മൂന്നാമതും നോക്കിയിട്ടും എനിക്കു വീണ്ടും ഒന്നാംസ്ഥാനം ലഭിച്ചു. പ്രിൻസിപ്പൽ എ. എം. വർക്കിസാർ തന്നു പ്രൈസ്സായ സമ്മാനഗ്രന്ഥം ഇന്നും എന്റെ കൈവശമുണ്ട്. ഇത്തരം നീതിബോധം ഇന്ന് എവിടെ കണ്ടുകിട്ടും?

എന്നെ വളരെയധികം വ്യാകുലനാക്കിയ ഒരു സംഭവമാണ് ഇനി പറയാൻ പോകുന്നത്. 1939-ലെ യൂണിവേഴ്സിറ്റി ഫൈനൽ പരീക്ഷ. രണ്ടുമണിക്കൂർ സമയം മാത്രമുള്ള Dynamics paper ആണു വിഷയം. ആദ്യം എടുത്ത ചോദ്യം തന്നെ എന്നെ കുഴച്ചു. ഉത്തരം കണ്ടു അതു ശരിയെന്നു സമർത്ഥിക്കുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. ഒരു തവണ നോക്കി. ശരിയാകുന്നില്ല. രണ്ടുതവണ നോക്കി. ശരിയാകുന്നില്ല. മൂന്നുതവണ- നാലുതവണ – ഞാൻ ആകെ വിയർത്തു. ഉത്തരക്കടലാസ്സുകൾ നനഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഒന്നു രണ്ടു നിമിഷനേരത്തേയ്ക്കു ബോധമറ്റു. പിന്നെ ബോധം തെളിഞ്ഞു പ്രാർത്ഥനയോടെ ആ ചോദ്യം ഉപേക്ഷിച്ച് മറ്റൊന്നു എടുത്തു. ശരിയായി. പിന്നെയെല്ലാം ഭംഗിയായി. പക്ഷേ രണ്ടു മണിക്കൂറിൽ മുക്കാൽ മണിക്കൂർ നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇതെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ട് ഇൻവിജിലേറ്റർ

പ്രൊഫ. വെങ്കിട്ടരാമൻ ചുറ്റിനടക്കുകയാണ്. ചോദ്യം തന്നെ തെറ്റാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. ഞാൻ വലയുന്നതും അറിഞ്ഞു. എങ്കിലും ഒരക്ഷരം മിണ്ടാതെ വ്യാകുലനായി അദ്ദേഹം ചുറ്റി നടക്കുകയായിരുന്നു. ഇന്ന് ഇങ്ങനെ ഒരു സൂചനപോലും നൽകാൻ മനസ്സാക്ഷി അനുവദിക്കാത്ത എത്ര അധ്യാപകരെ ലഭിക്കും! ഇങ്ങനെ ആദർശശാലികളായ അധ്യാപകരെയാണ് ഞങ്ങൾക്ക് യു. സി. കോളേജിൽ അന്നു ലഭിച്ചത്.

വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ഈ സംഭവത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഒരു തോന്നൽ! ഒരു പക്ഷേ, ഇതുമൂലമാകാം ഒന്നാം റാങ്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടത്. എങ്കിലതു നന്നായി. കാരണം മാതൃഭാഷയെ ആയുസ്സുമുഴുവൻ സേവിക്കുവാൻ ഒരു വഴി അങ്ങനെ തുറന്നുകിട്ടിയല്ലോ.

അതതുകാലത്തു പ്രശ്നങ്ങളായിതോന്നുന്ന പല അനുഭവങ്ങളും കുറെ കഴിയുമ്പോൾ മധുര സ്മരണകളായിമാറും. എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രധാന വഴിത്തിരിവിനു രംഗം ഒരുക്കിയ കലാലയമാണ് യു. സി. കോളേജ്. കോളേജിനു തന്നെ അക്കാലത്തു ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ പ്രശ്നങ്ങൾ വളരെയുണ്ടായിരുന്നു. ഫെല്ലോഷിപ്പാംഗങ്ങൾ പ്രശ്നങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനാ പൂർവ്വം കൈകാര്യം ചെയ്തു വന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും അധികം പ്രാർത്ഥിച്ച യോഗിവര്യനാണു കെ.സി.ചാക്കോ സാർ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്ത് അഞ്ചു മിനിട്ട് ശാന്തമായി കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ ഇടയായാൽ പല പ്രശ്നങ്ങളും തെളിയും. എനിക്കു ആ ഭാഗ്യം ധാരാളം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മലയാളം വകുപ്പിലെ പ്രൊഫസർ ഉണ്ണി സാറും പണ്ഡിറ്റ് കുറ്റിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള സാറും എന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നു. അന്നു ഞാൻ നടത്തിയ കാവ്യരചനാ പരീക്ഷണങ്ങൾ കോളേജു മാസികയുടെ ലക്കങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നതാണ്. ഫിസിക്സ് പഠിപ്പിച്ചതു ടി. ബി. നൈനാൻസാറും ടി.ബി. തോമസ്സാറും ആണ്. തോമസ് സാറും എം.ജി. കോശിസാറും ഏതാണ്ട് എന്റെ പ്രായക്കാർ ആയിരുന്നു. അതുപോലെ K.C.ജോസഫ് ശെമ്മാശ്ശനും. അതിനാൽ ഞങ്ങളുടെ സൗഹൃദത്തിന് ഒരു സവിശേഷതയുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സ്മരണകൾ നിർത്താൻ പ്രയാസം തോന്നുന്നു. വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ ഈ ദൗർബല്യം കടിച്ചമർത്തിക്കൊണ്ട് ഞാൻ ഈ ഹൃദ്യവികാര പ്രകാശനം അവസാനിപ്പിക്കട്ടെ.

Best Wishes from

ELTON & SONS

Paul Abrao & Sons Building

Subramanian Road,
Willington Island
Cochin - 682 003

ഒരു ദുരന്തത്തിന്റെ ഓർമ്മ

ആനന്ദ്

ഏറെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒന്നിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുമ്പോൾ സുഖകരമായ സന്ദർഭങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ കയറിനില്ക്കുക ദുഃഖകരമായവയായിരിക്കുമെന്നത് മനസ്സിന്റെ ഒരു സ്വഭാവവിശേഷമാണ്. മൂന്നു വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലൂടെയാണ് ഞാൻ കടന്നു പോന്നിട്ടുള്ളത്: ഇരിങ്ങാലക്കുടയിലെ നാഷണൽ ഹൈസ്ക്കൂൾ, ആലുവാ യു. സി. കോളേജ്, തിരുവനന്തപുരം എഞ്ചിനീയറിങ് കോളേജ്. ഇവയിൽ എന്തുകൊണ്ടോ മനസ്സിൽ ഏറ്റവും ഇണങ്ങിനിൽക്കുന്നത് യു. സി. കോളേജാണ്. അവിടത്തെ അന്നത്തെ അധ്യാപകവൃന്ദം, ഹോസ്റ്റൽ അന്തരീക്ഷം, പുഴയും കുന്നുകളും, അവയുടെ മീതെ പെയ്യുന്ന മഴയും ഇടിയും, പള്ളികൾ, ശ്മശാനങ്ങൾ, റെയിൽവെ സ്റ്റേഷൻ ഇവയെല്ലാം കൂടി ചേർന്നുണ്ടായ ഒരു "ഇക്കോസിസ്റ്റം" ഇന്നും പച്ചയായിത്തന്നെ നിലനിൽക്കുന്നു. അതിനുശേഷം ഞാൻ പഠിച്ചു നടപ്പെട്ട എത്രയോ സിസ്റ്റങ്ങളാൽ മായ്ച്ചു കളയപ്പെടാതെ. എന്നിട്ടും യു. സി. കോളേജിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ആ സ്ഥാപനം വിട്ട സാഹചര്യം മുമ്പിൽ കയറിവരുന്നു. ഞാൻ അവിടെ നിന്ന് പുറത്താക്കപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്.

1954-ൽ ഇന്റർ മീഡിയറ്റ് പൂർത്തിയാക്കിയതിനു ശേഷം ഞാൻ B.Sc. യ്ക്കു ചേർന്നു. ഒരു ആഴ്ച വീട്ടിൽ പോയി മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ എന്റെ റൂംമെയ്റ്റ്സ് പറഞ്ഞു എനിക്ക് മുറിയിൽ കടക്കുവാൻ അനുവാദമില്ലെന്ന് വാർഡൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്ന്. ഹോസ്റ്റലിൽ നിന്നും കോളേജിൽ നിന്നും ഞാൻ പുറത്താക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്തിനെന്നും മനസ്സിലായില്ല. വാർഡനെയും അറിയാവുന്ന മറ്റ് അധ്യാപകരെയും ചെന്നു കണ്ടു. ഒരു വലിയ തെറ്റിന്റെ (അതിലേയ്ക്ക് കടക്കുന്നില്ല) മൂലമാണ് പ്രിൻസിപ്പാൾ ഈ നടപടി എടുത്തതെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായി. അത് നീക്കുവാൻ എനിക്കൊരും അവസരം തന്നില്ല. എല്ലാവരും കൈമലർത്തുകമാത്രമേ ചെയ്തുള്ളു. ഒന്നും ചെയ്യുവാ

നില്ലായിരുന്നു. സാധനങ്ങൾ എടുക്കുവാൻ വേണ്ടി മാത്രമേ മുറിയിൽ കടക്കാവൂ എന്നായിരുന്നു നിർദ്ദേശം. അതെടുത്ത് ഉടനെ സ്ഥലം വിടുക. അങ്ങനെ ഭയപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരുന്ന ആ ജൂലായ്മാസ വൈകുന്നേരം, പെട്ടിയും കിടക്കയുമെടുത്ത്, കോളേജ് കോമ്പൗണ്ടിന്റെ ഏറ്റവും അറ്റത്ത് സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന സ്കിന്നർ ഹോസ്റ്റലിൽ നിന്ന്, ഞാൻ ഒറ്റയ്ക്ക് ഇറങ്ങിപ്പോന്നു. ഭയംകൊണ്ടോ എന്തോ, ഹോസ്റ്റൽ മെയ്റ്റ്സിൽ ആരും എന്നെ ബസ്സ്റ്റോപ്പ് വരെ കൊണ്ടുവിടാൻ പോലും കൂടെ വന്നില്ല. രണ്ടു കൊല്ലത്തോളം എന്റെ സ്വന്തമായിത്തീർന്ന ഒരു ലോകത്തിൽ നിന്ന് ഞാൻ പെട്ടെന്ന് അന്യനായി.

സ്കിന്നർ ഹോസ്റ്റലിൽ നിന്ന് യു. സി. കോളേജ് ബസ് സ്റ്റോപ്പ് വരെയും ബസ് സ്റ്റോപ്പിൽ നിന്ന് റെയിൽവേ സ്റ്റേഷൻ വരെയും അവിടെ നിന്ന് ഇരിങ്ങാലക്കുടയിലെ വീടുവരെയും ഞാൻ തരണം ചെയ്ത ആ യാത്ര എന്റെ ആദ്യത്തെ കഠിനമായ ഏകാന്തയാത്രയായിരുന്നു. പിൽക്കാലത്ത് ആവർത്തിച്ചുണ്ടായ അതുപോലെ കഠിനമായ പല യാത്രകളുടേയും തുടക്കം. ഈ യാത്രയിൽ, അപ്പോഴേയ്ക്കും ഞാനറിയാതെതന്നെ എനിക്ക് അന്യമായി തീർന്ന സ്ഥാപനത്തിനോട് എനിക്കൊട്ടും സ്നേഹക്കുറവ് തോന്നിയില്ല. എന്റെ അവസ്ഥയ്ക്ക് കാരണമായ തെറ്റിദ്ധാരണയെ ഞാൻ ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണയായിത്തന്നെ എടുത്തു. വൈകാരികതയിലേയ്ക്ക് വീഴാതെയും ഉള്ള് വികാരങ്ങൾക്ക് മുറിവേൽപ്പിക്കാതെയും ഇതൊക്കെ എങ്ങനെ സംഭവിച്ചു, അഥവാ എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇതൊക്കെ സംഭവിക്കുന്നത് എന്ന ദുഃഖകരമായ വിസ്മയവുമായി മല്ലിട്ടുകൊണ്ട് നടക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ.

നാൽപ്പത്തിമൂന്നു കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം ഇന്ന് അതിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുമ്പോൾ രണ്ടു കാര്യങ്ങളിൽ എനിക്ക് അത്ഭുതം തോന്നുന്നു. ഒന്ന്, എങ്ങനെ അത്തരം ദുഃഖകരമായ വിസ്മയങ്ങൾ പിന്നീട് എന്റെ ലൗകിക ജീവിതത്തിന്റെയും, സർഗ്ഗാത്മക ജീവിതത്തിന്റെയും ഒരു അവിഭാജ്യഘടകമായിത്തീർന്നുവെന്ന്. മനുഷ്യ ജീവിതത്തിൽ വന്നുപെടുന്ന ഒട്ടേറെ ദുരന്തങ്ങൾക്ക് വ്യക്തികളേയും ജനതകളേയും രാജ്യങ്ങളേയും ബാധിക്കുന്ന എല്ലാത്തരം പുറന്തൊക്കപ്പെടലുകൾക്കും "അകത്താക്കപ്പെടലു"കൾക്കും പിന്നിൽ വർത്തിക്കുന്നത് കുറെ ഔദ്ധത്യവും കുറെ തെറ്റിദ്ധാരണകളും കുറെ മറുവശം കാണുവാൻ തയ്യാറാകായ്കയും ഇനിയും കുറെ എല്ലാമറിഞ്ഞിട്ടും ചെയ്യുന്ന കൈക്കുറ്റങ്ങളുമാണെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. രണ്ട്, ഈ ദുരന്തങ്ങളുടെ ചരൽ പാമ്പുകളുടെ മീതെ, ദുരന്തോന്മുഖമായ മനസ്സിന്റെ സ്വാഭാവികതകൾക്കപ്പുറം, സ്നേഹത്തിന്റെ പച്ചപ്പ് പിന്നെയും വളരുന്നുവെന്നത്.

With best compliments

SUNRISE KNITTING MILLS

Kalivayal Thottam,
Kulle Goundanpudur
Andipalayam P.O.
Tirupur - 641687

*Prof. Dr. M.V. Pylee**

MANAGEMENT AS A CAREER

Management is as old as recorded history; quite likely, it precedes recorded events. The first managers learned early that they had great influence on society, and their efforts were rewarded handsomely. Thus when Joseph of the Old Testament anticipated famine in Egypt, the Pharaoh gave him (at the age of 30) the job of governing the royal lands. For his labours, Joseph received the Pharaoh's personal ring, a robe of silk, a chain of gold and a wife.

Throughout history, the influence of business managers on society has been constant and immense. The Phoenician traders of West Asia were called 'the torchbearers of civilization' because culture and knowledge were spread throughout the ancient world in the wake of their crafts.

The manager has been a torchbearer of civilization throughout history. He created culture, determined mores, and enjoyed the full life during his entrepreneurial odyssey. The early manager was aware of this, and perhaps the apex of managerial participation in cultural, civic, social and business life was during the Italian Renaissance. The Medici were the most outstanding of these socially minded businessmen.

At the time India became independent in 1947, few understood the meaning of the term management as we understand it today. That is why the high-power Commission on Education appointed by the Government of India with Dr. S.Radhakrishnan as Chairman to make a comprehensive study of the various aspects of the educational system that existed in the country and make recommendations for modification and improvement, had hardly anything to say on management or management education. In fact, the term 'management education ' was hardly known to the country. The term approximately corresponding to it at that time was 'commerce education' and that too was available only in a few Indian universities.

The first serious endeavour to develop a programme of management education in India was made when in 1954 the All India Council for Technical Education set up a Board of Management Studies for facilitating coordinated development of management education in the country and ensuring proper standards in respect of courses of study, examinations and related matters, in the field. The Board consisting of twenty members was fully representative of the various interests concerned, viz., industry and commerce, universities, technical institutions, professional organisations and government. On the recommendations of the Board, for the first time, a programme of management education was initiated by 1955 in four selected centres in the country. These centres were located in Bombay, Calcutta, Madras and Delhi and they were placed under the jurisdiction of the respective universities in these cities.

* *Formerly, Vice-Chancellor of the Cochin University of Science and Technology (CUSAT). Director General, Asian Institute of Development & Entrepreneurship*

It was a modest but significant beginning. But the progress management education has achieved since then has been spectacular. Today most of the universities and deemed to be universities in the country which number more than 230 offer management education of one type or another. In addition, there are six national Institutes of Management set up by the Government of India, one each at Ahmedabad, Calcutta, Bangalore, Lucknow, Indore and Calicut. There are many Management Institutes in the private sector. In fact, in recent years there has been an explosion in the number of such Institutes. There are in addition management training institutions of all India reputation such as the Administrative Staff College of India at Hyderabad and the National Institute of Training in Industrial Engineering at Bombay. The different Institutes of Technology and many engineering colleges have also entered the field of management education by offering full time or part-time courses in management. It is estimated that on an average some 50,000 candidates get admission every year taking all these institutions together. This is certainly an impressive growth in a period of little over four decades.

The story of the spread of management education in India does not stop here. We must take into consideration also the efforts of other agencies and institutions. The National Productivity Council with a network of over 45 branches, almost one in every major industrial centre in the country, has been rendering signal service in spreading the message of management training ever since the Council was established in the late fifties. The All India Management Association with over fifty Local Management Associations spread all over the country has been another important network of organisations rendering valuable service to the cause of management training. The AIMA has been for the last many years offering a post-graduate diploma course in management through correspondence. The advent of the Indira Gandhi National Open University over a decade ago as a national institution deserves special mention here. The first course started by IGNOU was a full-fledged management programme by correspondence which has many innovative features to its credit.

It is not an exaggeration that today there are more candidates who contest for getting admission to management course than any other academic discipline. Gone are the days when Medicine or Engineering attracted the largest number of aspirants. More and more of the most brilliant young men and women of this country seek admission to a regular programme in management education, and getting admission to a leading management education institution has become the most prestigious achievement in the career of a bright student whatever may be the academic discipline with which he started his college career.

Western historians tell us that in ancient Egypt it took over one hundred thousand men to build the great pyramid of Khufu. The builders used 2,300,000 blocks of lime stone, each weighing two and a half tones. The pyramid was over four hundred feet in height much taller than the Khutab Minar. Its base was as large as eight football fields and it took the ancient Egyptians twenty years to complete the work. That happened nearly 5,000 years ago when no machines were available. Similar great monuments were constructed by ancient people in other parts of the ancient civilised world, in China, Persia and India. They all made use of the same resources, human and material resources and management. Hence management has been with us a long time and it has been a basic ingredient of civilised human life. Yet a proper understanding of what management is and the importance of management is relatively a new development. Management as a distinct discipline, a subject of study, is of only recent origin. And management education in an organised form even in the developed countries, has been in progress only for a few decades. The first well known and now world famous full-fledged Management School was established in 1906 by the Harvard University, U.S.A., when there was no such institution anywhere in the world. It is Harvard which made M.B.A (Master of Business Administration) famous all over the world.

What is management ?

There is no single universally accepted definition of management. All agree, however, that it is the art and science of getting things done through human beings. Management is a process of organising and employing resources both human and material, to accomplish pre-determined objectives. In the words of Henri Fayol, a pioneer in the field of management studies, "To manage means to forecast and plan, to organise, to command, to co-ordinate and control."

Every organisation requires the making of decisions, the co-ordinating of activities, the handling of people, and the evaluation of performance directed towards the achievement of group objectives. Management facilitates this.

There was a time when the Oxford Dictionary defined management as 'trickery', a 'deceitful contrivance'. We have come very far since then. Today it is widely accepted that management is a process by which a co-operative group directs actions towards common goals. This process involves techniques by which one person (or more than one person) directs and controls the activities of other persons. If one were to attempt at giving a comprehensive definition of management to truly reflect the complex process that it involves in the present age, the following might be appropriate:

Management is guiding human and physical resources into dynamic organisation units that attain their objectives to the satisfaction of those served and with a high degree of morale and sense of attainment on the part of those rendering the service.

Management is a social process. It is a social process because it involves the inter-relationship of human beings. It is through human effort that non-human resources such as money, machines, materials etc. are used to provide goods and services. Hence the importance of the human factor in management. Since it is the manager's job to get things done through human beings, it follows that he must be concerned with the human aspects of managing. Management without the social involvement is inconceivable, because all management takes place through people.

A person who does something by himself, however important that something may be, is not managing anything, because there is no involvement of people. A worker who is promoted as a supervisor immediately realises the difference between 'doing' and 'managing' ! As a supervisor he no longer operates a machine. He must get others do that function and see that they do the same satisfactorily. He can no more depend on his technical skill alone but he must use his human skill as well. He is no more concerned with doing because his function now is getting things done through others.

Managers, no doubt, should have an understanding of the technological or commercial activities of their organisation. Yet this is only a background against which managerial action is carried on. It is sufficient that they have enough technical or technological knowledge which enables them to recognise when the experts are talking nonsense.

Thus management is essentially concerned with people on the one hand and processes and methods on the other. It is concerned with getting people employ their various skills to the best possible advantage in carrying out the procedures and methods.

The procedures and methods must be set in advance and plans which are to be carried out through them must be established. These have all the time to be kept under review and modified as may be necessary to meet circumstances. This is the planning and control functions of management. But the main function really is to get things done; making people do what needs to be done; seeing that there is co-operation and co-ordination among them so that their efforts are made effective.

Task of Management

The task of management is to define the goals of the enterprise and to integrate its technological, economic and human resources in the achievement of those goals. Management is an applied field of study. It rests on the contributions of economics, mathematics and the behavioral sciences and is strengthened by the study of history and law. The object of this study is to provide the student a framework of tested theory on which his experience can build. As a manager he must deal with complex situations; he must have the skill and knowledge to solve problems and the capacity to decide in the face of uncertainty.

A comprehensive programme of management development should seek to develop the skills and abilities, knowledge and attitude required by tomorrow's managers through the study of the disciplines underlying managerial decision-making and their applications in the major business problem areas.

The economy and its complex implications for the individual firm, the social and political world as well as the history of change and progress must all be parts of a manager's understanding. Comprehension, if not mastery, will be required of the new tools of measurement and analysis in the solution of problems in marketing, in finance and production. Judgements on issues of organisation, motivation and reward will be informed by the discoveries of behavioral sciences.

What is a management career, especially a business career related to business management?

To ask this question is to suggest the wide and multifarious range of activities that constitute the business world: managing a small business; selling, from the itinerant peddler and the clerk behind the counter to the top sales engineers, the sales and marketing managers of the largest companies the "line" activities of foreman and factory superintendents; the direction and coordination by "top executives" in companies with hundreds or tens of thousands of employees, the work of a host of staff experts; all the kinds of work that go on in advertising agencies, in real estate firms, in banks and insurance companies, in railways, air lines, and shipping companies; in all kinds of retail establishments, not to mention the varieties of manufacturing and mining, oil and electric and telephone companies; and all the other industries listed in the census classifications. This is not all. Today a young man or woman trained in management can enter many other fields; in public administration, in a variety of organisations belonging to the public sector, research organisations, voluntary bodies, hospitals, hotels, travel agencies and many others.

What are the common elements in this vast congeries of activities ? One answer might run as follows. Business firms are organisations which engage in some sort of socially useful activity. A person can be said to be engaged in the practice of business when his position requires that he be concerned with how some aspect (or all) of a business firm's activities contributes to the firm's organisational objectives. Or in more familiar terms, we are concerned with those who manage or administer the affairs of business concerns and of non-profit organisations that govern themselves to an important degree by economic criteria. By "manage" we mean three things.

1) making the decisions that determine the course of a firm's or organisation's activities, including determining and evaluating the alternatives from which choices are to be made;

2) Supervising the organisational arrangements that lead to action in response to decisions, and

3) evaluating the results of decisions in terms of the organisation's objectives.

This description would lead us to include as businessmen those who are owners or entrepreneurs, managers and supervisors, and most staff specialists, but exclude those like workmen and routine clerks, who are not charged with some responsibility, direct or indirect, for determining how the organisation's physical activities relate to its objectives. Even so, this still leaves us with a tremendously wide range of activities like those of supervisors at various levels, general managers and executives, independent entrepreneurs, and a host of staff specialists — which are carried on in all the different kinds and sizes of organisations that serve the country.

Management Education

Most of the Management Training Institutions declare, among others, the following two objectives:

1. To provide facilities for educating and training young men and women to meet the entrepreneurial managerial needs of Indian industry, both in the public and private sectors.

2. To provide facilities for improving the decision making skills and managerial competence of practising managers.

Eligibility

Applicants for admission should hold at least a bachelor's degree or equivalent qualification in any field including Arts, Science, Commerce, Engineering or Social Sciences. They should have secured a minimum of 50% marks either in their graduate or post graduate examination. Candidates appearing for the final bachelor's or equivalent degree examination are also eligible to apply, provided they secure the stipulated percentage of marks at the examination. Management is perhaps the only academic discipline to which candidates are admitted at the Master's degree level irrespective of the subjects studied at the degree level.

Selection

All candidates seeking admission will have to appear at an admission test administered by the institution. In the case of the national Institutes of Management the test is conducted jointly by the Institutes and the candidates have the choice of a centre from many such centres notified all over the country. The admission test is designed to test the verbal, quantitative and analytical abilities of the candidates. Candidates called for interview will be selected on the basis of the scores obtained in the admission test, their academic record and also work experience if they have any. Selection for admission is on an overall basis of aptitude, capacity for management studies as indicated by previous academic record, score in the admission test and the performance at the interview.

Admission Test

Admission test is a must prior to selection for any management course for a degree or diploma. The test is intended to assess the suitability of the candidate for management education by evaluating his knowledge of English language and its usage and his skills in quantitative reasoning, analytical ability, verbal reasoning and reading comprehension. The test may contain also a few questions on general knowledge of the candidate and his awareness of what is happening around him.

The question paper which is generally of two to two and a half hour's duration is divided into several

sections varying in number and will have to be answered within the time stipulated for that section. The candidate can neither exceed the time limit of the section, nor can he go back to a previous section once it has been declared as closed. The candidate must study carefully the instructions relating to each section.

The questions of quantitative reasoning are designed to test the candidate's grasp of high school arithmetic, algebra and geometry. The candidate's ability to understand statistical tables, graphs and diagrams also is tested. The question on English language and on reading comprehension, are designed to test the knowledge of the English language as taught at the graduate level classes. The questions on verbal reasoning are designed to test the ability of the candidate to draw the correct conclusions using the process of logical analysis.

Post-graduate Programme

The Post-graduate programme of management is generally the basic academic programme of institutes or departments or schools of management. It is a two year, four semester course. There are, however, institutions which offer a diploma programme of one year's duration. The two year programme will facilitate the award of a Master's Degree in Business Administration (MBA) or its equivalent. There are some institutes which offer the two year course in six trimesters, each trimester being of three months duration.

Curriculum

Management is an inter-disciplinary course of study. Here one comes across a harmonious mingling of a variety of subjects, rather an unusual phenomenon in academic programmes. Subjects which belong to Science, Social Sciences and Engineering find place in a management course. Mathematics and Statistics, Economics, Psychology, Sociology, Law and History, each of these has a place in a management programme. To give a broad picture of the course as a whole, we may note the following subjects: Principles of management, Organisational Behaviour, Managerial Economics, Management Accounting, Quantitative Methods, Production Management, Marketing Management, Financial Management, Personnel Management, Business Policy, Business and Government, Export Marketing, Sales Management, Advertising and Publicity, etc. The students get a limited opportunity for specialisation in any one area such as Marketing Management, Finance Management or Personnel Management. Project work lasting a period of not less than two months based on empirical study resulting in the writing of a report is an essential part of the study. Unlike most other academic programmes the students are given a lot of practical exercises which would help them to develop their decision making skills, human relation skills, analytical ability and communication ability. In short, a management course will develop the all round abilities of the individual so that he/she is able to take up a position of responsibility in an organisation and handle it with confidence. Indeed, it is a challenging profession.

Correspondence Course in Management

With the establishment of the Indira Gandhi National Open University in 1985, Management as an academic discipline can now be studied through correspondence. The basic task of IGNOU is to advance and disseminate learning and knowledge by a diversity of means including the use of modern communication technology.

The special features of the IGNOU are: relaxed entry qualification for specified groups; study according to learner's pace and convenience; flexibility in choosing courses and the use of most modern and appropriate educational and communication technology.

One of the first programmes offered by IGNOU was a Post-graduate Diploma Programme in Management which has many special features and is designed to cater to the needs of working people who would like to improve their skills and abilities which would help them to shoulder positions of higher responsibilities. The University has a modular approach for course development and if a student studies these modules in a particular sequence, ultimately he will be able to earn a Master's degree in Management.

There was a time when it was thought that the relevance of management education was largely if not exclusively to the management of business and industry. It has been now recognised that the application of management education is to all sectors of human activity, to agriculture, rural development, education, health, public administration and social welfare, in addition to business and industry. This has made the importance of management education greater than ever before. A successful career in Management is a life goal of ever increasing number of ambitious, achievement-oriented young men and women all over the world.

Business establishments in a country like India which have had no tradition of formal management education cannot be expected to readily recognise its importance. Most businessmen in India are conservatives. They think that formal management education cannot impart the "tricks of the trade". They are right. The tricks are seldom taught in the institutions imparting management education. What they teach the candidates is not tricks but techniques, develop their skills and abilities and create in them attitudes that matter. But the situation is not hopeless. Slowly yet gradually and steadily, there is taking place a change for the better even in the citadels of conservatism and diehard traditionalism. The movement is gradually catching the imagination of many influential businessmen all over the country.

However, the mushroom growth of management training institutions and programmes poses a serious threat to the credibility of management education as a whole. An effective method has to be devised to stem this menace, to save management education from those who are out to make a fast lucrative buck in the name of diplomas and degrees in Business Management.

In order to bring about wider recognition of the need for systematic management education, I would suggest five major steps to be taken. First, the quality of the products which come out of the training institutions must become progressively better. Second, starting of new institutions or expanding of activities of existing institutions should not be permitted without adequate preparation and providing of ample facilities. Third, educational institutions should maintain an excellent, intimate relationship with neighbouring industries at all levels of management, and particularly with the top management.

This can be achieved through various forms of collaboration between educational institutions and industries. Fourth, the faculty should undertake extensive research on current business problems and publish the findings of such research. Finally, they should undertake consultancy work, however modest the scope of such assignment. That will give them insight into the working of industry and the problems which industry faces in the environment in which they operate.

Indeed Management education has a bright future in India and management is going to be the most exciting career of the twenty-first century. ●

Dr. C.T.Kurien

THE MANAGERIAL FUNCTION IN HIGHER EDUCATION

Education in general, and higher education in particular, is an activity in which the interests of the individual participants and those of society at large are inseparably involved. Students, numerically the largest component in education, turn to it with certain objectives and expectations of their own. There may be differences even within this component, but it seems fair to say that most students do not have any life-time interest in what an educational institution claims to offer. They know that they are there only for a while. They would certainly want to "enjoy" the time they spend there, but are equally eager to get out of it also. It is, therefore, right to describe them as transient constituents of (higher) education.

In contrast, there are two constituents with a more permanent interest in higher education or the institutions through which higher education is actualised. The first of these, obviously, are the teachers. Teachers, again, may have different motivations regarding and expectations about higher education. Some, like the students, are there biding time to move into something more worthwhile or lucrative, but in general, they must be considered to have deeper and longer commitment to education and the institution in which they function. Many of them will, and quite sincerely, consider that education is their vocation in life. They will think of the institution in which they function as the agency through which they carry out that vocation and the one that provides them their livelihood.

Among those who have a long term interest in education, or in institutions of education to be more accurate, is the category described as "non-teaching staff". In institutions of higher learning such as a college or a university, this constituency consisting of the administrative personnel at all levels, those working in the libraries and laboratories, those who look after games, sports and other activities, constitute a significant number. What are their interests? Some of them, such as those who work in libraries, may have academic interests and inclinations, but in general, they cannot be claimed to have commitment to education or knowledge. Their commitment, therefore, is more likely to be to the institution concerned. They are the ones who run it and it is the one through which they make their livelihood. Most of them may also turn out to be more permanent than even the teachers.

So, there are students, teachers and non-teaching staff - these three as the constituents of higher education, with some common interests, but also with differences in interests. A college, therefore, is a community of people who, apart from their widely divergent individual characteristics - in terms of age, sex, familial background, convictions, commitments, expectations etc. - also represent differing sectional interests. That is why higher education cannot be separated from institutions of higher education such as colleges and universities because institutional arrangements are necessary to hold together constituents with different interests and expectations. And that is precisely the managerial function, holding together groups with divergent interests. This task will have to be spelt out in some detail, but before that a more complete enumeration of the constituents of higher education is necessary.

The three constituents identified so far may be thought of as the internal constituents of higher education. There are external constituents as well. First and foremost, there are the parents of the students who meet a substantial proportion of the costs of higher education. They may not make their presence felt on a day to day basis, but if ever there is anything like a crisis situation, they certainly make it known that they are stakeholders in the enterprise called higher education and the institutions called colleges. There are, of course, parents who through associations of their own, play a more active and benevolent role in the affairs of the institutions where their wards are studying.

A further external constituent of higher education is the government, quite prominent and decisive in all states in our country, and more so in Kerala. The government through its role as the agency that lays down the basic parameters of higher education (possibly through other agencies within its domain such as universities) and through the financial support it extends to institutions of higher learning, is a key constituent in that sphere.

Thus, there are at least five major constituents in higher education - students, teachers, non-teachers, non-teaching staff, parents and the government, the last one being a proxy for the public at large. This is why individual and social interests are almost inseparably intertwined in the educational sphere. An important consequence of this may be pointed out immediately. Those who claim that an individual who can afford it is entitled to the kind of education he demands do not quite understand that education is not, cannot be, a commodity that can be picked up from a store. Nor is it a transaction between a buyer and a seller. It is a social process involving many groups, some directly and some indirectly.

To get back to the main issue, if education is a process involving constituents with different interests, the managerial function can be thought of as similar to establishing a coalition among different parties. The first task of management, then, is to evolve a common minimum programme. There can be no doubt that the main agenda of such a programme is the commitment to acquiring and imparting the accumulated knowledge of the past and to exploring new avenues. It is for this purpose that most constituents of education come together. Even those who do not have a direct interest in such a programme should be convinced that their own interests cannot be protected unless this primary agenda is recognised. And those who have direct interest in it may have to be constantly reminded about its centrality: the coalition will collapse unless this is done. To hold the coalition together, it is also necessary to evolve rules and regulations and to come to have an understanding of what is acceptable and what is not. A college is a community of this kind tenuously held together by a common awareness of the diverse interests of its constituents and continuously renewing commitment to learning, exploration and the enlargement of the mental horizon.

The managerial function consists of at least one more major dimension. While recognising the college as a community within, there is also the need to remind the internal community about the larger community outside which has delegated to the college the social function of the pursuit of knowledge. All constituents of the college are also members of that wider community and so there is no solid barriers separating the two. Indeed, the boundary between the internal

* Emeritus Professor, and Director, Madras Institute of Development Studies

community and the external one is highly flexible. For one thing, while the internal community has a special commitment to learning and knowledge, it cannot claim any monopoly to that task. In the activities of daily life knowledge is being used and even generated in fields and factories; there are specialised agencies too concentrating on research and the generation of knowledge. As for the communication of knowledge, there is the media doing it on a full time basis. Similarly, the internal constituents may align themselves with external agencies to press for and protect their interests. In this sense, a two-way flow between the community within and the one outside exists and is quite healthy. However, the internal community may tend to become too aggressive. If holding a balance among the internal constituents is the primary managerial function, an equally important managerial responsibility is to be the guardian of the flexible, and yet necessary, boundary between the internal and the external.

The managerial function, therefore, is delicate and difficult and those who exercise it will be under constant pressure. How it is to be discharged cannot be prescribed from outside; it will have to be decided and evolved by each institution. A great deal of it will be contextual. But it must be obvious that fairness will have to be the basic operational principle in discharging the managerial function. Those who exercise managerial function must be, and must be seen to be, sensitive to the interests of the different constituents, and on occasions where conflicting interests may come to the fore, a participatory procedure for resolving them will have to be evolved. To press the analogy of a coalition a little more, something like a coordinating committee that is genuinely representative will be absolutely necessary which will provide opportunity for different points of view to be aired and a consensus to be arrived at.

In an age of democracy and where democracy is understood almost exclusively as decision-making by majority vote, it is important to point out that in a coalition of divergent interests, but with firm commitment to a common programme, decision-making by the power of the majority is hardly likely to be effective. In fact, it will turn out to be the beginning of the collapse of the coalition. Honest airing of differences and earnest efforts to solve them for the sake of getting on with the implementation of the common programme can be the only way.

The managerial function has certain in-built dangers. One of them is to be too closely identified with one of the interest groups, the most influential one, perhaps, or the most vocal one. This arises from the mistaken notion that the managerial function can be carried out only if there is a power base to rely on. But that position is only a variant of the majority principle, and is sure to pave the way for the collapse of the coalition. The second built-in danger is for the managerial function itself to become an interest group, usually referred to as "the management". If this happens, management not only becomes a distinct constituent, it becomes very much a vested interest which will tend to hijack the entire coalition to destinations totally different from what was intended. For a while other constituents may not notice it, but soon the common programme will come to be jettisoned, and all constituents may come to feel that instead of holding together and directing a coalition, "management" has become a means of oppression. They may not unite to fight "the management", but will become busy trying to protect their own interests. In countries like ours where the morality of institutions, especially institutions of education, is considered to be a terrible thing, the institution may linger on, but with the common programme forgotten and the sense of community lost, it will, at best, be a body without soul.

Dr. Titus Mathews *

ON REVIEWING HIGHER EDUCATION

Introduction

Higher education has come under close scrutiny all over the world in recent years. The need for improvements in Indian higher education has been pointed out by several reports to the University Grants Commission overa number of years. The recent attempt of certain magazine publishers in ranking colleges and universities in India is just one example of the attention public is paying to higher educational institutions. This may be a novel phenomenon in India, but it has been a regular activity in United States and Canada for many years.

The challenges facing colleges and universities are numerous. They call for changes in operations of institutions from curriculum to organizational structure and new ways of securing funding. Institutions are called upon to improve the quality and relevance of academic programs at a time when public resources are decreasing. In bringing about necessary changes, all beneficiaries of higher education should participate in informed debates and make significant contributions in effecting needed improvements.

I write this article as a former student and member of the teaching staff of the Union Christian College, Alwaye (40 years ago), who has spent a life time learning and teaching in four continents. I have also spent the last few years studying higher education in particular the efforts being made in different parts of the world to make institutions more accountable to the stakeholders whether they are students, Government departments or employers. I hope this article will contribute to the current debate in Kerala.

Some General Observations

Modern universities trace their origin to the European Universities of the middle ages. As they developed over the centuries, they took different forms in different countries. For example, the German universities developed a culture of research and considered education of scientists as its most important goal with professional training in a subordinate role. The goal of English universities, well expressed by Cardinal Newman in his famous lecture in 1852, was the general and higher education of students in different areas of life and in pure knowledge. The Latin universities aimed to prepare students for the service of state. The educational systems in colonial countries were developed on the patterns of those in ruling countries.

Naturally, the Indian university system followed the British system, particularly, the

* *President, University College International and Professor of Physics, the University of Calgary, Calgary, Alberta, Canada. Formerly on the faculty of Physics, U.C.College.*

University of London with its affiliated colleges. It remains largely unchanged, though some new universities are unitary ones but of limited mandates. Arts and Science colleges function quite separately from professional colleges, though affiliated to the same university which specifies curricula, conducts examinations and awards degrees. In general, the research done in university centres is remote from the centres of undergraduate learning.

In the United States of America, ideas were freely borrowed from the European countries. The vitality of the US higher education is largely the result of this. The older American universities such as Harvard and Yale developed on the lines of Oxford and Cambridge, but the John Hopkins University in Baltimore used the German "Research" University as its model. Others, like the University of Chicago, combined the best in both traditions. A very significant development in the US was the passage of the Land - Grand - Morril Act, which caused Universities to become powerful tools of economic and social development. Today, the US has the widest range and type of higher educational institutions anywhere in the world and much can be learned from them.

In newly independent countries, a number of universities were created partly to meet the human resources needs and partly to uphold national honor. In many of these countries, central economic planning was also practiced. Over a period of decades, growth in demand for out paced the resources made available to the universities. Quality of instruction and learning deteriorated gradually. There is a growing search now for ways and means to make them more successful like their western counterparts.

Purposes of Colleges and Universities

The finding of a study undertaken by UNESCO[1] can be summarized as follows.

The university is for : the updating, disseminating and popularizing of knowledge, and forging attitudes of understanding tolerance; promoting scientific research, innovation and inventions; the training, at a high level, of citizens capable of acting efficiently and effectively in their various functions and activities, including the most diverse, up-to-date and specialized; preparing and training teachers, managers, experts and researchers needed for sustainable and equitable development; identifying and addressing great national issues; providing governments with scientifically reliable information required for decision making on such important areas as the environment in the context of progressive 'scientification' of political decision making; cooperating with industries and service sectors in the progress of the nation; contributing to the analysis and solution of major problems affecting and concerning the whole planet; objective criticism, the search for new paths to a brighter future, a genuinely participatory citizenry, a pedagogy of peace, reducing an unacceptable economic and social asymmetries and the moderation of the superfluous; in short, for strengthening of freedom, dignity and democracy.

This is an extensive list. It is the high level of unrealistic expectations of universities which is partly responsible for the growing level of disappointment and criticism of their performance. No single institution of manageable size can fulfill all these objectives, though each one contributes to them in various ways. It is important for each institution to develop and state clearly its mission and goals, and have their accomplishments assessed and evaluated against them.

Academic Programs

It is through various academic programs that colleges and universities deliver their products and fulfil their mandates. There has been remarkable political, social and economic transformation of the world during the last half century, especially during the last decade. Academic programs offered by colleges and universities hardly reflect this. Technological revolution in information and communication, globalisation of economies, and demands of the market place for new skills and knowledge of workers and managers, have all made much of the current curricula of universities and colleges obsolete. There is an urgent need to renew and update academic programs.

In renewing programs and curricula, educators should ask how they are equipping their students to live in a future world during the next ten, twenty or thirty years. What values do they add to the young people, who spend three or more years in colleges and universities? What kind of qualities should their graduates possess? The issues of relevance and quality of learning experience must be uppermost in the minds of those who redesign institutions.

Graduates should be numerate, literate and well informed. They should be able to think critically about issues affecting their communities and to communicate effectively with others. They should have the ability to understand, appreciate and articulate the reality of global interdependence of peoples (nations) and the environment. They must possess the skills to function productively in a competitive world outside the university and to engage themselves in gainful employment. To this list one should also add computer (technological) literacy and ability to use multimedia devices productively in learning and in gainful employment.

There is growing consensus that programs most suitable to the preparation of competitive work force of the future are those providing general education which give basic and higher order skills taught in the context of real problems. Future graduates will need a balance between liberal arts education and technical career preparation at all levels. The involvement of practitioners outside the academy and the giving of opportunities for students and staff, to experience the environment in which knowledge is enhanced and skills are practised, are essential. This explains the increasing efforts to include work-study programs as part of the regular curriculum. In a report made to the Government of Kerala in November 1995, Professor M.V.Pylee[2] has pointed out the relevance and challenge of job-oriented courses.

Universities and colleges have a responsibility to provide a curriculum, an infrastructure and opportinities for students to acquire the knowledge and skills to function effectively as globally literate citizens. Knowledge of cultures, histories and contemporary affairs of nations should become central to the educational experience of university communities. It should be recognized that much learning takes place among peers. An effective way to provide this type of learning is to ensure the presence of students from different regions of the state, nation and indeed, other countries. Some of this can be accomplished by student and staff exchanges. It is regrettable that proliferation of colleges in Kerala has also resulted in the localization of student bodies.

Academic Staff

Teaching staff plays the most important part in providing a worthwhile learning experience for young people. There is no substitute for dedicated instructors. They are role models for young people. They should be well learned in their own special fields, and true practitioners of the culture of learning. Continuous upgrading of their own knowledge base is absolutely essential to improving the quality of education in any college or universities. In recruiting and retaining academic staff, considerable attention should be paid to the personal qualities of teachers and not just the number or type of advanced degrees they hold.

It is important to recognize that adequate remuneration, commensurate with earning capacities of similarly educated personnel in the surrounding communities, is essential to retain high quality personnel. There should be opportunities for merit-based advancements in ranks and in earning of academic staff, in addition to experience based advancements. There should also be opportunities to take responsibilities, beyond mere teaching and examining. Academic staff should have opportunities to participate in the total life of an institution.

Evaluation of the performance of teaching staff on a regular basis is absolutely essential if performance-based rewards are to be given. Such evaluations should include superiors, peers and even students. They should be carried out in a fair and open manner. This requires a clear definition of the workload and statement of expectations. Unfortunately, the worked of teaching staff is often left poorly explained.

Periodic workload studies should answer questions such as the following. Are members of the teaching staff dividing their time in a way that is consistent with the general mission of the institution? Is there inappropriate emphasis in areas that are inconsistent or dysfunctional to the institution's mission? Is there a balance of activities among teaching, evaluation and research ? Are workloads at different ranks appropriate and consistent with institutional goals ?

Financing of Higher Education

The financing of higher education is a matter of continuing concern and public debate everywhere. Deciding who pays for what and how much is an important public policy issue. Traditionally in the Indian context, ninety to ninety-five percent of the cost has been met from the public purse. In a country where free and compulsory education up to the age of sixteen is not available to all, nearly free education at college and university level can hardly be justified. It is incredulous to find, that despite the enormous increase in costs, fees paid by students have remained nearly the same over the last four decades.

It is the well-to-do who normally continue with education at the tertiary level. How does one justify subsidizing the education of the wealthy, while depriving elementary and secondary education to the weaker section of the society ? Is it justifiable to continue this policy in the changed-economic conditions? Only a small fraction of the seventeen to twenty-four year olds attend universities and the majority of them come from economically well - to-do families. Is selective subsidy or scholarship to the economically needy and meritorious not a better policy?

Many arguments can be made to increase the student's share of the cost of higher education. People value what they pay for and not what they get free. They are likely to pay more attention to the relevance and quality of their education. Inevitably, students would demand to be involved in the administration of institutions. Experience shows that such involvement is an excellent preparation for students to become leaders of tomorrow.

For informed debate to take place, much more information on the financial operations of institutions should be made public, than is now. It is important to know how much it costs to produce a graduate. Such data would lead to further questions about the efficiency of the operation of institutions. Justice Punnayya Committee of the UGC[3], addressed this issue in its 1993 report.

In the context of teaching and learning, what is efficiency? It is a question that should be debated. Many would be uncomfortable with a discussion of efficiency of educational institutions. Properly understood, a search for efficiency need not present any threat to academic values or the traditional functions of colleges and universities, since it would only be a search for the most effective ways of carrying out those functions with a minimum of waste and confusion. This question turns out to be one of the most difficult ones to answer. The reason lies in the fact that the mandates of colleges and universities include, teaching, research and public service. Objectives and mandates vary from one institution to another. Different types of graduates cost different amounts. Allocating expenditures to different functions and different levels of education should be done on the basis of set targets. This is seldom done. In the absence of a clearly stated allocation to the different aspects of a college or universities operation, a study of expenditures on functional lines should be undertaken.

Such evaluation of costs is very essential for several reasons. First and foremost, its dissemination is a form of public accountability. It is important to compare the costs at different institutions and understand what contributes to efficiency. There is a correlation between resources made available and the quality of education provided. It is important in deciding what portion of the cost should be borne by different constituents. Full cost accountings, including depreciation of capital assets, is seldom undertaken in colleges and universities. Managing just the operating expenses usually is the main concern.

Institutional Autonomy

In a poignant article published in the Indian Express of 29 December 1995, Prof. M.V.Pylee[4] argued the case for autonomous colleges. Kothari Commission recommended autonomy to colleges and the National Policy of Education (1986 & 1992) endorsed it. It is disappointing to learn that hardly any institution in Kerala has become an autonomous college.

The Union Christian College was a preeminent institution in Kerala before and after Indian independence. As an autonomous and rejuvenated institution, it has the potential to become an outstanding college at the national level. With its long history, traditions, physical resources and the vast number of successful and loyal alumni, the college has a better chance of attaining such a status than many other institutions in Kerala. However, this potential will be realised only if a new vision is developed.

The original mission of the college, set by its founders in a different era has been more than fulfilled. In setting new goals, the mission should be restated. Along with a renewed mission statement, issues of governance and the roles of administrators, academic and support staff, students and alumni and other stakeholders should be examined.

The best educational institutions in the world are participatory democracies. All the stakeholders, owners of the institutions, staff, students, employers and funding agencies should all participate in the governance of colleges and universities. Who are the real owners of institutions of higher learning ? I would consider all the stakeholders, including the alumni, as real owners. Statutory responsibilities often rest with government departments and day to day affairs with the "management". It is important to examine whether the board of directors (or governors) reflects a proper balance among all the stakeholders.

The bicameral system of governance, developed in North America, is eminently adaptable to autonomous colleges and universities. In this, the governance of the institution is shared by a Board of

Governors (or Trustees), elected and appointed by all stakeholders and an Academic Council made up of academic staff and students of the college. The role of administrative officers is to provide the link between these two bodies and to put into effect, their decisions. To administer is to serve, not rule.

Some Practical Steps

It is not enough to debate the status of higher education and to decry the poor state of its affairs. Practical steps need to be taken. Recently the University Grants Commission has set up the National Assessment and Accreditation Council (NAAC) to help institutions improve the quality of higher education in India. Their assessment begins with a self-study, followed by assessment by a peer group. Using ten criteria, the council evaluates the performance on a ten-point scale. This allows fair inter comparison of institutional performances. It is a concrete measure taken by the UGC to help institutions to renew themselves. Universities and colleges should take full advantage of NAAC's service

The privatisation of higher education should be closely examined. Most of the colleges in Kerala have been started by religious groups and organizations and they are all public institutions in a sense. Truly private colleges, operated on the model of private companies, fully accountable to the shareholders is not found in Kerala, though there are a few in other parts of India. This is one of the weaknesses of the current system of colleges in Kerala that there are no true shareholders. Institutions such as the Union Christian College ought to look at alternate models of ownership and accountability.

Generating financial resources for renewal of colleges and universities is an urgent task. It is obvious that students should pay a greater share of the cost of education than now. Perhaps a one third split of expenditures among students, the government and members of the community, particularly alumni should be considered as a model. If the alumni are to become significant players, institutions should consider making them part owners of the institutions.

Conclusion

The task of bringing about significant changes in higher education through a process of consensus building is a formidable task. "Think big and anew" advocated the book "Better Change : Best Practices for Transforming Your Organization"[5]. Institutions should call upon the vast know-how and experience resident in their alumni in rejuvenating themselves. Those which succeed will become vital forces in improving higher education in India and become role models for other colleges and universities. ●

Notes:

1. *The University as an Institution Today, Alfonso Borrero Cabal, IDRC/UNESCO Publishing, 1993.*
2. *Report on Job Oriented Courses, Professor M.V. Pylee (Chairman), Department of Technical Education, Kerala, November 1995*
3. *"UGC Funding of Institutions of Higher Education:" Report of Justice Dr. K. Punnayya Committee 1992-93, University Grants Commission, New Delhi, 1993.*
4. *Autonomous Colleges - A Long -felt Need, Professor M.V. Pylee, Indian Express Kochi, December 29, 1995.*
5. *Price Waterhouse, Irving Professional Publishing, New York, 1995.*

Prof.T.R.Anantharaman *

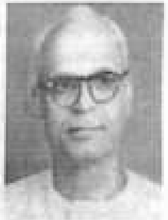

REMINISCENCES ABOUT THE GROWTH OF THE CHEMISTRY DEPARTMENT

I joined the staff of the Union Christian College, Alwaye, on the 2nd of June 1926 when my subject was started. I possessed only a 2nd class B.A. degree in Chemistry. The degree course in the subject was available then in the Madras University only in four colleges --the Presidency College, Madras (24 seats); St. Joseph's College, Trichinopoly (48 seats); American College, Madura (24 seats); Maharaja's College of Science, Trivandrum (24 seats). There was no 1st class at all in Chemistry in the degree examination when I appeared (1925). There were 4 second classes only. My professor the Late Rev. Fr. Haas wrote to me that I was at the top.

Though I had got admission into the Honours Course (3 years) available only in the Presidency College (4 seats) my father regretfully told me that he would not be able to meet the expenses for a 3 year course, and I had to be satisfied with a 2 year degree course. After passing the B.A. I was taken in as demonstrator in St. Thomas College, Trichur - my home town. I learned my job then. My chief was a T.B. patient, and was often unwell. I had to deputies for him very often for the theory classes as well. This was my background when I joined the U.C.College staff.

The Chemistry laboratory had been designed for batches of 24 students and the management had hoped to get only 2 X 24 students in all for Chemistry. From my experience in the St. Thomas College I had not the slightest doubt that there would be much greater pressure for admission into the science group than the management expected and I pressed into a 32- student batch for practical work and a preparedness for an admission of 3 X 32 students into the First Group. The suggestion was accepted and slight changes were made in the laboratory for accommodating 32 students for practical classes. Later on I increased the class strength to 144 with three 48 student batches for practical work.

The next development was the starting of Subsidiary Chemistry for the B.Sc Physics course. The subsidiary course till then was Mathematics. The Principal Late Prof. C.P.Mathew was happy with my suggestion but the Physics department opposed it tooth and nail. Finally the management agreed to start the course if at least 5 students expressed a desire to join it. We had 9 students. The course stayed.

Three years later came my move for the main Chemistry course for the B.Sc.. Principal Mathew offered to make Rs. 30,000/- available if a class for

* *The doyen of Chemistry; the oldest living former (Indian) teacher of U.C.College. Now resides in Pune.*

24 students would be a feasible proposition. The amount included the expenditure for the building too. A similar offer was made to the Botany department too. I accepted the challenge and encouraged Prof. T.C. Joseph, Head of the Botany Department also to do so. I pointed out to Prof. Joseph that the courses will not get started by the management unless we take courage in our hands to start these. I revealed my ideas about Chemistry to Principal Mathew in confidence. He was happy. There were a few rooms in the main building remaining closed permanently for want of light and ventilation. I requested for these rooms for the Chemistry Department for a consideration of Rs. 2/- sq.ft. This was the rate at which the cost of the new Library building constructed under Prof. T.B. Ninan's direct supervision worked out. The liability of the Chemistry Department on this account came to a little more than Rs. 17,000/- I offered to round it off to Rs. 18,000/-. The offer was accepted. I got a month's time to get the rooms ready, lay the pipelines for gas, water and suction, make the work tables, to get the necessary equipment etc. God was with me!

I was not a believer in detention at any level. Even the first batch presented for the University Examination produced the rank holder and some first classes. The Chemistry results were uniformly good. Very often the rank holder was from the U.C. College. We had always the largest number of first classes in the University. Rarely did anyone fail. I retired from the U.C. College on the 31st of May 1962.

May the U.C. College continue to send forth from its portals ambassadors of culture and of everything that is good for the progress of our great Bharathamatha!

* IFB
* DAEWOO
* VIDEOCON
* WHIRL POOL

Washing Machines.

KURUVITHADAM AGENCIES (P) LTD.

LOURDE CENTRE
ALUVA
Phone: 625372

Mrs. K.C. Joseph *

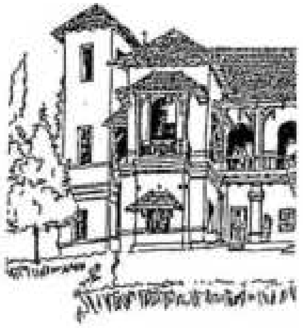

THE YEARS IN ALWAYE

(1942-1960)

The 'Alwaye College', as I knew it in the nineteen-forties and fifties was, in many ways, a unique institution. Parents of youngsters from different parts of the state wished to send them there in their impressionable years because they believed that the Christian character of the institution and its high academic standards would stand them in good stead in later life.

The buildings that dotted the College campus were not architectural marvels. There was no running water supply in the bathrooms and most students went to the nearby Periyar river to bathe. Those in a hurry got used to the idea of drawing water up from the nearby well for morning ablutions.

The Senior Wardens and the resident wardens took their responsibilities for the students seriously. At 7.30 in the evening they greeted the students at the door of their rooms for an informal roll-call after which, the Christian students followed the wardens to the hostel prayer room for evening prayers. The singing of the hymns left much to be desired and KCJ used to say he was glad God was not as particular about the tune as I was! If a student was ill and could not eat the food in the mess, the hostel boy would tell us and we would send over some Podiyari Kanji.

The Assembly Hall, at that time was not fully enclosed and crows would 'caw-caw' while classes were going on. It was a nightmare for a young, inexperienced teacher but a boon to one type of student who hissed 'shoo-shoo' and giggled.

The small unpretentious staff-room was used by the members of the staff to rest in and occasionally to snooze when they had free periods. Among them were some remarkable men. Limitations of space permit me to mention only a few.

* *Formerly on the faculty of English. Wife of (late) Rev. K.C. Joseph.*

Principal A.M.Varki's Shakespeare classes were so outstanding that no student ever 'cut' them. Aruvamudam Aiyyangar's vote of thanks at public meetings often drew more applause than the main speech itself. T.S.Venketaraman, an outstanding teacher of Mathematics has named his house in Madras 'Alwaye House'. Years later, when I was teaching in Ida Scudder School, Vellore, one of my students came up to me and told me he was the great-grandson of Mr. T.S.Venketaraman and that Mrs. Venketaraman, who was visiting them, would like to see me. When KCJ and I went to see her, I was amazed at her keen interest in knowing all about the campus children.

Mr. Kuttipuzha Krishnapillai's outrageous remarks on men and matters often amused us. I can't help recalling his reaction to a wedding invitation a student gave him. 'He is going to do something foolish but why does he want to publicize it?' That is what he wanted to know! My co-tutor in the English department who joined the IAS and later on rose to a high position in the World Bank, was Mr. P.M.Mathew. Meeting him later in Addis Ababa and Geneva, I was happy to see that Mathew has remained the same warm, friendly, unpretentious man he has always been.

Mr. Anantharaman, with his ram-rod straight back emerged from his beloved Chemistry lab once a day to sign the attendance register. Who can forget the dignified presence of Mr.C.P.Mathew who became an M.P in Nehru's days when members of Parliament behaved with some dignity and decorum? Mr. K.Jacob kept us amused with his inexhaustible stock of hilarious jokes. Everyone loved Ittyerah sir with his transparent love of God and man. Mr. T.B. Ninan, the confirmed bachelor spent most of his waking hours in the Physics lab. His brother, T.B.Thomas regularly played Basketball with the students, looking like one of them. He befriended the young fresher and made Tagore hostel a home away from home for them. This was in addition to being an excellent teacher of Physics. And just occasionally, the staff room was blessed by a rare visit from K.C. Chacko, of blessed memory, but for whom there would have been no Union Christian College. Mr. C.P.Andrews made his presence on the campus felt between four and six in the evenings. He knew the shirkers from the regulars and none could escape his eagle eyes.

Sundays in the campus were hardly days of rest. After the denominational services in the morning, hostel students attended Bible classes led by staff members. Mrs. Ittyerah, Mrs. Thomas and I had Bible classes in our homes for women students. Some students who taught in the Sunday school for local children in the afternoon, are now venerable bishops. The Sunday evening English service in the chapel emphasized the ecumenical character of the college.

In those days there was always a C.M.S missionary on the staff. They lived in the bungalow attached to Chacko Hostel. Mr. and Mrs. B.G.Crowley spent several years in Alwaye. Beale and Bell are two names that I can recall.

Sometimes I go down memory lane and remember my colleagues in Alwaye and some of the fine students I have taught there. I have followed the careers of some of them with keen interest. I look back with gratitude to God for the years in Alwaye. I thank him for the privilege of having been a member of a community with high ideals who believed that the fear of God is the beginning of wisdom. ●

Dr. P.M. Mathai*

MY REMINISCENCES ABOUT THE COLLEGE

My association with the Union Christian College began in June 1940 when I was enrolled as an intermediate student. My High School education was of high standard. But my concept of education was limited to the achievement of high ranks in class.

On joining the College my initial impression was that I became a part of a community of hostel students and staff sharing in different aspects of life such as regular participation in games, bathing in Periyar river in groups and competitions of different sorts. Praying together in the hostel and taking part in the regular worship in the college Chapel, especially the Sunday evening worship, when most of the students and staff joined in prayer were exciting experiences. The presence of staff families on the campus and association with caring committed and friendly staff gave an atmosphere of life in a large family.

Seeking knowledge was the primary concern of everyone. There were different varieties of groups among students and staff. These groups held regular discussions on topics like religious life, the Bible, social and economic concerns of Christianity, social service, communism and socialism. I belonged to some of these groups. Thus gradually I realised that the purpose of the college was to generate and spread fresh ideas and to prepare young people for successful life outside. Later on I learnt that there were social activists, Bishops and priests and politicians including top communists among the old students of the college.

Every morning I could see from my hostel the seniormost Professor of the college in his dhothi, shirt, coat and umbrella and spectacles walking in measured steps to the college. His saintly, smiling and carefree face was a source of spiritual inspiration to everyone. I was told that this extraordinary person was Sri. K.C.Chacko, the genius behind every aspect of life in the College and the starting of the College itself. I was in the Chacko Hostel during my third year. Mr. K.C.Chacko was our senior warden. As advised by him, I used to meet him in his room once a week. He gave me books on religion and social issues to read. Every time he gave me a slip of paper with a short prayer written on it in his own hand. It was a stimulating experience.

Certain small incidents linger in my mind as examples of the special qualities of the staff who were the custodians of the College. One year I was selected to represent the College in an elocution competition in English and Malayalam at Thiruvananthapuram. When I returned without any prize I had an anxiety that the principal may question me. The acting principal Mr. C.P.Mathew called me. With a benevolent smile he asked if I enjoyed my trip to

* *Retired Professor of Physics and former Principal of the College.*

Trivandrum and he wished me well, turning my anxiety into joy.

Mr. Mathew was a noble person with a warm and soft heart and a somewhat grave face. He could enjoy discussions on any topic. He used to spend a lot of time in the staff room engaged in conversation with other members of the staff, particularly non-Christians, leading to hilarious laughter quite often. The staff room was a place for meeting of minds resulting in mutual admiration and friendship.

I joined the permanent staff of the college in 1949 and started work both as lecturer and warden. Working in an institution where cardinal values are preserved in a closed community in words and deeds was a taxing responsibility. The students expected dignified and honourable dealings from the staff and the staff as a whole did try to rise to their expectations. As a member of 'College Fellowship' which was setting the tone of its social and academic atmosphere, one had to be cautious in all dealings.

I keep warm memories of Mr. T.B. Ninan who was the Head of my department. He was one of the chief architects of the College. A simple living style and a strong mind were his special attributes. A bachelor for life, his main items of possession were a few sets of khadi dress and a collection of books. A shrewd practical minded person, he used to approach developmental processes of the college on an experimental basis. His religious convictions were performance oriented. Once I sent out a student, son of a respectable staff member, from the laboratory for not coming prepared. Seeing the boy outside, Mr. Ninan came to me with a smile and softly said, "You just allow him to come in giving him a strong warning". On one occasion I asked him why the College is not having at least one car for official use. He replied that even a person like. Mr. K.C. Chacko with his physical disabilities was managing without a car. I have felt that Mr. Ninan had a special liking for me born out of admiration both as a student and a staff member.

These were days when student strikes were very rare and staff strike was unheard of. The College had to face a bitter strike during the principalship of Mr. C.P. Mathew. A few communist-minded students went on a strike against some disciplinary issue. There was support and inspiration from outside also. The strike reached a climax when the students decided to offer Satyagraha in the Principal's quarters. The police were informed of the tense situation. Mr. Mathew who was not reputed for his patience found the tension too much and so he took leave handing over charge to Sri. V.M. Ittyerah. He was a man of strong convictions and could hold on to them steadfastly even in very trying situations with patience and an unruffled mind. He had a warmth of heart which could accommodate his opponents with a genuine smile.

When he returned from class he found about half a dozen students squatting on the steps leading to the verandah of his house shouting slogans. He talked to them with a fatherly attitude. After going inside he brought tea and biscuits to the Satyagrahis which they could not refuse. The same process was repeated the next day also. Mr. Ittyerah's friendship with the students grew stronger and in two or three days time the strike was withdrawn. The 'College Fellowship' which met in prayer quite often during the crisis took it as a guidance from God.

It is indeed satisfying to work in an institution which tries to uphold human values along with able and dedicated men with a noble purpose. But it involves a lot of limitations, restrictions and sacrifices to the individual. These are not appreciated or recognised by the common public. It is one's own pleasure in devoted service that matters.

ഡോ.ടി.എം.മാത്യു *

സ്മരണകളിലെ യൂ.സി. കോളേജ്

യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളജിന്റെ ചരിത്രത്തിലെ ഒരു സുവർണ്ണ കാലഘട്ടമായിരുന്നു 1955 മുതൽ 1970 വരെയുള്ള വർഷങ്ങൾ. വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരത്തിലും കായിക കലാരംഗങ്ങളിലും വളരെയധികം മികവും പ്രശസ്തിയും കോളജിന് കൈവന്ന കാലയളവായിരുന്നു ഇത്. ഈ കാലയളവിൽ കോളജിന്റെ സാരഥ്യം വഹിച്ചിരുന്നത് പ്രൊഫ. റ്റി.ബി.തോമസ്, ഡോ.പി.എം.മത്തായി, പ്രൊഫ. സി.റ്റി.ബെൻജമിൻ എന്നീ പ്രഗൽഭരായ അദ്ധ്യാപകരായിരുന്നു. അച്ചടക്കം, മാതൃകാപരമായ അദ്ധ്യാപകവിദ്യാർത്ഥിബന്ധം, വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും അദ്ധ്യാപകരുടെയും സമൂഹ്യസേവനപ്രവർത്തനങ്ങൾ മുതലായ കാര്യങ്ങളിൽ മാതൃക കാണിച്ച കലാലയമാണ് ആലുവ യൂ.സി.കോളേജ്. ഇവിടത്തെ ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതം അന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്മരിക്കും എന്നതിൽ സംശയമില്ല.

പ്രൊഫ.റ്റി.എസ്. വെങ്കട്ടരാമൻ റിട്ടയർ ചെയ്യുന്നതുവരെ ട്രഷററായും കെ.പി. മാത്യു ഓഡിറ്ററായും സേവനം അനുഷ്ഠിച്ച യൂ.സി.കോളജ് സോഷ്യൽ സർവീസ് ലീഗിന്റെ പ്രവർത്തനം വളരെ പ്രശംസനീയമായിരുന്നു. സാധുക്കളുടെ പുര മേഞ്ഞുകൊടുക്കുക, അർഹിക്കുന്ന കുട്ടികൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസ സഹായം നൽകുക, രോഗികൾക്ക് അത്യാവശ്യമായ മരുന്നുകൾ വാങ്ങിക്കുവാൻ സഹായിക്കുക തുടങ്ങിയ പല ജീവകാരുണ്യ പ്രവൃത്തികളും കോളജ് സോഷ്യൽ സർവീസ് ലീഗിന്റെ പ്രവർത്തനപരിപാടിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. നിർധനരായവരുടെ പുര ഓല മേഞ്ഞു കൊടുക്കുന്ന പരിപാടി ഇപ്രകാരമായിരുന്നു: സോഷ്യൽ സർവീസ് ലീഗിന്റെ പ്രവർത്തകർ കോളജിന് അടുത്തുള്ള കണിയാൻകുന്ന്, വെളിയത്തുനാട് മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിച്ച് വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നു. മുൻഗണനാടിസ്ഥാനത്തിൽ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന വീടുകളിൽ വെള്ളിയാഴ്ച വൈകുന്നേരമോ അവധിദിവസത്തിന്റെ തലേന്നോ പ്രവർത്തകർ പോയി അടുത്തദിവസം രാവിലെ തങ്ങൾ ഓലയും മറ്റുമായി വരുമെന്നും പുരയും പരിസരവും വൃത്തിയായി ഇടണമെന്നും അറിയിക്കും. പുരമേയുന്ന ദിവസം രാവിലെ കൈവണ്ടിയിൽ ഓല കയററി വിദ്യാർത്ഥി പ്രവർത്തകരും സേവനസന്നദ്ധതയുള്ള അദ്ധ്യാപകരും ചേർന്ന് പോയി പുരയുടെ അററകുററപ്പണികൾ നടത്തി, പുരപ്പുറത്ത് രണ്ടോ മൂന്നോ വിദ്യാർത്ഥികൾ കയറി മററുള്ളവർ ഓല എടുത്ത് പുരപ്പുറത്തേക്ക് കൊടുത്ത് പുര മേയുന്നു. ജോലി ഉച്ചയോടുകൂടി തീർത്ത് ഹോസ്റ്റലുകളിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോകും. ഉച്ചകഴിഞ്ഞും ജോലി ഉണ്ടെങ്കിൽ വൈകുന്നേരം കപ്പ പുഴുങ്ങിയതും കാപ്പിയും എല്ലാവർക്കും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇപ്രകാരം അമ്പതോളം ചെറിയ പുരകൾ മേഞ്ഞുകൊടുത്ത വർഷങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. വീടുകളുടെ എണ്ണം സെക്രട്ടറിയുടെ ഉത്സാഹവും അംഗങ്ങളുടെ സേവനമനോഭാവവും ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. ഈ വക പ്രവൃത്തികൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകിയ വിദ്യാർത്ഥികൾ വളരെയാണ്. അതിൽ പ്രമുഖരായ പി.ജെ.മാത്യുവിനെയും രാജൻ ഫിലിപ്പിനെയും നാൽപ്പതുവർഷങ്ങൾ പിന്നിട്ടിട്ടും ഇപ്പോഴും ഓർക്കുന്നു. ആ കാലത്ത് ഇന്നത്തെപ്പോലെ ഭവനദാനപദ്ധതികളോ ലക്ഷംവീടു പദ്ധതികളോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ കോളേജിനു ചുറ്റിലും ചെറിയ കുരകൾ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവ വർഷത്തിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ തവണ ഓല മേയേണ്ടിയിരുന്നു.

സോഷ്യൽ സർവ്വീസ് ലീഗിന്റെ ഈ വക നല്ല പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായ പണം ശേഖരിക്കു

* റിട്ടയേർഡ് പ്രിൻസിപ്പൽ ബോട്ടണി വിഭാഗം മുൻ മേധാവി

ന്നത് അദ്ധ്യയനവർഷത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ടേമിൽ നടത്തിവന്നിരുന്ന വിവിധ കലാപരിപാടികളിൽ കൂടി ആയിരുന്നു. അക്കാലത്തെ വിവിധ കലാപരിപാടികൾ, പ്രത്യേകിച്ച് നാടകങ്ങൾ, വളരെ നല്ല നിലവാരം പുലർത്തിയിരുന്നു. ഡേ സ്കോളേഴ്സിനു വേണ്ടി ഉച്ചയ്ക്കുശേഷം പകലും, ഹോസ്റ്റൽ സ്റ്റുഡന്റ്സിനും കോളേജ് കമ്മ്യൂണിറ്റിക്കും വേണ്ടി രാത്രിയിലും രണ്ടു ഷോ വീതം വർക്കി മെമ്മോറിയൽ ഹാളിൽ നടത്തി വന്നിരുന്നു. ഇതിന്റെ ടിക്കറ്റു വില്പനവഴി പതിനയ്യായിരത്തോളം രൂപ ഓരോ വർഷവും ലഭിച്ചിരുന്നു. വിവിധകലാപരിപാടികളുടെ നോട്ടീസിന്റെ മറുവശത്ത് തലേ വർഷത്തെ ഓഡിറ്റ് ചെയ്ത വരവു ചെലവു കണക്കുകൾ ക്രമമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. എന്തിനൊക്കെ, എത്ര രൂപാ ചെലവാക്കി എന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നതിനായിരുന്നു ഇത്. വിദ്യാർത്ഥികളും രക്ഷിതാക്കളും നൽകുന്ന തുക എപ്രകാരം ചെലവാക്കി എന്ന് ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ ഇത് സഹായകമായിരുന്നു.

വിവിധ കലാപരിപാടികളിൽ നൃത്തം, ഗാനമേള മുതലായവ കൂടാതെ ഒരു പ്രധാന നാടകം കൂടി ഉണ്ടായിരിക്കും. അത് ഏകദേശം പ്രൊഫഷണൽ നാടകങ്ങളുടെ ലെവലിൽ എത്തിയിരുന്നു എന്ന് പ്രേക്ഷകർ അന്ന് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുമായിരുന്നു. എരൂർ വാസുദേവന്റെ 'ഒരാൾകൂടി കള്ളനായി' എന്ന നാടകവും, 'ആദാമിന്റെ സന്തതികൾ' എന്ന നാടകവും വി.എം.എ ഹാളിൽ അരങ്ങേറിയത് അന്ന് നാടകം കണ്ടവരിൽ ഇന്ന് ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർ സ്മരിക്കുന്നുണ്ടാകും. കോളേജിലെ ഫിലോസഫി പ്രൊഫസർ കെ. ജേക്കബ് സാർ എല്ലാ പരിപാടികളും കാണുമായിരുന്നു. ഹാസ്യരംഗങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. പരിപാടിക്കുശേഷം അദ്ദേഹം ചില നടന്മാരെക്കണ്ട് അഭിനന്ദനം അറിയിച്ചതായി അറിയാം. അന്നത്തെ ഒരു പ്രഗൽഭനടൻ ഇപ്പോൾ പ്രശസ്ത ട്രേഡ് യൂണിയൻ നേതാവായ തമ്പാൻ തോമസ് ആയിരുന്നു. മുൻ മന്ത്രി ശ്രീമാൻ പോൾ പി. മാണിയുടെ പുത്രി പരേതയായ എമ്മി പോൾ ഒരു നാടകത്തിൽ വളരെ നല്ല അഭിനയം കാഴ്ചവച്ച കാര്യം ഓർക്കുന്നു.

അടുത്തതായി സ്മരണയിൽ വരുന്നത്, ഓരോ വർഷത്തെയും മൂന്നാമത്തെ ടേമിൽ നടത്തുന്ന ഹോസ്റ്റൽ ഡേകളാണ്. അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഓരോ ഹോസ്റ്റലിലും ഉള്ള വാർഷിക ഉത്സവമേളയായിരുന്നു ഇത്. അന്ന് ഹോളണ്ട്, ചാക്കോ, സ്കിന്നർ, ന്യൂ (പിന്നീട് മാത്യൂ ഹോസ്റ്റൽ എന്ന് പേര് മാറ്റി), ടാഗോർ എന്നീ അഞ്ച് മെൻസ് ഹോസ്റ്റലുകളും ഈസ്റ്റ് വെസ്റ്റ് എന്നീ രണ്ട് വിമൻസ് ഹോസ്റ്റലുകളും നിറയെ അന്തേവാസികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇന്നുള്ളവർക്ക് വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസം തോന്നും. ഈ ഏഴു ഹോസ്റ്റലുകളും മത്സരബുദ്ധിയോടെയാണ് അവരുടെ ഹോസ്റ്റൽ ഡേ മഹോത്സവം കൊണ്ടാടുന്നത്. പരിപാടികളുടെ ഏകദേശ രൂപം ഇപ്രകാരമാണ്: സോഷ്യലിനു പല ദിവസങ്ങൾക്കുമുമ്പുതന്നെ പരിസരം വൃത്തിയാക്കുക, അലങ്കരിക്കുക മുതലായ പരിപാടികൾ ആരംഭിക്കും. സ്വന്തം ഭവനങ്ങളിൽ കാര്യമായ ജോലി ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത കുട്ടികൾ രാവിലെ മുതൽ വൈകുന്നേരം വരെ അദ്ധ്വാനിക്കുന്നത് കണ്ടാൽ അതിശയം തോന്നും. സോഷ്യൽ ദിവസത്തെ പരിപാടി രാവിലെ ഹോസ്റ്റൽ പ്രെയർ റൂമിലെ പ്രാർത്ഥനയോടെ ആരംഭിക്കും. നാലുമണിയോടുകൂടി മീറ്റിങ്ങ് ആരംഭിക്കുകയായി. അതാതുകാലത്തെ പ്രിൻസിപ്പാൾ ആയിരിക്കും മീറ്റിങ്ങിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ. കിട്ടാവുന്നതിൽ ഏറ്റവും നല്ല പ്രസംഗകനെ നേരത്തെതന്നെ ബുക്കു ചെയ്തു കൈക്കലാക്കും. പ്രൊ. കുറ്റിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള സാറിനെയാണ് എല്ലാവർക്കും ആവശ്യം. മിക്കവാറും എല്ലാ ക്ഷണങ്ങളും അദ്ദേഹം സ്വീകരിക്കും. ഓരോ സോഷ്യലിനും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ നല്ല പ്രസംഗങ്ങൾ കുറ്റിപ്പുഴ സാർ നടത്തുകയും ചെയ്യും. കുറ്റിപ്പുഴ സാറു കഴിഞ്ഞാൽ പ്രൊഫ. നാരായണൻ നമ്പ്യാർ സാർ, പ്രൊഫ. മാധവൻകുട്ടിസാർ തുടങ്ങിയ ഏറ്റവും പോപ്പുലറായ അദ്ധ്യാപകരെയായിരിക്കും പ്രസംഗത്തിന് ക്ഷണിക്കുക. പ്രൊഫ. കെ. ജേക്കബ് സാറും ഡോ. വി.കെ. അലക്സാണ്ടർ സാറും നല്ല പ്രസംഗങ്ങൾ ഹോസ്റ്റൽ സോഷ്യൽ മീറ്റിങ്ങുകളിൽ നടത്തുമായിരുന്നു. പ്രൊ. സി.പി. മാത്യു സാറും അന്ത്യം വരെ പ്രസംഗത്തിനുള്ള ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച് ശ്രദ്ധേയമായ പ്രസംഗം ചെയ്യുമായിരുന്നു. മീറ്റിങ്ങിനുശേഷമോ ചിലപ്പോൾ മീറ്റിങ്ങിനു മുമ്പോ വിഭവസമൃദ്ധമായ ചായസൽക്കാരം ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇതും വിവിധ ഹോസ്റ്റലുകൾ മത്സരിച്ചാണ് നടത്തുക. അന്ന് മെസ്സുകളിൽ മിക്കവാറും രാത്രി ഭക്ഷണം വേണ്ടിവരികയില്ലായിരുന്നു. ഡേ സ്കോളേഴ്സ് അസോസിയേഷനും മുടങ്ങാതെ അവരുടെ സോഷ്യൽ വി.എം.എ. ഹാളിന് മുൻവശത്തായി നടത്തുമായിരുന്നു. കോളേജിൽ നിന്ന് റിട്ടയർ ചെയ്യുന്നതുവരെ കുറ്റിപ്പുഴസാറായിരുന്നു ഡേ സ്കോളേഴ്സ് അസോസിയേഷന്റെ പ്രസിഡന്റ്. വലിയ അംഗസംഖ്യയുള്ള അസോസിയേഷന്റെ വാർഷികസോഷ്യൽ അച്ചടക്കത്തോടുകൂടി നടത്തുന്നതിന് കുറ്റിപ്പുഴസാർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ എല്ലാവരെയും രസിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ മൈക്കിനടുത്തേയ്ക്ക് ചെന്ന് വിദ്യാർത്ഥികളെ മുഴുവൻ വഴക്കു പറയും. ഓറഞ്ചുതൊലികൊണ്ടുള്ള ഏറാണ് കുറ്റിപ്പുഴ സാറിന് ഒട്ടും സഹിക്കാൻ കഴിയാത്തത്, ഒടുവിൽ സാറ് ആ ഐറ്റം നിരോധിക്കുക വരെ ചെയ്തതായി ഓർക്കുന്നു. യു. സി. കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക്, അവർ ഹോസ്റ്റലർ ആയാലും ഡേ സ്കോളർ ആയാലും ഒരിക്കലും മറക്കാനാവാത്ത ഒരു ഉത്സവം തന്നെയായിരുന്നു ഈ സോഷ്യലുകൾ എന്നതിൽ സംശയമില്ല.

ഹോസ്റ്റൽ സോഷ്യലിനോടനുബന്ധിച്ചുള്ള ടീപാർട്ടിയുടെയും മീറ്റിങ്ങിന്റെയും ശേഷം വിവിധങ്ങളായ നല്ല കലാപരിപാടികൾ നടത്തിയിരുന്നു. ഹോസ്റ്റലുകൾ തമ്മിൽ മത്സരിച്ച് നടത്തപ്പെട്ട ഈ കലാപരിപാടിയിൽ ഒരു നല്ല നാടകവും പതിവായി അവതരിപ്പിക്കുമായിരുന്നു.

അന്നത്തെ കോളേജ് വാർഷികദിനങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികൾ എന്നും സ്മരിക്കുന്ന മറ്റൊരു ഉത്സവമായിരുന്നു. കോളേജ് അങ്കണവും വി.എം.എ. ഹാളും മെയിൻ ഗെയ്റ്റും കോളേജിലേക്കുള്ള വഴികളും എല്ലാം ഓരോ ഹോസ്റ്റലിനും ഡേസ്കോളേഴ്സിനുമായി ഡെക്കറേറ്റ് ചെയ്യുവാൻ നറുക്കിട്ട് കൊടുക്കുമായിരുന്നു. ചെലവുകൾക്കായി ഒരു ചെറിയ സംഖ്യ അഡ്വാൻസായി കോളേജിൽ നിന്ന് കൊടുക്കും. ആ തുകയും സോഷ്യലിന് ഉപയോഗിച്ച കൊടിതോരണങ്ങളും ഉപയോഗിച്ച് മത്സരാടിസ്ഥാനത്തിൽ ഓരോ യൂണിറ്റും ഡെക്കറേറ്റ് ചെയ്യും. കൊടും വെയിലത്ത് വിദ്യാർത്ഥികളടക്കമുള്ള കുട്ടികളും അവരുടെ വാർഡന്മാരും പണിചെയ്യുന്ന കാഴ്ച ഒന്നു കാണേണ്ടതുതന്നെയായിരുന്നു.

വാർഷിക മീറ്റിങ്ങിന് മുമ്പ് ഇതിൽ ഓരോ യൂണിറ്റിന്റേയും ഡെക്കറേഷൻ അതിനായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജഡ്ജിമാർ വന്ന് കണ്ട് വിലയിരുത്തി ഫസ്റ്റ്, സെക്കന്റ്, തേർഡ് മുതലായ സമ്മാനങ്ങൾ ഏത് യൂണിറ്റിനാണെന്ന് നിർണ്ണയിക്കും. സമ്മാനദാന സമയത്ത് പ്രൈസ് അനൗൺസ് ചെയ്യുമ്പോഴായിരുന്നു ഏറ്റവും വലിയ, നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന കരഘോഷവും ആഹ്ളാദപ്രകടനങ്ങളും - ഒരു കൺസലേഷൻ പ്രൈസ് എങ്കിലും കിട്ടാത്ത ഒരു യൂണിറ്റും ഉണ്ടാവുകയില്ല. വാർഷിക സമ്മേളനത്തോടനുബന്ധിച്ച് ഘനഗംഭീരങ്ങളായ പ്രസംഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. പക്ഷെ, വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചു പറ്റണമെങ്കിൽ പ്രസംഗകർ സുകുമാർ അഴീക്കോടോ കുറ്റിപ്പുഴ സാറോ പ്രൊഫ. എം. പി. മന്മഥൻ സാറോ മറ്റോ ആയിരിക്കണം. സിനിമാരംഗത്തെ സൂപ്പർ സ്റ്റാറുകളെ കൊണ്ടുവരുന്ന പരിപാടി അന്ന് നിലവിലില്ലായിരുന്നു. അറിയപ്പെട്ട തനി രാഷ്ട്രീയക്കാരേയും ഒഴിവാക്കിയിരുന്നു.

ഓരോ വർഷത്തെയും കോളജ് വാർഷികം ആരംഭിക്കുന്നത് കോളജ് ചാപ്പലിലെ പ്രെയർ മീറ്റിങ്ങോടുകൂടിയാണ്. അതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു സഭയിലെ മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരിൽ ഒരാളോ പ്രശസ്തരായ വൈദികരോ ഡിവോഷണൽ അഡ്രസ് നടത്തുമായിരുന്നു.

പ്രൊഫ. സി.പി. ആൻഡ്രൂസ് സാറിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ അത്‌ലറ്റിക്സിലും ഗെയിംസിലും കോളേജ് വളരെ പ്രശസ്തി നേടിയ കാലയളവായിരുന്നു 1955 മുതൽ '70 വരെയുള്ള വർഷങ്ങൾ. ഗെയിംസിൽ ബാസ്ക്കറ്റ് ബോളായിരുന്നു ഏറ്റവും ശ്രദ്ധ ആർജ്ജിച്ചിരുന്നത്. പല കേരള താരങ്ങളും നാഷണൽ താരങ്ങളും ഇവിടെ അഭ്യസിച്ച് പോയവരായിരുന്നു. ടി. പി. എം. തോമസ്, ടി. ഫെൻ തുടങ്ങിയവർ ഈ കൂട്ടത്തിൽ പെടുന്നു. പിന്നീട് സി.പി. ആൻഡ്രൂസ് ബാസ്ക്കറ്റ് ബോൾ സ്റ്റേഡിയമുണ്ടായി. മനോരമ ബാസ്ക്കറ്റ്ബോൾ ട്രോഫി മത്സരങ്ങൾ ഒരുകാലത്ത് എല്ലാവരുടെയും ശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ചിരുന്നു. ഹോക്കിയിലും ഫുട്ബോളിലും കോളേജ് അക്കാലത്ത് നല്ല പ്രകടനം കാഴ്ചവച്ചിരുന്നു എന്നതും സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ●

A complete
ayurvedic
bath

Medimix

The soap
that cares

പ്രൊഫ. സി. ജി. വർഗ്ഗീസ് •

കളിസ്ഥലങ്ങളിലെ മായാത്ത ഓർമ്മകൾ

ഞാൻ യു. സി. കോളേജിലെ പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥിയാണ്. അതുപോലെ 26 വർഷക്കാലം ഫിസിക്കൽ എഡ്യൂക്കേഷൻ വകുപ്പിൽ അദ്ധ്യാപകനായി ജോലിചെയ്യാനുള്ള ഭാഗ്യവും എനിക്കു ലഭിച്ചു. എന്തെല്ലാം നേട്ടങ്ങളാണ് എനിക്ക് യു. സി. കോളേജിൽ നിന്ന് ലഭിച്ചത്! പല കളികളുടെയും skills പഠിച്ചു. കോളേജ് ഗ്രൗണ്ടിൽ ധാരാളം സമയം ചെലവഴിച്ചു. ഞാൻ എന്തെങ്കിലും ഇപ്പോൾ ആയിട്ടുണ്ടോ അതെല്ലാം എനിക്ക് ലഭിച്ചത് യു. സി. കോളേജിലെ ക്ലാസുമുറികളിൽ നിന്നും ഹോസ്റ്റലിൽ നിന്നും കളിസ്ഥലത്തുനിന്നുമാണ് എന്ന് അഭിമാനപൂർവ്വം ഞാൻ ഓർക്കുന്നു.

1959 ലാണ് ഞാൻ യു. സി. കോളേജിന്റെ പടികൾ കയറിയത്. അന്ന് പ്രിൻസിപ്പൽ ടി.ബി. തോമസ് സാറായിരുന്നു. എനിക്ക് അഡ്മിഷൻ വേണ്ടത് ബോട്ടണിയിലായിരുന്നു. ജൂൺമാസം അവസാനത്തോടെ ഞാൻ കോളേജിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായി. എനിക്കനുവദിച്ചത് ചാക്കോ ഹോസ്റ്റലായിരുന്നു. ടി.ബി.തോമസ് സാർ പറഞ്ഞു "ഹോസ്റ്റൽ ബോയിയെ കാണു" എന്നിട്ടു കൂട്ടിച്ചേർത്തു "ബോയ്" അല്ല പ്രായമുള്ളയാളാണ്". അങ്ങനെ 42-ാം മുറിയിൽ അന്തേവാസിയായി, സഹമുറിയൻ 'ടിപ്പു'. എം. വി. കുരുൻ സാർ, കെ. പി. മാത്യുസാർ എന്നീ വാർഡൻമാർ, വി. കെ. അലക്സാണ്ടർ സാർ നോൺ റസിഡന്റ് വാർഡൻ. മൂന്നു വർഷക്കാലം ചാക്കോ ഹോസ്റ്റലിൽ താമസം. ഹോസ്റ്റലിലുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാവർക്കും കളിപ്പേരുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. കാള, കഴുത, മരപ്പട്ടി, കുറുക്കൻ എന്നിങ്ങനെ. എനിക്കും കിട്ടി ഒരു പേര്, 'കരടി'

മൂന്നുവർഷത്തെ ചാക്കോ ജീവിതത്തിൽ മറക്കാനാവാത്ത വ്യക്തികൾ ഉണ്ട്. പൈലി അച്ചൻ (പിന്നീട് ചെങ്ങന്നൂർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പൽ), യശവന്ത്റാവു (പിന്നീട് ഐ. എ. എസുകാരനായി), ജോർജ്ജ് ജോസഫ് (പിന്നീട് I.S.R.O.യിലെ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ) ഇവരൊക്കെ വാർഡൻമാരായിരുന്നു. എന്റെ ആത്മീയജീവിതത്തിന് പ്രചോദനം നല്കിയത് പൈലിയച്ചനായിരുന്നു. അച്ചന്റെ പ്ലാവിലെ ചക്കയുടെ രുചി ആദ്യം അറിയുന്നത് ചാക്കോനിവാസികളായിരിക്കും. കളിയിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിച്ചതുകൊണ്ട് പഠനത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ക്ലാസിൽ അദ്ധ്യാപകർ ക്ലാസ്സ് എടുക്കുമ്പോൾ എന്റെ മനസ്സ് കളിക്കളത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുകയായിരിക്കും. പഠനം കഴിഞ്ഞ് ഒരു മൂന്നാം ക്ലാസ്സ് ബിരുദധാരിയായി പുറത്തുപോകേണ്ടിവന്നപ്പോഴും ഞാൻ ഒട്ടും നിരാശനായില്ല. അത്രയധികം നേട്ടങ്ങൾ എനിക്ക് കോളേജിൽ നിന്നും പരിസരങ്ങളിൽ നിന്നും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഹോസ്റ്റൽ പ്രാർത്ഥനകൾ, കോളേജു ചാപ്പലിലെ ആരാധന, ബൈബിൾ സർക്കിൾ, ധ്യാനയോഗങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം എന്റെ ആത്മീയ ജീവിതത്തെ കുറച്ചൊന്നുമല്ല സഹായിച്ചത്. ബഞ്ചമിൻ സാറിന്റെ വേദപഠന ക്ലാസുകൾ മനുജീവം തന്നെയായിരുന്നു.

ചാക്കോഹോസ്റ്റൽ സീനിയർ ഹോസ്റ്റൽ ആയിരുന്നതു കൊണ്ട് എല്ലാ കളികൾക്കും നല്ല ടീമുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആൻഡ്രൂസ് സാറിന്റെ നിർബ്ബന്ധിത കായിക പരിശീലനം ടീം നിർമ്മാണത്തെ സഹായിച്ചു. ഒന്നാം വർഷ വിദ്യാർത്ഥിയായ ഞാൻ സാറിന്റെ മുന്നിൽ ചെന്നു. "Which game do you like?" സാറിന്റെ ചോദ്യം "Foot ball" എന്റെ മറുപടി 'No you play Hockey' എന്ന് സാറിന്റെ നിർദ്ദേശം. അന്നുതൊട്ട് ഞാൻ ഹോക്കി കളിക്കാരനായി. ആൻഡ്രൂസ് സാർ കളിക്കളത്തിൽ കർശനക്കാരനായി

• ഫിസിക്കൽ എഡ്യൂക്കേഷൻ വകുപ്പ് മുൻ മേധാവി

രുന്നു. യൂണിഫോം ഇല്ലാതെ കളിക്കളത്തിൽ ഇറങ്ങുക, ഗ്രൗണ്ടിലെ പുല്ല് കടന്ന് കുറുകെ നടക്കുക, ഇതൊക്കെ ആൻഡ്രൂസ് സാറിനു സഹിക്കില്ല. ഫൈൻ നിശ്ചയം.

മൂന്ന് വർഷം കൊണ്ട് മിക്കവാറും കളികൾ വശമാക്കി. ഫുട്ബോളിൽ യൂണിവേഴ്സിറ്റി നിലവാരം വരെ എത്തി. എൻ.വി.ചെറിയാച്ചൻ പലപ്പോഴും കളിയെ പറ്റിയുള്ള പല പാഠങ്ങളും പഠിപ്പിച്ചു തന്നു. 1960–61ൽ ഫുട്ബോൾ ക്യാപ്റ്റനായി. ആൻഡ്രൂസ് സാറിനോടൊത്ത് വെല്ലൂർ, മദ്രാസ്, ബാംഗ്ളൂർ, മൈസൂർ, ഊട്ടി എന്നിവിടങ്ങളിൽ കളിക്കാനായി സഞ്ചരിച്ചു. സാറിന്റെ കൂടെ യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ ഉള്ള അനുഭവങ്ങൾ രസകരമാണ്. യാത്രയ്ക്കിടയിൽ കാപ്പികുടിക്കാനായി നല്ല ഹോട്ടലിൽ കയറും. 'നിങ്ങൾക്കെന്തുവേണം?' ആൻഡ്രൂസ് സാർ ചോദിക്കും. വലിയ കാര്യങ്ങളൊക്കെ ഞങ്ങൾ പറയും. സാർ സപ്ലൈയറുടെ കാതിൽ എന്തോ മന്ത്രിക്കും. ഞങ്ങൾക്ക് സ്ഥിരം കിട്ടാറുള്ള പരിപ്പുവടയോ പഴമോ കിട്ടുകയും ചെയ്യും. ഇന്റർ കോളേജിയേറ്റുള്ള കളി കഴിഞ്ഞ് ഹോസ്റ്റലിലേയ്ക്കു മടങ്ങി വരുമ്പോൾ, നിലാവുള്ള രാത്രികളിൽ അല്പസമയം ഫുട്ബോൾ കളിക്കുന്നതിന് വിനിയോഗിച്ചിരുന്നു.

1964–ൽ മദ്രാസ് വൈ.എം.സി.എ. ഫിസിക്കൽ എഡ്യൂക്കേഷൻ കോളേജിൽ ചേരാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ആൻഡ്രൂസ് സാറിനും വളരെ ഇഷ്ടമായി. പാസ്സായതിനുശേഷം 1967–ൽ ആൻഡ്രൂസ് സാറിന്റെ പിൻഗാമിയായി പഠിച്ച കോളേജിൽ തന്നെ അദ്ധ്യാപകനായി വരാനുള്ള ഭാഗ്യവും എനിക്കുണ്ടായി.

അദ്ധ്യാപകനായിരിക്കുമ്പോൾ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ ആഴം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. മഹാ 'ശല്യക്കാർ' എന്നു മുദ്രയടിച്ചവർ പോലും കോളേജിൽ നിന്നും പുറത്തിറങ്ങിയാൽ കോളേജിനോടും അദ്ധ്യാപകരോടും സ്നേഹം പുലർത്തുന്നവരാണ്. ഞാൻ നടന്നുപോകുമ്പോൾ കാറ് നിർത്തി ലോഹ്യം ചോദിക്കുന്ന എന്റെ വിദ്യാർത്ഥികൾ എന്നിൽ സന്തോഷം ഉളവാക്കുന്നു. ഞാൻ ശിക്ഷിച്ച വിദ്യാർത്ഥികൾ പോലും പിൽക്കാലത്ത് എന്നോട് സ്നേഹം കാട്ടുന്നു.

ഞാൻ ഓർമ്മിക്കുന്ന ഒരു സംഭവം ഉണ്ട്. പ്രീഡിഗ്രിയ്ക്കു പഠിച്ച ശേഷം പുറത്തു പോയ ഒരു കുട്ടിയെ കണ്ടുമുട്ടി ആ കുട്ടിയോട് ലോഹ്യം പറഞ്ഞപ്പോൾ 'സാറിനോട് എനിക്ക് ഒരു പഴയ കടം ഉണ്ട്' എന്നു പറഞ്ഞു. 'സാറിൽ നിന്നും ഞാൻ അഞ്ചു രൂപാ കടം വാങ്ങിയിരുന്നു. അതു മടക്കി തരാൻ സാധിച്ചില്ല' എനിക്ക് ഞാൻ കൊടുത്ത കാര്യം ഓർമ്മിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ട് സ്പോർട്സ് വെൽഫെയർ ഫണ്ടിലേക്ക് സംഭാവന ചെയ്യാൻ ഞാൻ പറഞ്ഞു. സന്തോഷത്തോടെ അയാൾ അതു ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

ഒരു ഫെലോഷിപ്പ് അംഗം എന്ന നിലയിൽ എനിയ്ക്ക് അഭിമാനം ഉണ്ട്. പല പ്രിൻസിപ്പൽമാരുമായി സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് എനിക്ക് സാധിച്ചു. ചിലരുമായി അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉണ്ടായെങ്കിലും വ്യക്തിബന്ധത്തിന് ഒരു ഉലച്ചിലും ഉണ്ടായില്ല. അകാലത്തിൽ മരണത്തെ പുൽകിയ ഡോ. കെ. കുരുവിള, പ്രൊഫ. അബ്ദുൽ കരീം എന്നിവരെ ഓർക്കാതിരിക്കാൻ വയ്യ. കളികളിൽ അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന ഉൽസാഹവും കളിക്കളങ്ങളിൽ അവർ നൽകിയിരുന്ന സഹായവും ഞാൻ എന്നും ഓർമ്മിക്കും.

മനോരമട്രോഫി ടൂർണമെന്റിന്റെ നടത്തിപ്പ് രസം തന്നെയായിരുന്നു. ഒരുത്സവം പോലെയായിരുന്നു ആ മത്സര ദിനങ്ങൾ. സ്പോർട്സിനു വേണ്ടി എനിക്കു ചെയ്യാൻ സാധിച്ച ചില കാര്യങ്ങളെ ഞാൻ വിനയപൂർവ്വം ഓർമ്മിക്കുന്നു. ബെസ്റ്റ് അത്‌ലറ്റിന്റെ പേരു കുറിക്കുന്ന ലൈബ്രറിയിലെ ബോർഡ്, സി.പി. ആൻഡ്രൂസ് സ്റ്റേഡിയത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണം, കായികവിഭാഗത്തിന്റെ സ്ഥിരം ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് മുറി, ഫുട്ബോൾ ഹോക്കി ഫീൽഡുകളുടെ വിപുലീകരണം, വനിതാ ഹോക്കി ഹോസ്റ്റലിന്റെ സ്ഥാപനം, മൾട്ടി ജിം ഇവയ്ക്കൊക്കെ നേതൃത്വം വഹിക്കാൻ സാധിച്ചത് വലിയ ഭാഗ്യമായി ഞാൻ കരുതുന്നു.

എന്റെ പ്രവർത്തനകാലത്തെപ്പറ്റി ഓർമ്മിക്കുമ്പോൾ മറക്കാനാവാത്ത ചില വ്യക്തികളുണ്ട്; കളികളിൽ അതീവ താല്പര്യം പുലർത്തിയിരുന്ന ബേബി സാർ, കുര്യൻ സാർ, വാർഷിക സ്പോർട്ടിസിൽ സ്ഥിരം വിധികർത്താവായിരുന്ന കെ.പി. മാത്യു സാർ, തന്റെ ഗംഭീര സ്വരം കൊണ്ട് എല്ലാ അനൗൺസ്മെന്റുകളും അവിസ്മരണീയമാക്കിയ മാധവൻ കുട്ടിസാർ എന്നിങ്ങനെ.

എന്നെ ഞാനാക്കിയത് യു. സി. കോളേജാണ്. പ്രത്യേകിച്ച് അതിലെ കളിസ്ഥലങ്ങളാണ്. പിന്നെ അവിടത്തെ അന്തരീക്ഷവും. പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലി ആഘോഷിക്കുന്ന എന്റെ ആത്മമാതാവിന്റെ മുമ്പിൽ എന്റെ പ്രണാമം. ●

പ്രൊഫ. പി.വി. നാരായണൻ നമ്പൂതിരി *

“ഉത്തമപുത്രാ: ഭൂയോഭവന്തു!”

1970 ആഗസ്റ്റ് 5–ാം തിയതിയാണ് ഞാൻ യു.സി. കോളേജിൽ അദ്ധ്യാപനം ആരംഭിച്ചത്. 97 സെപ്തംബർ 30–ാം തീയതി അത് അവസാനിപ്പിച്ചു. 27 കൊല്ലത്തെ നീണ്ട കാലഘട്ടം! ഒട്ടേറെ ഓർമ്മകൾ !

ഞാൻ ആദ്യമായി പങ്കെടുത്ത സ്റ്റാഫ് അസോസിയേഷന്റെ യോഗത്തിലെ മുഖ്യ ചർച്ചാവിഷയം ഇതായിരുന്നു: 'കോളേജ് കാമ്പസ്സിൽ വച്ച് വിദ്യാർത്ഥികൾ മുണ്ടു മടക്കിക്കുത്തുന്നു. ഇത് എങ്ങനെ തടയാം?' ചിരകാല സങ്കല്പിതമായ മൂല്യങ്ങൾ തകർന്നുപോകുന്നതിൽ ഉത്കണ്ഠ പൂണ്ടവരാണ് ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുത്തു സംസാരിച്ചത്. എല്ലാവരും പ്രായം ചെന്നവർ. നിഗമനത്തിൽ എത്താതെ ചർച്ച അവസാനിച്ചു. അക്കാലത്ത് അദ്ധ്യാപകർ കോളേജ് കാമ്പസ്സിൽ വച്ച് സിഗററ്റ് വലിക്കാറില്ലായിരുന്നു. ഇന്ന് ഇതൊന്നും ചിന്താവിഷയമേ അല്ല.

1970 മുതൽ 75 വരെ കോളേജ് അന്തരീക്ഷം ശബ്ദായമാനമായിരുന്നു. മാനേജ്മെന്റിന് എതിരെ ശബ്ദിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകർ, അദ്ധ്യാപകരെ അനുസരിക്കാത്ത വിദ്യാർത്ഥികൾ – ഇതായിരുന്നു ആ കാലത്തെ സ്ഥിതി. 75 ൽ 'അടിയന്തിരാവസ്ഥ' പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടതോടെ എല്ലാ ശബ്ദവും നിലച്ചു. Parity ക്കു വേണ്ടിയും direct payment നു വേണ്ടിയും അദ്ധ്യാപകർ സമരം ചെയ്തു. അക്കാലത്തെ എല്ലാ സമരങ്ങളിലും ഞാൻ പങ്കെടുത്തു. അത് ഓർക്കുമ്പോൾ ഇന്ന് എനിക്കു കൗതുകം തോന്നുന്നു.

കഴിഞ്ഞ 27 കൊല്ലത്തിനിടയിൽ 7 പേർ പ്രിൻസിപ്പൽ കസേരയിൽ ഇരുന്നിട്ടുണ്ട്. പല വ്യക്തികൾ മാനേജരുടെ ജോലി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഏതൊന്നു ലക്ഷ്യമാക്കിയാണോ 75 കൊല്ലം മുമ്പ് ഈ കോളേജ് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത് ആ ആദർശം അഥവാ ആദർശങ്ങൾ ഇന്നു നിറവേറുന്നുണ്ടോ? കോളേജ് കുടുംബാംഗങ്ങൾ എല്ലാവരും ഒരുമിച്ചിരുന്ന് സ്വയം ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ് ഈ വിഷയം. 70 -കളെ അപേക്ഷിച്ച് വളരെയേറെ ശാന്തമാണ് ഇന്ന് കോളേജ് അന്തരീക്ഷം. അദ്ധ്യാപകരെ ആദരിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ; പ്രശാന്തമായ ക്ലാസുകൾ.

പ്രഗത്ഭരായ എത്രയോ അദ്ധ്യാപകരെ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ സ്മരിക്കേണ്ടതായുണ്ട്. പല വിഷയങ്ങളിൽ പ്രാഗല്ഭ്യം തെളിയിച്ച പല വിദ്യാർത്ഥികളും ഓർമ്മയിലേയ്ക്കു കടന്നുവരുന്നു.

കഴിഞ്ഞ 27 കൊല്ലത്തോളം എന്നോട് സൗഹൃദത്തോടെ മാത്രം പെരുമാറിപ്പോന്ന ഈ കോളേജിലെ എല്ലാ സ്റ്റാഫ് അംഗങ്ങളോടും ഈ അവസരത്തിൽ ഞാൻ യാത്ര ചോദിക്കുന്നു. 75 വയസ്സ് തികഞ്ഞ കോളേജിന് ഇനിയും ഉത്തമ സന്താനങ്ങൾ പിറക്കട്ടെ – ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ●

* പ്രൊഫ.പി.വി. നാരായണൻ നമ്പൂതിരി മലയാളവിഭാഗത്തിൽനിന്ന് 1997–ൽവിരമിച്ചു

With best compliments of

DARRAGH SMAIL & CO. (INDIA) PVT. LTD.

POST BOX No. 522, WILLINGDON ISLAND, COCHIN 682 003

AGENTS FOR NEDLLOYD LINES, ROTTERDAM
ALSO LICENSED CUSTOM HOUSE AGENTS

TELEPHONE NOS: 667461, 667462, 667696
666329.

TELEX : 8856227 DARA IN
FACSIMILE : 00-91-484-668263
GRAMS : "NEDDARRAGH"

ISO 9001 CERTIFIED COMPANY

TELK

YOUR PARTNER IN POWER

- Transforming the Powerscape of the Nation for over three decades, in technical & equity collaboration with M/s. HITACHI LTD., Tokyo, Japan.
- Unmatched expertise and excellent track record in Power Transformers and Substation Equipments in the range of 66 KV TO 400 KV.
- Undertakes Turnkey Contract for EHV substations ensuring total service to Customer.
- Leading Exporter of Power Transformers and Switchgears to many Overseas markets in Africa, Asia, the Middle East and South Asian Countries.

OUR PRIORITIES:

- **Prompt Delivery**
- **Excellent Service to Customer**
- **Highest Quality Standards**
- **Competitive pricing.**

IRQS RvC
ISO 9001 EN ISO 9001
APPROVED BY IRQS

TRANSFORMERS AND ELECTRICALS KERALA LTD.

(A Government of Kerala Undertaking)
(In collaboration with M/s. HITACHI LTD., Tokyo, Japan)

Angamaly South P.O., Ernakulam District, Kerala, India.
Grams: "TELK ANGAMALLY"
Phone: 452363, 452251, 452252, 452253.
Telex: 0885 6278 TELK IN Fax : 0484- 452873
Regional Offices at New Delhi, Bombay, Calcutta & Madras.

ചെമ്മനം ചാക്കോ

ശിക്ഷ

1

ഗൃഹപാഠങ്ങൾ ചെയ്യുമെൻ മകൻ നിജോത്സാഹ-
ശീലനായെടുത്തെത്തിയമ്മയോടു ചോദിക്കുന്നു:-
"പറയു സ്വരാക്ഷരത്തിൽ തുടങ്ങുന്നോ രെഴു -
പദങ്ങളപ്പാ, നാളെ യെഴുതിക്കൊടുക്കാഞ്ഞാൽ
ബെഞ്ചിന്റെ മേളിൽ കേറ്റി നിർത്തിടും സാറല്ലെങ്കിൽ
സമ്മിയും തൃക്കിപ്പോരാമെനിക്കു ചെല്ലുമ്പോഴേ!"

2

കേരള രാഷ്ട്രീയത്തിൻ പാവയായ് വിദ്യാഭ്യാ-
സജീവിതം ഹോമിച്ചോരു ഞാൻ കുറ്റബോധത്തോടും,
ചൊല്ലിനേ, നിറവുകേടിന്റെ കൂരിരുൾ തപ്പി-
ത്തെല്ലുമെൻ ഹൃദയത്തിലുയർന്ന നാണത്തോടും:-
"ഏതു ചോദിച്ചു മോനേ, സ്വരത്തിൽ തുടങ്ങുന്നോ -
രേഴു വാക്കുകളോ? ചൊൽകെന്താണീ സ്വരാക്ഷരം?"

3

"അറിയില്ലയ്യയ്യോ; സ്വരങ്ങൾ അ, ആ, ഇ,ഈ....;
തിരുത്തണമൊന്നച്ഛൻ; വ്യഞ്ജനം ക,ഖ,ഗ,ഘ....
ബോധമൊന്നു മുറ്റത്തേ, കൊണ്ടിടു ചൊല്ലും വരേ -
യ്ക്കച്ഛനു വാ, അച്ഛൻ കേറി നിൽക്കട്ടെ ബെഞ്ചിൻ മേളിൽ!"

ഒരു വിടവാങ്ങൽ സന്ദേശം*

യൂ.സി.കോളേജ്

23-6-76

സ്നേഹമുള്ള അദ്ധ്യാപകരേ, അനദ്ധ്യാപകരേ,
വിദ്യാർത്ഥികളേ, വിദ്യാർത്ഥിനികളേ,

1927ൽ ഈ കോളേജിലെ ഒരു ജീവനക്കാരനായി തീർന്ന ഞാൻ 1976 ജൂൺ 30-നു യാത്രയാവുകയാണ്. ഏല്പിക്കപ്പെട്ട ജോലികൾ [illegible] ആത്മാർത്ഥതയോടെ നിർവ്വഹിക്കാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് കൃതാർത്ഥതയും അഭിമാനവുമുണ്ട്. ഇവിടെ വന്നു പോയവരും ഇപ്പോഴുള്ളവരും ആയ വിദ്യാർത്ഥികളും, അദ്ധ്യാപകരും, അനദ്ധ്യാപകരും എന്നോട് എന്നും അവരുടെ സ്നേഹ വാത്സല്യങ്ങൾ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരോടെല്ലാം എനിക്ക് അതിയായ നന്ദിയുണ്ട്. എന്നോടു കാണിച്ച, മറ്റുള്ളവർ കാണിക്കുന്ന വികാരങ്ങൾക്ക് ആത്മാർത്ഥമായ പ്രവർത്തനമാണ് പ്രതിഫലം നല്കാൻ എന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്നത്; ഉള്ളത്. അതിൽ നിങ്ങളെല്ലാം തൃപ്തരാണെന്നു സമാധാനിക്കട്ടെ.

അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഒരു വാക്കു കൂടി. മഹത്തായ ആദർശ ലക്ഷ്യങ്ങളോടെയാണ് ഈ കലാലയം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്. സമത്വ സുന്ദരമായ ഒരന്തരീക്ഷം ഇവിടെ വിഭാവനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. തന്റേതായ ജോലികളിൽ നിരന്തര താല്പര്യം – അതായിരുന്നു ഇവിടത്തെ അദ്ധ്യാപകനും വിദ്യാർത്ഥിക്കും, അനദ്ധ്യാപകനും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട യോഗ്യത. മാറിവന്ന സാഹചര്യങ്ങൾ ആ ആദർശ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്ക് മങ്ങലും പോറലുമേല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും മറ്റു പല സ്ഥാപനങ്ങളെക്കാളും മെച്ചപ്പെട്ട നിലയിലാണ് നാമിന്നും. അതു കൂടുതൽ നന്നാക്കി, ആദ്യ കാലത്തെ ഭാവനയിലുള്ള അന്തരീക്ഷം ഉളവാക്കി, നിലനിർത്താൻ എല്ലാവരും ആത്മാർത്ഥമായി പ്രവർത്തിക്കണമെന്ന് ഞാൻ ഈയവസരത്തിൽ അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

എല്ലാവർക്കും നന്ദി.
സ്നേഹാദരങ്ങളോടെ,
എ. അബ്രു.

* അമ്പതാണ്ടുകാലത്തോളം യൂ.സി. കോളേജിന്റെ ഭാഗമായിരുന്ന ശ്രീ. അബ്രു ഔദ്യോഗിക ജീവിതത്തിൽ നിന്നു വിരമിച്ച അവസരത്തിൽ അച്ചടിച്ചു വിതരണം ചെയ്ത കുറിപ്പ്.

എൻ. പീറ്റർ ജോൺ. B.A, B.Ed *

കൂടെയുണ്ടീശൻ നിത്യം

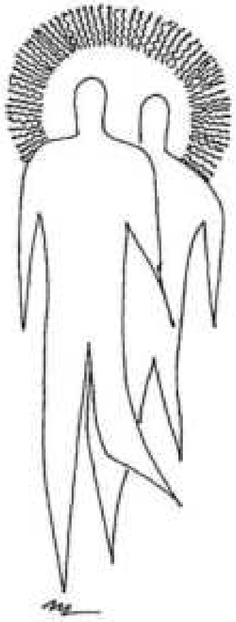

ജീവിതം പൂമെത്തയല്ലിന്നി മനുജന്മാർ
ജീവിതത്തിനായിത്ര വെമ്പലോടുഴലുന്നു ?
നിസ്സഹായനാം മർത്ത്യനീശനെക്കൂടാതല്ലോ
നിത്യവും ശ്രമിക്കുന്നു സൗഭാഗ്യസംലബ്ധിക്കായ്
നിത്യനാം ദൈവത്തിന്റെ പാണികൾ മാത്രം
പോരും
നിത്യമാം സൗഭാഗ്യത്തെ നല്കുവാനനാരതം.
ജീവിതം പലപ്പോഴും തിട്ടിലും ഭയങ്കരം
ജീവികളനീതികൾ ഭീതരായിടും പക്ഷേ
ഭൂതകാലത്തെക്കൊന്നു നോക്കുക തോഴാ
പാർത്താൽ
ഭൂവിലാരാനതത്താൻ കേണിടാതുള്ളു തെല്ലും ?
ജീവിതമാനം തെല്ലു മൂടിടാം കാർമേഘത്താൽ
ജീവികൾ വിഷണ്ണരായ് തീർന്നിടാം പലപ്പോഴും
ലോകത്തിൻ ഗതിയാണിതൊക്കെയും നിനയ്ക്കു
മ്പോൾ
ലേശവും വേണ്ടാ ഭീതി, പോകുക മുന്നോട്ടു നീ
നിന്നുടെ ചിന്തേ നിത്യശാന്തി നല്കിടാനല്ലേ
നില്ക്കുന്നു സവിധത്തിലാർദ്ര ചിത്തനാം ദൈവം
പാഴലാഴി പ്രതാപപൂരം പൂണ്ട ജീവിതമാകാം
പാരമാനന്ദം പണ്ടേപോൽ നിനക്കിറ്റിടും
പുഞ്ചിരി പ്രമോദിതാനനകൾ വിരാജിക്കും
പുത്തനാമുത്സാഹം നിന്നന്തരംഗത്തെ പുൽകും
അന്നു നിരുത്സാഹതാലിളകി മറിഞ്ഞിടു
മിന്നോരം വെറുക്കുന്നോരന്നു നിന്നിഷ്ടരാകാം
പോകുക മനുജാ നീ മോദമായ് മുന്നോട്ടേയ്ക്ക്
പേടി വേണ്ടൊരിക്കലും, കൂടെയുണ്ടീശൻ നിത്യം.

(Composed on the basis of 1 Peter 5:7
dedicated to the sweet memory of late Prof.V.M.Ittyerah)

* പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥി, റോയ് വില്ല, പുതിയകാവ്, മാവേലിക്കര

സന്തോഷ് കാവിശ്ശേരി *

നിമിഷ ദുഃഖം

അഞ്ചു പതിറ്റാണ്ടു പിന്നിട്ട സ്വാതന്ത്ര്യ-
ജീവിത യാത്ര വഴിതെറ്റി നിൽക്കവേ....
വിസ്മയച്ചെപ്പുമായ് ഓർമ്മതൻമാറിടം
തേടുമൊരു കുട്ടിയായി ഞാൻ മാറവേ
ഓടി മറയുന്ന വേനലിന്നറ്റത്തു
കാണുന്ന കാർമേഘമാണെന്നിക്കാശ്വാസം.
പൂവിളി കേൾക്കാൻ കൊതിക്കുന്ന ഞാനിന്ന്
പുൽപ്പുറമ്പിലെ പുതന ഗർജ്ജനം -
കേട്ടുണർന്നോടുന്നൊരുണ്ണിതൻ വിഭ്രമം.

തേടുന്ന മാൻമിഴിപോലെയെൻ മാനസം
തമസാനദീതീര വൃക്ഷത്തിലെത്തവേ
വിരഹദുഃഖത്തിൻ വിളികേട്ടുണർന്നു ഞാൻ.
ഇന്നും നിഷാദശരമേറ്റു വീഴുന്നോ -
രെത്രയെന്നോർത്തു നിശബ്ദം കരഞ്ഞു ഞാൻ.
അന്ത്യമില്ലാത്തൊരീ രാക്ഷസ വർഗ്ഗമിരിക്കുന്ന -
കാലമിതെന്തിനീ 'സ്വാതന്ത്ര്യം'
അറിയാത്തൊരറിവിന്റെ അർത്ഥവും തേടി ഞാൻ
അനുഗമിക്കുന്നിതാ നഗ്നശിരസ്കനായ്.

* പൂർവ്വ മലയാള ബിരുദ വിദ്യാർത്ഥി.

With best compliments from

MIL CONTROL LTD.
P.B.No.4, Hospital Junction, Alwaye

With best compliments from

SOLVENTS & CHEMICALS
COCHIN - COIMBATORE

പ്രൊഫ. മാത്യു സി. ഏബ്രഹാം

ഓർമ്മയുടെ കാവൽക്കാർ

പതിവിലും നേരത്തെ ഉണർന്നെങ്കിലും കിടക്കയിൽ നിന്നെണീറ്റില്ല. ഏറെനാൾ കൂടിയാണ് നാട്ടിൻപുറത്തെ ഈ പഴയ വലിയ തറവാട്ടു വീട്ടിൽ ഒരു രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നത്. ഗ്രാമം തെല്ലിട മാറിയിരിക്കുന്നു. ഇടവഴിയിൽ പഴയ ആർപ്പും ചെയ്യുമില്ല. ഇടവഴിതന്നെ ടാറിട്ട വീതിയുള്ള റോഡായിട്ടുണ്ട്. ഇടക്കെല്ലാം വാഹനങ്ങളുടെ ഇരമ്പൽ മാത്രമുണ്ട് ശാന്തതയ്ക്കു ഭംഗം വരുത്താൻ.

തെങ്ങിന്റെയും മാവിന്റെയും പ്ലാവിന്റെയും സ്ഥാനത്ത് റബർ മരങ്ങൾ-എങ്ങും റബർ മരങ്ങൾ. കൂടുതൽ പാൽ തരുന്ന കൊച്ചു മരങ്ങൾ. പഴയ വലിയ ഇനം റബർ മരങ്ങൾ അന്യംനിന്നിരിക്കാം.

ജോലിയിൽ നിന്നും പിരിഞ്ഞ സ്ഥിതിയ്ക്ക് വെറുതെ കിടക്കുന്ന സ്വന്തം പറമ്പിന്റെ കോണിൽ ഒരു കൊച്ചു പുരതീർക്കണം.

ഈ വീടിന്റെ തട്ടിൻ പുറത്ത് ഇരുമ്പിന്റെ ഒരു പഴയ വള്ളം കാണും. അതെടുക്കണം. പുതിയ വീട്ടിൽ ഇരി

ക്കുള്ള കുട്ടിക്കാലത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുവാണ്. തുരുമ്പെടുക്കാത്തതിനാം വളയമാണ്. ഉരുട്ടിക്കളിച്ചതാണ്. ബാല്യവും കൗമാരവും പിന്നിട്ടതു മറ്റൊരു ദേശത്തായിരുന്നു. വെള്ളക്കാരന്റെ ഫാക്ടറിക്കു സമീപം കൂട്ടുകാരോത്ത് ഓടിക്കളിച്ചത് ഈ ചക്രവും കൊണ്ടാണ്.

എസ്റ്റേറ്റിൽ നിന്നും പോന്നപ്പോൾ കൂടെ കൊണ്ടുവന്നു. തട്ടിൻ പുറത്തായിരുന്നു വെച്ചത്. പിന്നെ നോക്കിയെടുക്കാം.

ഇനിയുമുണ്ട് സ്വന്തമായി ചിലത്. ഒരു ഷെൽഫ് നിറയെ പുസ്തകങ്ങൾ കാണണം. പ്രിയപ്പെട്ട ഒന്നുണ്ട്. ഹൈസ്കൂളിൽ വച്ച് ക്ലാസ് ടീച്ചർ തന്നത്. ടീച്ചറിന്റെ പേരും ഒപ്പും ഉള്ളത്. നല്ലമാർക്കുവാങ്ങിയതിനു സമ്മാനമായി കിട്ടിയത്.

ഒരു പാർക്കർ പേനയും പെട്ടിയിൽ കാണണം. ഒരു സഹപ്രവർത്തക തന്നത്. അവർക്കു ട്രാൻസ്ഫറായപ്പോഴാണ് തന്നത്.

'ഈ പെൻ വേണോ - എന്റെ ബ്രദർ വെളിയിൽ നിന്നും അയച്ചതാണ് - എനിക്കു വേറെയുണ്ട്'.

'ഇതിനു നല്ല വിലയുണ്ടല്ലോ - തൽക്കാലം രൂപയില്ല'

'വിലയ്ക്കല്ല - എടുത്തോളൂ- '

അവർ അടുത്ത ദിവസം പോകുകയാണ്.

തൊട്ടടുത്ത കസേരയിലായിരുന്നു ഏറെ നാൾ അവർ ഇരുന്നത്. ആദ്യമായി ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിലേക്കു വന്ന ദിവസം പറഞ്ഞു-'ആദ്യമായാണ് ഞാൻ ക്ലാസ്സിലേയ്ക്ക് പോകുന്നത് - പേടിതോന്നുന്നു'.

'ഒന്നും പേടിക്കാനില്ല - നല്ല കുട്ടികളാണ്-' ക്ലാസ്സ് കഴിഞ്ഞു വന്നപ്പോൾ ആ യുവതിയുടെ മുഖം വിവർണ്ണമായിരുന്നു. അടുത്തു വന്നിരിക്കുമ്പോൾ പറഞ്ഞു - 'പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതെല്ലാം മറന്നുപോയി.... ഒന്നു രണ്ടു പ്രാവശ്യം തടസ്സം വന്നപ്പോൾ കുട്ടികൾ ചിരിച്ചു.'

'സാരമില്ല - ഇനി ക്ലാസ്സിൽ പോകുമ്പോൾ കുറച്ചു നോട്ടും കൂടി കരുതിയിരുന്നാൽ മതി - എന്തെങ്കിലും പ്രയാസം തോന്നുമ്പോൾ നോട്ടു പറഞ്ഞുകൊടുക്കണം'

പേന ഭദ്രമായി തറവാട്ടിലെ ഇരുമ്പുപെട്ടിയിൽ വെച്ചു പൂട്ടി. കൊണ്ടു നടന്നാൽ നഷ്ടപ്പെടും. പേന കൊണ്ടു നടക്കാത്തവർ എഴുതാൻ വാങ്ങിക്കും. തിരികെ കിട്ടിയെന്നു വരില്ല. ഓർമ്മിപ്പിച്ചാൽ പറയും. 'ഞാനപ്പോഴേ തിരികെ തന്നതല്ലേ-- ഓർമ്മപ്പിശകായിരിക്കും-'

പേന തിരികെ ചോദിച്ച തെറ്റിനു മാപ്പു നൽകുന്ന മുഗ്ദ്ധസ്മേരവുമായി ആൾ നടന്നു നീങ്ങും.

(ക്യാപ് ഊരി കൈയിൽ വെച്ചിട്ടു പേന കൊടുക്കുന്ന വിദ്യ പിന്നീടാണു പഠിച്ചത്.)

ചായകുടി കഴിഞ്ഞ് ഇരുമ്പു പെട്ടിയെ സമീപിച്ചു. താഴിന്റെ കഴുത്ത് പണ്ടേ ഒടിച്ചിട്ടുണ്ട് ആരോ. പെട്ടി തുറക്കാൻ പ്രയാസം വന്നില്ല.

പെട്ടിയിൽ പണ്ടത്തെ പലതുമുണ്ട്. ഈ പേന മാത്രം കാണാനില്ല.

തറവാട്ടിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളോടും ചോദിച്ചു 'എന്റെ പേന എവിടെ?'

പേനയെന്ന സാധനത്തെക്കുറിച്ച് ആദ്യമായി കേൾക്കുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു പലരും.

ഒരു കൊച്ചുകുട്ടി വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. 'പേന വല്യേട്ടന്റെ കൈയിലിരിക്കുന്നതു കണ്ടു-- അതു കളഞ്ഞു പോയെന്നു പറയുന്നതും കേട്ടു-'

(ഒരു ചൊല്ലുണ്ട് ഇംഗ്ലീഷിൽ - കൊച്ചു കുട്ടികളും വിഡ്ഢികളും സത്യം വിളിച്ചു പറയും)

ഈ കുട്ടിയുടെ വല്യേട്ടൻ അന്യ രാജ്യത്ത് പണം സമ്പാദിക്കുന്ന ജോലിയിലാണ്.

ഏതു കാലത്തു കാണാൻ ?

കണ്ടിട്ടെന്തു വിശേഷം ?

പുസ്തകഷെൽഫ് പരിശോധിച്ചു.

എങ്ങുംപൊടിയൊഴിച്ച് ഒന്നും കാണാനില്ല.

'എവിടെ എന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ?' ചോദ്യം എല്ലായിടത്തുമെത്തി.

'പുസ്തകങ്ങൾ ടാഗോർ സ്മാരക വായനശാലക്കു സംഭാവന നൽകിയിരിക്കുന്നു'.

ചീട്ടുകളിയാണ് വായനശാലയിൽ നടക്കുന്ന ഏക പ്രവർത്തനം. കുടുംബനാഥനാണ് കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. രാഷ്ട്രീയക്കാരൻ. എപ്പോഴും തിരക്കുള്ളയാൾ. അതിനാൽ ഗ്രന്ഥപാരായണം നിഷിദ്ധമായി മാറിയിരിക്കുന്നയാളാണ്.

ഉച്ചയൂണിനായി ഗൃഹനാഥൻ മൂന്നു മണിയോടെ എത്തിയപ്പോൾ ചോദിച്ചു. 'എവിടെ എന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ?'

'വായനശാലയ്ക്കു കൊടുത്തു. ഗ്രാന്റ് കിട്ടണമെങ്കിൽ കുറെ പുസ്തകങ്ങൾ കൂടി വേണമായിരുന്നു.'

'ഞാൻ നിധിപോലെ സൂക്ഷിച്ച ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നു - എനിക്കു സമ്മാനം കിട്ടിയത് -'

'അതിനെന്തു വിലവരും-?'

ഒന്നു പരുങ്ങി. പിന്നെ പറഞ്ഞു -

'അന്നതിന്റെ വില ഒരു രൂപയായിരുന്നു-'

മറുപടി ഒരു പൊട്ടിച്ചിരിയായിരുന്നു.

പിന്നെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു 'ഇതാണോ ഇത്ര വലിയ കാര്യം- വേറെ ഒന്നു വാങ്ങിയാൽ മതിയല്ലോ-'

വണ്ടിച്ചക്രം നോക്കാം.

തട്ടിൻ പുറത്തേക്കുകയറി.

പഴയ പല സാധനങ്ങളുമുണ്ട്.

വണ്ടിച്ചക്രം മാത്രം കാണാനില്ല.

എവിടെപ്പോയി അത്?

ആരോടു ചോദിക്കാൻ?

വേണ്ട - ചോദിക്കേണ്ട - ചോദിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന സ്ഥിതി ഊഹിക്കാം.

'എന്താ ഭ്രാന്തുണ്ടോ - വയസ്സു കാലത്ത് വണ്ടിച്ചക്രമുരുട്ടിക്കളിക്കാൻ പോവുകയാണോ - കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാണെങ്കിൽ കടയിൽ നിന്നും നല്ല സൈക്കിൾ വാങ്ങാമല്ലോ -' റീഡേഴ്സ് ഡൈജസ്റ്റിൽ വായിച്ച ഒരു വാചകം ഓർമ്മയിലെത്തി.

Keep some souvenirs of your past, or how will you ever prove it was not all a dream?

ഇവർക്കൊക്കെ റീഡേഴ്സ് ഡൈജസ്റ്റ് മറ്റെന്തൊക്കെയോ ഗുണം നൽകുന്ന മാസിക മാത്രമാണ്.

വൈകിട്ടു നടക്കാനായി പറമ്പിലേക്കിറങ്ങി. പണ്ടു കണ്ടിരുന്ന പാഴ്മരങ്ങൾ ഒന്നും കാണാനില്ല. ഈ പറമ്പിലെന്നല്ല ചുറ്റുവട്ടത്തിലും ഇല്ല.

പല്ലി മുട്ടയുടെ ആകൃതിയും സ്വർണ്ണനിറവുമുള്ള കായ്കൾ പിടിക്കുന്ന ഒരു മരമുണ്ടായിരുന്നു. പേര് വെട്ടിമരം. വേലിക്കും ചവറിനായിട്ടായിരുന്നു അതു നിർത്തിയിരുന്നത്. മഞ്ഞക്കായ്കൾ പഴുക്കുമ്പോൾ ഉള്ളിൽ പുളിയും മധുരവും ഒത്തു ചേർന്ന നീർനിറയും.

കുട്ടിക്കാലത്ത് ഈ പഴം എത്ര തിന്നു. ഇന്ന് ഒറ്റ മരം പോലും കാണാനില്ല.

പേഴുമില്ല. അതും ചവറിനുവേണ്ടി നിർത്തിയ മരമായിരുന്നു. ടെന്നീസ് ബോളിന്റെ ആകൃതിയിലുള്ള അതിന്റെ ഉരുണ്ട പച്ചക്കായ്കൾ ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽ പച്ചമാങ്ങയെന്നു തോന്നാം. തിന്നാൻ കൊള്ളുന്നതല്ല ഈ കായ്കൾ.

നാട്ടിൻ പുറത്തെ പ്രൈമറിസ്കൂളിലെ അധ്യാപകനെ എല്ലാവരും വിളിച്ചിരുന്നത് പേഴുമാ എന്നായിരുന്നു. ശരിക്കുള്ളപേര് പലർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. (അധ്യാപകന്റെ ദുരന്തങ്ങളിൽ ഒന്ന്)

ഒരിക്കൽ ഈ അധ്യാപകൻ മാങ്ങയാണെന്നും പറഞ്ഞ് ഒരു പേഴുമാ ഒരു സാധുവിനു വില്ക്കുകയും അതുവഴി അരച്ചക്രം സമ്പാദിക്കുകയുമുണ്ടായി. അടുത്ത ചന്തയ്ക്ക് ഒരു കുട്ട പേഴുമായുമായി പോയ ഗുരുവിന് അതു വില്ക്കാൻ പറ്റിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പ്രഹരം കിട്ടുകയും ചെയ്തത്രേ.

ഇതൊരു കെട്ടുകഥയാണെന്ന് ആർക്കുമറിയാമായിരുന്നു. സമ്മതിക്കുകയില്ലെന്നുമാത്രം. പക്ഷേ, ഒന്നുണ്ട് - അക്കാലത്തെ അധ്യാപകന്റെ ശമ്പളത്തെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ ആരും ഇതിലും വലിയ സാഹസം ചെയ്തു പോകുമെന്നു സമ്മതിക്കും.

ഒരു സ്കൂൾ കുട്ടിയുടെ പൊതിച്ചോറു മോഷ്ടിച്ചു ഉച്ചയൂണു കഴിച്ച പ്രധാനാധ്യാപകന്റെ കഥ കാരൂർ എഴുതിയത് ഒരു കെട്ടുകഥയെന്ന മട്ടിലല്ലായിരുന്നു.

ഏറ്റവുമൊടുവിൽ ഈ ഗുരുവിനെ കാണുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് എൺപതുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. മുകളിലത്തെ അണയിൽ മുൻവശത്തായി ഒരു നീണ്ട പല്ലു മാത്രമുണ്ട്. ആട്ടുകല്ലിന്റെ കുഴവി തിരിക്കും പോലെ ഈ പല്ല് അദ്ദേഹം താഴത്തെ മോണക്കുമീതെ ചുറ്റിക്കറക്കുകയായിരുന്നു.

ഒരു പുകയില ഷെഡ്ഡ് മണപ്പിക്കുന്നുമുണ്ട്. ആ ശിരസ് കണ്ടപ്പോൾ പണ്ടത്തെ പേര് ഓർമ്മയിലെത്തി.

മുണ്ടകപ്പാടത്തിനും കുന്നിൻചരുവിനും ഇടയിലൂടെ ഒഴുകിയ തോടിന്റെ കരയിലുള്ള പൊട്ടക്കിണറ്റിനടുത്ത് ഒരു കാഞ്ഞിരമുണ്ടായിരുന്നു. നിറയെ വെളുത്തു പരന്നു വട്ടത്തിലുള്ള കുരുക്കളോടുകൂടിയതും പെറുന്ന ഓണവെയിലുപ്പത്തിലുള്ളതുമായ ചെമന്നപഴങ്ങൾ തോട്ടിൽ വീണു ചിതറി. ആ കുരുക്കൾ പെറുക്കി ഈർക്കിലിൽ കോർത്ത് ഒഴിഞ്ഞ തീപ്പെട്ടിക്കൂടിൽ പിടിപ്പിച്ച് കൊച്ചുബസുകൾ നിർമ്മിച്ചു.

ഇന്ന് ആ മരവും കാണാനില്ല.

ഒന്നു മാത്രമുണ്ട്, റബർ.

തലപ്പന്തും കുട്ടിയും കോലും കളിച്ചിരുന്ന പുറമ്പോക്കുകൂടി നാട്ടിലെ ഒരു പണക്കാരൻ വളച്ചുകെട്ടി സ്വന്തം പറമ്പിനോട് ചേർത്ത് അവിടെയും റബർ വെച്ചിരിക്കുന്നു.

പണ്ട് തക്ഷശില സർവ്വകലാശാലയിൽ ജീവകൻ എന്നൊരു വിദ്യാർത്ഥി വൈദ്യം പഠിച്ചിരുന്നു. ബിരുദം എടുക്കുന്നതിനുമുമ്പായി രാജ്യമെല്ലാം ചുറ്റി സഞ്ചരിച്ച് പ്രയോജനമില്ലാത്ത ചെടികളുടെ പേരുകൾ കൊണ്ടുവരാനാണ് പരീക്ഷകന്മാർ അയാളോട് ആവശ്യപ്പെട്ടത്. എല്ലാ ചുറ്റി നടന്നശേഷം തക്ഷശിലയിലെത്തിയ ജീവകൻ പറഞ്ഞു - "പ്രയോജനമില്ലാത്ത ഒരു ചെടിയും ഭൂമിയിലില്ല". ഉടൻ ബിരുദം നേടിയ അദ്ദേഹം വലിയ ഭിഷഗ്വരനായി.

'In the preservation of the wilderness is our civilization' എന്ന് പാശ്ചാത്യനായ തോറോയും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

(കൊക്കോ രാജാവിനെ ഇവിടെ അല്പകാലം സിംഹാസനത്തിലിരുത്തി. പിന്നെ വലിച്ചു താഴെയിട്ടു തുണ്ടമാക്കി).

തുണ്ടമാക്കൽ ഇന്നും തുടരുന്നു.

ഉന്നതങ്ങളിൽ നിന്നും അധികാരികളുടെ ശബ്ദം ഒഴുകിവരുന്നു.

'മണ്ണിന്റെയും പക്ഷിയുടെയും മൃഗത്തിന്റെയും പേരു പറഞ്ഞ് വികസനത്തിനു തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കരുതേ-'

പ്രകൃതിയുടെ വരദാനമായ പാറക്കെട്ടുകൾ തകർക്കുക - കുളവും നദിയും വിഷംകൊണ്ടു നിറയ്ക്കുക - കാടുനാടാക്കുക - ഇതല്ലേ വികസനം?

തോറോയും ജീവകനും ഇവർക്കു ഭ്രാന്തു പറയുന്നവർ.

(ഒറ്റി - ഇവരെക്കുറിച്ചൊക്കെ അറിയാവുന്നവർക്ക് ഭരണാധികാരികളാവാൻ പറ്റില്ലല്ലോ.)

സന്ധ്യയായി.

സൂര്യാസ്തമനം മാത്രമുണ്ട് മാറ്റമില്ലാതെ പഴയതിൽ.

അല്പനേരം അതു നോക്കി നിന്നിട്ട് തിരികെ നടന്നു.

വേണമെങ്കിൽ ടി.വി. യിൽ സീരിയൽ കാണാം.

With best complimnts from

TAJ GROUP OF HOTELS

KERALA

ടി.സി. ജോസ് *

സേവന പാതയിലെ കെടാവിളക്കുകൾ

നമ്മുടെ കോളേജ് പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലി ആഘോഷങ്ങളുടെ നിറവിൽ തലയുയർത്തി നില്ക്കുമ്പോൾ താങ്ങായിരുന്ന് നിശ്ശബ്ദം സന്തോഷിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടം ആത്മാക്കളും മനസ്സുകളുമുണ്ട്. അവരെന്നും തിരശ്ശീലയുടെ പിന്നിലായിരുന്നു. പക്ഷേ കോളേജിന്റെ സർവ്വതോമുഖമായ വളർച്ചയുടെ അണിയറ ശില്പികൾ കൂടിയാണവർ. ഒരു കോളേജിന്റെ വികസന രംഗങ്ങളിൽ ഒരിക്കലും മുൻ നിരയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാതെ അതിന്റെ വളർച്ചയുടെ യന്ത്രം തിരിക്കുന്ന കൈകളാണ് അനദ്ധ്യാപകരുടേത്.

സ്തുത്യർഹമായ സേവനത്തിനുശേഷം കോളേജിൽ നിന്നും പിരിഞ്ഞ് മൺമറഞ്ഞവരുടെയും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെയും ദീർഘ സേവന വഴിയിൽ യൗവനത്തിന്റെ പ്രസരിപ്പത്തിൽ ജ്വലിച്ചു നിന്നപ്പോൾ തന്നെ കാലം കനിവില്ലാതെ ഊതിക്കെടുത്തിയ പലരുടെയും എന്റെ മനസ്സിൽ ആർദ്രമായ ഓർമ്മകളുണർത്തി നില്ക്കുകയാണ്.

കോളേജിന്റെ സ്ഥാപകരായ ഗുരുശ്രേഷ്ഠന്മാരോടൊപ്പം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള പരേതരായ ജോർജ് പി. വർക്കി, കെ. മത്തായി, സി.സി. ചാക്കോ, പി.സി. മാത്യു, പി.എം. ജോൺ, ഇ.റ്റി. കുഞ്ഞൻ, എ. അബ്ദു എന്നിവർ ഇവിടെ പ്രാതഃസ്മരണീയരാണ്. നിസ്വാർത്ഥവും ത്യാഗപൂർണ്ണവുമായ സേവനം കർമ്മനിയോഗമായി കരുതിയ കെ.സി. ചാക്കോയുടെയും, വി. എം. ഇട്ടിയേര, സി. പി. മാത്യു, എ. എം. വർക്കി എന്നീ സ്ഥാപക പിതാക്കന്മാരുടെയും വിചാര വീക്ഷണങ്ങൾ ഇവരെയും സ്വാധീനിച്ചിരുന്നു. ഓഫീസ് കാര്യ നിർവ്വഹണത്തിലും കോളേജിലെ സ്ഥാനികമായ ജോലിക്കാര്യങ്ങളിലും ഇവരുടെ സേവനം വലിയൊരു മുതൽക്കൂട്ടായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. ഒരു തൊഴിൽ സ്ഥാപനത്തിനപ്പുറം വൈകാരികമായൊരു ആത്മബന്ധം ഇവർക്ക് കോളേജിനോടുണ്ടായിരുന്നു. ഇവരുടെ പിന്മുറക്കാരായ കുടുംബാംഗങ്ങളും കോളേജുമായി നിരന്തര സൗഹൃദത്തിലും സഹകരണത്തിലുമാണു കഴിയുന്നത്. പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലി ആഘോഷങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കോളേജിന്റെ വികസന പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഇവർ ആത്മാർത്ഥമായി സഹകരിക്കുന്നുവെന്നതും പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്.

കോളേജിലെ ആദ്യകാല അനദ്ധ്യാപകരുടെ രണ്ടാം തലമുറയിൽ പെട്ടവരാണ് പരേതരായ പി. ജെ. എബ്രഹാം, സി. ഐ. ചേറപ്പൻ, കെ.സി. ദേവസി, സി. ചാത്തൻ തുടങ്ങിയവർ. കർമ്മപഥയിൽ ഞങ്ങളുടെ പൂർവ്വ സൂരികളായ ഈ പ്രഗല്ഭമതികളെയും ഇത്തരുണത്തിൽ പ്രത്യേകം സ്മരിക്കുന്നു.

പ്രശംസനീയമായ സേവനത്തിനുശേഷം കോളേജിൽ നിന്നും വിരമിച്ച് വിശ്രമജീവിതം നയിക്കുന്ന സർവ്വശ്രീ എം. പി. ഉമ്മൻ, ടി.വി. പൗലോസ്, കെ. കെ. തങ്കമ്മ, മേരി ജോൺ, എൻ. ബി. കുഞ്ഞപ്പൻ, സി.കെ. മുഹമ്മദ്, എൻ. വി. ജോൺ, സി.കെ. മക്കാർ, ടി.എ. മുഹമ്മദ്, കെ.ഒ. ഇടിക്കുള, എസ്. രാമൻ, കെ.കെ. വേലായുധൻ, കെ. കുഞ്ഞുരാമൻ, എം. ജെ. ചാക്കോ, ടി. അയ്യപ്പൻ, സി.ടി. വറുഗീസ് തുടങ്ങിയവർ കർമ്മപാതയിൽ നല്ല വഴികാട്ടികളാണ്. തൊഴിൽ പരമായ വൈദഗ്ധ്യത്തിന്റെ പല മേഖലകളിലും ഇവർ സമാദരണീയരായിരുന്നു. കോളേജിന്റെ ദൈനം ദിന പ്രവർത്തനങ്ങളുമായി ഇന്നും ഇവർ ആത്മാർത്ഥമായി ബന്ധപ്പെടുന്നുവെന്നതും പ്രത്യേകം സ്മരിക്കുന്നു.

ഒടുവിൽ ഓർമ്മകളിൽ ഒരിറ്റു കണ്ണീർ പൊഴിയുന്നു. അകാലത്തിൽ പൊലിഞ്ഞുപോയ ഞങ്ങളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട സഹപ്രവർത്തകരുടെ മുഖങ്ങളാണ് ഇപ്പോൾ ഓർമ്മയുടെ തിരശ്ശീലയിൽ— സി. ചക്രൻ, പി.റ്റി. തോമസ്, എൻ. വിജയൻ, കെ. എം. കാദർ, കെ. പി. മത്തായി, പി.വി. ഇട്ട്യേരൻ, എസ്. രാധാകൃഷ്ണൻ നായർ. ചിരിച്ചും ചിരിപ്പിച്ചും പാതിവഴിയിൽ പടിയിറങ്ങിപ്പോയവർ.... വിധിയുടെ ക്രൂരമായ കുസൃതിവിരിയിച്ച കൂറ പോലുള്ളവർ. നിശ്ശബ്ദതയുടെ താഴ്വരയിലേക്ക് വിരുന്നു പോയെങ്കിലും അവരുടെ കർമ്മോത്സുകതയും പ്രസരിപ്പുമൊക്കെ ഓർമ്മയിലെന്നും മായാതെ നില്ക്കുന്നതാണ്.

യു. സി. കോളേജിന്റെ വളർച്ച മാത്രം സ്വപ്നം കണ്ടിട്ടുള്ള ഈ പൂർവ്വ പരമ്പര കോളേജിന്റെ പുരോഗതിക്ക് ഊടുംപാവും നെയ്തവരാണ്. അവരുടെ മാതൃകാപരമായ പ്രവർത്തനവും പാരമ്പര്യവും കർത്തവ്യനിരതയും നമുക്ക് പ്രചോദനമാകട്ടെ. ●

* യു.സി.ക്ലാർക്ക്, യു.സി.കോളേജ്

With best compliments from

J.J. CONFECTIONERY PRIVATE LIMITED

Kinginimattom P.O.
Kolencherry-682311

Tel : No. (0484) - 760352, 760294
Fax : (0484) - 760951

ചാക്കോ, കൊച്ചിൻ. •

സ്നേഹ (സ്)മരണം

അത്, പോയൊരു വർഷത്തിന്റെ ഫെബ്രുവരിയിലായിരുന്നു. തികച്ചും സാധാരണമെന്നു തോന്നിയ ഒരു ശനിയാഴ്ചയുടെ അപരാഹ്നം. ഉറക്കം കൺപോളകൾക്ക് പതിവിൽക്കവിഞ്ഞ കനം നല്കിയിരുന്നു. ഉച്ചമയക്കത്തിനുള്ള എന്റെ പുറപ്പാടു തന്നെ. വാതുക്കൽ ആരോ മുട്ടുന്നതുകേട്ട്, മയക്കം വിട്ട ഞാൻ എണീറ്റപ്പോഴേക്കും ഉച്ചത്തിലുള്ള ചോദ്യം, "എല്ലാവരും ഉറക്കമാണോ? ഓ ആയിരിക്കും". വാതിൽ തുറന്നപ്പോൾ ജോൺ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നു. "എല്ലാരും ഉറക്കം തന്നെ, ഞാനൊഴിച്ച്" ഞാൻ പറഞ്ഞു. "എങ്കിൽ ഞാൻ രക്ഷപ്പെട്ടു!" ജോണിന്റെ ആശ്വാസം, ആഗമനം അങ്ങിനെയായിരുന്നു.

"ഓഹോ, ഇരിക്കൂ."

"ഇരിക്കാം, കുഴപ്പമൊന്നുമില്ല. പക്ഷേ, കൂടെയൊന്നു വരണം."

"എവിടേക്ക്?"

"ആലുവ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിലേക്ക്"

"ഉം? എന്താകാര്യം?"

"കാര്യമൊക്കെ അങ്ങ് ചെന്നിട്ടു പറയാം."

"എങ്കി, തന്നത്താനങ്ങു പോയാൽ മതി," ഞാൻ വിട്ടില്ല.

"കാര്യം ഞാൻ പറയാമെന്നേ, അങ്ങ് ചെന്നിട്ട്"

"അതൊക്കെയല്ല കാര്യമറിഞ്ഞിട്ട് യാത്ര. എന്നു വച്ചാൽ, പുറപ്പെടും മുമ്പ് കാര്യമറിയണം, മറിച്ചൊന്നും നടക്കില്ല."

"നടക്കണം. ആദ്യം യാത്ര, പിന്നെ കാര്യം."

"നമുക്ക് വേറെ വല്ലതും സംസാരിക്കാം." ഞാൻ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞു.

"ഞാനെ കാര്യം ഇപ്പോൾ പറയാത്തതിന് ഒരു കാരണമുണ്ട്."

"കാരണങ്ങൾ രണ്ടോ മൂന്നോ ആയിക്കോട്ടെ. എന്തായാലും കാര്യമറിഞ്ഞിട്ടേ ഞാനുള്ളൂ"

• ഡോ. പി.ഐ. ചാക്കോ, ഇംഗ്ലീഷ് വിഭാഗം അദ്ധ്യാപകൻ

"എനിക്ക് പറയാനുള്ള കാര്യം കേട്ടാൽ എനിക്ക് വട്ടാണെന്ന് തോന്നും".

"അതിപ്പഴേ തോന്നുന്നുണ്ട്."

ഞങ്ങളുടെ തർക്കം ഏതാണ്ട് അഞ്ചരമണിവരെ നീണ്ടു. എന്നുവച്ചാൽ ഒന്നര മണിക്കൂറിലധികം സമയം ഞങ്ങൾ തർക്കിച്ചു ഇടയ്ക്ക് മൗനത്തിന്റെ ഇടവേളകളോടെ. ആയുസ്സിലാദ്യമായിട്ടാണ് ജോണുമായി ഇങ്ങനെയൊരു സംവാദം, ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ തർക്കങ്ങൾ പതിവില്ലായിരുന്നു. സുദീർഘമായ സൗഹൃദത്തിന്റെ സുരക്ഷിതമായ തണലിൽ, നിഴലിൽ ആവോളം സ്നേഹം പകുച്ചവരായിരുന്നു ഞങ്ങൾ. പിന്നെന്തേ ഇങ്ങനെ വരാൻ? സാധാരണഗതിയിൽ സമാന്യബുദ്ധിയോടെ കാര്യങ്ങൾ പറയുകയും ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ജോൺ എന്തേ ഇങ്ങിനെ ഈയൊരു ദിവസം മാത്രം?

എന്തായാലും അല്പം മുറുമുറുത്തുകൊണ്ടു തന്നെ ഞാൻ വഴങ്ങി. വേറാരുമല്ലല്ലോ, ജോണല്ലേ. ജോണിന്റെ ആഗ്രഹമല്ലേ. തൊടിയിടയ്ക്കുള്ളിൽ ജോൺ, ഉറങ്ങിക്കിടന്ന തന്റെ ഡ്രൈവറെ വിളിച്ചുണർത്തി കാർ സ്റ്റാർട്ട് ചെയ്യിച്ച് എന്നെ അതിന്റെ കത്താക്കി. ഞാൻ ചോദിച്ചു. "എന്താ ഇത്ര വെപ്രാളം?".

"എയ് വേറൊന്നുമില്ല. നിങ്ങൾ ചാടിപ്പോകാതിരിക്കാൻ തന്നെ"

യാത്രക്കിടയിൽ ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. എന്തായിരിക്കാം ജോണിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം? ഇത് അഡ്മിഷൻ കാലമല്ല. നിയമകാര്യങ്ങളിലാണെങ്കിൽ ആ സ്ഥാപനം ബാഹ്യമായ ഒരു സമ്മർദ്ദത്തിനും വഴങ്ങാറുമില്ല. പിന്നെന്തിന് ഇയാൾ എന്നെ ഇങ്ങോട്ട് നയിക്കുന്നു. ഞാനും ഈ സ്ഥാപനവുമായിട്ടുള്ള ഏക ബന്ധം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഞാനിവിടെ പഠിച്ചിരുന്നുവെന്നത് മാത്രമാണ്.

ഈ ചിന്തകൾക്കിടയിൽ ജോൺ പെട്ടെന്നു ചോദിച്ചു. "താൻ യു.സി. യിൽ പഠിച്ചയാളല്ലേ?"

"അതേ".

"അതു തന്നെയാണ് തന്നെ ഇവിടേക്ക് തന്നെ കൊണ്ടുവരാൻ കാരണം".

"എന്താ, എന്താ, കാര്യം പറ".

"പറയാമെന്നേ. അവിടം വരെയൊന്നെത്തട്ടെ".

പിന്നെയങ്ങോട്ട് വാചാലമായ മൗനം തന്നെ. പത്തു മിനിട്ട്. പതിനഞ്ചു മിനിട്ട്. ഇരുപതുമിനിട്ട്. കാലത്തിന്റെ അഴിമുഖത്ത് ഓർമകളുടെ ഓളങ്ങളിൽ എന്റെ കോളേജ് ജീവിതം പൊങ്ങിയും മുങ്ങിയും പുനർജനി തേടി. മധുരവും ഉപ്പും കലർന്ന ഒരു രുചിയായിരുന്നു ആ വെള്ളത്തിന്. കാർ കോളേജിന്റെ ഗേറ്റിലെത്തി. ഗേറ്റ് കീപ്പർ അല്പം പോലും ഗൗരവം വിടാതെ ഞങ്ങളെയൊന്നു വീക്ഷിച്ചു വിലയിരുത്തി. അതിനുശേഷം ഗേറ്റ് തുറന്ന് ക്യാംപസിലേക്ക് കടത്തിവിട്ടു. സാവകാശത്തിൽ കാർ നിന്നപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു. "ജോൺ, ഇനിയെങ്കിലും കാര്യം പറയൂ."

തികച്ചും തരളിതഭാവത്തിൽ, ആർദ്രമായ, ആഴമുള്ള ആ കണ്ണുകളിൽ നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞ വിസ്മയത്തോടെ ജോൺ പറഞ്ഞു. "ഞാൻ പറയാം". വാക്കുകൾ പരതി വിവശനാകുകയായിരുന്നു അയാൾ. ദീർഘനിശ്വാസങ്ങൾ പലകുറി പടർന്നു കയറി ആ മുഖത്ത്. അതോടൊപ്പം ഏതോ ആത്മഹർഷത്തിന്റെ അലപ്പോളികൾ ആ മുഖത്ത് പടുമായ ഭാവതരംഗങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവാച്യമായ എന്തോ ഒന്ന് ആ അറുപതുകാരന്റെ മനസ്സിന്റെ അകത്തളങ്ങളിൽ അസ്വസ്ഥതയും ആനന്ദവും ഒരേ സമയം സൃഷ്ടിക്കും പോലെ. വിചിത്രമെന്ന് ആർക്കും തോന്നാവുന്ന ഈ രംഗത്തിന് അസുഖകരമായ പരിണാമം വല്ലതുമുണ്ടാകുമോയെന്ന് ഭയന്ന് ഡ്രൈവർ പതുക്കെ, വളരെ പതുക്കെ, കാറിൽ നിന്നിറങ്ങി.

ജോണിന്റെ മുഖത്ത് ആശ്വാസത്തിന്റെ നിഴലാട്ടം. അതൊരു നേരിയ മന്ദസ്മിതമായി മാറുന്നോയെന്ന് സംശയം. എവിടുന്നോ നേടിയെടുത്ത ഉൾക്കരുത്തോടെ എന്റെ കൈയിൽ കടന്നു പിടിച്ച് ജോൺ പറഞ്ഞു. "നാല്പത്തഞ്ച് വർഷം മുൻപ് ഈ കോളേജിൽ അഡ്മിഷൻ ആഗ്രഹിച്ചവനാ ഞാൻ".

"കൊള്ളാം, അതു പറയാനായിട്ട് ഇവിടം വരെ എന്നെ വലിച്ചിഴയ്ക്കേണ്ട കാര്യമുണ്ടായിരുന്നോ?".

"ഹൊ, അങ്ങിനെയൊന്നുമല്ലന്നേ. എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ആശകളിലൊന്നായിരുന്നു അത്..... പക്ഷേ, എന്തു ചെയ്യാം അത് നടന്നില്ല. കാരണം — കാരണം തനിക്കറിയ്യോ?".

"എയ്, എങ്ങിനെയറിയാൻ? താൻ വല്ല പണമുണ്ടാക്കുന്ന പരിപാടിക്കും പോയിക്കാണും"

"അതെ, അതുതന്നെ, പണമുണ്ടാക്കുന്ന പരിപാടിക്കു തന്നെ. കാരണമറിയ്യോ, അന്നു ഞാൻ പത്തു രൂപ ഒരുമിച്ചു കണ്ടിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഗ്യവാനായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് തന്നെ കോളേജിൽ ചേരുന്ന കാര്യം ചിന്തിക്കാനേ പറ്റി

ല്ലായിരുന്നു. നല്ലൊരു തല എനിക്കുണ്ടായിരുന്നിട്ടും".

"ഓ അതുകൊണ്ട് ദോഷമൊന്നും വന്നില്ലല്ലോ. ഇന്നിതാ ഒരൊന്നാന്തരം കോടീശ്വരനായില്ലേ? അതു പോരേ?".

"ഹ്ഹാ, അതു പോരാ, എന്റെയാ പഴയ മോഹം ഒന്നു സാധിക്കണം",

"ങേ, എന്താ പറഞ്ഞത്? മനസ്സിലായില്ല......

ഈ അറുപതാം വയസ്സിൽ കോളേജിൽ ചേരണമെന്നോ?"

"അതെ, അതുതന്നെ. കോളേജിലെ ഒരു കോഴ്സിനും ചേരാൻ പ്രായപരിധി നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ, അറിയാമോ? എന്നു വച്ചാൽ മാക്സിമം ഏയ്ജ് നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ലാ, തനിക്കറിയാമോ?"

"അറിയാം, അറിയാം, പക്ഷേ അതിനുമുമ്പ് നിങ്ങളെ ഒരു മാനസിക രോഗ ചികിത്സക്കാരന്റെയടുത്ത് എത്തിക്കണം. അതാണിപ്പോ എന്റെ മനസ്സിലുള്ളത്. താൻ വണ്ടീൽക്കേറ്".

"എടോ, തനിക്ക് മനസ്സിലാവില്ല. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ സാധിക്കാതെ പോയ ഒറ്റ ആഗ്രഹമേയുള്ളു. സാധിച്ച മറ്റ് എല്ലാ മോഹങ്ങളും ആകെക്കൂട്ടിയാലും ഇത്രയുമാവില്ലടോ".

"അതൊക്കെ ശരിയായിരിക്കാം, പക്ഷേ, ഈ മുഴുവട്ടുണ്ടല്ലോ, തന്റെയീ കിറുക്ക്, ഇപ്പോ എന്നെ ഇവിടേക്ക് വലിച്ചിഴച്ച് കൊണ്ടു വന്നതുൾപ്പെടെ, മാറ്റിയെടുക്കാൻ താമസിക്കരുത്.... താനൊരുകാര്യം ചെയ്യ്. തനിക്ക് യൂണിയൻ ക്രിസ്റ്റ്യൻ കോളേജിൽ പഠിച്ചെന്നു വരുത്തുകയല്ലേ വേണ്ടൂ" ഞാനല്പം നിർത്തി. ജോണിനെ സാകൂതം നോക്കി. ആ കണ്ണുകളിൽ ശിശുസഹജമായ ഔത്സുക്യം, അനന്തമായ ഒരു പ്രതീക്ഷ, ആവേശ തരളിതമായ ഒരു തരം ആശ — എല്ലാം ഞാൻ കണ്ടു. ഞാൻ പറഞ്ഞു: "ജോൺ, നിങ്ങളുടെ മനസ്സ് ഞാൻ അറിയുന്നു. നിങ്ങളുടെ മോഹം എനിക്ക് മനസ്സിലാകുന്നു. നന്നായി അങ്ങനെ, നിങ്ങൾക്ക് ഈ കോളേജിൽ പഠിക്കണം. അതേയുള്ളു. ദാ ഇവിടിരിക്കൂ. ഇവിടെത്തന്നെ".

മടിച്ചു മടിച്ചെങ്കിലും ജോൺ, കോളേജ് ക്യാംപസിലെ പുൽത്തകിടിയിൽ ഇരുന്നു. ഞാനും അടുത്തുതന്നെ അയാൾക്കഭിമുഖമായി ഇരുന്നു. അല്പം മൗനത്തിനു ശേഷം ഞാൻ പറഞ്ഞു. "ഞാൻ ഗുരു, താൻ ശിഷ്യൻ. ഇത് യു.സി. കോളേജ്. തന്നെ ഞാൻ പഠിപ്പിക്കാൻ പോകുന്നു. താൻ പഠിയ്ക്കാൻ പോകുന്നു. ഇതാണ് പാഠം ശ്രദ്ധിച്ചോളൂ... ആശിച്ചതൊക്കെ സാധിക്കുകയെന്നത് സന്തോഷമാണ്. അതിനേക്കാൾ വലിയ സന്തോഷമാണ് ആശിച്ചതൊന്ന് ഇനിയും സാധിക്കാനുണ്ട് എന്നുള്ളത്. സാധിക്കാത്ത ഒരു മോഹത്തിന്റെ, ആ വെല്ലുവിളിയുടെ, അഗ്നിനാളങ്ങൾ തന്നിൽ കെടാതിരിക്കട്ടെ. തീർന്നു, പാഠം തീർന്നു. യു.സി. കോളേജിലെ തന്റെ പഠനം തീർന്നു.... എണീറ്റോളൂ".

എന്റെ കാൽക്കൽ വീണ് നമസ്കരിച്ച് എണീറ്റ ജോൺ വിശ്രാന്തമായ ഒരു മനസ്സിന്റെ ഉടമയായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെന്ന് എനിക്ക് തോന്നി. ഒരു തരം ആനന്ദോന്മാദം, മനസ്സ് തുടികൊട്ടി. മുട്ടുകുത്തി മുഖം കുനിച്ച് അയാൾ ക്യാംപസിലെ പതുപതുത്ത മണ്ണിൽ ചുംബിച്ചു. കുതിച്ചെണീറ്റു കൊണ്ടുള്ള ജോണിന്റെ ചോദ്യം ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതിലും കൂടുതൽ മയത്തിലായിരുന്നു. "ഇനി ഞാൻ എന്തു ചെയ്യണം?" ഞാൻ പറഞ്ഞു. "ഇനി കോളേജ് ചാപ്പലിലേക്ക് പോകാം".

ഡ്രൈവറെ വിളിച്ച് വണ്ടിയെടുക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. തൊടിയിടയ്ക്കുള്ളിൽ ഞങ്ങൾ ചാപ്പലിലെത്തി. സമയം ആറുമണികഴിഞ്ഞ് മുപ്പതു നിമിഷം. ഞായറാഴ്ചത്തെ സായാഹ്ന ശുശ്രൂഷ നടക്കുകയാണ്. ദീപാലംകൃതമായ ചാപ്പൽ. നിറയെ വിദ്യാർത്ഥീ വിദ്യാർത്ഥിനികളും അദ്ധ്യാപകരും അവരുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളും. അതിമധുരമായ ആലാപനത്തിൽ അലൗകികാനുഭൂതികളുടെ അലകളിളകിയ അത്യപൂർവ്വ ഗാനങ്ങൾ. സംഗീതസാന്ദ്രമായ ആ പ്രാർത്ഥനാവേദിയിലേക്ക് ഞങ്ങൾ ഭക്തിപൂർവ്വം പ്രവേശിച്ചു. ഇരിപ്പിടം കണ്ടെത്തി. സംഗീതവുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത ജോൺ തന്റെ കനത്തസ്വരത്തിൽ പാട്ടുകാരോട് ചേർന്നു പാടി.

അപരിചിതന്റെ അത്യുച്ചത്തിലുള്ള, അലർച്ചപോലുള്ള ആലാപനം കേട്ട് സർവ്വരും ജോണിനെ ശ്രദ്ധിച്ചു. അവർക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. ഏതോ മനോവിഭ്രാന്തിക്കാരന്റെ വിളയാട്ടമായിട്ടാണ് അവർക്ക് തോന്നിക്കാണുക. ഏഴു മണിവരെ നീണ്ട ആരാധന ശുശ്രൂഷയിൽ ജോണിന്റെ "ബഹളം ശ്രദ്ധേയമായി. "ആരാധകർ" പുറത്തു കടക്കുന്നതിനു മുൻപായി ജോണിനേയും കൂട്ടി ഞാൻ ഒരു വിധത്തിൽ പുറത്തു കടന്നു.

ജോണിനു പിന്നെയും ക്യാംപസിൽ കറങ്ങണം. വിശാലമായ ക്യാംപസിന്റെ മുക്കിലും മൂലയിലും നടന്നും കറി

ത്യമായി ഞങ്ങൾ സഞ്ചരിച്ചു. ജോണിന്റെ ഈ "വികൃതികൾ" കണ്ട് ഡ്രൈവർ ഒട്ടു വല്ലാതെ അസ്വസ്ഥനായിരുന്നു. ഏതാണ്ട് ഒന്നരമണിക്കൂർ ക്യാംപസിൽ നടത്തിയ ഈ ഓട്ടപ്രദക്ഷിണം ചില അന്തേവാസികൾ കണ്ടിരുന്നു. അവരോടൊക്കെ "കുഴപ്പമൊന്നുമില്ല" എന്ന് ആംഗ്യം കാണിച്ച് ഞാൻ ഒരു തരത്തിൽ രക്ഷപ്പെട്ടു.

ഏഴരമണിയോടെ കോളേജ് ഗെയിറ്റിലെത്തിയ ഞങ്ങളെക്കണ്ട് വാച്ച്മാൻ സംശയഗ്രസ്തമായ മിഴികളോടെ ഞങ്ങളെ നോക്കി, അല്ല, ആകമാനമൊന്നുഴിഞ്ഞു. അതിനു മറുപടിയെന്നോണം ജോൺ അയാളുടെ അടുത്ത് ചെന്ന് "ചെറിയൊരു സമ്മാനം" എന്നു പറഞ്ഞ് കൊടുത്തത് പത്തു രൂപ നോട്ടുകളുടെ ഏതാണ്ട് ഒരിഞ്ചു കനം വരുന്ന ഒരു കെട്ടായിരുന്നു. വാങ്ങാൻ മടിച്ച അയാളോട് ജോൺ പറഞ്ഞു," സ്നേഹം കൊണ്ടാ....... മേടിക്കണം........ സത്യമായും മേടിക്കണം". വിസ്മയം കൊണ്ട് വിളറിപോകുന്ന മുഖം ഞാൻ ആദ്യമായിക്കണ്ടത് അന്നാണ് — ആ വാച്ച്മാന്റെ മുഖം.

ചാരിതാർത്ഥ്യം കൊണ്ടും അഭിമാനം കൊണ്ടും ജോണിന്റെ മുഖം തുടുത്തു. സന്തോഷത്തുടിപ്പുകൾ ഒന്നൊന്നായി മിന്നിമറഞ്ഞ ആ മുഖം കണ്ട് എനിക്ക് ആശ്വാസമായി. ഞാൻ പറഞ്ഞു. "ഇനി പോകാമല്ലോ?" "ശരി, ഇനി പോകാം. സമാധാനത്തിൽ", ജോൺ പറഞ്ഞു.

മടക്കയാത്രയിൽ ആവേശഭരിതനായി എന്തൊക്കെയോ ജോൺ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിന്റെയൊക്കെ സംഗ്രഹം ഏതാണ്ടീ മട്ടിലായിരുന്നു. ഏതാണ്ടൊരു കോടീശ്വരനായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന ജോണിന് ഏറ്റവും പുതുതായി ഒരു ലക്ഷം രൂപ എങ്കിലും കോളേജിനു കൊടുക്കണമെന്ന് നിർബന്ധം, നിർദ്ധനരായ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് സ്കോളർഷിപ്പുകൾ നൽകാൻ. "ഞാൻ കൊടുക്കട്ടെയോ, സത്യം.... ഒരു മാസത്തിനുള്ളിൽ .... താൻ എന്നെ ഒന്നു ഓർമ്മിപ്പിച്ചാൽ മതി"

മൂന്നാഴ്ചകഴിഞ്ഞ് ഹൃദയസ്തംഭനം മൂലം ജോൺ മരിച്ചെന്നറിഞ്ഞ് ഞാൻ തൂവിയ കണ്ണീർത്തുള്ളികളിൽ യൂണിയൻ ക്രിസ്റ്റ്യൻ കോളേജിലെ ആ പഠിയ്ക്കാത്ത പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥിയെ ക്കുറിച്ച് തോന്നിയ വികാരവിസ്മയം എന്റെ എല്ലാ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കുമപ്പുറത്തായിരുന്നു.

ജോണിന്റെ മരണത്തിനു നാൽപതാം നാൾ ഞാൻ അയാളുടെ വീട്ടിലെത്തി. അത് ജോണിന്റെ മരണശേഷമുള്ള മൂന്നാമത്തെ സന്ദർശനമായിരുന്നു. സുന്ദരവും സമലംകൃതവുമായ സ്വീകരണമുറിയിൽ ചായ കുടിച്ചിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഞാൻ മിസ്സിസ്സ് ജോണിനോട് പറഞ്ഞു "ജോണിനു വലിയ ഒരാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു...."

"ഉം, എന്താത്?"

കോളേജിൽ പോയതും അവിടെ സംഭവിച്ചതുമെല്ലാം ഞാൻ ചുരുക്കി പറഞ്ഞു. മടക്കയാത്രയിൽ ജോൺ പ്രത്യേകമായി, ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച് പറഞ്ഞ സംഭാവനക്കാര്യവും പറഞ്ഞു "ഒരു മാസത്തിനുള്ളിൽ ഒരു ലക്ഷം രൂപയെങ്കിലും കോളേജിന് നൽകണമെന്നായിരുന്നു ജോണിന്റെ ആഗ്രഹം".

"കൊള്ളാം, കൊള്ളാം.... പെട്ടെന്ന് അതിനാടകീയതയിൽ അറുത്തുമുറിച്ച പോലെ അവർ പറഞ്ഞു. "പോക്കോ.. വേറെ വല്ല കാര്യവുമുണ്ടെങ്കിൽ പറ..... അങ്ങേർക്ക് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ഇത്തരം കിറുക്ക് പതിവാ..."

തലക്ക് അടിയേറ്റതുപോലെ പത്തു മിനിറ്റോളം തരിച്ചിരുന്നുപോയി ഞാൻ. കുറെ വാക്കുകൾ എന്റെ തൊണ്ടയിൽ കുരുങ്ങി. ഞെട്ടലിൽ നിന്നും പൂർണ്ണമായി വിമുക്തനാകുന്നതിനു മുമ്പ് ഞാൻ അവരുടെ ഗേറ്റിനു പുറത്തു കടന്നു. ഇടത്തോട്ടും വലത്തോട്ടും നോക്കി, എന്റെ പരിചിതമായ ആ വഴി ഒന്നു കൂടെ ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കി, ശരിതന്നെയെന്നു ഉറപ്പു വരുത്തി, നടപ്പാരംഭിച്ചു. ഭ്രാന്തമായൊരു ചിന്താ കുഴപ്പത്തിലേക്ക്.

With best compliments

K.D.Madan & Co.

P.B.No:582, Bristow Road,
Cochin - 3

Best Wishes

Chakiath Agencies (P) Ltd.

P.B.No:525,
Cochin - 682003

കെ. ടോണിജോസ് *

കുന്നിൻപുറത്തേക്കുള്ള വഴി

റോഡുകൾ, വാഹനങ്ങൾ, കെട്ടിടങ്ങൾ അങ്ങനെ
യൂ.സി.യുടെ ചുറ്റുമുള്ള നാഗരികതയുടെ
പ്രതാപ ചിഹ്നങ്ങളെല്ലാം ഒരു നിമിഷം ഒരു
ഇറേസർ കൊണ്ട് (മേതിൽ രാധാകൃഷ്ണനോട് കടപ്പാട്)
മായ്ച്ചുകളയുക - യൂ.സി. കുന്നിൻ പുറത്തെ
പ്രാചീനമായ ക്യാംപസാകുന്നു.
മരങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ, നാടപോലെ കിടക്കുന്ന
ചെമ്മൺ പാതയിലൂടെ, കുന്നുകയറിവരുന്ന കുട്ടികൾ,
[illegible] ഷോപ്പിംഗ് കോംപ്ലക്സുകൾ പോലെ
അടുക്കിവെച്ച കെട്ടിടക്കൂട്ടങ്ങളാകുന്ന കാലത്ത്
യൂ.സി. അതിന്റെ വൃത്തഭംഗം വന്ന പഴയ
എടുപ്പുകളും പ്രാചീനമായ വൃക്ഷനിബിഡതയും
കാത്തു വയ്ക്കുന്നു.
-തണൽ മരങ്ങൾ.
വൃക്ഷശിഖരങ്ങളിലേയ്ക്ക് കിളികൾ പറന്നുവരുന്നു.
ഓരോ ഋതുവിലും, എവിടെ നിന്നൊക്കെയോ
ഏതെതൊക്കെയോ കിളികൾ.
ചുവപ്പും മഞ്ഞയും നിറത്തിൽ വാകപൂത്തു നില്ക്കുന്നു.
അടർന്നു വീണു പൂക്കൾ നിരത്ത്

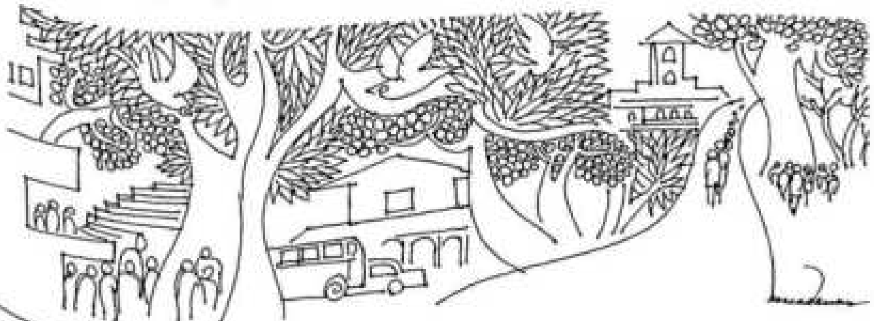

* പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി, കോളേജ് യൂണിയൻ ചെയർമാൻ, മഹാത്മാഗാന്ധി യൂണിവേഴ്സിറ്റി കലാപ്രതിഭ

ചിതറിക്കിടക്കുന്ന കാഴ്ചയുടെ വർണവിസ്മയം.
മഞ്ഞപ്പൂക്കളുടെ ആ മഴ ഓർമ്മിക്കുക (One Hundred Years of Solitude)
മഴയിലേക്ക് മരണത്തിന്റെയും വേർപാടിന്റെയും (ദു:)സൂചനകൾ
കലരുന്നു.
കടന്നു പോയവർ എത്രയാണ്?
ഇനിയും വരാനിരിക്കുന്നവരുമെത്ര?
അപ്പോഴും
കിളിയൊച്ചകൾ, പൂമരങ്ങൾ, തണൽ
-ഈ അന്തരീക്ഷമാണ് യു.സി.യെ ഇത്രമേലെ
സാധ്യമാക്കുന്നത്. കുട്ടികളെയും അധ്യാപകരെയും ജീവനക്കാരെയും കെട്ടിടങ്ങളെപ്പോലും
ചെമ്മൺ പാതയിലൂടെ കുന്നുകയറിവരുന്ന
ആ കുട്ടികളെ സങ്കല്പിക്കുക - യു.സി.ക്ക് ആ കുട്ടികളുടെ
ഗ്രാമീണമായ സാധ്യതയാണ്. എല്ലാ ആധുനികതകളെയും
ആവേശപൂർവ്വം ഏറ്റുവാങ്ങുമ്പോഴും ഹൃദയത്തിനുള്ളിൽ
നമുക്കീ സാധ്യതയുണ്ട്. തലമുറകൾ മാറിവരുമ്പോഴും
അത് കൈമോശം വരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ്
ഹോമോവ് നമ്മുടെ സന്ദർശക ഡയറിയിൽ
സന്ദേഹങ്ങളില്ലാതെ ഇതിനകം പ്രശസ്തമായ
ആ വരികൾ കുറിച്ചിട്ടത്. നമുക്ക് അതിനെ
യു.സി. യുടെ സംസ്കൃതിയെന്നു വിളിക്കുക.
നമ്മുടെ ചെറുതും വലുതുമായ എല്ലാ കാലുഷ്യങ്ങളെയും
മായ്ച്ചു കളയാൻ അതിനു കഴിവുണ്ട്.
കോളേജ് മാഗസിനിലെ പതിവ് മഹാഗണി - മഞ്ചാടിമരം
നൊസ്റ്റാൾജിയക്കും അപ്പുറമാണത്.
ഇനിയും കുറെ വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ്
കുന്നിൻ പുറം കയറിയെത്തുമ്പോൾ.
"Hear it, O Thyrsis, still our tree is there"
എന്ന് മനസ്സിന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ ഏതെങ്കിലും
മരമിവിടെ ഉണ്ടാകുമോ? ഉണ്ടാവട്ടെ.
വിപണിയിലെ നേട്ടങ്ങളിൽ ഭ്രമിച്ച് പേരറിയാ മരങ്ങളൊ-
ക്കെയും വെട്ടിനിരത്തി ആരുമിവിടെ റബ്ബർ മരങ്ങൾ
വച്ചു പിടിപ്പിക്കാതിരിക്കട്ടെ.
ഗൃഹാതുരതയുടെ നിറങ്ങൾ ഇതൊക്കെയാണ്.
-തിളങ്ങുന്ന മരപ്പച്ചയും
നാട്ടുവഴികളുടെ ചുവപ്പും.

മഞ്ജു പി. നായർ *

ഒരുപറ്റം കലാലയ കവിതകൾ

1. ഓ... ആ വഴി
ചീത്തയാണ്
അവിടെ
നിറയെ ശവക്കല്ലറകളാണ്
അതിനിടയിൽ നിന്നും
ജീവനുള്ളവർ-
തുണിയുരിഞ്ഞു കാണിക്കും
നിങ്ങളെ ചുംബിച്ചെന്നും വരാം.

2. പിന്നെ കുന്നാണ്
മനസ്സു പോലെ
വഴുവില്ലാത്ത മണ്ണ്.

3. മഹാഗണി നിറയെ
ആണിയാണ്
സമരങ്ങളുടെ ഒരേ സാക്ഷി
അതിനു കൂട്ടായി
പ്രണയം
ഒരു കാഴ്ചയാണത്.

4. പള്ളിയുടെ അരുകിൽ
പ്രാവിന്റെ കാഷ്ഠം
വായുവിന് സ്വാതന്ത്ര്യമെന്നും.
ഞണ്ടു ശാസ്ത്രവും
കല പില കൂട്ടുന്നു
അതിനിടയിൽ
കണക്കും ചരിത്രവും
ഭാഷയും വ്യാകരണവും.

5. നിറം വിറച്ച
ഗോവണിക്കു ചിതൽ
തൂക്കുമരവും
മണിയും
മാവും.

6. ഒരു കമ്പരവും
കുറെ കടലാസും
കരയുന്ന പാവയും.

7. ശ്വാസം മുട്ടി മരിച്ച പുസ്തകങ്ങൾ
നാമങ്ങളെപ്പോലെ
വിലയും ഗുണവും കുറഞ്ഞ
പ്രതികരണമില്ലാത്ത ഭക്ഷണം.

8. തലയോടും ശൂന്യമാണ്
ഇവിടെ വന്നു പോയ
പലരുടെയും മനസ്സു പോലെ.

9. സാക്ഷി പത്രം
വിശക്കാതിരിക്കാൻ
മുണ്ടു മുറുക്കിയുടുത്തവന്റെ
പ്രതാപം
സന്ധ്യക്കു
ജോലിയില്ലാതെ
പുലമ്പാൻ വേണ്ടി മാത്രം.

* പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥിനി

Best Power

UNITEK POWER SYSTEM LTD.

Unitek

THE WORLD'S MOST ADVANCED UPS

RANGE 250 VA TO 4000 KVA

UNINTERRUPTIBLE POWER

for your

PEACE OF MIND

- **Most advanced technology**
- **Technical collaboration with BEST POWER, USA**
- **Sales and service network throughout the country**

Further Details Contact:-

UNITED POWER SYSTEMS (P) LTD.,
P.B.No: 77, Masjid Road, Aluva
Phone: 0484-623946, 624323
Fax: 0484-625023
Email: unitek@md3.vsnl.net.in

*Cor-Episcopa Elias Thoombra **

Arch to Arch : Reminiscences

UCC and the years spent there!! They are full of jubilant reminiscences. That open, extensive campus! The thick growth of meadows and the tall trees with full, green leaves - which provide the youngsters with enjoyable hours they prefer outside the boredom of the class-rooms. First rate playfields are there in plenty, of which the stadium is a crowning example. Their sight at once brings to one's mind the compulsory games held under the sternest discipline of the immortal C.P. Andrews. The homely hostel buildings, the old class-rooms, the large number of staff quarters, the office rooms of sublime modesty, the towering chapel which crowns the rest - all these together make this campus "the Santinikethan" of Kerala.

I have had the good fortune of having lively connection with the UCC for four years as a student and fourteen years as a teacher in the Dept. of History. It is pleasant to have immensely rich recollections of experiences both inside and outside the class rooms. As a student I had most of the classes in U.P.1,2,3,5, New Gallery, Old Gallery, Library room and the Assembly Hall. With the ESLC marks at 344, I applied for Gr.III, but was allotted Gr.II, yet finally landed in Gr.III. The memories about different classes are of happy and pleasant disposition.

As a teacher I had quite a lot of experiences. I may refer to a few here. For the effective and interesting study of history, geographical background is to be looked into for which the use of maps is essential. I was dealing with "Far East and South East" for the first year M.A. during the first two hours on the very first day of the academic year. I provided maps and atlases for thirteen students, one each for three. One of the fresh students attended classes only on the first day and joined Christian College, Chengannoor the next day. During the paper valuation camp years later, a gentleman came to me and introduced himself saying that he was my student for a single day and he had gained a lot as to the use of maps. That day he spent at the UCC was one of happy recollections.

It was my habit to have a nap after lunch for two or three minutes refreshing me well - a habit I sometimes carried to the MA classes - a break during lecturing or dictating of notes i.e., a short nap of one or two minutes standing, leaning against the stand, surely with the concurrence of the students.

Once in Class II (Eng) I was having an hour of British History. I gave a very detailed description of the Stonehenge and surrounding places, routes, streams, hills and valleys with the help of an outline map drawn on the board. After the class, one of the lady students seated in the front row asked me if I had been to England, which of course I hadn't. She said her question was prompted by the way in which I presented details, as if I had seen them with my own eyes. On another occasion in Class II, I was lecturing on Wars of the Roses. I used the sentence, " Prince Edward was defeated and killed at battles of Barnet and Tewkesbury". By the time I corrected myself, the students pointed out that "the King can be defeated twice, but never can he die twice". Similarly, I was once talking about the impact of the Industrial Revolution upon the British society. Midway through the class, I myself felt that the proceedings were uninteresting and the students were getting bored: to do justice to the students the class could have been

* *Formerly on the Faculty of History*

Best wishes from :

UNITED LINER AGENCIES OF INDIA (PVT) LTD.

Subramanian Road, WillingDon Island, Kochi- 682 003
Tel : 666682, 666630, 666615 Fax : 666618 Tlx : 6279 AURA IN

STEAMER AGENTS, FORWARDERS,
CLEARING & FORWARDING AGENTS
AND
CONTAINER LEASING AGENTS

OEL **ORIENT EXPRESS LINES LTD.**

24/1380, B.B.T.C.L. Building, Subramanian Road,
Willingdon Island, Cochin-682 003
Telex: 0885-6447 CSA IN, Tel: 668824 (D) 668653, 668654
Res: Fax : 667169, 668491

ZEL
Tel : 350566
355730
Res : 347637

ZEDNEM ENTERPRISES

DISTRIBUTORS & STOCKISTS OF IRON & STEEL
XL/5578, TD Road, Ernakulam, Kochi - 682 035
H.O.: Trivandrum - 695 024

stopped. But then I noticed a student exhibiting a sort of placard which I took from him and after continuing the class for another two minutes, I stopped, showing the card to the entire class, on which it was written '[illegible]" (Hey!, Father, stop!)

When I recollect my years as a teacher in the Dept. of History, two names stand out which were of great solace to me - Dr. Baby and Abdul Kareem who were very close to my heart - who are no more with us and whose memory is well cherished.

Certain recollections of incidents outside the class room during my student days are equally interesting. The most important, but dangerous, was climbing up the arches of the Marthanda Varma Bridge. It has three arches on either side. We used to climb from one side, up the three arches and finish at the other end. Chandapillai Kuriakose, John Thomas and myself did the climbing. Sometimes we used to read notes, seated upon the arch at its highest point. One day, while we were reading notes atop the arch, Prof.Kuttipuzha Krishnapillai accidentally saw us; we were asked to get down, which we did; and he rebuked us in severest terms and ordered us not to repeat the feat. We obeyed his order in its letter and spirit; and thereafter never repeated the feat of climbing from one arch to the other.

Another incident was in connection with ducking. Ducking - pouring water usually from first floor to the ground floor - was a common practice. It was on one Sunday afternoon. George Varghese who was my room mate, poured water to the verandah downstairs. The rails were old and loose. They gave way as the force and Mr. George fell on the steps below, was most dangerously hurt, spent months in the hospital - in complete coma for one month.

Yet another unfortunate incident : the inmate of the single room beside the staircase was away one holiday. A few inmates got into his room and arranged the bed, mattress, pillows as holding a dead body. Also were placed lighted candles and the doors were closed. It was all done merely for fun. But the inmate of the room returned in the afternoon and saw what was done in the room, and at once fell unconscious. But the most pitiable side of it was that in the night he received the shocking news of his father's demise that morning.

The SCM gave us opportunities to work in a broader area. A.M. Chacko, Joyce Mathew, John Thomas, Chandapillai, Aleyamma Mathew and myself were made members of the Central Committee and thus we were associated with its work for the four years. The College Chapel was the centre of many a religious work. The Sunday morning mass by different denominations, the combined weekly evening worship, Bible study circles, formal Bible study class, talks, etc. were regularly conducted. T.B. Thomas, George Zachariah, T.B. Ninan and others participated in them. M. Thomman and Paul Varghese stand out. Paul Varghese - a layman then, with his Kerala style juba - was unique in holding lectures. He later became Poulos Mar Gregorios Metropolitan of international renown, academic brilliance, depth of scholarship and of golden tongue. His recent demise no doubt has made the international community in general and the Kerala society in particular that much sadder and poorer. Philipose Thomas and myself were active participants in the chapel service. He is now Philipose Mar Eusebius Metropolitan of the diocese of Thumpamon.

A unique recollection is still fresh in me, the friendship I could cultivate with Fr. Zacharias, Professor of the nearby Mangalapuzha Pontifical Seminary. I used to go up to his apartment in the Seminary. Sometimes we had tea together there or occasionally in the Seminary mess hall. We had discussions, mostly on philosophy, in the room. Often we had evening walks together down to Alwaye side or Angamaly side or upto Parur. Frequent visits to the book stall kept by Basheer in Ernakulam we enjoyed a lot and these provided us with books and periodicals. Fr. Zacharias was later canonised by the Roman Catholic Church.

The UCC, visualised as a model of Christian unity, is very much in the path of distinct progress- as a symbol not only of inter-denominational co-operation but also of inter-religious understanding and sharing. Let prayers, study and service be its first concern. ●

SYMBOL OF SUCCESS

SCIENCE ACADEMY

COLLEGE OF SCIENCE, ARTS AND COMPETITIVE STUDIES

BANERJEE ROAD, COCHIN-18, PHONE : 390351, 391508
PALACE ROAD, ALUVA -1. PHONE : 626410

MIDAS

M I L E A G E

The Leading Suppliers of :-

◆ CONVENTIONAL TREAD RUBBER ◆ PRECURED TREAD RUBBER ◆ VULCANISING SOLUTION ◆ TYRE FLAPS ◆ CURING BAGS ◆ CUSHION GUM ◆ ENVELOPES ◆ CUSTOM MADE RUBBER COMPOUNDS

Contact

MIDAS MARKETING & MANAGEMENT SERVICES
P. John Zachariah Buildings, Kottayam - 686 001, KERALA
Tel : 91-481-561215 Fax : 91-481-561155 Telex : 888-219 MIDS IN

Depots at

COIMBATORE (✆ 439870) BOMBAY (✆ 7631441) BARODA (✆ 373924)
BHOPAL (✆ 537653) MADRAS (✆ 6423087)

*Prof. T. Simon**

THE UNION CHRISTIAN COLLEGE OF MY DREAMS

I am proud of having been a teacher in the Union Christian College, Alwaye, for more than a quarter of a century. I have imbibed certain values in life from this great temple of learning.

The Union Christian College was founded on the principle of ecumenism. Seventy five years ago that was an idealistic Christian vision. The founders of the College were inspired to work tirelessly for achieving that goal. They must have encountered a lot of resistance and criticism from staunch Christians with strong allegiance to their respective denominations. A few visionaries undaunted by such opposition to their ideal, established this institution to realise their goal through co-operation and joint action. Their authority was never challenged because they exercised their power to achieve a cherished common goal. They never complained about lack of funds because raising funds was not their priority. They never wrangled for denominational supremacy because their agenda was co-operation and joint action. They were possessed by ideal ecumenism and all other matters were relegated to a position of secondary importance. Whenever and wherever these priorities are upset, the atmosphere becomes ripe for conflicts, rivalry, hegemony and mistrust. These are symptoms revealing the lack of vision and idealism and marking the beginning of decay and disintegration.

Unity of denominations to many, now, has become a necessity to show their strength and status and to exert influence in the hierarchy of power. This has often been perceived by other communities as a threat to their existence and a challenge to their influence and status. Unity on the basis of denominations, religion or ethnicity often brings with it bigotry, intolerance and fanaticism. Institutions functioning on the basis of such unity would become the battle-ground for power, authority and supremacy. In this context, I think ecumenism is no more a vision in the present times. This can no longer inspire and motivate the young minds for the building up of a better society. And so the Union Christian College has outlived its original goal and purpose. It will have to redefine its goal and recapture the vision to the needs of the modern society which is in the throes of the birth of the 21st Century. Ecumenism will have to be replaced by Humanism. Dr. Radhakrishnan said "We have to learn to live as a single family if we are not to destroy ourselves. The choice before humanity is either co-operation in a spirit of freedom and understanding or conflict in an atmosphere of fear, suspicion and jealousy". In an age of humanism, religions which make for division, discord and disintegration and do not foster tolerance, understanding and coherence do not appeal to the modern man. If the meaning of the word fellowship is to be understood rightly by the next generation, we have to establish a fellowship of all people based on humanism. Dr. Radhakrishanan writes " Whatever point of view we start from, Hindu or Muslim, Buddhist or Christian, we are members of

* *Former Head of the Department of Psychology*

the one invisible Church of God or one fellowship of spirit, though we may belong to this or that visible Church".

A good institution becomes instrumental in social reformation leading to social cohesion and progress. Such institutions make the minds of people the battlegrounds for ideological warfare and for innovative thinking. Bertrand Russell observed that absolute freedom for the creative thinkers is the first condition of culture and progress and without freedom, the man who is ahead of his age is rendered impotent.

I have a dream about this institution. I would like this institution to be unique in its character and functioning, a place where unfettered freedom is given to creative thinkers, where innovative ideas flourish in the minds of young people, where humanism is given precedence over all other 'isms,' where unity is for the emergence of universal humanhood, where fellowship is for the unity of all human beings, and where it remains a beacon of light in darkness to show humanity the next step in its march forward. Recall the lines of Rabindranath Tagore, the founder of Shantiniketan:

Where the mind is without fear and the head is held high;

Where knowledge is free;

Where the world has not been broken up into fragments by narrow domestic walls;

Where words come out from the depth of truth.

Let the Union Christian College awake to be a Union College to declare and demonstrate to the world the ideal of humanism and Universal Humanhood. ●

With best complimnts from

EVERGREEN HARDWARE STORES

37, Sardar Patrappa Road
Bangalore - 560 002
Tel : (080)2236598 - Fax:(080)2212316

Stockist / Distributor for *CS.Al.SS Seamless Pipes & Tubes.*

*Prof.P.J.Joseph**

WITH MALICE TOWARDS NONE AND GOODWILL TOWARDS ALL

The span of twenty nine years is a pretty long period in the life of an individual. Well, I have been teaching in Union Christian College for long twenty nine years. When I look back, it appears incredible even to me, because it has never been my habit to stick on to one place or one thing for such a long time. Before joining the Union Christian College in 1969, in two years, I worked in three different colleges. During the seven years of my student days in college, I studied in five different colleges, two colleges in Kerala and three colleges in Uttar Pradesh. After graduating in Science, (in Physics and Mathematics), I did my masters in English literature. I was a student of law for sometime and completed the course of LLB, though I did not bother to pass the final examination. Thus there has never been consistency in my life. I did not stick at anything; I lacked perseverance and stability.

A year after joining Union Christian College, when I was told that my service was terminated I was hopefully looking for the thrill of joining another institution. Then I was told that my service was being extended for one more year. Finally the college had to tolerate me for twenty nine years. I found U.C.College in the prime of my youthful manhood and I leave the college on the verge of my old age.

On the eve of my retirement on 31st March 1997, a few of my students came to my home. During the course of the conversation, one of them asked me what the most memorable event of my thirty one years of teaching career was. The question made me probe into the past. I have very many satisfying experiences that anyone of this profession may have had. Some of my old students have reached high positions in life; some of them still retain their friendship with me; some of them acknowledge that they owe a lot to me; some of them convey their regards to me as a sign of their respect for me. These are indeed the common experience of any teacher in his career. But apart from the usual stuff, I have had some unique and unforgettable experiences.

Once I was at Ernakulam looking for an auto-rickshaw to reach somewhere for a meeting. Then an auto-rickshaw came and stopped by my side. The driver was more than usual courteous and repectful to me. I wondered what the reason was. I stared into his face. To my surprise I found that he was my student of the English post graduate class of the College. He explained to me that during the evenings and nights he plied a hired auto-rickshaw to earn a livelihood to support himself and his parents; he sleeps a while during the small hours of the morning before coming to the College to attend his classes. I was stunned at his perseverance and determination. Born posthumously into a lower middle class family, with no one around me for proper guidance and directions, I too had my struggles of life during my boyhood. But this boy's perseverance was astonishing. I was reminded of William Wordsworth's leach-gatherer. As in the case of Wordsworth, whose fears and anxieties were driven away by the decrepit man with a firm mind, in my case the thoughts of despondency are driven away by the face of the boy that looms in my mind as

* *Former Head of the Department of English*

With best compliments from:

K.P. CHACKO & SONS

Kakkanattu Jewellers

MUVATTUPUZHA	✆ : 235818
KOTHAMANGALAM	✆ : 522269
PERUMBAVOOR	✆ : 522647
THODUPUZHA	✆ : 23267

Jewel Collections,

High Range Junction,
Kothamangalam, ✆ : 526617

Muvattupuzha

✆ :Res: 232956, 234519, 234733 , 232536, 233337 , 233620

the symbol of perseverance and determination.

Soon after I took charge of the Head of the Department of English, a colleague of mine brought to my notice the tragic plight of a student in the M.A class who had lost both her parents. Living in a state of abject poverty with no one around to support, and with a younger sister to be looked after, the poor girl was on the verge of a breakdown. A meeting of the Department was convened and I was overwhelmed with joy to find all my colleagues in the Department coming forth contributing very liberally to a relief fund. Her classmates also contributed towards the fund. Some of my friends from the other Departments, with whom I shared the story, also came forward with helping hands. I approached a charitable society outside the college, and they too came forward to help. When I handed over a substantial sum of money into the hands of the girl, for her to build her hopes on, that was one of the memorable moments of my life.

If I am asked which was the most memorable day of my life, that was the day when the slum dwellers of Alwaye could find a shelter for themselves. Mangalappuzha slum now exists only in the memory of the people of Alwaye. There were a hundred and five families living in very small thatched huts on a low lying piece of land by the side of the National Highway. The huts were huddled together in the most horrifyingly unhygienic conditions. Most of the people there were physically handicapped and suffering from dreadful diseases, resorting to begging for their livelihood. The people of Alwaye called the slum, the beggars' colony. There were nearly seven hundred people living there in one hundred and five huts. It was my active involvement in Non Formal Adult Education that brought me to that slum. As the Secretary of the Kerala Association for Non Formal Education and Development, I went there first to inaugurate an adult literacy centre there. The most terrible and pathetic conditions of the slum dwellers moved my heart. Good dwelling houses for these peopl became a dream of mine - a dream which I feared would never be realised.

Rev. Fr. Paul Karimathy initiated a project to build houses for these people. I had the privilege of associating myself with him very closely. First of all we had to find a suitable plot of land to rehabilitate the people. Through hard perseverance and exertion of great pressure, we could move the Government to allot a suitable plot of land to these people, at Chunangamvely. When the committee for the rehabilitation met, someone humorously suggested that the earth work (digging the hard ground for the foundation of the houses), the most difficult part of this construction, might be left to me. She was trying to pull my leg knowing fully well that I would never be able to do the work. But I took up the matter seriously and suggested to the National Service Scheme Programme Officer of the College to conduct a work camp there for the earth work. Prof. P.D. Johny, who was then the Senior NSS Programme Officer of the College, took it up as a challenge and held a camp there. Within ten days all the earth work was completed. At the concluding session of the camp, I told my students involved in the work that they had done a noble task and in future wherever they would be, the blessings of the seven hundred people who would be shifted to that place, would always, like a line of light, guard and guide them. Fr. Karimathy collected the money required for the construction of the houses. Still the completion of the project was an uphill task. There were militant political parties opposing the project for some flimsy reason or other. There were occasions when all the beneficiaries, seven hundred and odd people, turned against the benefactors, motivated by petty politicians with vested interests. The local political leaders feared that if these people are rehabilitated in better conditions of life at a distant place, the leaders would lose the mass support of these

With Best Compliments from:

TATA STEEL

TUBES DIVISION

" *Le Parc Richmonde.*" IInd Floor,
51 Richmond Road, Bangalore - 560 025
Telephones: (080) 227 - 5570/4109/3631
Fax: (080) 227 - 2953.

poor people of the slum who were their vote bank. It was a strenuous task to overcome all these difficulties. Finally when all the houses were completed, a date was fixed for the handing over of the keys. That was the day of great rejoicing - the day of the fulfillment of the greatest dream of my life. The gleam of joy in the eyes of the crowd of destitutes still loom in my mind. More colourful and splendid occasions there have been in my life, such as receiving P.N. Panikker Foundation Award for Social Work, from Justice V.R. Krishna Iyer, the President of the Foundation; but a happier day, there has been none in my life.

When I was sharing my experience with the slum dwellers at an International Conference held at Nottingham University in U.K., I had a spell-bound audience before me. When I finished my presentation there were many questions. Ms. Helen Hill, Victoria University of Technology, Australia, asked me a pertinent question, "How could the communists and the Catholic priests join hands to work for the success of the same project?" I answered that once the programme got a momentum, it became the people's programme, no one could stand against or away from that lest he lose his acceptability. Ms. Claudia Harvey from Trinidad, who presided over the session, in her concluding remarks stated, "When, Professor Joseph passionately presented the experience, we could feel that he was seeing his slum dwellers right in front of his eyes".

When I look back into the past, I have no regrets. As Robert Browning's Andrea says, "I regret little, I would change still less." Now I bow out of the portals of Union Christian College with malice towards none and goodwill towards all. ●

With best complimnts from

GENLITE GENERATORS PVT.LTD.
Quality Diesel generators
3KVA to 2000 KVA with KIRLOSKAR / KEL / STAMFORD ALTEERNATORS and KIRLOSKAR / ASHOK LEYLAND / CATERPILLAR DIESEL ENGINES
AUTHORISED OEA

Registered Office: Genlite Generators (P) Ltd.
19, Mooker Nallamuthu Street
Madrass - 600 001

Local Office : Genlite Generators (P)Ltd.
40/7693, First Floor, P.B. No.3242,Chittoor Road, Pullepady Jn., Kochi - 682035
Phone : 355848/370982
Fax: 0484-370983 Gram : DEEJISET

With best compliments from

POLAKULATH GROUP

P.B. 2310
Palarivattom
Cochin- 25

VIGNETTES FROM THE JUBILEE YEAR

The College welcomes the President of India for the inaugural function

The Chief Minister escorts the President of India

The President arriving, the crowd waiting

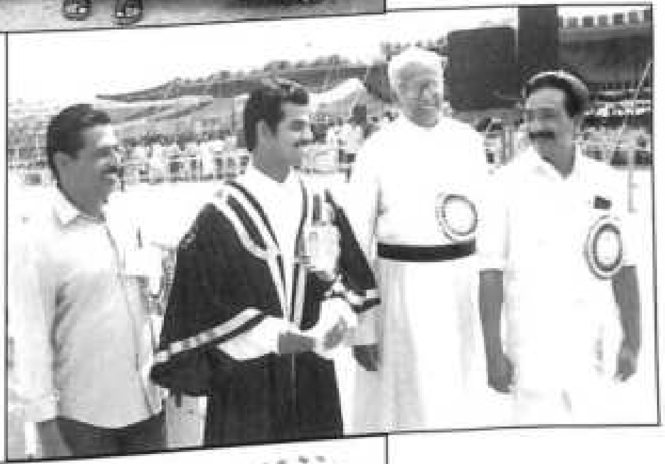

Receiving the President

VIGNETTES ....

INSTITUTIONAL BIRTHDAY, JUBILEE YEAR

His excellency
P. C. Alexander

Prof. C. T. Benjamin
with Prof. T. R.
Ananthraman during
the celebrations

THE CHIEF ELECTION COMMISSIONER
IN THE COLLEGE - JUBILEE YEAR

T. N. Sheshan
lighting
the lamp

Signing
the visitors'
book

JUBILEE YEAR ALUMNI DAY

AND

BIRTH CENTENARY OF PROF. C. P. MATHEW

On the dais :
introductory remarks
by the Principal

Sri. P. K. Vasudevan Nair,
former Chief Minister,
distinguished alumnus

Old Students on the stage
Sainudeen and friends

VIGNETTES ....

THANKSGIVING SERVICE

In the College Chapel before the service

During the service

A Baby Attraction of the Jubilee Exhibition

Folk Arts on the campus: *Padayani*

Valedictory function : Chief Minister Sri. E. K. Nayanar with the Manager

Sketching the College: Artist Madanan

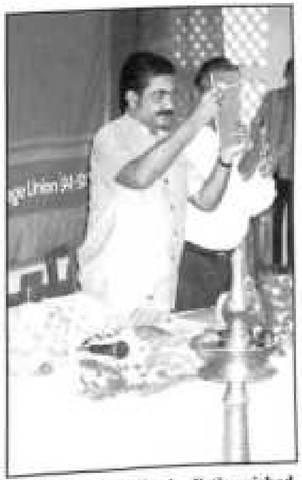

Dr. D. Babu Paul, distinguished alumnus,releasing the research journal of the College --- another Jubilee project

Special cover printed by the Postal Department

Breaking the ground for the Multipurpose Auditorium cum Community Centre

Breaking the ground for the new Psychology Block

Portal frames of the Auditorium

Work in progress

പി. പി. മാർക്കോസ് *

ജൂബിലിയാഘോഷങ്ങൾ - ഒരു റിപ്പോർട്ട്

1996 ഫെബ്രുവരി 14

ആലുവാ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏറെ സുപ്രധാനമായ ഒരു ദിനം. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പ്രഥമ പൗരൻ ഡോ. ശങ്കർദയാൽ ശർമ്മ യു.സി. കോളേജിന്റെ പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലിയാഘോഷങ്ങൾ ഔപചാരികമായി ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു.

• • •

മാസങ്ങൾക്കു മുമ്പു തന്നെ ചെറുതും വലുതുമായ ലേഖനങ്ങളും റിപ്പോർട്ടുകളും കൊണ്ട് പത്രമാധ്യമങ്ങൾ യു.സി. കോളേജിന്റെ പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലി ആഘോഷിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു. കോളേജിന്റെ എഴുപത്തഞ്ചാം പിറന്നാളിനോടനുബന്ധിച്ച് തങ്ങളുടെ യു.സി. സ്മരണകൾ മാധ്യമങ്ങൾക്ക് കൈമാറാൻ തയ്യാറായ പ്രശസ്തരോട് കോളേജിന് നന്ദിയുണ്ട്. ആ സ്മരണകൾക്ക് ഇടം കൊടുത്ത മാധ്യമങ്ങൾക്കും നന്ദി. എട്ടുപത്തു മാസത്തെ ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ ഒരുക്കങ്ങൾക്കു ശേഷമാണ് യു.സി. കോളേജ് അതിന്റെ പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലിയാഘോഷങ്ങൾ തുടങ്ങിയത്.

"Union Christian College was a landmark institution which was established in accordance with the great Christian tradition of dissemination of knowledge and modern education in India. It was a band of young and enthusiastic sons of Kerala who set up this institution with the principal objective of "service of society" as a whole...." ജൂബിലിയാഘോഷങ്ങൾ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തുകൊണ്ട് പ്രസംഗിച്ച രാഷ്ട്രപതിയുടെ ഈ വാക്കുകൾ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽത്തന്നെ ശരിയാണെന്ന് യു.സി.യുടെ ചരിത്രമേ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

ചടങ്ങിൽ അധ്യക്ഷനായിരുന്ന കേരളാ മുഖ്യമന്ത്രി ശ്രീ. എ.കെ. ആന്റണി യു.സി. കോളേജിന്റെ വികസനത്തിന് സർക്കാരിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്ന് ലഭിക്കാവുന്ന ന്യായമായ എല്ലാ സഹായങ്ങളും വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. മഹാത്മാഗാന്ധി സർവ്വകലാശാലാ വൈസ് ചാൻസലർ ശ്രീ.കെ. ജയകുമാർ, കോളേജ് യൂണിയൻ ചെയർമാൻ പി. സേതുനാഥ് എന്നിവർ ചടങ്ങിൽ ആശംസകളർപ്പിച്ചു സംസാരിച്ചു.

ലോകസഭാംഗങ്ങളായ പ്രൊഫ. സാവിത്രി ലക്ഷ്മണൻ, പ്രൊഫ. കെ.വി. തോമസ്, നിയമസഭാംഗങ്ങളായ ശ്രീ. കെ. മുഹമ്മദാലി, ശ്രീ. പി. രാജു, മുൻസിപ്പൽ ചെയർമാൻ ശ്രീ. എം.ഒ. ജോൺ എന്നിവരും ചടങ്ങിൽ അതിഥികളായിരുന്നു. പ്രിൻസിപ്പാൾ ഡോ. രാജൻ വർഗ്ഗീസ് സ്വാഗതവും ജൂബിലിയാഘോഷക്കമ്മിറ്റി ജനറൽ കൺവീനർ പ്രൊഫ. എം. മാധവൻകുട്ടി നന്ദിയും പറഞ്ഞു. കോളേജ് സന്ദർശനത്തിന്റെ ഓർമ്മക്കായി കോളേജിന്റെ ഒരുപഹാരം രാഷ്ട്രപതിക്ക് മാനേജർ റവ. കെ.സി. മാത്യു നൽകി.

ഒരു വർഷം നീണ്ടു നിൽക്കുന്ന ജൂബിലിയാഘോഷങ്ങളുടെ ഉദ്ഘാടനം നിർവ്വഹിച്ച രാഷ്ട്രപതി പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലി ബ്ലോക്ക് I-ന്റെ ഉദ്ഘാടനവും കമ്മ്യൂണിറ്റി സെന്ററിന്റെ ശിലാസ്ഥാപനവും കൂടി നിർവ്വഹിച്ചു.

* മലയാളവിഭാഗത്തിൽ അദ്ധ്യാപകൻ

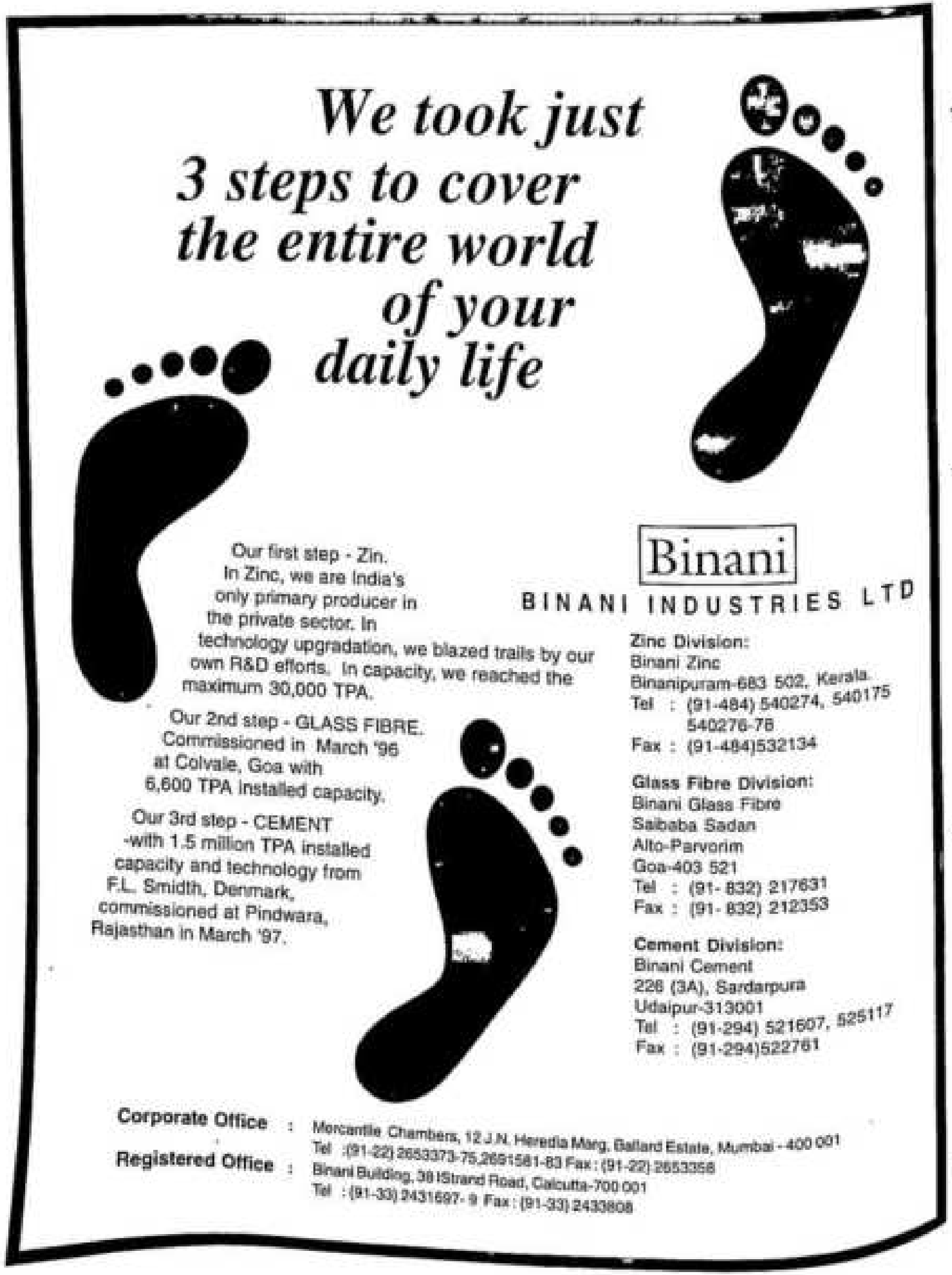

ജന്മദിനപ്രഭാഷണം

കോളേജിലെ പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥിയും മഹാരാഷ്ട്ര ഗവർണ്ണറുമായ ഡോ. പി.സി. അലക്സാണ്ടറായിരുന്നു ജന്മദിന പ്രഭാഷകൻ. 1996 ജൂലായ് 11-ാം തിയതി കോളേജിന്റെ 75-ാം പിറന്നാൾദിനാഘോഷങ്ങൾ അദ്ദേഹം കേക്ക് മുറിച്ച് ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെ സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രൗഢമായ ഒരു പ്രഭാഷണമായിരുന്നു അദ്ദേഹം കോളേജിന്റെ ജന്മദിനത്തിനുവേണ്ടി തയ്യാറാക്കിയിരുന്നത്.

എഴുപത്തഞ്ചു വയസ്സു കഴിഞ്ഞ പൂർവ്വഅധ്യാപകരേയും പൂർവ്വഅനധ്യാപകരേയും പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥികളേയും ആദരിക്കുന്ന ചടങ്ങും ഇതോടൊപ്പം നടന്നു. ചടങ്ങുകൾക്ക് ആധ്യക്ഷം വഹിച്ചത് പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥിയായ ജസ്റ്റിസ് കെ. നരേന്ദ്രനാണ്. യു.സി. യിൽ നിന്നു ലഭിച്ച അനുഭവങ്ങളും സ്മരണകളും അദ്ദേഹം ഇന്നും മധുരതരമായി സൂക്ഷിക്കുന്നുവെന്ന് ജസ്റ്റിസിന്റെ പ്രഭാഷണം വ്യക്തമാക്കി. കോളേജിന്റെ ആദ്യ ബാച്ചിൽ പഠിച്ചിരുന്ന ശ്രീ. ടി.സി. ജോസഫിനെ ഡോ. അലക്സാണ്ടർ പൊന്നാടയണിയിച്ച് ആദരിച്ചു.

കോളേജിലെ അധ്യാപകരായിരുന്ന ഡോ. അനന്തരാമൻ, പ്രൊഫ. ടി.ബി. തോമസ് എന്നിവരേയും ഓഫീസ് സൂപ്രണ്ടായിരുന്ന കെ. കെ. അന്നമ്മ, പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥികളായ ഡബ്ല്യു. ഓ. ജോൺ, പി.ഡി. അലക്സാണ്ടർ, വി. ആർ. ശിവരാമ അയ്യർ, പി. ഒ. ചെറിയാൻ, റബേക്ക മാത്യു എന്നിവരേയും പൊന്നാട അണിയിക്കുകയുണ്ടായി. ഡോ. പി.സി. അലക്സാണ്ടറുടെ സഹധർമ്മിണി ശ്രീമതി അക്കാമ്മ അലക്സാണ്ടറും ചടങ്ങിൽ അതിഥിയായിരുന്നു.

പ്രിൻസിപ്പാൾ ഡോ. രാജൻ വർഗ്ഗീസ് സ്വാഗതവും ജനറൽ കൺവീനർ പ്രൊഫ. എം. മാധവൻ കുട്ടി നന്ദിയും പറഞ്ഞു.

പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലി പ്രഭാഷണപരമ്പര

1996 ആഗസ്റ്റ് 16-ാം തിയതി പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലി പ്രഭാഷണ പരമ്പര ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഇന്ത്യയുടെ മുഖ്യ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷണർ ശ്രീ. ടി.എൻ. ശേഷനായിരുന്നു ഉദ്ഘാടകൻ. ഇന്ത്യയുടെ മഹത്തായ പാരമ്പര്യവും ഇന്നത്തെ നിലയും തുലനം ചെയ്യുമ്പോൾ ദുഃഖമാണ് മിച്ചമെന്ന് ശ്രീ. ശേഷൻ വ്യക്തമാക്കി. രണ്ടാമതൊരു സ്വാതന്ത്ര്യസമരം അനിവാര്യമായിരിക്കുന്നു എന്നദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു.

ചടങ്ങിൽ കോളേജ് മാനേജർ റവ. കെ.സി. മാത്യു അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്നു. പ്രിൻസിപ്പാൾ ഡോ. രാജൻ വർഗ്ഗീസ്, പ്രഭാഷണപരമ്പര കമ്മറ്റി അധ്യക്ഷ പ്രൊഫ. എൻ. ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി, കൺവീനർ പ്രൊഫ. എൻ. എസ്. നീലകണ്ഠൻ എന്നിവർ സംസാരിച്ചു.

ശാസ്ത്ര സാംസ്കാരിക പ്രദർശനം

നാലു ദിവസം നീണ്ടു നിന്ന വിപുലമായ ഒരു ശാസ്ത്ര സാംസ്കാരിക പ്രദർശനം 1996 നവംബർ മാസത്തിൽ നടത്തി. 1996 നവം. 7-ാം തിയതി പ്രൊഫ. ടി.ബി. തോമസ് പ്രദർശനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. പ്രൊഫ. ജോർജ്ജ് തോമസ് അധ്യക്ഷനായിരുന്നു. നിയമസഭാംഗങ്ങളായ കെ. മുഹമ്മദാലി, പി. രാജു എന്നിവരും പ്രിൻസിപ്പാൾ ഡോ. രാജൻ വർഗ്ഗീസും കോളേജ് യൂണിയൻ ചെയർമാൻ കെ. എച്ച്. ഷറഫുദ്ദീനും ചടങ്ങിൽ സംസാരിച്ചു. പ്രദർശനത്തിനായി അമ്പതോളം സ്റ്റാളുകൾ കോളേജ് കാമ്പസിൽ ഒരുക്കി.

ധാരാളം സർക്കാർ സ്ഥാപനങ്ങളും സർക്കാരിതര സ്ഥാപനങ്ങളും പ്രദർശന സ്റ്റാളുകൾ ഒരുക്കി. ഐ.എസ്.ആർ.ഒ., കേരള ലളിതകലാ അക്കാദമി, പുരാവസ്തു വകുപ്പ്, വനംവകുപ്പ്, സ്പൈസസ് ബോർഡ്, റബ്ബർ ബോർഡ്, മാതൃഭൂമി, മലയാള മനോരമ, എ.വി.ടി. തുടങ്ങി നിരവധി വകുപ്പുകൾ പ്രദർശനത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. സമീപപ്രദേശങ്ങളിലെ സ്ക്കൂളുകളിൽ നിന്നും മറ്റുമായി ആയിരക്കണക്കിനു പേർ പ്രദർശനം കാണാൻ എത്തിച്ചേർന്നു.

കാർട്ടൂൺ - കാരിക്കേച്ചർ ശില്പശാല

കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കായി ഏകദിന കാർട്ടൂൺ-കാരിക്കേച്ചർ ശില്പശാല സംഘടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. 1996 നവംബർ 8-ാം തീയതിയായിരുന്നു ശില്പശാല. ശാസ്ത്ര സാംസ്കാരിക പ്രദർശനത്തോടനുബന്ധിച്ച് സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട ശില്പശാല പ്രശസ്ത കാർട്ടൂണിസ്റ്റ് അബു എബ്രഹാം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. യേശുദാസ്, സീരി, വി.എൻ. ചന്ദ്രൻ എന്നീ കാർട്ടൂണിസ്റ്റുകൾ പങ്കെടുത്തു. വിവിധ കോളേജുകളിൽ നിന്നും മുപ്പത്ത

ത്തോളം വിദ്യാർത്ഥികൾ ശില്പശാലയിലുണ്ടായിരുന്നു. ശില്പശാലയുടെ ഭാഗമായി അന്നുച്ചയ്ക്ക് ഒരു പൊതുയോഗവും കോളേജ് ഓഡിറ്റോറിയത്തിൽ നടത്തുകയുണ്ടായി. അവിടെ വെച്ച് കാർട്ടൂണിസ്റ്റുകൾ ശ്രോതാക്കളുമായി തുറന്നു സംസാരിക്കുകയുമുണ്ടായി.

പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥിസമാഗമം

നവംബർ മാസത്തിലെ രണ്ടാം ശനിയാഴ്ച പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സമാഗമദിനമായി ആഘോഷിച്ചു. 1996 നവം. 9 നായിരുന്നു സമ്മേളനം. കോളേജിന്റെ സ്ഥാപക അധ്യാപകരിൽ ഒരാളായ സി.പി. മാത്യു സാറിന്റെ ജന്മശതവാർഷികം കൂടി അന്നേ ദിവസം ആഘോഷിച്ചു. ശ്രീ. പി.കെ. വാസുദേവൻ നായർ, ഡോ. സുകുമാർ അഴീക്കോട് തുടങ്ങിയ പ്രശസ്തരുടെ സാന്നിധ്യം പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥി സമ്മേളനത്തെ ധന്യമാക്കി. സിനിമ അടക്കം വിവിധ മേഖലകളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ധാരാളം പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥികൾ സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുത്തു.

സ്തോത്രശുശ്രൂഷ

പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലിയോടനുബന്ധിച്ച് 1997 ഫെബ്രുവരി 12-ാം തീയതി കോളേജ് ചാപ്പലിൽ വെച്ച് ഒരു സ്തോത്ര ശുശ്രൂഷ നടന്നു. മർത്തോമ്മാ സഫ്രഗൻ മെത്രാപ്പോലീത്ത ഫിലിപ്പോസ് മാർ ക്രിസോസ്റ്റം ശുശ്രൂഷക്ക് നേതൃത്വം നൽകി. ശുശ്രൂഷയോടനുബന്ധിച്ച് വിവിധ മതവിഭാഗങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികൾ ആശംസകൾ നേർന്നു. തോമസ് മാർ അത്താനേഷ്യസ്, പൗലോസ് മാർ പക്കോമിയോസ്, റവ. ജേക്കബ് തോമസ്, റവ. ഫാ. ജോർജ്ജ് ഒലിയപ്പുറം എന്നീ സഭാപ്രതിനിധികളും ക്രൈസ്തവേതര വിഭാഗത്തെ പ്രതിനിധീകരിച്ച് പ്രൊഫ. പാലേലി നാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുമാണ് ആശംസകളർപ്പിച്ചത്.

സമാപനം

1997 മാർച്ച് 15

ഒരു വർഷത്തിലേറെക്കാലം നീണ്ടുനിന്ന പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലിയാഘോഷങ്ങൾക്ക് തിരശ്ശീലവീണു. കേരള മുഖ്യമന്ത്രി ശ്രീ. ഇ.കെ. നായനാരാണ് സമാപന സമ്മേളനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തത്. ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തിൽ അടിയുറച്ചു നിൽക്കുമ്പോഴും നിരീശ്വരവാദമടക്കമുള്ള ഇതര നിലപാടുകളെ അംഗീകരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതാണ് യു.സി.യുടെ വിജയമെന്ന് ഉദ്ഘാടന പ്രസംഗത്തിൽ മുഖ്യമന്ത്രി പറഞ്ഞു. കേരള വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി ശ്രീ. പി.ജെ. ജോസഫായിരുന്നു ചടങ്ങിൽ ആധ്യക്ഷം വഹിച്ചത്. വിദ്യാഭ്യാസരംഗം ബൃഹത്തായ മാറ്റത്തിന് വിധേയമാകണമെന്ന് അദ്ദേഹം ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു.

മുഖ്യമന്ത്രി നായനാർക്ക് കോളേജിന്റെ വക ഉപഹാരം മാനേജർ റവ. കെ.സി. മാത്യു നൽകി. മഹാത്മാഗാന്ധി സർവ്വകലാശാലാ വൈസ് ചാൻസലർ ഡോ. വി.എൻ. രാജശേഖരൻ പിള്ള, ജില്ലാ കളക്ടർ വി.പി. ജോയി, നിയമസഭാംഗങ്ങളായ കെ. മുഹമ്മദാലി, പി. രാജു, എസ്. ശർമ്മ, മുനിസിപ്പൽ ചെയർമാൻ എം. ഒ. ജോൺ, ജില്ലാ പഞ്ചായത്തംഗം അയൂബ്ഖാൻ, കോളേജ് യൂണിയൻ ചെയർമാൻ ഷറഫുദ്ദീൻ എന്നിവർ ചടങ്ങിൽ പങ്കെടുത്തു.

പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലിയുടെ ഭാഗമായി കോളേജ് രൂപകല്പന ചെയ്ത പ്രത്യേക മുദ്രയും കവറും ഇന്ത്യൻ തപാൽവകുപ്പ് അംഗീകരിച്ചു. 1997 മാർച്ച് 15ന് ഉച്ചക്ക് നടന്ന സമാപനസമ്മേളനത്തിന്റെ രണ്ടാം പകുതിയിൽ മധ്യമേഖലാ പോസ്റ്റൽ സർവ്വീസ് ഡയറക്ടർ ശ്രീമതി ഇന്ദിരാ കൃഷ്ണകുമാർ പ്രസ്തുത കവറും മുദ്രയും വൈസ്ചാൻസലർ ഡോ. വി.എൻ. രാജശേഖരൻ പിള്ളക്ക് കൈമാറി.

കോളേജിന്റെ പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലിയോടനുബന്ധിച്ച് കോളേജ് ഫാക്കൽറ്റികൾ നിരവധി സെമിനാറുകളും സിമ്പോസിയങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. യു.സി. കോളേജിന്റെ ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ വികസനത്തിന് ഒരു പുത്തനുണർവ് നൽകിയ കാലമായിരുന്നു ജൂബിലിയാഘോഷത്തിന്റെ ഒരു വർഷം. ജൂബിലിയുടെ ഭാഗമായി സംഘടിപ്പിച്ച നിരവധി പ്രോജക്ടുകൾ പുരോഗതിയിലാണ്. കേന്ദ്രസംസ്ഥാന സർക്കാരുകളും കോളേജ് മാനേജ്മെന്റും ഇപ്പോഴത്തേയും മുമ്പത്തേയും അധ്യാപക അനധ്യാപക, വിദ്യാർത്ഥികളും സുഹൃത്സ്ഥാപനങ്ങളും ദേശവാസികളും മാധ്യമങ്ങളും മറ്റ് അഭ്യുദയകാംക്ഷികളും നൽകിയ സഹകരണം കൊണ്ടാണ് യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിന്റെ പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലിയാഘോഷങ്ങൾ ഇത്ര ഭംഗിയാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞത് എന്ന് ഇവിടെ നന്ദിയോടെ സ്മരിക്കുന്നു.

Dr. A.M. Chacko *

My Mission to USA Programme

My visit to the United States of America during 1996 was for two purposes: (1) participation in the 'Mission to USA.' programme of the Presbyterian Church, USA in Akron, Ohio and (2) visits to various centres for organizing units of Old Students' Association of the Union Christian College, Alwaye in USA.

Participation in the *Mission to USA* Programme of the Presbyterian Church.

It was on an invitation from the Presbyterian Church, USA that I, along with ten others from different churches in India participated in their 'Mission to USA' programme, held in some of the parishes belonging to the Synod of the Covenant, from September 9 to October 22, 1996. I was assigned to two parishes, viz, the Oak Hill Presbyterian Church in Akron, Ohio, and the Northminster Presbyterian Church in Cuyahoga Falls, Ohio, for three weeks each. During the six weeks programme I was accommodated in six different American homes. The following were some of the activities I was engaged in, as an Ecumenical Associate along with the pastors and members of the mission programme committee:

Leading different Bible study groups in the church and homes; participating in the session of Elders and Deacons of the two parishes; giving talks to various groups on Churches in India and the ancient Church of Kerala; the ecumenical venture at the Union Christian College, Alwaye; the experience of Christian fellowship; social conditions of life in India; the diversity of India's culture; languages; religions; etc.; the problems of the growth of democracy in India and the challenges of Indian educational system.

The programme also consisted of : preaching sermons during Sunday worships; addressing youth camps; visiting schools, colleges and universities in the area and talking to selected groups of faculty and students; visiting old age homes, interacting with the members there and worshipping with them; joining the monthly ecumenical breakfast meetings of the pastors of various denominations in Akron; leading fellowship singing sessions in the churches, addressing dialogue sessions of the two churches with the neighbouring Afro-American Churches; visiting the Presbyterian Church Head quarters at Louisville, Kentucky and the Presbyterian Theological Seminary at Louisville; exposure to social service activities like old age homes, institutions for the handicapped persons, 'Meals on Wheels,' 'Mobile Meals' and 'Hunger and Good Neighbour' programmes.

Living with American families in their homes gave me ample opportunity to learn of the genuine faith and commitment of many Christian homes, and gave them an opportunity to share their anxiety and concern about some of their social problems such as the disintegration of the family, care of single parent children and unwed teenage mothers, abstention of youngsters from main line churches, etc. Visits to Yankee festival, a ride in the Goodyear Blimp, witnessing the Cleveland Indians' baseball game, listening to the symphony orchestra at the Akron university auditorium and watching the Americans electing their president were all exciting and rewarding experiences. Ob-

* *Retired Head of the Department of Chemistry, former Principal*

serving the American society three decades after my graduate study years there in the sixties gave me fresh insights about the evolution of the American society in the recent past.

My experience and training both as a student and a teacher in the Union Christian College has been of immense help in my interaction with the members of American parishes as an Ecumenical Associate. I thank the Global Ministries Division of the Presbyterian Church, USA and the Synod of the Covenant for selecting me as an Ecumenical Associate for their Mission to USA programme 1996, and the Rev. Prof. Thomas John of our college who introduced me to the Presbyterian Church.

Visits to Various Centres in USA for Organizing Units of the Old Students' Association of the Union Christian College

My stay in USA was extended for one and a half months after the Mission to USA. programme in Ohio, to accommodate the request of the Union Christian College Standing Council to establish units of the UC College Alumni Association in different centres in USA, in connection with the Platinum Jubilee Celebration of the college. According to the request from the principal Dr. Rajan Varughese, Mr. Thomas Mathew, Ohio and Mr. George Varghese, New Jersey were to work as coordinators of my programmes. But unfortunately the illness and sudden demise of his father on October 21st prevented Mr. Thomas Mathew from doing much. I was able to be with his family for three days sharing their great bereavement and to render my condolences to them. Besides several others Dr. Mrs. Shyla Jacob Mathew and Rev. Oommen K. Thomas, two old students, and their families also attended the prayer meeting held at Mr. Thomas Mathew's house on 22nd October.

Dr. Jacob Mathew, Dr. Shyla's husband, was quite eager to arrange a page for UC College, Alwaye in the internet network in USA at my request.

Mr. George Varghese, the other coordinator, opined that the first meeting of the alumni association to be organized in New York - New Jersey area should not be linked with fund raising for the college, as the responses to the earlier appeals from the principal had been very bleak. I also agreed with his suggestion.

On October 25th Dr. Pothen Varghese (Professor & Head, Dept. of Chemistry at Pennsylvania State University at Indiana PA) a distinguished alumnus and former staff member of our college, and his wife Keiko, drove me from Ohio to their home in Pennsylvania where I spent a week-end. After a most enjoyable week-end at their home Pothen and Keiko drove me on 27th to Harrisburg, PA from where Mr. Geroge Varghese took me to his home in New Jersey and later to his parents' (Mr. & Mrs. T.V. Varghese) place in New York.

I camped with Mr. T.V. Varghese and his family till the 7th of November. Besides contacting old students in the New York - New Jersey area, I was able to visit friends and old students in Connecticut, such as Dr. T.M. Thomas, Mr. Thomas Kurian and Dr. Mrs. Kurian, Mr. John Paul Ponthenpilly and others. Mr. Shaji Varghese and Mr. Regi Varghese, both old students, took me to World Trade Centre, NY and Mr. & Mrs. K. George of Alwaye showed me around the UN headquarters.

Mr. George Varghese did an exemplary job in organizing the first meeting of the New York - New Jersey area unit of the US Chapter of the UC College Alumni Association on 2nd November 1996 at Christ Church of Ramapo, Suffern, NY. It was a gathering of about thirty alumni and their families. Rev. Dr. K.P. George, former Physics lecturer of our college presided over the meeting and I made use of this opportunity to introduce to the gathering the programmes of the Platinum Jubilee Celebrations and the related projects of the college which required financial assistance to the tune of 1.5 crores. Rev. George inaugurated the US Chapter by lighting the lamp. Mr. George Varghese got prints of a souvenir, with articles about the college and its founder members, the principal's letter regarding the Platinum Jubilee projects, the inaugural speech by Dr. Shanker Dayal

Alumni in the U.S. with Dr. A. M. Chacko

North Carolina

Washington

New York

Atlanta

Chicago

Sharma on the occasion of the inauguration of the Platinum Jubilee Celebrations, etc. on his computer and its copies were made available to all who were present. It was a time of reminiscence. Many spoke of their indebtedness to the college. Dr. (Mrs.) Mini George Varghese entertained the audience by singing a song. A committee was elected with Dr. James Jacob as the chairperson and Mr. George Varghese as the convener. The inaugural meeting was followed by a grand inaugural dinner.

I had the privilege of visiting many other old students of the college who resided in the New York - New Jersey area. I would like to mention specially my vist to Dr. (Mrs.) Kamakshi Krishnan, daughter of Prof. T.R. Anantha Raman, Mr. and Mrs. Thomas Varghese and their daughter Miss Asha Varghese, and my stay with Dr. Babu John and family.

On November 7th Dr. Babu John took me from New Jersey to visit Rt. Rev. Dr. Zacharias Mar Theophilus in Philadelphia and then to Mr. & Mrs. O.C. Abraham, my classmate, in Delaware. On 8th November I left in O.C. Abraham's car for Washington - Maryland area to stay with Dr. K. George Zachariah and family for a week. Dr. Zachariah was a former student and staff member of our college and is now a senior professor of Philosophy at the university of the District of Columbia. From here I contacted many alumni in Washington DC, Maryland and Virginia. On November 9th Dr. George Zachariah arranged an excellent dinner meeting at a Malayalee Hotel in Virginia which was attended by 25 members and their families. I spoke to the gathering about the college and answered queries from members. Here also an elected committee was formed with Dr. T.D. Ninan as the chairperson and Mrs. Molly Daniel as the convener. I also visited the alumni in their homes in small get-together functions with Dr. Geroge Zachariah. Worthy of special mention were our visits to the home of Mr. C.D. Varghese who was a former physics lecturer of our college and Dr. Poulose and Mrs. Mary Poulose both of whom are our alumni. Most of the members whom I met were hopeful and enthusiastic about raising a substantial amount to meet the present requirements of the college. Copies of the souvenir prepared by Mr. George Varghese were distributed to all who attended the Washington area meeting also.

From Washington, Dr. Abraham Philip (an old student and former member of the Chemistry faculty of our college and at present a senior scientist at the Research Triangle Park, Durham, N.C.) drove me to Cary, North Carolina, on November 13th. I stayed with him till November 23rd and from there I contacted the old students living in North Carolina and the neighbouring states. Ten alumni and their families allended the dinner meeting held at a Chinese restaurant in Durham NC on November 16th. Dr. Abraham Philip was elected chairperson of the Alumni Association unit formed here. All of them were eager to hear about the present challenges facing their alma mater and were keen on raising funds for the Platinum Jubilee projects. I was particularly glad to have visited the homes of Dr. P.K. George, Dr. Joseph Sebastian and Mr. Chacko P. Varghese whom I had taught chemistry during their BSC. course in our college.

It was sheer pleasure for me to visit the University of North Carolina at Chapel Hill where I had spent four years for my Ph.D. research during the early 1960's and the Binkley Memorial Baptist church, which, we as a family used to attend. Almost all the professors who had taught or guided me have retired and some of them are no more. Seeing me after three decades was a pleasant surprise to Dr. Robert Seymur, the pastor of the Binkley Church and Mrs. Pearl Seymur. Worshipping with them again in the Binkley church on November 17th recalled pleasant memories of our stay in Chapel Hill during the sixties. I was extremely happy to meet again the families of two American friends with whom we had been very close. I was given a warm send off and dinner by some old students and their families at Dr. Abraham Philip's house on the eve of my departure from North Carolina. The meeting turned out to be a fellowship get-together for sharing, singing and prayer.

On November 23rd morning I flew from Durham N.C. to Nashville, Tennessee where I stayed with my cousin Dr. T. John and his family from Nov. 23rd to 28th. On 24th November I was taken to Atlanta by Mrs. and Dr. George Kurien (daughter and son in law of late Mr. C.C. Chacko, Head Clerk of our college) both old students of the college. A meeting of the alumni in Atlanta and around was organized at the Episcopal Church Hall in Atlanta, after the Mar Thoma Service there on the 24th of November, by Dr. Simon Thomas and Dr. Thomas Philip, both old students and former staff in the Physics Dept. of our college. Only six members were present. Alumni from Augustus and Florida could not make it to the meeting because of the long distance. Mrs. and Mr. George Thomas (old student) hosted a dinner meeting for all of us in his apartment on the same day. Dr. Simon Thomas, Vice President, Motorola Company, was elected Chairperson and Dr. Thomas Philip, Head of the Dept. of Computer Science, Mississippi State University the convener of the Atlanta unit. George Kuriens took me from Atlanta to Nashville. I was also able to participate in the inter demominational prayer meeting held in my cousin's house in connection with his sixtieth birthday and address the gathering. After spending the Thanks-giving day with them I flew to Chicago on the 29th of November.

From Chicago airport Dr. A.M. Isaac (son of late Mr. K. Mathai of our college) took me to their home. Dr. Isaac and Mrs. Mini Isaac are both old students of the college. I stayed with them till December Ist. On the 30th November a lunch meeting with the alumni was organized at the Chicago Orthodox Church Hall, by Dr. Isaac and Mr. Varghese George. About 25 members and their spouses were present. On the occasion, Prof. E.J. Jacob and Dr. P.K. Job shared their reminiscences of their years in the college. I spoke to them about the Platinum Jubilee Celebrations and the Jubilee projects. Copies of the souvenir were distributed. Dr. A.M. Isaac was elected the chairperson and Mr. Varghese George the convener of the Chicago unit committee.

On December 1st, after the morning worship in the Chicago Mar Thoma Church, I had lunch with Prof. E.J. Jacob, Mr. N.M. Philip and their families. Later they took me to their homes. After these visits, I was dropped at Dr. Isaac's house. On December 2nd Mr. Varghese George drove me to his apartment and later to Dr. P.K. Job's house. Dr. Job is a leading scientist at the Argon National Laboratories, Chicago. He and I had dinner at Dr. Joseph Thomas's (Dr. E.T. Baby) house where I met Dr. K.E. Eapen and Dr. Kurian Chandrathil, both old students of the college. I spent the night of December 2nd at Dr. Job's house. During the forenoon on the 3rd of December I visited the huge complex of the Argon National Laboratories with Dr. Job and in the evening he saw me off at Chicago Airport back to India.

My attempts to contact old students in Florida, Texas and California were done over the phone. As these were very distant places, I needed an assurance from them of the possibility of reasonably sized meetings of the alumni. As this was not forthcoming, I did not venture to visit them. Of course, lack of time was another factor which prevented my visits to these places.

During my visits of the various centres I preached at the Sunday morning worships at the Orthodox Church in New York, and at the Mar Thoma Churches in New York, Washington, Atlanta and Chicago. I also addressed a huge World Sunday School Day rally held at the Mar Thoma Church at Yonkers, New York.

Mr. George Varghese, New York and Dr. T.D. Ninan, Washington are making earnest attempts to get a Union Christian College Benefit Foundation registered as a charitable foundation so that the contributions to it can get tax exemption.

I am deeply grateful to all the old students and friends who looked after me during my visit, for their generous hospitality and the good will shown by them, in expressing their indebtedness to and solidarity with their alma mater. ●

T-Series

The Superior Fan

With best compliments from

AMROK GROUP

AMROK SHIPPING PVT.LTD.
AMROK CFS PVT. LTD.
AMROK MULTIMODAL TRANSPORT PVT.LTD.

Corporate Office

G-117, Panampilly Nagar, Kochi - 682036
Tel: 310346, 310734, 310757
Fax: 91-484-310399
Tlx: 0885-6820AMK IN
Grams : Amrok

E-Mail:

1. aspl@md2.vsnl.net.in
2. amrokpng@hotmail.com

Operation Office

24/1388, Collis Bldg.,
Venkitaraman Road, W/Island, Kochi - 682 003
Tel : 668825, 666462, 668958
Fax: 91-484-668826
Tlx: 0885-6519 AMCF IN

BRANCHES AT:
CHENNAI, MANGALORE, TIRUPUR, COIMBATORE, TUTICORN

*A.V.Jacob**

Mmories of childhood in U.C.Collge Campus 1921-42

As the third child and second son of late Mr. A.M. Varki, the founder principal, I shall try to present from memory a picture of the life in the campus from 1921 to 1942.

The Union Christian College and I happen to have been born in the same year. My father often used to refer to the fact of his having carried me in his arms as a baby of a few months when he shifted with his family from Quilon to Alwaye where he had already built up a promising law practice. Among his papers after his death we found documents showing that he had already begun to charge a thousand rupees per case. If then he left that life to become a member of the fellowship and the first Principal of the new college at the age of 29, the persuasive power of Mr. K.C. Chacko, who was the originator of the idea of setting up such a college, and the strength of his own Christian faith must have been extraordinary. However it must also be said that he often used to say that the duplicity a lawyer is compelled to practise when defending a client who he knows is in the wrong, contributed to his decision to leave the legal profession.

The fellowship which administered the college consisted of Messers K.C. Chacko, C.P. Mathew, V. M. Ittyerah, T.B. Ninan and K. Jacob. There were thus two members each from the Jacobite Orthodox Church (Cathlicos), Marthoma, and C.M.S. Churches. Of these, my father, C. P. Mathew and K. Jacob were married and in due course were provided with houses while the other three were bachelors and worked as wardens of the three hostels with accommodation provided in them.

For reasons which were never clear to me a notable omission from the fellowship was Mr.T.I. Poonen who taught History. But Mr. Poonen, in the simplicity of his soul, never hid his resentment at this exclusion. He like my father was an alumnus of the Madras Christian College. In fact, if I am not mistaken, the rest of the fellowship were also the same and Mr. Poonen used to tell anyone who would listen to him including this writer that he was the recepient of more academic honours than my father. If I deal at length with Mr. Poonen here it is because we as a family had the closest social relations with his.

There were other Christian faculty members who were not in the fellowship. Of this the one I specially remember now is Rev. T.V. John. Apart from being a member of the English department he also functioned as the pastor of the Orthodox congregation. One of the attractions of the Orthodox Church in Kerala is the melodious way its *qurbana* is sung in churches. Fr. John was however quite unable to do this and it was left to Mr. K.S. Abraham who was a tutor in English cum P.A. to the Principal to make the *qurbana* bearable and also read the Syriac passages when necessary. Much after I had left Alwaye, I understand, K.S. Abraham on retirement became a priest and established a church near the college, of his own.

Though the U.C. College was essentially

* *Son of Prof. A.M.Varki, founder Principal of the College. Resides in Pune.*

considered to be a place for teaching and spreading the Christian ideal the college had an outstanding group of Tamil Brahmin teachers amongst its faculty. C.V. Ramanujam in Economics, Anantharaman in Chemistry, Aravamudam in English, Venketaraman and Venketaramana in Mathematics were not only outstanding teachers but exceptional individuals. Of this Ramanujam after leaving the college took appointments in Industry in Bombay. Even while at Alwaye he used to perform Classical South Indian music to enthralled audiences. In Bombay he continued his cultural activities and was mainly responsible for building the Shanmukhananda Hall at Matunga which is now the focal point of cultural activities in that part of Bombay. Mr. T.S Venketaraman was another who would have made a mark anywhere in India. Among the many Englishmen who came out to teach at U.C. College was Mr. Malcolm Muggeridge who in his twenties joined the faculty not as a missionary but more out of curiosity. Mr. Muggeridge stayed only for a couple of years and after leaving became a well known journalist, editor of the *Punch*, and a leading T.V. personality in England. In his autobiography some pages are devoted to his time at U.C. College but the main part of it is an expression of his admiration for Mr. Venketaraman.

Many Englishmen served in Alwaye College. Holland, Hooper, Hicks and Crowley are the names I now remember. Of this Rev. Holland gave his name to Holland Hostel; Mr. Hooper moved from the college to the Settlement, died and is buried at the cemetery attached to the Anglican church; and Hicks left his whole library to the college. Among his books there was an omnibus edition of the Jeeves short stories of P.G. Wohouse which I and my elder brother read and re-read umpteen times and still were moved to laughter. Crowley was there when I did my Inter in the college from 1936 to 38 and used to join us in hockey. Mrs. Crowley was a trained nurse and ran a dispensary which was of immense help to the staff and their families and even the students.

Talking of hockey reminds me that the college always had outstanding football teams. The crucial fixture always looked forward to was the Maharajas Cup at Ernakulam for which U.C. College played the Maharaja's College, Ernakulam. In those days hand rickshaws were the mode of transport in Ernakulam and their pullers were a set of rowdies who turned out to cheer the local team. Most times the U.C. College won and there was heavy stone throwing when they came off the field and went to receive the trophies. As a boy I was very eager to accompany the team and watch the game. When Ninan sir was taking the team he would refuse point blank but when it was Ittyerah sir I did get the nod once or twice. The sight of the U.C. College eleven coming off the field in single file in their blue and white striped jerseys with a policeman on either side of each player used to thrill me no end. In the late thirties U.C. College also had a very fine basketball team which went to Madras and won the Loyola College Betram Memorial Cup.

One of the things about U.C. College which I have not found in other educational institutions is the respect in which the clerical staff was held at least socially. Mr. P.C. Mathew the bursar's assistant, George P. Varki the librarian, C.C. Chacko the office assistant -- to us children they and their families stood in the same social scale as the families of the members of the fellowship and faculty.

There were two individuals who had a special right for gratitude from us, Mr. Varki's children. The first was Mathai sir. Mathai sir had accompanied my father from Thonakkadu village near Mavelikara, my father's home town, when the college was set up in an old building near the Mangalapuzha ghat where now the Roman Catholic seminary stands, and was mainly in charge of all construction, alteration and maintenance work of buildings for the college and hostels. But for our family he was an all in all helper. Whether it was a question of pulling the teeth of one of the children, a burglar alarm in the house or any other crisis, there was only one cry, "Call Mathai sir." And as far as I can remember he never let the family down. When the construction work was over Mathai sir became assistant to George P. Varki in the library but his role in our family's affairs continued as long as I was in Alwaye.

In due course Mathai sir brought a wife from the south and the couple were the most frugal family (not misers) I have known. With his meagre pay of Rs. 40 or 50 they not only brought up and educated their children well but saved enough to buy property in Alwaye which in due course multiplied in value. We as a family owe a great deal to him.

Then there was Chacko Chettan who was peon to my father. Chacko Chettan invariably came to sleep at our house when my father was out of station. This must have been a real hardship to him since he used to commute from Parur daily. Incidentally Chacko Chettan was a Roman Catholic; he and Raphael, attendant in Physics Lab, were the only Catholic staff on the college roll at the time, I think.

Then there were the student messes. The vegetarian mess was run by Kuttapan Chettan whose son also was my brother's and my companion in footbal before we became old enough to join the students. The non-vegetarian mess was run by Verghese Chettan. If there were others I do not remember them. These messes had periodical feasts and my elder brother and I always received a very welcome invitation to these.

As children we had little knowledge of the working of the college or our father's role in it. But in addition to his duties there he was also very active in the affairs of the Jacobite Orthodox Church (Catholicos group). He was an ardent advocate of the need for reconciliation between the Cathlicos and Patriarch factions and worked hard and long for unity. One of my abiding memories as a boy is of my father coming home late in the day joyfully saying that a solution has been found, only to return the next day with the news that the accord has again broken down. This happened many times. One landmark event in his tenure at U.C.College was his trip to Great Britain as one of a four member Christian fellowship from India. His speeches greatly impressed the Anglican Community in England and any subsequent visitor to the Archbishop of Canterbury heard him praise Mr. Varki. But after his return there was a subtle change in his relations with the other members of the fellowship. This was further accentuated after the death of my mother and his second marriage to Miss Annamma Cherian, then a professor of Mathematics in the University College, Trivandrum. According to the rules of the Fellowship the post of principal was elective for a tenure of four years. My father had however continued to be elected to this post for five terms ending in 1941. That year Mr. V.M. Ittyerah was elected to replace my father. My father then went on leave for one year to work as secretary of the Orthodox Church. The setting up of a Theological Seminary at Kottayam for initial training of the priests of this Church -- there was no training earlier -- was one of his achievements during this period. At the end of this period he returned as Professor of English to the U.C. College but did not stay long, as Principal Boyd of the Madras Christian College invited him to join that college as visiting professor. But this did not last long. Within a few months he developed pleurisy and went to the Sanatorium at Madanapalle for treatment. He continued there for over three months before his illness was diagnosed as due to cancer. Removed to General Hospital, Madras, he expired on 6th June 1944, a day made memorable by the allies landing in Normady. As his body could not be taken to Mavelikara because of war time restrictions he was interred in the cemetery at Kilpauk, Madras. This brought to an end my association with the U.C. College.

K.C.Peter*

MOTHER,
I SALUTE YOU.....

UCC, Heavenly Mother,
And mortal I;
Man-making love-bond.
Eternal 75, yours,
Mortal 75, mine;
Strange coincidence !
Beloved Mother,
Your older kids

Meet you to be blessed.
But loving Maa,
Far away Manilaclaims me;
I miss you, Maa. Too sad !
I bow my head,
Eternal Mother of Light,
In salutation. Bless me !

* *Old student, social scientist associated with UNESCO*

TECHNI BHARATHI LIMITED
TURNKEY BUILDERS & CONSULTANTS

EVER FORWARD ...
TOWARDS GREATER PINNACLES OF ACHIEVEMENT WITH TOTAL DEDICATION,
COMMITMENT TO EXCELLENCE, AN IRRESISTIBLE OBSESSION FOR QUALITY -
NOTHING SHORT OF PERFECTION AND AN INNATE URGE
TO TOUCH THE FINISH MARK WELL BEFORE TIME
THAT IS WHAT MAKES 'THECHNIBHARATHI'
A NAME IN THE COMPETITIVE WORLD

Corporate offices:
Florance 1st Floor, 34/136 A, Byepass road, Edappally
Cochin - 682 024
Tel :344906 / 344907 / 336631 Fax : 91 (484) 344908

Regional offices:
302/3, Twin Complex-1, Opp. Fire Brigade
Marol, Andheri 'East', Mumbai-400 059
Tel : 8514490 (3 lines) Fax : 91 (22)8514490
Hemkunt House, 12th Floor, 6, Rajendra Place
New Delhi-110 008
Tel : 5757607/5757608/5752751
Fax: 91(11)5727366

Projects
Doyang Hydro Electric Project, Doyang, Assam
Varapuzha Bridge Project, Varapuzha, Kerala
Harangi Hydro Electric Project, Harangi, Karnataka
NH-47 Project, Cochin, Kerala
KIOCL Project, Mangalore, Karnataka

Group companies :
- Mare Steel CastingS Private Limited
- Techni Baharat Exports
- Cherrys HPC Centre
- Kairali Orchids (Pvt) Ltd
- Skilled Engineering works
- Kumar Sales & Service

John Philip*

Reminiscing about the 30s

To reminisce about more than half a decade of my college life in the '30's is to ferret out long-submerged memories of a College, then dazzling in its pristine purity and brilliance, in the second decade of its existence.

I joined the First Year Intermediate of the Madras University in this College in 1931 as a day scholar, living hard by the College campus with my uncle, the late V.J. Varghese, erstwhile Maths student and Skinner Hostel Construction Supervisor. The College had on its staff stalwarts like the late A.M. Varki as Principal (famed Shakespearean scholar), the late supple- tongued C.P.Mathew (Ex. M.P.) for Philosophy, V.M.Ittyerah for History (who had initially boasted to have "wedded the College", but since adumbrated married life), and the late lamented immaculate "Guru", K.C.Chacko (one among the three founding fathers of the College, in the company of Mathew and Ittyerah). An academic institution started with the avowed purpose of imparting knowledge in an atmosphere of ecumenical Christian discipline, the College had on its staff an agnostic Malayalam teacher in the person of the late Kuttipuzha Krishna Pillai, who gradually rose to literary eminence. Both Mr. Mathew and Kuttipuzha were kind enough to write neat prefaces to a subsequent social novelette of mine, "*Irupathilum Irutto?*" written between '39 and '41 with a psychoanalytical motif.

In my Intermediate years I was fortunate to be the classmate of Sri. T.B. Thomas, who became Principal of this College for a term. Our common literature classes were held in two upstair rooms of an old Cutchery building munificently given by the erstwhile Travancore government (This building has recently come under the protection of the Archaeology Department of the Kerala Government by virtue of its antiquity). Attached to this Cutchery building was a small chapel, where Sunday morning communion services were held, inturn, for Jacobites, the C.S.I. and Marthomites, followed by afternoon common services with hymns and prayers, where usually someone in the staff gave a short address. Not far from the Cutchery building stood a small mango tree, planted by Mahatma Gandhi. The College subsequently honoured Tagore by naming one hostel as Tagore Hostel. (Unfortunately this hostel got demolished, when it was decided to drop all men's hostels) It is amusing to recall at this juncture the role played by one hostel mess, which unconsciously attracted students from Malabar by its exquisite cuisine.

It was in the '30s that Dr. John R.Mott, General Secretary of S.C.M., visited the College in his whirlwind tour, and addressed the College community. It will not be out of place to mention here the salubrious impact of the Moral Re- Armament Movement(MRA) that swept across the world at this time. The spiritual upliftment that the world famous Dr. Stanley Jones occasioned by his battery of inspirational speeches also was part of the atmosphere of the times.

That the institution was gaining social glamour was understood by the Alwaye Municipality, which thought it prudent to boost its prestige by making Mr. Varki its Chairman. It was interesting to see the Chairman being pulled in a rickshaw, whenever he

* 'Chethikkad Ashish', Kadavanthara, Cochin - 20.

K.C.Peter*

MOTHER, I SALUTE YOU.....

UCC, Heavenly Mother,
And mortal I;
Man-making love-bond.
Eternal 75, yours,
Mortal 75, mine;
Strange coincidence !
Beloved Mother,
Your older kids

Meet you to be blessed.
But loving Maa,
Far away Manilaclaims me;
I miss you, Maa. Too sad !
I bow my head,
Eternal Mother of Light,
In salutation. Bless me !

* *Old student, social scientist associated with UNESCO*

TECHNI BHARATHI LIMITED

TURNKEY BUILDERS & CONSULTANTS

EVER FORWARD ...
TOWARDS GREATER PINNACLES OF ACHIEVEMENT WITH TOTAL DEDICATION,
COMMITMENT TO EXCELLENCE, AN IRRESISTIBLE OBSESSION FOR QUALITY -
NOTHING SHORT OF PERFECTION AND AN INNATE URGE
TO TOUCH THE FINISH MARK WELL BEFORE TIME
THAT IS WHAT MAKES 'THECHNIBHARATHI'
A NAME IN THE COMPETITIVE WORLD

Corporate offices:
Florance 1st Floor, 34/136 A, Byepass road, Edappally
Cochin - 682 024
Tel :344906 / 344907 / 336631 Fax : 91 (484) 344906

Regional offices:
302/3, Twin Complex-1, Opp. Fire Brigade
Marol, Andheri 'East', Mumbai-400 059
Tel : 8514490 (3 lines) Fax : 91 (22)8514490
Hemkunt House, 12th Floor, 6, Rajendra Place
New Delhi-110 008
Tel : 5757607/5757608/5752751
Fax: 91(11)5727366

Projects
Doyang Hydro Electric Project, Doyang, Assam
Varapuzha Bridge Project, Varapuzha, Kerala
Harangi Hydro Electric Project, Harangi, Karnataka
NH-47 Project, Cochin, Kerala
KIOCL Project, Mangalore, Karnataka

Group companies :
- Mare Steel CastingS Private Limited
- Techni Baharat Exports
- Cherrys HPC Centre
- Kairali Orchids (Pvt) Ltd
- Skilled Engineering works
- Kumar Sales & Service

John Philip*

Reminiscing about the 30s

To reminisce about more than half a decade of my college life in the '30's is to ferret out long-submerged memories of a College, then dazzling in its pristine purity and brilliance, in the second decade of its existence.

I joined the First Year Intermediate of the Madras University in this College in 1931 as a day scholar, living hard by the College campus with my uncle, the late V.J. Varghese, erstwhile Maths student and Skinner Hostel Construction Supervisor. The College had on its staff stalwarts like the late A.M. Varki as Principal (famed Shakespearean scholar), the late supple- tongued C.P.Mathew (Ex. M.P.) for Philosophy, V.M.Ittyerah for History (who had initially boasted to have "wedded the College", but since adumbrated married life), and the late lamented immaculate "Guru", K.C.Chacko (one among the three founding fathers of the College, in the company of Mathew and Ittyerah). An academic institution started with the avowed purpose of imparting knowledge in an atmosphere of ecumenical Christian discipline, the College had on its staff an agnostic Malayalam teacher in the person of the late Kuttipuzha Krishna Pillai, who gradually rose to literary eminence. Both Mr. Mathew and Kuttipuzha were kind enough to write neat prefaces to a subsequent social novelette of mine, "*Irupathilum Irutto?*" written between '39 and '41 with a psychoanalytical motif.

In my Intermediate years I was fortunate to be the classmate of Sri. T.B. Thomas, who became Principal of this College for a term. Our common literature classes were held in two upstair rooms of an old Cutchery building munificently given by the erstwhile Travancore government (This building has recently come under the protection of the Archaeology Department of the Kerala Government by virtue of its antiquity). Attached to this Cutchery building was a small chapel, where Sunday morning communion services were held, inturn, for Jacobites, the C.S.I. and Marthomites, followed by afternoon common services with hymns and prayers, where usually someone in the staff gave a short address. Not far from the Cutchery building stood a small mango tree, planted by Mahatma Gandhi. The College subsequently honoured Tagore by naming one hostel as Tagore Hostel. (Unfortunately this hostel got demolished, when it was decided to drop all men's hostels).It is amusing to recall at this juncture the role played by one hostel mess, which unconsciously attracted students from Malabar by its exquisite cuisine.

It was in the '30s that Dr. John R.Mott, General Secretary of S.C.M., visited the College in his whirlwind tour, and addressed the College community. It will not be out of place to mention here the salubrious impact of the Moral Re- Armament Movement(MRA) that swept across the world at this time. The spiritual upliftment that the world famous Dr. Stanley Jones occasioned by his battery of inspirational speeches also was part of the atmosphere of the times.

That the institution was gaining social glamour was understood by the Alwaye Municipality, which thought it prudent to boost its prestige by making Mr. Varki its Chairman. It was interesting to see the Chairman being pulled in a rickshaw, whenever he

* 'Chethikkod Ashish', Kadavanthara, Cochin - 20

wanted to ply between the College and Alwaye.

I took a one year break after my inter ('33- '34). It was with a view to ascertain whether I could gather the wherewithal to go for Bio(Hon.), I having secured a high rank in the University exam. It was in this lull that I got to know C.M. Stephen and P.C.Alexander, who had just joined the College. Both had hailed from my native place and church. Having already made their mark as good speakers at home, at the Y.M.C.A., and elsewhere, they were invited to make "model" speeches outside(?) at times. After their U.C.C. period, they both went elsewhere for higher studies, and later rose to dizzy heights, to make history.

After this one year of desultory life, getting no financial help, I rejoined the College for Philosophy B.A. In this class I had the privilege of getting, among others, three classmates, who rose to eminence in later life. One was the late M.O.Mathai, who became Nehru's Private Secretary. He was reported to have made the claim that he coined the phrase "tryst with destiny," which Nehru used in his famous midnight speech of 14/15 August '47 in the Constituent Assembly. Another classmate was the ate Manmadhan Sir of *"madyavarjana"* fame. Starting as M.P.Manmadhan Nair in the College, he became General Secretary of N.S.S. (where he dropped the suffix "Nair" from his name) and then became college Principal. Renouncing his principalship on ideological grounds, he assiduously worked in the *"madyavarjana"* movement and died in harness. A statue of his is reported to be in the making for erection in his native place at Muvattupuzha. My third classmate was Dr. P.J.Paulose from Cherai with whom I was clubbed for Philosophy. After passing B.A., deacon Paulose rose steadily in the ecclesiastical hierarchy to finally become the *"Sreshta Catholicos"* of the Malankara Jacobite Syrian Church.(His first death anniversary was observed in Malekruz on August 31, 97).

Though my academic connection with the College ended with my passing B.A. in March'36, I continued my ties with the College fraternity for a few more years, by necessity. In this period my relationship with some of its members grew stronger and more equal. Here I must mention with all ardour the unforgettable "Aleykkuty" (Mrs. C.P.Mathew), who could often outwit the males by proposing witty solutions to problems that confronted them. ●

With best compliments from:

ALAPPATT TRADERS PVT. LTD.

BANERJEE ROAD, COCHIN - 682 018

With best compliments from

PARACKA INDUSTRIES

CHENGAL KALADY P.O.

GOLD MEDAL WINNER

Manufactures of Roofing and Decorative Tiles

M.Mathew •

INSPIRING REMINISCENCES

It was the year 1936. I was an intermediate student of the U.C.College then. The learned professor of Malayalam stepped in and was about to commence the class. A loud and clear catcall was heard from the back rows of the hall. The Professor sat down but the nuisance repeated. As he couldn't spot the black sheep, the Professor said in a cool manner " Who is that nasty coward? If he is the true son of his father, let him stand up and say what he wants of me". There was 'pin drop' silence and the whole hour went off very well. Never again was there the least disturbance in Prof. D.P.Unni's classes.

Principal Mr. A.M.Varkey's Oxonian style of English and his dramatisation technique of teaching are unforgettable. He had no peer for that matter, not even in Dr. T.I. Punnen, professor of History, who once said in his oratorial style, "When I was in Madras Christian College, I got fourteen medals whereas Mr. Varkey got only one and that too in my absence".

There was a splendid array of more than a dozen luminaries on the staff of the U.C.College at that time. They were all veteran professors in their own Departments, invariably of high repute. The saintly Prof. K.C.Chacko, perhaps a greater philosopher than Sri. S.Radhakrishnan, the ideal professor and politician Prof. C.P.Mathew, the fatherly professor V.M.Ittyerah (the other founder members of UCC), the peerless expounder of classic English poetry in his uniquely high-flown idiomatic style, Prof. Aravamudam Iyengar, the Physics prodigies Prof. T.B.Ninan and Prof. T.B.Thomas, the Mathematical genius Prof. Venkataraman, the all time Chemistry specialist Prof. T.R.Ananthuraman, the silver tongued Prof. Ramanujam, the Biology expert with his flowing lectures, Prof. T.C.Joseph, the literary giants Prof.D.P.Unni and Prof. Kuttipuzha Krishnapillai, the perfect English gentleman Prof. Rev. B.G.Crowley and the stalwart Physical Director Prof.C.P.Andrews are some of those brilliant men. They live in the minds of thousands of disciples whom they taught and made great.

No doubt, with all these precious gems on the staff and later at the helm, it was the golden period in the history of UCC. These great souls first brought glory and reputation to the institution, which has steadily been continuing to the present. We shall rightly cherish their memories with high regards, reverence and gratitude.

Besides me, my four children including my only son the late Jeevan Mathew had the privilege of being educated in the UCC. Jeevan Mathew was in PDC(1961-62) and an inmate of the Tagore Hostel. Being in the good books of the professors and the then Principal Mr. T.B.Thomas and by dint of excellence, he was most likely to get a rank but before that, death snatched him away at the young age of sixteen. The College community, I remember, did all help for us, reclaiming his drowned body, avoiding a post mortem, and preparing for and participating in the funeral, the next day. Such is the Christian spirit nurtured and maintained by UCC. There is an endowment for giving the 'Jeevan Mathew Memorial' prize to the best outgoing student of PDC every year. After him his sister Geetha Mathew was in UCC for six years (PDC to MSc.). She is a life member of the Alumni Association of the UCC. The eldest, Dr. Sheela Mathew and the youngest Dr. Asha Mathew were blessed by the College too.

• *Alakkal, Mekkad - 683 589.*

OIL PALM INDIA LIMITED

(A Joint Venture of the Govt. of Kerala and Govt. of India)

PIONEERS IN OIL PALM CULTIVATION

AND

PALM OIL EXTRACTION IN INDIA

REGISTERED OFFICE

XIII-354, Old Star
Theatre Road,
P.B.No. 1715
Kottayam South P.O. 686 039
Phone : 566882, 567103, 567104.
Fax: 0481-561-442

PLANTATIONS

1. Yeroor Estate
   Kollam Dist.
2. Chithara Estate
   Kollam Dist.
3. Kulathupuzha Estate
   Kollam Dist.

FACTORY

Yeroor Estate

Mr. P.P. Philip *

NOSTALGIC MEMORIES OF A DEAR ALMA-MATER

Full six decades have passed since I left the portals of Union Christian College, Alwaye, in 1937. Two years of study, staying in the college hostels enabled me to get the B.A.degree of the Madras University, to which the college had then been affiliated.

Teachers

Professors were held in high esteem not only by the student community, but by the public at large. Our professors set good examples of plain living, high thinking and regard for traditional moral values. They lived here on modest salaries, eschewing better position and higher emoluments open to them outside. The teaching fraternity got more respectful attention from the students at that time, than it gets now. My memory of the life in the college revolves round some Professors and a few of my class-mates.

Principal A.M.Varkey was a perfect gentleman who greeted the visitors with a broad grin and a pleasant smile. He had been to England to attend some conference, a rare achievement in those days. He carried on the administration of the College with quiet dignity and silent efficiency. He was an authority on Shakespeare and his exposition of the subject was impressive and interesting.

Prof. K.C.Chacko, head of the Dept. of Philosophy was looked upon as the 'Saint' of the U.C.College. He was warden of the North-East Hostel where I stayed during my final year. He never got angry with any one. He was mostly confined to his room, where he spent time in reading or meditation. He was an embodiment of peace and tranquillity, while he taught us in his scipture classes.

Prof. C.P.Mathew of the Philosophy department exhibited a commanding power which few else had. Whenever there was any commotion on the College campus or its neighborhood, as it occasionally happened, he had only to come to the site, when everything would cool down and melt into thin air. He was also a very good speaker, astute argumentarian and a nationalist. He was a friend of Pandit Jawaharlal Nehru, who afterwards sent him as one of our representatives to the United Nations.

Prof. T.B. Ninan and his younger brother T.B.Thomas, both in the Physics department, were my teachers. Each one was good and efficient in his own way. But while the former was rather serious and taciturn, the latter was gay and jolly and he mixed freely with the students. Prof. T.S. Venkataraman, head of the Dept. of Mathematics was a teacher par excellence. I still remember the equations he taught for the graphs, for the circle and the ellipse, for the parabola and the hyperbola. I am indebted to him (and teachers in Physics) for the First class I scored in Part III - optionals. I must also mention teachers like Prof. T.I. Punnen, Rev. T.V. John and D.P. Unni.

Students.

I am constrained to confine attention to just four of them who have in later life hit the headlines. But there are many others playing roles not so spectacular and rendering service in diverse fields of human endeavour, strengthening the community and

* GRA 204, Kottara Lane, Gowreesapattom, Trivandrum.

enriching the nation. I would first pay my homage of respect to them. The four college mates of mine, referred to above are, Mr. M.O. Mathai, who was one year senior to me; Mr. Philip Oommen, who was two years junior to me; Mr. Stephen Mathai and Mr. Alexander Cherian, both three years junior to me. They joined the Junior Intermediate class while I was in my Senior B.A. Class.

Unlike other students Mr. M.O. Mathai lived in a lodge outside the College campus. Bold and audacious, he lived a free life. A student of the History group, he read extensively and had a very good command over the English language. A paper he read in a meeting of the Literary and Debating Society of the College, under the caption: 'Down with Shakespeare' was an eye opener to us. It was something we could not conceive of at that time. After leaving the College, he came in contact with Pandit Jawaharlal Nehru and became his Private Secretary. He continued in that position even after Nehru became the Prime Minister of India. This brought him much eminence and power. It is said that the expression 'tryst with destiny' in Nehru's midnight oration on the eve of independence was suggested to him by Mr. Mathai. It is a matter of regret that he had to leave Nehru in circumstances not so pleasant.

Philip Oommen was a good sportsman playing almost all games. He had a wide circle of friends. Pleasant and jovial, he would go on talking with them for hours on end. But the most interesting aspect of his life was his sense of humour, and he would talk on and regale his friends with humorous tales and funny anecdotes. After completion of his studies he became a clergyman of the Marthoma Church and later on was consecrated as a Bishop of the Church under the title Philipose Mar Chrysostom. Now he is Suffragan Metropolitan of the Marthoma Church.

Both Mr. Mathai Stephen and Mr. Alexander Cherian were excellent speakers. From the time they joined the College as students of the junior intermediate class, they practically monopolised the stage of our debating society, displacing their seniors. Both were equally at home in English and Malayalam, but Stephen seemed to be more at home in Malayalam and Alexander Cherian in English. The latter was also more polished in his behaviour. Both changed their names: the former as C.M. Stephen and the latter as P.C. Alexander. Mr. Stephen ended up as a Cabinet Minister in the Government of India. Dr. P.C. Alexander, formerly Principal Secretary to the Prime Minister of India, is at present the Governor of Maharashtra. ●

With best compliments from

SEEMATTI

ERNAKULAM

V.J. Mathew*

The Recollections of an Old Boy at Seventy Five

These reminiscences of my days at the U.C.C. relate to the period 1941-45. Even at the advanced age of 75, to recall those days now gives me unspeakable joy and contentment. Even before joining the college, my mind was filled with its greatness after hearing from my friend of how Dr. Radhakrishnan described it in his address given in one of the annual gatherings of the college. I quote: "I envy your college; I envy your Principal; I envy everything associated with the college." So I thought to study in such a college was a rare privilege.

The vast college campus surrounded by comely walls with a gate at the middle and a guard post close to it, from where led a winding road to the college building, this road branching and rebranching on its course, leading to the various hostels, staff quarters and mess halls with well maintained playgrounds and courts spread on either side, will impress any casual visitor. The college building and its connected buildings were on the peak of the vast grassy expanse, surrounded by big shady trees. This picture of the college gathered during my first trip to it, still stands in my mind unfaded.

On joining the college, in June 1941, I was admitted to the New Hostel and my room was No. 12 in the upper storey, my roommates being E.V. Kuruvilla and V.M. Paulose. To reach the college one needed just one or two minutes walk which I found was a blessing to me when compared with the long walk I had to do everyday during my High School days. The classes started in the first week of June.

The routine followed in the college for the hostel members needs mention. The day began on hearing the rising bell at 5.30 a.m. Kochumman Chettan and Kochukunju who were on night duty at the college building were to ring the college bell everyday which went ding-dong and the ringing vibration sank into our ears to wake us from our sleep. On waking, the inmates gathered in the prayer room of the hostel for the morning prayers. The morning bath was in the Periyar which flows by to the east.

On return after the bath we were busy with our studies in our rooms till 8 a.m. when the college bell again rang. Then we all went for breakfast. Returning from the mess, we got ready to go to college. The classes would start by 9.30 a.m. After the classes ended at 4 p.m., it was the time for games till 6.15 p.m. After the evening bath and meal, we were to be in our rooms. The roll call was at 7 when the warden would come to each room with a lantern in his hand and we would wish him "Good Night". Next we all gathered in the prayer room for the evening prayers. After prayers it was the time for study which would end at 10. This was marked by the retiring bell and we went to sleep after it; but those who wanted to sit up late were free to do so. But going out after the retiring bell was against the rule. The chiming of the rising bell and retiring bell, which we used to hear at the college are still heard in the ears of memory even after many years have gone by.

The 1941-45 batch of students were blessed by the presence of all the veteran members on the college

* Naduvile veedu, Meempara, Via Puthencruz.

staff during this period. The Principal was Mr. a.m., Varki. His very bearing commanded respect from others and he always walked with measured steps. 1941-42 was the last year of his service in the college, after which he left the college. His classes were inspiring and entertaining. He taught us English prose. His mere reading of the lesson was enough for the lesson to be understood. Such a gifted person he was.

The other professors in the English Department were Prof. Aravamuda Iyyengar, Prof. Ninan Abraham, Rev. T.V. John and Rev. K.C. Joseph. Prof. Iyyengar was an unforgettable person. His mastery of English language, the style and flourish of his speech in a ringing voice made us listen to his class with rapt attention. Most of what he uttered in the class deserved to be noted down. Prof. Ninan Abraham held classes in English poetry. His simple and lucid way of lecturing made even difficult poetry lessons enjoyable. Milton's "Paradise Lost" and Browning's "Grammarian's Funeral" still come to memory.

The Malayalam professors were Prof. D.P. Unni and Prof. Kuttippuzha Krishna Pillai. Prof. D.P. Unni will be always remembered as one who could teach prose and poetry with the least effort in a masterly way which would reveal his depth and vast erudition. Prof. Kuttippuzha was more a teacher than a professor. His classes were interesting and useful from the examination point of view. Prof. K. Jacob taught Deductive Logic. Prof. C.P. Mathew gave classes in Inductive Logic. It was a pleasure to listen to his lectures which flowed like a flooded river. Mr. K.C. Chacko, although retired from the college, lived close by in the 'Fellowship House' from where he came once a week to take class in Deductive Logic practical. Although he was frail and weak, he always spoke clearly with a smiling face, and what he taught went home into our minds. Weak though he was he made the college strong and great through his prayer and guidance. Prof. V.M. Ittyerah who became Principal of the college after Mr. Varki, was Professor in Politics. Prof. Ramanujam held classes in Roman History and Economics. With his sweet voice and rich flow of simple but charming English he could keep his classes under his spell. Prof. T.I. Punnen and Rev. B.G. Crowley were professors in Greek History, Indian History and British History. Prof. Punnen was master of his subject and he wanted his students to be like him. Rev. Crowley's notes for British History and the Constitutional History of England were superb and helpful in scoring high marks. The other veteran teachers were Prof. T. B. Ninan and Prof. T.B. Thomas in the Physics Department, Prof. Anantharaman in the Chemistry Department, Prof. Venkitaraman in the Maths Department and Prof. T.C. Joseph in the Biology Department. Prof. Anantharaman was a terror to the students as he would not brook any indiscipline and carelessness on the part of students. Prof. Venkitaraman, I have heard my friends say, could teach Mathematics in such a way that even a dull student could follow the class with ease and score high marks.

The library was under the care of Mr. George P. Varkey and Mr. .K. Mathai who were both liked and respected by the students. Mr. P.C. Mathew was head clerk in the Bursar's office. Even though the collection days were busy, I recall that Mr. Mathew was always keen to avoid delay and hardship for the students.

The life and glory of the college rested partly on its well conducted hostels, *viz* Tagore Hostel, Holland Hostel, N.E Hostel, New Hostel and Skinner Hostel for men students and West Hostel for the lady students. Each hostel had two wardens, the Chief Warden and the resident warden. There were Hostel Committees for the affairs of the hostel like gardening, recreation, medical aid and mess. Hostel day celebrations were held each year to which the members of the committees of other hostels were invited. The mess of each hostel was run well at cheap rates. The hostel life was cordial and peaceful, with prayers both in the mornings and evenings. It was really the hostel life which gave good training for the students to live as useful citizens in society in their later life.

Another field from where the life and prestige of the college developed was its play fields. Duke of Wellington once said that he won the battle of Waterloo from the play fields of Eton. Something similar may be truly said of the play fields of the U.C.C. also. Many have been able to win the Waterloo battles of life through the lessons learned in the play fields there. Mr. C.P.Andrews the master craftsman alone deserved the honour of training the students for this. In addition to this the college could produce hockey players like L.R.C Madody, football players like Thomas Abraham and A.V. Jacob, volleyball players like M. Mathew, and basketball players like T.T. Kuruvilla all of whom were also selected to the University teams.

General assemblies and debates were a regular programme of the college. This could produce veteran speakers among the students like A. Kurian, M.M. Cherian and T.M. Cherian of Budhanoor. Distinguished guests like Sir. C.P.Ramaswamy Iyer, the Dewan of Travancore, were invited to address the college assembly. I remember the speech of Sir C.P. which kept the students in rapt attention for an hour. He said that he found joy even in his advanced age of 60 in tackling problems in higher Mathematics sitting up in the late hours of the night and he exhorted the students to develop the capacity for thinking.

The Student Christian Movement was another source from which the college gained life and love for social work. Under its auspices the poor and needy around were given help. A school was run by the SCM for the poor children. Students used to forgo their noon meal once a week to raise funds for social work. The rural medical mission which was closely linked to the college was also helped by the SCM. Mrs. Crowley was the life and soul of the Rural Medical Mission till the Crowleys left the college for good in 1945.

Above all, the college received its strength from the college Chapel and the Fellowship. The Sunday morning service for each of the three denominations in the college community and the Sunday common evening service contributed much to keeping the college fast to its ideals. The sermons preached in the evening services were invariably first rate. There were retreats also for the students and staff members every year. I remember a retreat held in 1942 in which Bishop Stephen Neill gave an address on foundation beliefs.

The sum total of all these activities was the U.C.College of our times and hence its greatness and appeal to the students who have passed out from its portals. Time may dim its lustre, but memory may not fail. It may remain evergreen. ●

ROYAL SWEETS

RAILWAY ROAD. ALUVA.

Best Wishes for

UNION CHRISTIAN COLLEGE

A WELL WISHER

The stationary houseboats of Kashmir were never as vibrant and lively as the real floating houseboats KTDC offers now! Our boats glide along the serene backwaters, offering a close view of the scenic surroundings and village life.

At Kumarakom, Kottayam, KTDC has arranged half-a-dozen houseboats, on converted Kettuvallams (rice boats) in the Tharavadu (traditional home) style! Kettuvallams, redundant as freight-carriers, were on the way out and along with them, a whole culture too! One of the many ways in which KTDC strives to preserve our cultural heritage, is the restoration of the riceboats as houseboats!

Now, this is just our latest..........

KTDC is already the biggest hotel chain in Kerala. With four and three-star properties in Thiruvananthapuram, Kovalam, Thekkady (Periyar), we have come a long way in the hospitality industry. Thirteen hotels, three Yathri Nivases, several motels, beer parlours and restaurants spread all over the State speak volumes for KTDC's success.

Kerala Tourism Development Corporation Ltd.
Mascot Square Trivandrum 695 033 Kerala India
Fax: ++91-471-434406 Phone: ++91-471-438976 436715 436627

Float as a feather... in a houseboat in the backwaters... at Kumarakom, Kerala.

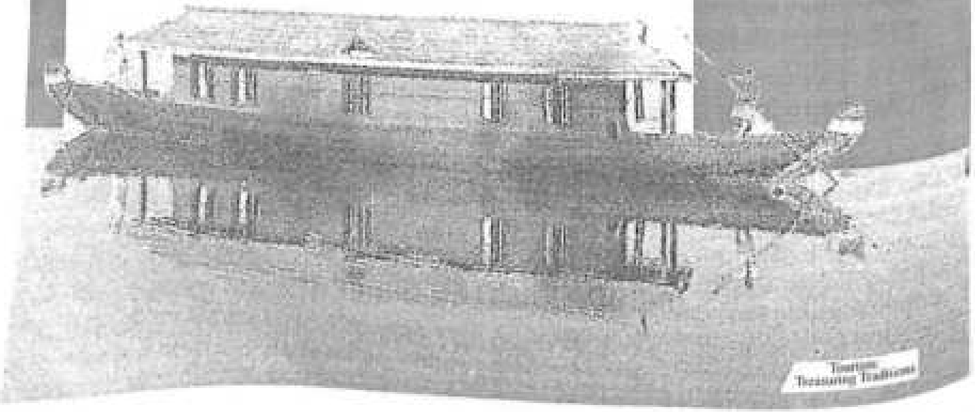

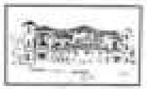

MY COLLEGE DAYS IN U.C.

*T.C. Achamma**

I always remember my days in U.C.College, Alwaye, with great joy and satisfaction. Compared to these modern days, we had a very homely atmosphere both in college and hostel. All the professors, irrespective of caste or creed, were sincere, loving, and so humble that the students could enjoy their friendship and love. There were several men's hostels and the inmates, though from different parts of Kerala, were like brothers. They enjoyed the simple food made in the hostel and we can't even imagine how we could get such delicious dishes for twenty rupees -- the mess fees then. We never thought of complaining over the food or the cook. Life was so simple.

We women, had a big house as hostel as we were the first 17 lady students of the college - we lived like children of the same father as we were only 17 - and under the leadership of Mr.& Mrs.V.M.Ittyerah and the guardianship of Miss R.Thomas. Being the first team, we were taken to the college in a bus and a servant used to accompany us. So protected we were!

We were so shy to talk to the boys and I should say, in fact we were not even allowed to. When canvassing was going on, boys had to approach us with professors only. There was no going out with boys -- inside or outside the college. In spite of these, and though there were day students, the whole college made a family.

WHAT U.C.COLLEGE DID FOR ME

*C.M.Achamma(Mrs.A. Jacob)**

Even if I could not write about U.C.College life let me state some of the vital lessons God taught me. I was born into a Christian family where I only learnt to make the sign of the cross, besides reciting "Our father" prayer and the 23rd Psalm that I managed to learn by heart. Today I marvel how He closed all doors to me for full two years to wait till the U.C. College Alwaye decided to throw open its gate to girls as well for studies. It was during my days there that I learnt the fuller meaning of faith. Later in life He repeated: "Do not try to push open doors closed tight, heed my warning; or you may invite disaster and calmity." I also learned to hear God's voice telling me: "Stand still and know that I am God, the Almightly God in charge of your little life and all its affairs, even the minutest ones."

Climbing initial rungs like the U.C. College and its connected Student Christian Movement, the trip to Kandy, Ceylon and other camps -- I was able to appreciate real Christian values. I would not have liked to miss any of these courage-giving experiences.

On the whole I lived, and still live perhaps, an impossible life. But God has thrown many gracious compensations as bonus, the main item being travelling and living in train saloons for months together. The life at U.C.College was vital in my nurture.

* *Both the authors belonged to the first batch of women students in U.C.College, and are residents of Pune now.*

A Timeless Tradition A Legend

Vaidyaratnam P. S. Varier's

ARYA VAIDYA SALA

KOTTAKKAL

Arya Vaidyasala, Kottakkal is synonymous with Ayurveda in the country. A renaissance that took place in Ayurvedic science in the small village "Kottakkal" years ago has now become a legacy for others to imbibe.

Founded in 1902 by the late Vaidyaratnam P.S. Varier, the institution is famous for its traditional -Superior quality-Hygienic Health Care Products and its unique treatment centre-the Nursing Home Complex at Kottakkal.

Ayurveda, Science of Sages - Adapted to Modern Ages

Branches: Kozhikode, Palakkad, Tirur, Ernakulam, Thiruvananthapuram, Aluva, Chennai, Kannur, Coimbatore, New Delhi, Calcutta and 750 Authorised agencies.

Ph: 742216-19, 742561-64 & 742571 (STD Code : 0493) (EPABX, TDBX 200 Lines) Fax : 0493 - 742210, 742572

For details please write to:
The General Manager, **ARYA VAIDYA SALA**, KOTTAKKAL

With best compliments from

Tel : 668401, 668374, 668403, 668459
Tlx : 0885 - 6703 MCSS IN,
0885 - 6804 MCSS IN
Fax : 668252

MARINE CONTAINER SERVICES (SOUTH) PVT. LTD.

Nonsuch Building, P.B. No. 539, 24/502
Willingdon Island, Cochin - 682 003
Agents For:
Bengal Tiger Line, Yang Ming Line, Egyptian Navigation Company, Ivaran Lines, Myanmar Lines

With best complimnts from

HIGHRISE CONSTRUCTIONS (P) LTD.

G-358, 1st Floor, Panampilly Avenue, Panampilly Nagar,
Cochin -682 036, Ph: 315468, 323673

*V.T.Thomas**

Memories That Never Fade

I think it was the combination of two factors that made my life in U.C. a memorable experience. Firstly, of course, I was very young. Secondly, U.C., thirty years of age, was also in vigorous, mature youth, with the ideals and visions of the 'Founding Fathers' still very much in evidence and permeating the air around us, giving the whole campus a very congenial and soothing atmosphere of tranquillity.

My most vivid and enduring memory is of my beloved teachers, who believed in enduring values of life and practised what they preached, and whose benign presence filled the atmosphere we lived in with an aura of aromatic values. Their educative efforts were not confined to the classroom lectures alone but spilled out into the campus with their appealing life - engulfing the air we breathe with its healthy fragrance which, unknown to us, penetrated our youthful defences and deeply permeated into our personality make up. What I learned from the classrooms fetched me a degree and later a job; but now I realise that what I unknowingly and effortlessly assimilated from my life in the campus contributed more to my being the happy old man I am today. There were many of us to disagree with their ideology and opinions on issues and rebelled against their codes of discipline; but there was none who did not love and respect them.

I have both pleasant and unpleasant memories about my times in U.C.; but one incident is still poignantly fresh in my memory. Many of the people involved in the incident are no more with us now, but their memories are still fresh in my mind and I offer my homage to the dear departed souls. Like so many students before my time and after my time, myself and a few of my friends from Holland hostel went for a show at Ernakulam that day without permission. Being veterans with similar escapades before, we returned to the College late that night, care free and happy. On entering the campus we noticed, to our horror, that the light was on in the warden's office of the hostel, with all the doors and windows open. We saw our warden, the late Prof. V.M.I. sitting on his chair very much awake. We were famished and in our youthful bravado we thought that we could still fool the warden, and so we silently went to the mess hall where we knew that our cook Tharu would have our food waiting for us. After meals we went to our rooms confident that we had fooled the warden. We little knew that Prof. V.M.I. was aware of our absence, knew of our arrival the moment we stepped inside the campus, and out of compassion, wanted to take us to task only after we had food. Our jubilant hearts sank when we heard Prof. V.M.I. calling our hostel boy Makkar and asking him to fetch us from our rooms. Punishment for such indiscretions was very severe in U.C. in those days and it was a frightened lot who lined up before the warden. Naturally he was very upset and very angry. I do not wish to tell what he told us. But from what he told us and from his eyes looking at us brimming with tears we realised how upset, worried and concerned he was about us. Standing before him we felt like the meanest of criminals. What is important to me in this episode, is that it taught me that love is the most potent force in this world and that true love and concern can transform even a devil into an angel.

Now that U.C. is celebrating its Platinum Jubilee the stalwarts of my times are only part of its history. I am not sure whether their legacy also has passed into history. Anyway now when I stand and gaze at my Alma Mater I fail to see the glow that was there in my youth and like Wordsworth I also wonder :

"Whither is fled the visionary gleam
Where is it gone, the glory and the dream." ●

* FF 19-213, P.T.Chacko Nagar, Medical College P.O., Trivandrum

With the compliments of :

Tata Tea Limited

MUNNAR - KERALA

Producers of Quality Tea

*Mrs.A.K.Thampy (M.M.Sosamma)**

Memories of

MY STUDENT LIFE IN U.C. COLLEGE

I will never forget my days in U.C. College. It was a turning point in my life, both in my personal as well as in my political and social life. My experiences in that period helped me to decide my future aim in life, ie., to be with those who are oppressed, who are denied justice, and to work with those who are trying to change the present society.

Wherever there is poverty, exploitation, injustice, inequality between genders, we have to strive to usher in a new society in which there is peace with justice. I believe this to be the duty of a true Christian, a follower of Christ who was always with the poor and with those who are denied justice, when he was in their world.

I did my degree course in U.C. College in the years 1947-49. If I remember correctly, Prof. C.P. Mathew was our Principal, Prof. V.M. Ittyerah was our class teacher teaching Politics, Prof. Ninan Abraham and Rev. K.C. Joseph were our English teachers, Prof. Kuttipuzha Krishna Pillai and Prof. Unni were our Malayalam teachers. Economics was taught by a professor from Tamilnadu. Ittyerah Sir used to give us printed notes of his lectures at the beginning of the year itself. So, most of the boys would not come to the class. We were only seven girls in the entire class, all of us sitting in the front row. So we could not escape.

I must mention that the relationship between teachers and students was quite different from that in a government college where I did my intermediate. Even the families of the professors were very friendly with the students, though most of them were very conservative in their outlook.

There were two women's hostels, three or four men's hostels (Skinner and Tagore, I remember). The men's hostels were within the college campus. Our hostel was a bit far from the college. Our matron was Mrs. Kurian. Mrs. Ittyerah (we called her Kunjamma Kochamma) was our non-resident warden. She was very soft spoken and gentle. In my second year Mrs. T.B. Thomas (Gracy Kochamma) was the non resident warden.

Rosy Paul (now Rosy Thomas) and Susy Ipe were my hostel mates. Susy Ipe later married one of my brothers. Pushpagandhi was my best friend and I have met her afterwards also. When I came to know that my letters were being censored, she helped me by letting them come in her name. In the first year, I was fully involved in all the activities of the college and hostel, especially in the religious executive committee of the Kerala S.C.M. I was a delegate to the Triennial Conference of the All India S.C.M. held in Madras Christian College in December 1947. I also used to teach in the Sunday School held at the Alwaye Settlement.

In my second year, I was the secretary of the women's hostel. At the beginning of my final year, there was the election for the college union presidentship. I supported and canvassed for J.Chitharanjan, a communist. He later became a minister of Kerala and is at present a Rajya Sabha member. He stood against Rev. A.A. Pylee. Both of

* *Now settled in Chennai*

Best compliments from :

PH: 363356

THE BSA SHOP

BROADWAY ERNAKULAM - 682 035

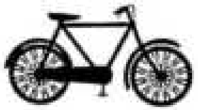

EXCLUSIVE A/C SHOW ROOM OF TI CYCLES OF INDIA, MADRAS

ALL BRANDS OF HERCULES & BSA CYCLES AVAILABLE

Best compliments from :

Bank of Baroda

"LOURDE CENTRE"
1st Floor south wing
Sub Jail Road
Alwaye - 683101
Phone : 624126

Thinking of AIR CARGO ???

Contact

AVT Air Cargo Division IATA

A. V. THOMAS & CO.LTD.

Trivandrum ➢ 36/140, Inchakkal, Vallakadavu
Trivandrum - 695 008
Tel : 452224 Fax : 0471 450950

Cochin ➢ Bristow Road, Willingdon Island
Cochin - 682 003
Tel : 666321 Fax : 0484 668493

Opening Shortly at:
BANGALORE, COIMBATORE & MADRAS

them were my classmates. Achen was the candidate supported by the college authorities.

Two important events happened when I was in college which were turning points in my life. I met my future husband A.K Thampy, then a communist, in the college. We got married in October 1948 in the Trichur Mar Thoma Church. At that time Thampy was underground and there was a prize on his head. The government had offered Rs.10,000 and double promotion to anyone who caught him, dead or alive. So, our marriage made a big sensation. There was a reception for comrade P.T Punnose and A.K Thampy when they were released after two and a half years in prison, during C.P Ramaswamy Iyer's time.

India got her independence from the British, and C.P. had to go away. The meeting was arranged by the Student Federation. All the hostelites went for the meeting, but we couldn't stay till the end, since we had to be back in the hostel by 6 pm. It was Punnose who spoke first and he spoke very long as usual. So I couldn't meet the speakers. The next day they came to the hostel to see me. I had just returned from Bombay after the All India Student Federation Conference. This conference had been banned by the Morarji Desai Government. But we broke the ban, and there was a lathi charge, shooting and teargassing. I was a victim of the teargas, and had to be hospitalised.

Thampy and my brothers were very good friends. Thampy and my eldest brother M.M. Thomas were co-secretaries of the Youth Christian Council of Action. For two years they were together in Bangalore with Rev. Dr. Keithan, to study religion and politics. Later Thampy worked with my second brother M.M Cheriyan in the communist party.

My experiences in Bombay and the speeches and courage shown by the boys and girls at that meeting, inspired me to take active part in the S.F. in Kerala. Thampy was the first state secretary of the S.F. Chitharanjan and Gopalakrishnan were also there for the Bombay meeting. After coming back from Bombay I had the opportunity to go for a study conference of the S.F. in Trivandrum where comrade E.M.S. was the leader.

The other event was the strike organised by the S.F. for the abolition of the detention system in colleges. That was in 1948, after my marriage. Those days,Thampy sent letters to me through Chitharanjan. One of these letters was taken from his room by the then warden (I do not want to mention his name) while he was not there. The authorities then published this letter in the Manorama, to prove that students were being used by the communist party.

Somebody sent an anonymous telegram to my father, asking him to come immediately, saying I was going on a hunger strike. This was simply not true. They didn't know my father was very broad minded and always stood for justice. Once when I was going out from the hostel, some reporters (I was not aware they were reporters) met me on the way, and asked me whether I intended to stay back after the college closed. I replied, "Of course, till the strike ends I will be here with the students."

The next day it was in the paper, stating they had an interview with Mrs. A.K. Thampy, and that she had said she was going on a hunger strike. The authorities closed the college and hostels indefinitely and so I stayed with Mr. Avirah Tharakan who was a friend of Thampy. After the strike was called off, we all went home. The authorities stopped the detention system.

When I came back after the college reopened, there was a rumour that I was to be dismissed from the college. I was a bit nervous, since I was keen on completing my course and getting a degree. I wanted to contact Thampy. Those days, his whereabouts were

known only to a few party members. Thampy never wanted me to see him, unless he arranged for it, since the police were watching my movements.

Through a contact, I arranged to meet Thampy in a worker's house, where he was staying. Thampy told me the authorities would never do such a thing to me because they knew the consequences. If anything happened, he wanted me to face it courageously. The courage he gave me those days helped me to face difficulties in my future life also. Eventually, nothing happened. I finished my college course, but never had the opportunity to go back to the college again.

Chitharanjan had to discontinue his studies since there was an arrest warrant against him and he had to go underground. I have never seen him after that.

I always say that U.C. College produces two extreme types of characters. The majority of them are very religious. Several of them have become bishops and priests of different Churches in Kerala. For example Pylee Achen became a principal, and then became the Vicar General of the Marthoma Church. Thomas Mathew became an *achen* in the Marthoma Church. K.M. John is a Bishop in the CSI Church. Now he is known as Bishop Michael John. I had the opportunity to see him recently in Canada. They were all my classmates. Iranius *Thirumeni* of the Marthoma Church was my junior in college.

The second category of characters produced were political minded. They became ministers, MLAs, and MPs, like Chitharanjan, and Thampan Thomas. U.C. College alone can produce such politicians and Church leaders. This must be considered a function of the unique atmosphere of the college. ●

Congratulations to UCC for 75 years of excellence

from:

RESHMA ENTERPRISES

Thattankadu, 17, Mankuppai, Saminaikkanpatti, Salem-636 011
Tel/Fax: 0427 - 417772, Tel: 0427 - 414374.

Your choice for exquisite

glazed granite artifacts.

We transform rough granite blocks into excellent works of art to enhance the beauty of your homes and gardens.
For your requirements
of glazed granite floor tiles, flower vases, spheres, globes, pedestals etc to suit the individual decor of your homes and gardens please contact us.
You wish and we execute.

Make your homes exquisitely exclusive.

JACOB M. GEORGE
Proprietor

M.N.Menon *

SWEET COLLEGE MEMORIES

In June, 1953, as a boy of 15, I entered the portals of the U.C.College. I was fortunate in being a student of the last of the founding fathers, Prof.V.M.Ittyera, and having the privilege of getting his loving attention. I thank Almighty for my getting an opportunity to meet him a few months before his demise. Though years had gone after I met him last, on seeing me he immediately recognised and called me by my name, and turning to his wife enquired whether she remembered me. That was the tradition, and during my college days each and every professor knew the students personally. I feel the present teachers of the college continue this tradition. This feeling is because of the visit of Prof. Paul Sundar to my house on hearing about the sudden demise of my wife, taking time from the midst of busy Platinum Jubilee Inauguration arrangements, just to console my daughter, his student.

I recollect the Shakespeare classes of Professor Aravamudam Ayyengar and his successor Prof. Varadarajan, and the classes of Professor C.T.Benjamin who led us to the treasures of English prose. We cannot forget the Psychology classes of Prof.George Zacharia, World History lectures of Shri.Abraham Varghese who left from there to join the All India Service, and of Prof. Baby of revered memory who took us to the nooks and corners of Indian History. Professor Narayana Menon's Hindi classes, and Prof.Scaria's economics classes were also interesting. Shri.Jacob's Moral Instruction Classes with his first words 'Why should we be moral?' can be forgotten only when we are senseless. Also I recollect the care and love given to students by the professor brothers Ninan and Thomas, and Kuttipuzha Krishna Pillai.

Some of my classmates like Prabodhachandran, P.C.Kartha and Bharathan took up teaching profession in the University, and Dr.P.B.Muralidhara Menon became an authority in his field of medicine. Among my juniors I cannot forget T.R.Subramaniam who followed the motto of the U.C.College as his watchword in life -- truth. And when forced by his superiors to retract from the right path he decided to leave his service in the Income Tax Department.

My uncle, myself and my wife and our brothers and sisters and nephews and nieces were old students of the college, and the tradition is continuing in my daughter who is studying in the degree course.

I am sure that the old students of the U.C.College shall have the sweetest memories of their college life, as the dedication and devotion of the teachers there is so peculiar, and the moving spirit of the Founding Fathers is definitely guiding the present generation in the right direction, I hope. ●

* *Smrithy, Kesari Road, Parur.*

With best compliments from

PENTA MILK PRODUCTS PVT. LTD.

Perumbavoor

With best compliments from:

GAC SHIPPING (INDIA) PVT. LTD.

GAC House, Willingdon Islad,
Cochin -682 003
Tel : 667066/ 668372 / 667765

Steamr Agents, Licenced Custom House Agents and International Forwarders. OFFERS PROFESSIONAL SHIPPING SERVICES AT ALL PORTS

Branches at :
Mumbai, Kandla, Chennai, New Delhi and Ludhiana

Madaparambil Corporation

Velloorkunnam, Muvattupuzha.
Phone: 232818,
Fax : 233888

Wholesale dealers for

H& R Johnson and Pedder & Pedder Glazed Tiles, Regency Floor Tiles, Neycer Sanitaryware, Capital Water Tanks etc....

സ്വർണ്ണ സ്വപ്നങ്ങൾ സാക്ഷാത്കരിക്കുവാൻ

കെ.ജി.പി. ജ്വല്ലറി A/c

കാലടി

Grams:- Kegeepee,

Phone: 462307,462774, Resi : 462274

സഹോദരസ്ഥാപനങ്ങൾ

- കെ.ജി.പി. ഇൻഡസ്ട്രീസ് (ബോയിൽഡ് ബോൺമീൽ) കാലടി Phone : 462717
- വിൽസൺ മെറ്റൽ പ്രൊഡക്ട്സ് (ക്രഷർ മെറ്റൽ) കാലടി Phone : 462417
- ദീപ ഇൻഡസ്ട്രീസ് (മേൽത്തരം [illegible]) കാലടി Phone : 462374

കടുങ്ങല്ലൂർ സർവ്വീസ് സഹകരണ ബാങ്ക്

ക്ലിപ്തം No. 2165

കിഴക്കേകടുങ്ങല്ലൂർ, ആലുവ. 2

സ്ഥാപിതം: 1941 ഫോൺ : 625378, 625379

ബ്രാഞ്ച്: കുറ്റിക്കാട്ടുകര, ഫോൺ: 542034

ജനസേവനത്തിന്റെ പാതയിൽ 55 വർഷം പിന്നിട്ട
സഹകരണ സ്ഥാപനം
എറണാകുളം ജില്ലയിലെ ഏറ്റവും വലിയ
സഹകരണബാങ്കുകളിൽ ഒന്ന്

അംഗങ്ങൾ	: 10496
പിരിഞ്ഞ ഓഹരി	: 81 ലക്ഷം രൂപ
നിക്ഷേപം	: 984 ലക്ഷം രൂപ
നിലിപ്പുവായ്പകൾ	: 629 ലക്ഷം രൂപ
ഫണ്ടുകളും കരുതലും	: 59
ആഡിറ്റ് ക്ലാസ്സ്	: എ
ഗ്രേഡ്	: ക്ലാസ്സ് I സ്പെഷ്യൽ ഗ്രേഡ്

*N.K.Vijayan**

DOWN MEMORY LANE

When I joined Union Christian College for my B.A. in English language and literature in 1976, I was proud to be a student of the illustrious institution. The same feeling with no less intensity fills my heart whenever I think of my Alma Mater, even more than a decade and a half after I ceased to be a student.

I was fortunate enough to have got a job even as I was yet to finish my M.A. I joined the University of Kerala as an assistant in April 1981 much against the will and wish of my teachers. I appeared for the M.A. examinations as a university employee.

When I give my memories a free rein, I reach the college as I did in 1976. Dr.A.K.Baby was the Principal. The overall tranquillity on account of the Emergency helped him carry on the administration of the college easily. Prof.C.T.Benjamin was the Head of the Department during the entire length of my studies there. His imposing stature and reticence filled me with a sense of awe. His classes opened up new vistas of knowledge and wisdom to his students. It is a matter of great delight to know that he continued to serve the college as its Manager. Prof.B.Valsalakumari who now heads the department was my tutor in the first year B.A. Her first class itself carried the students off their feet and she at once became my favourite teacher. Her soft and sweet voice has a soothing effect and when she dwells at length on the various epochs and events of literature, who can fail to sit up and listen? She showered much affection on me, I gratefully recall.

The help and guidance I received from my teachers in great abundance has to be duly acknowledged here. Prof.E.Narayanan Nambiar who was the most dynamic in the department held me close to his heart. When I got appointment as lecturer in Government service, his spontaneous remark was: "I am sure you will make a good teacher with your sincerity and command of the language". When this veteran professor lay dead, I went to pay my last respects. My eyes became misty as his words echoed in my ears. I cannot forget his cheerful countenance that always was a source of inspiration.

Prof.P.M.Chacko and I have a warm and long standing bond of love. As a teacher he belongs to a rare breed of teachers with sterling qualities of the head and heart. I owe him a life-long debt.

Prof.K.R.Joseph is another figure who deserves special mention. An outstanding scholar, he humbled me many a time with his erudition. This perhaps distanced him a little from me even though I hold him in high esteem. Another face that flashes in my mind is that of Prof. Marcus Criselda Prabhavathi who encouraged me to take teaching.

Now a few words about my classmates. It is a strange coincidence that three of the same class are now colleagues in Maharaja's College. Messrs. T.P.Chandran Pillai & Varghese C.Abraham who were my classmates are my esteemed colleagues now. Smt.Hema P. and Smt.Elizabeth Eapen also opted for teaching as their vocation. ●

* *Department of English, Maharaja's College, Ernakulam.*

No student of U.C.College can ever forget the well kept library which undoubtedly is one of the best in the university, nay in the State. The library attenders Messrs Radhakrishnan, Abraham and Smt.Saraswathi were all very cordial to the students. Of the office people, I distinctly recall the faces of Paulose Chettan, Sri.N.F.Jose and Sri.T.C.Jose.

The Varkey Memorial Hall is another unforgettable place where "the lotos-eaters" of the college sought refuge. A lean and lanky youth with a haggard look used to haunt the hall. He kept several youngsters captive with the sonorous rendition of his own poems. Now he is a noted Malayalam poet who takes delight in triggering controversies, quite often alien to the Muses. Yes, I mean Balanchandran Chullikkad.

Among the dignitaries who visited the college during 1976-81, I vividly recall the visit made by Swami Chinmayananda who kept the audience spellbound with his unique oratory. The lucidity of his words was simply superb. Dr.A.T.Kovoor was another impressive visitor who also thrilled his admirers. Poetess Sugathakumari endeared herself to the students with her characteristic humility and captivating poems.

As a teacher, I feel that the respect and love I gave my teachers was well deserved. Even though the present generation of students shy away from giving their teachers due respect, I can't but continue to hold my teachers in the same esteem as I did then. Times have changed; values have been devalued. We are living in a topsy-turvy world. But the role of the teacher continues to have uniqueness. And that is what makes teaching all the more different from other professions. I thank all my teachers who made me what I am.

With best compliments from

LORD KRISHNA BANK LTD.

Regd. & Admn. Office
Indian Express Building, Kaloor, Kochi - 682 017
Tel: 349567 to 349570, Fax: (91) 484 - 349577

The Bank You Would Prefer

With best compliments from

ABAN TEA **RUCHI TEA**

Aban Marketing & Exports Pvt. Ltd.
G-133, Panampilly Nagar, Cochin - 682 036
Ph: 315679, 318144, 313501
Fax: 091-484-315679

പി.എം. ജോർജ്ജ് •

യു. സി. കോളേജിലെ ഗുരുശിഷ്യ ബന്ധ സ്മരണകൾ

ഏകദേശം നാലര ദശാബ്ദത്തിനു മുമ്പ് ഈ ശ്രേഷ്ഠവിദ്യാലയത്തിലെ ഒരു അന്തേവാസിയാകാൻ എനിക്കും അവസരമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ആത്മബന്ധത്തിന് ബലമേകുന്ന ഘടകങ്ങളായി സ്നേഹവും ശാന്തിയും ആത്മീയതയും ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച മാതൃകാവിദ്യാലയമാണ് യു.സി. കോളേജ്. സേവന സന്നദ്ധതയും അർപ്പണബോധവും ധാർമ്മികമൂല്യവും നിസ്വാർത്ഥതയും നിഷ്ഠയാക്കിയിരുന്ന കുറച്ച് അദ്ധ്യാപകശ്രേഷ്ഠരായിരുന്നു ഇതിന് അടിസ്ഥാനമിട്ടത്. ധനസമ്പാദനത്തിന് യാതൊരു പഴുതും വച്ചുപുലർത്താനാവാത്ത വ്യവസ്ഥിതിയും പ്രിൻസിപ്പലിന്റെയും അദ്ധ്യാപകരുടെയും നിരന്തര ശ്രമത്തിൽ ഒരു ആയിരം മാത്രമുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണവും സ്ഥാപനത്തിന്റെ നടത്തിപ്പിന് ലാളിത്യമേകാൻ പ്രായോഗികതയെ പ്രദാനം ചെയ്തിരുന്നു.

വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഭൂരിഭാഗവും മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിൽ നിന്നുള്ളവരായിരുന്നു. നല്ല നിലവാരത്തിൽ നടത്തിയിരുന്ന ആറ് ഹോസ്റ്റലുകളിലായി ഇവർ താമസിച്ചു. ഹോസ്റ്റലിനു പുറത്ത് താമസിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും സീനിയർ അദ്ധ്യാപകനായിരിക്കും മെയിൻ വാർഡൻ. ഒരു ജൂനിയർ അദ്ധ്യാപകൻ ഹോസ്റ്റലിൽ തന്നെ താമസിച്ച് ഹോസ്റ്റലിന്റെ മേൽനോട്ടം നിർവ്വഹിക്കും. ഇതായിരുന്നു രീതി.

യുദ്ധാനന്തര കാലഘട്ടത്തിൽ ഭക്ഷ്യ മേഖലയിലെ ദൗർലഭ്യം ഹോസ്റ്റൽ മെസ്സുകളെയും ബാധിച്ചിരുന്നു. കോൺട്രാക്ടർമാർ ആയിരുന്നു അന്നു മെസ്സുകൾ നടത്തിയിരുന്നത്. അവരുടെ ലാഭേച്ഛ കുട്ടികളുടെ ആരോഗ്യസ്ഥിതിയെ മോശമാക്കിയിരുന്നു. അതേത്തുടർന്ന് അന്നത്തെ പ്രിൻസിപ്പൽ, യശഃശരീരനായ ടി.ബി. മേനോൻ സാറിന്റെ പിന്തുണയോടും അംഗീകാരത്തോടുംകൂടി സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ചുമതലയിൽ "സെൽഫ് മാനേജ്മെന്റ് - മെസ്സ് - സിസ്റ്റം" തുടങ്ങി. അത് വളരെ വിജയപ്രദമാകുകയും ചെയ്തു. അന്ന് ഒരു മാസത്തെ മെസ്സ് ഫീ - 32-35 രൂപയ്ക്കകത്ത് ഒതുങ്ങുമായിരുന്നു. നല്ല ഭക്ഷണവും മാസാവസാനം - ഒരു ഫീസ്റ്റും - നല്കുവാൻ ഇതുകൊണ്ട് സാധിച്ചിരുന്നു.

ആഴ്ചയിൽ ഒരു ദിവസമെങ്കിലും രാവിലെ 9 1/2 മുതൽ അരമണിക്കൂർ പതിവുള്ള സ്ക്രിപ്ചർ ക്ലാസ്സുകൾ, അക്രൈസ്തവർക്കുള്ള "മോറൽ ഇൻസ്ട്രക്ഷൻ ക്ലാസ്സുകൾ" നിർബന്ധമായിരുന്നു. എല്ലാ കുട്ടികൾക്കും സാന്മാർഗ്ഗിക, സാഹോദര്യ സ്വഭാവം വളർത്തുന്നതിന് ഇത് സഹായകമായിരുന്നു. വർഗ്ഗീയ ചിന്തകൾ എത്തിനോക്കുക പോലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. പ്രൊഫസർമാരിൽ മിക്കപേരും തമിഴ് ബ്രാഹ്മണർ - മികച്ച നിലവാരത്തിലുള്ളവർ ആയിരുന്നു. മുപ്പതിൽ കൂടുതൽ വർഷങ്ങൾ, തുച്ഛമായ വേതനം പറ്റിക്കൊണ്ട്, വിശ്വസ്തതയോടെ, അവർ സേവനം ചെയ്തിരുന്നു. നിശിത വിമർശകനും, നിരൂപകനും സാഹിത്യകാരനും, നിരീശ്വരവാദിയുമായിരുന്ന, യശശ്ശരീരനായ പ്രൊഫ. കുറ്റിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള സാറിന്റെ സരസമായ മലയാളം ക്ലാസ്സുകൾ ഇന്നും ഓർമ്മയിൽ തങ്ങി നില്ക്കുന്നു.

കുട്ടികളുടെ നിഷ്കളങ്കമായ തമാശകളും കലാവാസനയും നർമ്മബോധത്തോടെ, ഈ അദ്ധ്യാപകരും ആസ്വദിച്ചിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയ ചേരിതിരിവിന്റെ ചിദ്രവാസനകൾ വിദ്യാർത്ഥികളിലോ അദ്ധ്യാപകരിലോ കടന്നുവന്നിട്ടില്ലാത്ത കാലമായിരുന്നു അത്.

ഏറ്റവും ആസ്വാദ്യകരമായി എനിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നത് വി.എം. ഏ. ഹാളിൽ കോമണായി എടുക്കുന്ന, സ്നേഹസമ്പന്നനായ അയ്യങ്കാർ സാറിന്റെ, ഇംഗ്ലീഷ് ക്ലാസ്സുകളാണ്, പ്രത്യേകിച്ച് "ഷേക്സ്പിയർ" ക്ലാസ്സുകൾ.

വർഷാവസാനം ക്ലാസ്സുകൾ തീരുന്ന ദിവസം, കുട്ടികൾക്ക് അവരവർക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള വേഷങ്ങൾ ധരിച്ച്

• പട്ടത്താനം പുത്തൻപുരയിൽ, കിഴക്കേത്തെരുവ്, കൊട്ടാരക്കര

ക്ലാസ്സിൽ വരാം. (അധികം നിറമുള്ള വേഷവിധാനം നിരോധിച്ചിട്ടുമുണ്ട്)

മിക്കവാറും അധ്യാപകർ വെള്ള ജുബ്ബയും മോത്തിയും രണ്ടാംമുണ്ടും ധരിച്ചായിരുന്നു വരവ്. അരവാര്യരം അയ്യങ്കാരു സാറിന്റെ വേഷം പാളത്താറും ജുബ്ബയും മുഗ്ഗോലിംപാട്ടും കസവു നേര്യത് നീളത്തിൽ മടക്കിത്തേച്ച്, ഇരുതോളിൽ നിന്നും മുന്നോട്ട് ഇറക്കി ഇട്ടാണു പതിവ്. ഒരു ക്ലാസ്സു കഴിഞ്ഞാൽ, ക്ലാസ്സു റൂം മാറിപ്പറ്റാൻ അഞ്ചു മിനിട്ട് ഇടവേള പീരിയഡുകൾ തമ്മിലുണ്ടായിരുന്നു.

ക്ലാസ്സിൽ അയ്യങ്കാരു സാറിന്റെ പുറകെ, വിദ്യാർത്ഥികളും വന്നു കയറിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, വേറൊരു കൊച്ചു അയ്യങ്കാരും അതേ വേഷത്തിൽ വന്നുകയറി. തുറന്ന ചിരിയിലും കയ്യടിയിലും അയ്യങ്കാരു സാറും പങ്കു ചേർന്ന് പറഞ്ഞത് ഇപ്രകാരമാണ്. "Now another Iyyengar has come. Let us greet him" അന്നത്തെ ആ വിദ്യാർത്ഥിയായ ഞാൻ വാർദ്ധക്യത്തിൽ വല്ലപ്പോഴും ഈ കഥ ഓർത്തു ചിരിക്കാറുണ്ട്. കാപട്യമില്ലാത്ത വിദ്യാഭ്യാസകാലം. അധ്യാപകർക്ക് സേവനവും ധാർമ്മിക മൂല്യവും അടിസ്ഥാന പ്രമാണം. ഫെലോഷിപ്പ് അധ്യാപകർക്ക് സ്വന്തമായിട്ട് വീടോ വസ്തുവോ ഒന്നും വാങ്ങുവാൻ പാടില്ലാത്ത കാലം. കൊടുക്കുന്ന വേതനവും കൊണ്ട്, കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ക്വാർട്ടേഴ്സുകളിൽ ഒതുങ്ങി ജീവിച്ചു കൊള്ളണം. ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിയെയും പേരു ചൊല്ലി വിളിക്കാനുള്ള പരിചയവും അടുപ്പവുമുണ്ടായിരുന്നു പ്രിൻസിപ്പലിനും അധ്യാപകർക്കും. പ്രശസ്തരും പ്രബുദ്ധരുമായ പല ഇടതുപക്ഷനേതാക്കളും ഈ സ്ഥാപനത്തിൽ കൂടി കടന്നുവന്നിട്ടുള്ളവരാണ്. അവരും മറ്റു പരിഗണനകൾക്ക് അതീതമായി, ഈ മാതൃവിദ്യാലയത്തെ ആദരിക്കുന്നു.

രാഷ്ട്രീയ ചായ്‌വുകൾക്ക് അതീതരായിട്ടുള്ള പ്രശസ്ത വിദ്യാഭ്യാസ വിദഗ്ദ്ധരായിരുന്നു, അന്ന് സർവ്വകലാശാല ഭരിച്ചിരുന്ന വൈസ്ചാൻസലർമാർ. പാശ്ചാത്യനായ പാറ്റ്യൂവർത്ത് സായിപ്പ് പോയശേഷം പ്രശസ്തരായ, പ്രബുദ്ധരായ ബുദ്ധിജീവികളുടെ മിക്കപ്പോഴുമുള്ള സന്ദർശനവും പ്രഭാഷണങ്ങളും, വിദ്യാർത്ഥികളെ ഉൽബുദ്ധരാക്കിയിരുന്നു.

സുഖപ്രദായനിയായ, മംഗലപ്പുഴയുടെ തീരത്തുള്ള ആ നാലു വർഷത്തെ ഗുരുകുല വിദ്യാഭ്യാസം എന്നും സന്തോഷത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾക്ക് ഈണം നല്കുന്നതാണ്.

PHONE : Office 33515
" 32155
Chairman (Res) 33513
Gen. Manager " 33372

The Muvattupuzha Urban Co-Operative Bank (Ltd.) No. 556
Muvattupuzha - 686 661

* റിസർവ്വ് ബാങ്ക് ഓഫ് ഇന്ത്യയുടെ ബാങ്കിംഗ് കമ്പനീസ് ആക്ടിന്റെ പരിധിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മൂവാറ്റുപുഴയിലെ ഏക സഹകരണസ്ഥാപനം.
* ഒരു ലക്ഷം രൂപവരെയുള്ള നിക്ഷേപങ്ങൾക്ക് ഡി.ഐ.സി.ജി.സി. യുടെ ഇൻഷ്വറൻസ് സുരക്ഷിതത്വം.
* നിക്ഷേപങ്ങൾക്ക് മറ്റ് ഏതൊരു ബാങ്കിനേക്കാൾ കൂടുതൽ പലിശ
* സേഫ് ഡെപ്പോസിറ്റ് ലോക്കറുകൾ ലഭ്യമാണ്.

ചെയർമാൻ
അഡ്വ. പി.ജി. സുരേഷ്കുമാർ

ജനറൽ മാനേജർ
വി. എ. കുഞ്ഞുമൊയ്തീൻ

ഡോ. അക്കവൂർ നാരായണൻ *

അഭിവാദയേ.....

ആലുവായിലെ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് എനിക്ക് ജീവിതത്തിലാദ്യമായി കോളേജു വിദ്യാഭ്യാസം നല്കിയ എന്റെ മാതൃകലാലയം! 1947 മുതൽ 1949 വരെ രണ്ടു കൊല്ലമേ ഞാൻ ഈ വിശിഷ്ട സ്ഥാപനത്തിൽ ഉണ്ടായുള്ളൂ. എങ്കിലും എന്നിൽ അന്യാദൃശമായ സ്വാധീനം ചെലുത്താനും മതിപ്പുളവാക്കാനും ഈ 'അമ്മയ്ക്കു' കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ എന്റെ ഓർമ്മയിൽ എന്നും ഒളിമിന്നി നില്ക്കും ഈ സരസ്വതീക്ഷേത്രം.

അന്ന് അതിപ്രഗത്ഭന്മാരായിരുന്നു ഇവിടുത്തെ അധ്യാപകന്മാർ. തറവാടിത്തത്തിന്റെയും സുജനമര്യാദയുടെയും പര്യായമായ സി.പി. മാത്യു (പിന്നീട് പാർലമെന്റംഗമായി) ആയിരുന്നു അന്നു പ്രിൻസിപ്പാൾ. ടി. ആർ. അനന്തരാമൻ രസതന്ത്രത്തിന്റെ തലവൻ. സി. എസ്. വെങ്കിട്ടരാമൻ കണക്കിന്റെ പ്രൊഫസർ. ടി. ബി. തോമസ്സ് ഫിസിക്സിന്റെ പുതതലക്കാരനായ അധ്യാപകൻ. അതോടൊപ്പം അയ്യങ്കാർ ഇംഗ്ലീഷിന്റെയും ഡി. പത്മനാഭനുണ്ണി മലയാളത്തിന്റെയും മുഖ്യാധ്യാപകന്മാർ. കുറ്റിപ്പുഴയും മലയാളാധ്യാപകനായിരുന്നു.

ഒന്നാം ഗ്രൂപ്പിൽ കണക്ക്, ഭൗതികശാസ്ത്രം, രസതന്ത്രം എന്നീ വിഷയങ്ങളാണ് എനിക്കു പഠിക്കാനുണ്ടായിരുന്ന വിഷയങ്ങൾ. ക്ലാസ്സിൽ ശരിക്കു ശ്രദ്ധിക്കുകയേ വേണ്ടൂ. പാഠ്യപുസ്തകങ്ങൾ പിന്നെ അത്ര ബുദ്ധിമുട്ടി വായിക്കേണ്ട ആവശ്യംതന്നെയില്ല. അത്ര സമർത്ഥമായിരുന്നു ഈ അഭിവന്ദ്യഗുരുഭൂതന്മാരുടെ അധ്യാപനം. ഇവിടെ പേരു പറഞ്ഞ ഗുരുനാഥന്മാരിൽ എത്ര പേർ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട് എന്നറിയില്ല. പക്ഷേ, ഇവർ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഇന്നും (എന്നും) ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു. അനന്തരാമൻസാർ ഇപ്പോഴും ഭാഗ്യവശാൽ നമ്മോടൊപ്പമുണ്ട് എന്നും ഈയിടെ കണ്ട ഫോട്ടോയിൽ നിന്ന് ഊഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞപ്പോഴുണ്ടായ സന്തോഷം വാഗതീതമത്രേ.

പത്മനാഭനുണ്ണിസാർ പണ്ഡിതനായിരുന്നുവെങ്കിലും ഭയങ്കര ശുണ്ഠിക്കാരനുമായിരുന്നു. വളരെ പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്തിലേ പറയൂ. ഏറ്റവും മുമ്പിലുള്ള മുന്നാലു വരികളിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുമാത്രമേ അദ്ദേഹം പറയുന്നതു കേൾക്കാൻ കഴിയൂ. കോളേജിലെ പ്രധാന ഹാളിലായിരുന്നു അന്ന് മലയാളം ക്ലാസ്സ്. 200 - 300 വിദ്യാർത്ഥികൾ വരെയുണ്ടാകും. കുട്ടികൾ കുറച്ചെങ്ങ ബഹളം കൂട്ടും. സാറിന് ശുണ്ഠിവരും. എഴുന്നേറ്റുനില്ക്കാൻ പലതവണ പറയും. ആരും എഴുന്നേൽക്കാതിരിക്കുമ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം വിശദീകരിക്കുന്നതും ബ്രഹ്മാസ്ത്രം പ്രയോഗിക്കുന്നതും. ആദ്യത്തെ മുന്നാലു ക്ലാസ്സുകളിൽ സാമാന്യമായ സാഹിത്യ വിഷയങ്ങൾ പറയുകയാണ് അദ്ദേഹം പതിവ്. താല്പര്യവും ശ്രദ്ധയും ഉള്ളവർക്ക് വളരെ വിജ്ഞാനപ്രദവും രസകരവുമാണിത്. അദ്ദേഹം അന്നു ചൊല്ലിയ പല ശ്ലോകങ്ങളും ഇന്നും എന്റെ ഓർമ്മയിൽ മങ്ങാതെ നില്ക്കുന്നുണ്ട്.

> അല്ലാഹം തവ സ്നേഹസമ്പന്നകർ കോലും നിലാവും കരു-
> ച്ചില്ലും നല്ല നിലാവെളും വെളുവെളുപ്പുള്ളാമി ...
> കല്ലാളും ... കഠിന, ...
> കല്ലും പല്ലുവകൊളും തവ മനം ചിന്തിക്കിലോലമഞ്ഞണി

എന്ന അജ്ഞാതകർത്തൃകമായ ശ്ലോകം അതിലൊന്നു മാത്രം. അതുപോലെ തന്നെയാണ്, ഉള്ളൂരിന്റെ സുന്ദരമോ ... പിന്നീടു മനസ്സിലായ.

> [illegible]
> [illegible]
> [illegible]
> [illegible]

എന്ന ശ്ലോകവും. രസകരങ്ങളായ പല സമസ്യാപൂരണങ്ങളും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് ഓർക്കുന്നു. പി. അനന്തൻപിള്ള (ഉണ്ണിസാറിന്റെ അധ്യാപകൻ) എഴുതിയ "കേരളപാണിനി" എന്ന ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥം ആണ് ഉണ്ണിസാർ ഒരു കൊല്ലം പഠിപ്പിച്ചത്. പിറ്റേക്കൊല്ലം, ശുണ്ഠിയെടുത്തു പോയതിന്റെ ശേഷം കാര്യമായൊന്നും പഠിപ്പിച്ചില്ല. കുറ്റിപ്പുഴസാറാണ് അയോദ്ധ്യാകാണ്ഡവും പഞ്ചരാത്രം നാടകവും പഠിപ്പിച്ചത്. അതോടൊപ്പം അയ്യങ്കാർ "റിച്ചാർഡ് രണ്ടാമൻ" എന്ന ഷേക്സ്പിയർ നാടകമാണ് പഠിപ്പിച്ചത്.

ഞാൻ കോളേജിൽ ചേരുന്നകാലത്ത് ഇന്ത്യ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. സ്വതന്ത്ര തിരുവിതാം

* ഡോ. അപ്പാർട്ട്മെന്റ്സ്, മയൂർവിഹാർ, ഡൽഹി - 110091

കൂർ പ്രസ്ഥാനത്തിനെതിരായുള്ള സമരം കൊടുമ്പിരിക്കൊണ്ടകാലമായിരുന്നു. അന്ന് കോളേജിൽ വിദ്യാർത്ഥികളായിരുന്ന ഐസക് തോമസ് (പിന്നീട് വക്കീലായി), ജെ. ചിത്തരഞ്ജൻ (പ്രശസ്തനായ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് നേതാവ്), ഒ. പി. ജോസഫ് (പബ്ളിക് റിലേഷൻസ് വിദഗ്ധൻ) മുതലായവർ രാഷ്ട്രീയ സമരത്തിന്റെ മുൻപന്തിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ദിവാൻ സി.പി. രാമസ്വാമിഅയ്യർക്കു വെട്ടേറ്റതും അദ്ദേഹം രാജ്യം വിട്ടതും അക്കാലത്താണ്. മഹാത്മാഗാന്ധി വെടിയുണ്ടയ്ക്കിരയായി വീരമൃത്യുവരിച്ചതും ഞാൻ കോളേജിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്താണ്. ഹോട്ടലിന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്നുനിന്ന് ഗദ്ഗദകണ്ഠനായി, നെഹ്റുവിന്റെ "പ്രകാശം പൊലിഞ്ഞു" എന്ന പ്രസംഗം കേട്ടതിന്റെ രോമാഞ്ചം ഇപ്പോഴും അനുഭവപ്പെടുന്നു.

ഹോസ്റ്റലിലല്ല ഞാൻ താമസിച്ചിരുന്നത്. രണ്ടു കൊല്ലത്തെ താമസക്കാലത്ത് നാലഞ്ചു സ്ഥലത്തെങ്കിലും മാറിമാറിത്താമസിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. ബർമാഷെൽ രാമസ്വാമിയുടെ കെട്ടിടത്തിന്റെ മുകളിലത്തെ മുറിയിലാണ് രണ്ടാം കൊല്ലം താമസിച്ചത്. കാഞ്ഞിരപ്പിള്ളി നാരായണൻ എന്ന കെ. ആർ. നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്, ഇന്നു മാതൃഭൂമിയുടെ പത്രാധിപരായ കെ. കെ. ശ്രീധരൻ നായർ, കുറേക്കാലം ദില്ലിവാസിയായ ശേഷം ഇപ്പോൾ നാട്ടിൽ ആലുവായിൽ താമസിക്കുന്ന ബാലൻ എന്നിവർ എന്റെ സഹമുറിയന്മാരായിരുന്നു എന്ന് ഓർക്കുന്നു. സതീർത്ഥ്യന്മാരിൽ പലരുടെയും പേരുകൾ ഓർമ്മയുടെ താളുകളിൽ മാഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും രാജു, രാമചന്ദ്രൻമാർ, രണ്ടു സരസ്വതിയമ്മമാർ, ഇന്ന് അമേരിക്കയിലെ സുപ്രസിദ്ധ ഡോക്ടറായ വിജയപ്രസാദൻ പിള്ള, പറവൂർ ടി.കെ നാരായണപിള്ളയുടെ മരുമകളായ ശാന്തകുമാരി, തൃശൂർ കേരളവർമ്മ കോളേജിൽ ഫിസിക്സ് പ്രൊഫസറായി റിട്ടയർ ചെയ്ത ഗോപാലകൃഷ്ണപിള്ള മുതലായ ചില പേരുകൾ ഇന്നും തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്.

വാരാന്ത്യങ്ങളിൽ കുടുംബത്തിൽ പോകാറുണ്ടായിരുന്നു. ആലുവാ - പെരുമ്പാവൂർ മാർഗ്ഗത്തിൽ വാഴക്കുളം അഥവാ മാറമ്പള്ളി എന്ന സ്ഥലമുണ്ട്. ഇവിടെ നിന്ന് പുഴയക്കരെ കടന്നാൽ എന്റെ വീട്ടിലെത്താം. അക്കാലത്ത് ഈ റൂട്ട് ദേശസാൽക്കൃതമായിട്ടില്ല. ശങ്കുണ്ണിപ്പിള്ളയുടെ സ്വരാജ് ബസ്സാണ് ഇവിടെ ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. വല്ലപ്പോഴും ഒരു ബസ്സുവന്നാലായി. വിശ്വസിക്കാൻ വയ്യ. അതിനാൽ കോളേജിൽ നിന്ന് വീടുവരെ (എട്ടു മൈൽ) നടക്കുകയാണ് മിക്കവാറും പതിവ്. കാലത്ത് 8 മണിക്ക് ഊണുകഴിച്ച് പുഴയക്കരെകടന്ന് നേരെ നടന്നാൽ പത്തുമണിക്കു മുമ്പ് കോളേജിലെത്താൻ പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതൊരു വലിയ ആയാസപ്പണിയായും അന്നു തോന്നിയിരുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഇതു വിശ്വസിക്കാൻ പോലും പ്രയാസമാവും.

മനോഹരമായ കുന്നിന്റെ നിറുകയിൽ തലയുയർത്തി നിൽക്കുന്ന ഈ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനം ഗുണോൽക്കർഷം കൊണ്ടും ഉന്നതശീർഷമായിരുന്നു അന്ന്. അന്തസ്സും അഭിമാനവും തറവാടിത്തവും തികഞ്ഞ ഈ മാതൃകലാലയത്തിന് പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലിയായി എന്നറിഞ്ഞ് എനിക്ക് അഭിമാനവും ആഹ്ലാദവും തോന്നുന്നു. ഇന്നും സമുന്നതനിലവാരം പുലർത്തുന്ന ഈ മാതൃവിദ്യാശാലയ്ക്ക് ഞാൻ അഭിവാദ്യങ്ങൾ അർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഒന്നല്ല, അനേകം ശതാബ്ദികൾ തന്നെ, ആരോഗ്യസൗഖ്യങ്ങളോടെ ആഘോഷിക്കാൻ "അമ്മ"യ്ക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടാവട്ടെ എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അനേകായിരം സന്താനങ്ങൾ ഈ പ്രാർത്ഥനയിൽ പങ്കുചേരും എന്ന് എനിക്ക് ഉറച്ച വിശ്വാസമുണ്ട്. ●

Branch Office
Cherooty Road, Calicut
Ph: Off.366321, 57827
Res. 765933

Pipes India
Head Office
XL/6014,T.D.Road, Ernakulam, Kochi-682 035
Ph: Off. 365520, 353685
Res. 670718, 670040(Aly) Fax: (0484)370791

Branch Office
No. 93, Moore Street
Chennai - 600 001
Ph: Off.5249220, 5261225

Distributors: GIMS & PVC Pipes, Boiler Tubes, Furniture Tubes, R.C.C. Pipes & Fittings
Authorised Dealers: Gemini Steel Tube Limited, Banglore.Rajinder Pipes Limited, Kanpur.
Decora Steel Tubes Ltd., Indore. Bindal Steel Tubes Ltd., Vishal Pipes Limited, Delhi.

Sizes Available:
G.I.Pipe : 15mm to150mm All Classes M.S.Pipe : 15mm to 300mm All Classes
Square & Rectangle:5/8" to 150mm, Cast Iron Pipe : 80mm to 500mm
Seamless Pipe : 1/4" to 12"

എൻ.ജി. ചാക്കോ •

ആദർശധീരന്മാരായ എന്റെ വന്ദ്യ ഗുരുഭൂതന്മാർ

1937 മുതൽ 1939 വരെ യു.സി. കോളേജിൽ ഞാൻ ബി.എ.യ്ക്ക് പഠിച്ചിരുന്നു. ഹിസ്റ്ററി മെയിനും പൊളിറ്റിക്സ് സബ്സിഡിയറിയും ആയിരുന്നു എന്റെ ഓപ്ഷണൽ വിഷയം.

ഏറ്റവും ഉന്നതമായ ആദർശങ്ങളെ മുൻനിറുത്തി ഫെല്ലോഷിപ്പ് അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഏതാനും ത്യാഗമനസ്കരായ ഉന്നത ബിരുദധാരികൾ ആരംഭിച്ച കോളേജ് ആണ് ആലുവാ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ്. ആദർശ ശുദ്ധിയുള്ള ഒരു സമൂഹത്തെ വളർത്തെടുക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു സ്ഥാപകരുടെ മുഖ്യലക്ഷ്യം. ഈ ലക്ഷ്യം അന്യൂനമായി തന്നെ പാലിച്ചിരുന്ന എന്റെ അഭിവന്ദ്യരായ ഗുരുഭൂതന്മാരെപ്പറ്റിയാണ് എന്റെ ഓർമ്മ.

ഞാൻ പഠിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് പ്രിൻസിപ്പാൾ ആയിരുന്ന യശശ്ശരീരനായ എ.എം.വർക്കിസാറാണ് എന്റെ ഓർമ്മയിൽ ആദ്യമായി വരുന്നത്. ഷേക്സ്പിയർ നാടകങ്ങൾ ആണ് അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്. ഇപ്പോൾ ഏതു ഭാഗമാണ് ക്ലാസ്സിൽ എടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എന്ന് ചോദിച്ചുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ക്ലാസ്സ് തുടങ്ങുക. ഒരു നാടകാഭിനയത്തിൽ കൂടിത്തന്നെ ആയിരുന്നു അദ്ദേഹം ഷേക്സ്പിയർ നാടകം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്. അദ്ദേഹം താമസിച്ചിരുന്ന വീട്ടിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങുമ്പോൾ തന്നെ കോളേജിലെ വിദ്യാർത്ഥി സമൂഹം ശാന്തമാകുമായിരുന്നു. കോളേജ് ഡിസിപ്ലിൻ പാലിക്കുന്നതിൽ അന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥി സമൂഹം അതീവ തല്പരരായിരുന്നു.

അന്ന് നോർത്ത് ഈസ്റ്റ്, ഹോളണ്ട്, ന്യൂ, സ്കിന്നർ, ടാഗൂർ എന്നീ ഹോസ്റ്റലുകളിലാണ് വിദ്യാർത്ഥികൾ താമസിച്ചിരുന്നത്. വളരെ കുറച്ച് ഡേ സ്റ്റുഡൻസും ഉണ്ടായിരുന്നു. വിദ്യാർത്ഥിനികൾക്ക് ആ കാലത്ത് കോളേജിൽ പ്രവേശനം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല.

പ്രൊഫസ്സർ കെ.സി. ചാക്കോ അന്ന് കോളേജിന്റെ നട്ടെല്ലായിരുന്നു. നോർത്ത് ഈസ്റ്റ് ഹോസ്റ്റൽ വാർഡനുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഒരു മഹർഷിവര്യനെ പോലെ തന്നെ ആയിരുന്നു യു.സി.കോളേജിൽ ചാക്കോസാർ.

ആ കാലത്തെ ഉന്നത ആദർശവാദിയും പാർലമെന്റ് അംഗവും ആയിരുന്ന പ്രൊഫസ്സറായിരുന്നു യശശ്ശരീരനായ സി.പി. മാത്യുസാർ. കോളേജിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഏതു ധീരമായ തീരുമാനവും എടുക്കുന്നതിൽ സാറിന്റെ കഴിവ് ഒന്ന് പ്രത്യേകം തന്നെയായിരുന്നു.

അധ്യാപനകാര്യത്തിലും മാനേജ്മെന്റ് കാര്യങ്ങളിലും വിദഗ്ധനായ മറ്റൊരാളാണ് വി.എം. ഇട്ടിയവരാസാർ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൊളിറ്റിക്സ് ക്ലാസ്സുകളെപ്പറ്റി ഓർക്കുമ്പോൾ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ബഹുമാനം ഇപ്പോഴും ഉണ്ടാകുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷ് ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിലെ പ്രധാനനായ പ്രൊഫസറായിരുന്നു അരവാമുദ അയ്യങ്കാർ സാർ. ഇംഗ്ലീഷ് പ്രോസും പോയട്രിയും പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ സാറിന്റെ കഴിവ് ഓർക്കാതെയിരിക്കുവാൻ വയ്യ.

ഇംഗ്ലീഷ് കോമ്പസിഷൻ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത് റവ. ടി.വി. ജോൺ ആയിരുന്നു. നിർദ്ദിഷ്ട പുസ്തകങ്ങളിലെ ആശയങ്ങൾ വളരെ വിദഗ്ധമായി തന്നെ അച്ചൻ പഠിപ്പിക്കുമായിരുന്നു.

ചരിത്രം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത് റവ. ബി. ജി. ക്രൗളി. യൂറോപ്യൻ ഹിസ്റ്ററി ആയിരുന്നു അദ്ദേഹം വിദഗ്ധമായി കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്ന വിഷയം. ഒരു പാശ്ചാത്യ മിഷ്യനറി കോളേജിൽ പ്രൊഫസറായിരുന്നത് കോളേജിന് ഒരു മുതൽ കൂട്ടായിരുന്നു. പ്രൊഫസ്സർ ടി. ഐ. പുന്നൻ ഇന്ത്യാ ചരിത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ അസാധാരണ കഴിവ് പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. വളരെയേറെ സേവന തല്പരനും ആയിരുന്നു അദ്ദേഹം.

ജനറൽ എക്കണോമിക്സ് പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത് പ്രൊഫ. ടി.വി. രാമാനുജം ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ലാസ്സുകൾ വളരെ ആകർഷണീയമായിരുന്നു. നല്ല ഒരു സംഗീത വിദഗ്ധനും കൂടി ആയിരുന്നു അദ്ദേഹം.

മലയാളവകുപ്പ് മേധാവി ആയിരുന്ന പ്രൊഫ. ഡി.പത്മനാഭൻ ഉണ്ണി മലയാളഭാഷയിലെ ഒരു വിജ്ഞാനഭണ്ഡാരമായിരുന്നു. ആ വകുപ്പിലെതന്നെ മറ്റൊരു അസാമാന്യപണ്ഡിതനായിരുന്നു കുറ്റിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളസാർ. രണ്ട് പേരുടെയും ക്ലാസ്സുകൾ അത്യന്തം ആകർഷണീയമായിരുന്നു, അതുപോലെ രസകരവും.

മാത്തമാറ്റിക്സ് വിഷയത്തിൽ മഹാപണ്ഡിതനായിരുന്ന പ്രൊഫ. വെങ്കിട്ടരാമൻ, കെമിസ്ട്രിയിൽ വിദഗ്ധനായിരുന്ന പ്രൊഫസ്സർ അനന്തരാമൻ, ഫിസിക്സിൽ പ്രാവീണ്യം നേടിയിരുന്ന പ്രൊഫസ്സർ ടി.ബി. മേനോൻ, പ്രൊഫ. ടി.ബി. തോമസ് എന്നിവരെയും ഓർക്കാതിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അതുപോലെ ബോട്ടണി വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്ത പ്രൊഫ. ടി.സി. ജോസഫും ആദർശ നിഷ്ഠനായിരുന്നു.

ഈ അഭിവന്ദ്യരായ ഗുരുഭൂതന്മാരെപ്പറ്റി ഓർക്കുമ്പോൾ മനസ്സിൽ കുളിർമ്മയും, ജീവിതത്തിൽ ആദർശം പാലിക്കുവാനുള്ള നിഷ്ഠയും ഉളവാകുന്നു. എന്റെ അഭിവന്ദ്യരായ ഈ ഗുരുഭൂതന്മാരെ പറ്റിയുള്ള സ്മരണ ഇപ്പോഴും പുതുമയോടെ നിൽക്കുന്നു. ●

• മുൻ.എം.എൽ.എ., നാരങ്ങാനം

തോമസ്സ് വർഗ്ഗീസ് *

ഓർമ്മകളുടെ മാഞ്ചുവട്ട്

ആലുവ യു.സി. കോളേജിലെ മൂന്നുവർഷത്തെ കലാലയ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി ഒരു ഓർമ്മക്കുറിപ്പ് തയ്യാറാക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചപ്പോൾ മനസ്സിലേക്ക് ഓടി എത്തിയ ഈരടികളാണ്

"മധുരിക്കും ഓർമ്മകളെ
മലർമഞ്ചൽ കൊണ്ടു വരൂ
കൊണ്ടു പോകൂ ഞങ്ങളെയാ
മാഞ്ചുവട്ടിൽ"

യു.സി. കോളേജിനോടു വിടപറഞ്ഞിട്ട് 32 വർഷം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ ദീർഘമായ കാലയളവിനുശേഷവും പരിപാവനമായ ആ കോളേജന്തരീക്ഷവും കോളേജങ്കണത്തിൽ മഹാത്മാഗാന്ധി നട്ട ആ മാവും അതിന്റെ സമീപം സഹപാഠികളുമായിരുന്ന് കഥകൾ പറഞ്ഞ് രസിക്കാറുണ്ടായിരുന്ന ആ ദിനങ്ങളും ഒരു സ്വപ്നത്തിലെന്നപോലെ മനോമുകുരത്തിൽ തെളിഞ്ഞുവരുന്നു. അന്ന് ഒരു മീറ്റർ പൊക്കത്തിൽ ചെറുശാഖകളുമായി പടർന്നു നിന്ന ആ തൈമാവ് ഇന്ന് വളർന്നു വലുതായിക്കാണും, പൂത്ത്, കനികൾ നിറഞ്ഞ് അനേകർക്ക് മധുരം പകർന്നു കാണും. അന്ന് കൂടെ പഠിച്ചവരെല്ലാവരും ഓരോരോ വ്യത്യസ്ത മേഖലകളിൽ പരിലസിക്കുന്നുണ്ടാവും. ചുരുക്കം ചിലരെയെല്ലാം ജീവിത യാത്രയിൽ കണ്ടുമുട്ടുവാനും സ്നേഹബന്ധം പുതുക്കുവാനും സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഞങ്ങൾ കോളേജിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ 1962 –65 കാലഘട്ടത്തിൽ വിരലിലെണ്ണാനുള്ള കോളേജുകൾ മാത്രമേ കേരളത്തിലുള്ളൂ. പ്രാരലൽ കോളേജുകൾ എന്ന ഇടപാടേ ഇല്ല. തോൽക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പഠിച്ച് വീണ്ടും പരീക്ഷ എഴുതുവാൻ ട്യൂട്ടോറിയൽ കോളേജുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.

അന്ന് കേരളത്തിലെ എല്ലാ കോളേജുകളെയും അപേക്ഷിച്ച് അദ്ധ്യാപനത്തിലും പഠനത്തിലും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സ്വഭാവരൂപീകരണത്തിലും ആലുവാ യു.സി. കോളേജ് മുൻപന്തിയിലാണ്. അതുകൊണ്ട് അവിടെ അഡ്മിഷൻ കിട്ടുക എന്നുള്ളത് ആഹ്ലാദകരവും അഭിമാനകരവും ആയിരുന്നു.

32 വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് കോളേജിൽ പഠിച്ചിരുന്ന ഞങ്ങൾക്ക് മാറി മറിഞ്ഞു പോയ ഇന്നത്തെ കോളേജ് അന്തരീക്ഷമോ ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അന്നത്തെ കോളേജ് അന്തരീക്ഷമോ സ്വപ്നം കാണാൻ കൂടി സാധ്യമല്ല. അന്നത്തെ അദ്ധ്യാപക–വിദ്യാർത്ഥി ബന്ധങ്ങൾ തന്നെ എത്രയോ മധുരിക്കുന്ന സ്മരണകളാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയിൽ എന്തു പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടായാലും ആദർശനിഷ്ഠയും സദാചാരബോധവുമുള്ള അന്നത്തെ ഞങ്ങളുടെ അദ്ധ്യാപകരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം ഒന്നുകൊണ്ടു തന്നെ അതിന് പരിഹാരം ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു.

ഞാനന്ന് പാക്കോ ഹോസ്റ്റലിലാണു താമസം. 1965ൽ കോളേജുപഠനത്തിന്റെ അവസാനവർഷം പാക്കോ ഹോസ്റ്റലിന്റെ സെക്രട്ടറി ആയിരിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യവും എനിക്കുണ്ടായി. ഒരിക്കൽ ഹോസ്റ്റൽ മെസ്സിൽ കുട്ടികൾ എന്തോ പ്രശ്നമുണ്ടാക്കി. പൈലിയച്ചനും (Rev. A.A. Paily അദ്ദേഹം പിന്നീട് ചെങ്ങന്നൂർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിന്റെ പ്രിൻസിപ്പാൾ ആയിരുന്നു. ഇന്ന് ജീവിച്ചിരിപ്പില്ല) കെ.പി. മാത്യു സാറുമാണ് ഞങ്ങളുടെ പ്രധാന വാർഡന്മാർ. പൈലിയച്ചൻ എല്ലാവരെയും കോമൺ റൂമിൽ വിളിച്ചിരുത്തി ശാസിച്ച കൂട്ടത്തിൽ പറഞ്ഞ ഒരു വാചകം ഇന്നും എന്റെ കാതിൽ മുഴങ്ങുന്നു. "A man is known not by his action but by his reaction". അന്ന് തികച്ചും ഒരു സന്യാസിവര്യനെപ്പോലെയാണ് കെ.പി. മാത്യുസാർ ജീവിച്ചിരുന്നത്. ഒരിക്കൽ ഹോസ്റ്റലിൽ മീറ്റിംഗു നടക്കുന്നു. പിള്ളേർ ഓരോ പരിപാടികൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. കെ.പി. മാത്യുസാർ ഒരു പാട്ടുപാടണമെന്നായി കുട്ടികൾ. കുട്ടികളുടെ നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി മാത്യു സാർ പാടിയ പാട്ട് ഇപ്പോഴും ഞാനോർക്കുന്നു.

"ആടാനും വരില്ല ഞാൻ
പാടാനും വരില്ല ഞാൻ
പാടാത്ത പൈങ്കിളിയേ
ചൊല്ലിടാം പാടാത്ത പൈങ്കിളിയേ"

മഹാത്മജി നട്ട ആ മാവിൻ തൈയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് വേറൊരു കാര്യം ഓർക്കുന്നത്. 1965 - ൽ ഹിന്ദി രാജ്യത്തിന്റെ ഔദ്യോഗിക ഭാഷയായി അംഗീകരിക്കുന്നു എന്ന് കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റ് പ്രസ്താവന ഇറക്കിയപ്പോൾ ഉണ്ടായ "Quit Hindi" സമരം. അന്നും ഞങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുകയും ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്യുന്ന ഞങ്ങളുടെ അദ്ധ്യാപകരുടെ സഹകരണത്തോടും സമ്മതത്തോടും കൂടി 36 മണിക്കൂർ ഉപവാസ നിരാഹാരസത്യാഗ്രഹസമരവും മഹാത്മജിയുടെ കരസ്പർശമേറ്റ ആ മാവിൻ തൈയുടെ സമീപത്തു നിന്നു കൊണ്ടാണ്

* ചിൽഡ്രൻസ് മെഡിക്കൽ സെന്റർ, കോഴഞ്ചേരി

ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തത് എന്നുള്ളത് യാദൃച്ഛിക സംഭവമാകാം. അന്ന് 24 വിദ്യാർത്ഥികൾ നിരാഹാരസത്യാഗ്രഹം ഇരുന്നു.

കോളേജിൽ പഠിച്ച സതീർത്ഥ്യരിൽ പലരും ഇന്ന് "മാന്യം പുത്രതനയ സുഖങ്ങളും" കഴിഞ്ഞ് പെൻഷൻ ഒക്കെ ആയി വാർദ്ധക്യത്തോടു സമീപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരാകാം. അദ്ധ്യാപകരിൽ പലരും കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞിരിക്കാം. എന്നിരുന്നാലും അന്നുണ്ടായിരുന്ന പലരുടെയും അന്നത്തെ മുഖങ്ങൾ ഈ കുറിപ്പ് എഴുതുമ്പോൾ മനോമുകുരത്തിൽ തെളിയുന്നുണ്ട്. കെ.പി. മാത്യു സാർ, അലക്സാണ്ടർ സാർ, നമ്പ്യാർസാർ, ഇട്ട്യവരാ സാർ, ഞെരളിൽ സാർ, ടി. ബി. തോമസ്സ് സാർ, ജോസഫ് സാർ, ഒ.എം. മാത്തൻ സാർ ഇവരൊക്കെ അവരിൽ ചിലർ മാത്രം.

രസകരമായ ഒരു സംഭവം കൂടി എഴുതി ഈ കുറിപ്പ് സമാപിപ്പിക്കട്ടെ. അന്ന് ഞങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികൾ തമ്മിൽ സംസാരിക്കുന്ന സമയത്ത് എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞു നിർത്തുമ്പോൾ "അല്ലേ അളിയാ" എന്നൊരു സംബോധന പലരും പ്രയോഗിക്കുമായിരുന്നു. ഒരു തമാശയ്ക്ക് ചിലർ "അല്ലേ അളിയാ" എന്നു പറഞ്ഞ് അടുത്ത് നിൽക്കുന്നവരുടെ പുറത്തോ തുടയ്ക്കോ ഉദരത്തിനോ കൈ ചുരുട്ടി ഒരിടിയും കൂടി പാസ്സാക്കുമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഇടിക്കുന്നവരുടെ അടുത്ത് ഇടിക്കാത്ത ഞങ്ങളൊക്കെ അല്പം സൂക്ഷിച്ചേ നിൽക്കൂ. ഒരിക്കൽ ഞാനും എന്റെ ചില സ്നേഹിതരും, ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രൊഫസറും കൂടി കോളേജിന്റെ മുറ്റത്തു നിന്ന് കോളേജു ചാപ്പലിലെ എന്തോ കാര്യം സംസാരിക്കുന്നു. അതിൽ ഒരാൾ ചാപ്പലിലെ ആ വർഷത്തെ ശ്രുശ്രൂഷകനും "ഒരിടിയനു"മാണ്. ഇദ്ദേഹം എന്തോ പറഞ്ഞു നിർത്തിയിട്ട് 'അല്ലേ അളിയാ' എന്നു പറഞ്ഞ് കൈ ചുരുട്ടി ഒരിടി. എനിക്ക് സംഭവം അറിയാമായിരുന്നതു കൊണ്ട് ഞാനൽപം സൂക്ഷിച്ചാണു നിന്നത്. ഇടി സാറിന്റെ പുറത്ത്. സാർ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. സാറിനു കാര്യം പിടികിട്ടിയില്ല. സംസാരത്തിനിടയിൽ ഈ ഇടി പുള്ളിക്കാരൻ മൂന്നു പ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചു. നേരം സന്ധ്യയായിരുന്നതുകൊണ്ട് ആർക്കാണ് ഇടികൊള്ളുന്നതെന്ന് ഇടിച്ച ആളിനും, എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് സാറിനും മനസ്സിലായില്ല. ഹോസ്റ്റലിൽ വന്ന് ഈ സംഭവം പറഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ വളരെ നേരം ചിരിക്കുകയുണ്ടായി. അങ്ങിനെ ചിരിപ്പിക്കുകയും ചിന്തിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന എത്രയെത്ര സംഭവങ്ങളാണ് ആലുവാകോളേജിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ അരങ്ങേറിയിട്ടുള്ളത്.

സ്റ്റുഡൻസ് ക്രിസ്ത്യൻ മൂവ്മെന്റും സോഷ്യൽ സർവ്വീസ് ലീഗും ഗോസ്പൽ ടീമും മലയാറ്റൂർ മല കയറ്റവും ഊട്ടി തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കുള്ള സ്റ്റഡിടൂറും ആലുവാപ്പുഴയും മംഗലപ്പുഴ സെമിനാരിയും മംഗലപ്പുഴ പാലവും ആലുവാശിവരാത്രിയും മണൽപ്പുറവും ഹോസ്റ്റൽ ഡേയും കോളേജ് ഡേയും കലാപരിപാടികളും ഇലക്ഷനുകളും പിണക്കങ്ങളും കോളേജു വിദ്യാഭ്യാസവും ഹോസ്റ്റൽ വാസവും കഴിഞ്ഞ് പിരിഞ്ഞു പോകുമ്പോഴുള്ള വിരഹദുഃഖവും എല്ലാം ഇന്നെന്നപോലെ മനസ്സിൽ ഓടി എത്തുന്നു. ●

പി. കെ. മൈക്കിൾ തരകൻ *

ഓർമ്മകളിലൂടെ ഒരു തിരിച്ചുപോക്ക് –
യു. സി. കോളേജ്, 1969 - 1974

ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി അറുപത്തി ഒമ്പത് അക്കാദമിക് വർഷാരംഭത്തിൽ - 28 വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് - ചരിത്രവും ധനതത്ത്വശാസ്ത്രവും ഐച്ഛിക വിഷയങ്ങളായി ബി. എ. യ്ക്കു പഠിക്കുവാൻ ഞാൻ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ വന്നു. അന്ന്, രണ്ട് ഐച്ഛിക വിഷയങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് എടുക്കാമായിരുന്നു. ഡബിൾ മെയിൻ എന്ന പേരിലാണ് ആ സൗകര്യം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഇന്ന് ആ സൗകര്യം ഉണ്ടോ എന്നറിയില്ല. അന്നുതന്നെ പ്രതിപത്തി ചരിത്രത്തിലായിരുന്നെങ്കിലും രണ്ടു വിഷയങ്ങൾ ഒരുമിച്ചെടുത്തു പഠിച്ചത് എന്റെ പിൽക്കാല ഔദ്യോഗിക ജീവിതത്തെ ധന്യമാക്കുന്നതായിരുന്നു എന്നു പറയാതെവയ്യ. ഇന്ന്, വികസന പഠനരംഗത്ത് ധനതത്ത്വശാസ്ത്രപരമായ അംശങ്ങൾക്ക് ഊന്നൽ കൊടുത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്ന തിരുവനന്തപുരത്തെ സെന്റർ ഫോർ ഡവലപ്പ്മെന്റ് സ്റ്റഡീസ് എന്ന സ്ഥാപനത്തിൽ, പഠനം കൊണ്ടും പരിശീലനം കൊണ്ടും ചരിത്രകാരനായ ഞാൻ പ്രവർത്തിയെടുക്കുകയാണ്. എന്റെ പിൽക്കാല ജീവിതത്തിന് അടിസ്ഥാനമൊരുക്കിയ, യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ ചെലവഴിച്ച അഞ്ചു വർഷക്കാലത്തേയ്ക്ക്, ഓർമ്മകളുടെ തോളിലേറി ഒരു തിരിച്ചു പോക്ക്, ഒരു തീർത്ഥയാത്ര, നടത്തുക എന്നതാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

ഞാൻ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ വരുമ്പോൾ പുരുഷവിദ്യാർത്ഥികളുടെ അഞ്ച് ഹോസ്റ്റലുകളും - സ്കിന്നർ, ന്യൂ, ചാക്കോ, ടാഗോർ, ഹോളണ്ട് - സ്ത്രീ വിദ്യാർത്ഥിനികൾക്കായുള്ള മൂന്നു ഹോസ്റ്റലുകളും - ഈസ്റ്റ്, വെസ്റ്റ് , വൈ. ഡബ്ല്യൂ. സി. എ. - പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. യു.സി. കോളേജ് ക്യാംപസ്സിനെ വ്യത്യസ്തമാക്കിയിരുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട ഘടകം ആയിരുന്നു അത്. രാത്രി പത്തുമണിവരെ നീണ്ടു നിന്ന സജീവമായ ക്യാംപസ്സ് പ്രവർത്തനങ്ങൾ തീർച്ചയായും ഒരു മുതൽ കൂട്ടായിരുന്നു. കൂടാതെ, ക്യാംപസ്സിൽ തന്നെ താമസിച്ചിരുന്ന അദ്ധ്യാപകരുടെയും അവരുടെ കുടുംബങ്ങളുടെയും സാന്നിദ്ധ്യവും.

ഞാൻ കോളേജിൽ ചേരുമ്പോൾ, സാധാരണ പ്രീഡിഗ്രി കോഴ്സു കഴിഞ്ഞുവരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളെക്കാൾ കൂടുതൽ 'പ്രവൃത്തിപരിചയം' സ്വായത്തമാക്കിയിരുന്നു. മറ്റുള്ളവർ രണ്ടുവർഷം കൊണ്ടു പഠിക്കുന്ന പ്രീഡിഗ്രി, ഞാൻ മൂന്നുവർഷത്തെ കോളേജ് പഠനത്തിലൂടെ, അത് രണ്ടു കോളേജുകളിലും രണ്ടു ഗ്രൂപ്പുകളിലുമായി, ആണ് നിർവ്വഹിച്ചത്. ഇതു കൂടാതെ ഒരു വർഷം യുവജന - സാമൂഹ്യ പ്രവർത്തന രംഗത്ത് ഏതാണ്ട് പൂർണ്ണമായും ചെലവഴിച്ചിരുന്നു. കൂടാതെ ഇക്കാലത്തു തന്നെ അന്നത്തെ കേരളായൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ പ്രസംഗമത്സരരംഗത്തും വിദ്യാർത്ഥിപ്രവർത്തനരംഗത്തും അനല്പമായ പ്രശസ്തി കൈവരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇത് ഹോസ്റ്റലിൽ പ്രവേശനം ലഭിച്ച ശേഷം ഉണ്ടായ ചെറിയ തോതിലുള്ള റാഗിംഗിന്റെ അവസരത്തിൽ എനിക്ക് ഗുണകരമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. ജൂനിയർ വിദ്യാർത്ഥികളെ വാർഡനാണെന്നു പറഞ്ഞ് എം.എസ്സി. യ്ക്കു പഠിച്ചിരുന്ന ഒരു മുതിർന്ന വിദ്യാർത്ഥിയുടെ മുൻപിൽ ആനയിക്കുകയായിരുന്നു സീനിയേഴ്സ്. എന്റെ ഊഴം വന്നപ്പോൾ വാർഡനായി അഭിനയിച്ച മുതിർന്ന വിദ്യാർത്ഥി - കൊല്ലം മുപ്പതിനോട് അടുക്കുമെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര് ഞാൻ സ്വകാര്യമായി വയ്ക്കുകയാണ് - എന്റെ ഒരു പഴയ സുഹൃത്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുകയും റാഗിംഗ് അതോടെ അവസാനിക്കുകയും ചെയ്തു.

വ്യക്തിപരമായി, അദ്ധ്യയനരംഗത്തും പാഠ്യേതരരംഗത്തും അനവധി നേട്ടങ്ങൾ കൈവരിക്കുവാനുള്ള അവസരങ്ങൾ ഈ അഞ്ചു വർഷക്കാലത്ത് എനിക്കുണ്ടായി. ഇവയിലേറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത് ബി.എയ്ക്കും, (1972) എം.എയ്ക്കും (1974) കേരള സർവ്വകലാശാലയിൽ ഒന്നാം റാങ്കും ഒന്നാം ക്ലാസും നേടുവാനായി എന്നതാണ്. എന്റെ ഓർമ്മ ശരിയാണെങ്കിൽ ആദ്യമായാണ് ഈ രണ്ടു പരീക്ഷകൾക്കും ഒരു യു. സി. കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥിയ്ക്ക് ഒന്നാം റാങ്കു ലഭ്യമായത്. എന്റെ പഠനരീതി സാധാരണ വിദ്യാർത്ഥികളുടേതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു.

* സെന്റർ ഫോർ ഡെവലപ്പ്മെന്റ് സ്റ്റഡീസ്, തിരുവനന്തപുരം

കോളേജിൽ ചേർന്നയുടനെ ഒരു ദിവസം ആലുവാ ടൗണിൽ നിന്നും ബസ്സിൽ കോളേജിലേയ്ക്കു വരുന്ന അവസരത്തിൽ, എന്റെ അടുത്ത സീറ്റിൽ ഇരുന്ന ഒരാൾ ഞാൻ വായിച്ചിരുന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ താല്പര്യമെടുക്കുന്നതായി ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥം റോമിലാ താപ്പറിന്റെ 'ഇന്ത്യാചരിത്രം' ആയിരുന്നു. അതിൽ താല്പര്യമെടുത്തത് ചരിത്രവകുപ്പിലെ , പില്ക്കാലത്ത് അതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായ പരേതനായ പ്രൊഫസർ അബ്ദുൾ കരീമും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം എം.എ. ക്ലാസിലെ വിദ്യാർത്ഥികളോട്, ഈ ഗ്രന്ഥം ബി.എ. ആദ്യത്തെ വർഷം പഠിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ കൈയിൽ കണ്ടുവെന്ന് പറഞ്ഞതറിഞ്ഞ് ഞാൻ പ്രശംസിതനായി. എനിക്ക് ചരിത്രപഠനത്തിൽ ആദ്യമായി കിട്ടിയ 'ഔദ്യോഗിക' മായ ഈ പ്രോത്സാഹനം ഒരിക്കലും മറക്കാനാവില്ല. അതു നല്കിയ കരീംസാറിനെയും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ നിറഞ്ഞു നിന്നു- ഞങ്ങളുടെ ഗുരുശിഷ്യ ബന്ധം.

ചരിത്രത്തിൽ പൊതുവെയുണ്ടായിരുന്ന എന്റെ താല്പര്യത്തെ കേരളചരിത്രപ്രശ്നങ്ങളിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുവിട്ടതും ഗവേഷണരംഗത്ത് കേന്ദ്രീകരിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതും പ്രൊഫസർ കെ. മാർത്താണ്ഡവർമ്മയാണ്. ഒരു അദ്ധ്യാപകനെന്ന നിലയ്ക്കും ചരിത്രഗവേഷകനെന്ന നിലയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഔന്നത്യം യു. സി. കോളേജിനു പോലും പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞുവോ എന്നെനിക്ക് സംശയമുണ്ട്. സൗഹൃദം തുളുമ്പുന്ന ഭാഷയില്ലാതെ അദ്ദേഹം എന്നോട് സംസാരിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഫലിതങ്ങൾ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ തമാശപറയുന്ന, ഗൗരവത്തിലെടുക്കേണ്ടാത്ത ഒരു അദ്ധ്യാപകനായി വിദ്യാർത്ഥികളും ചില അദ്ധ്യാപകരും കണ്ടിരുന്നില്ലേ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ലോക പ്രശസ്ത ചരിത്രകാരനായിരുന്ന ഫാദർ ഹെറാസിന് ബോംബേ സർവ്വകലാശാലയിലുണ്ടായിരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളിൽ എല്ലാ വിധത്തിലും അംഗീകാരം പിടിച്ചുപറ്റിയത് പ്രൊഫസർ മൊറെയിസും പ്രൊഫസർ മർത്താണ്ഡവർമ്മയുമായിരുന്നു.

1974 ൽ എം. എ. പാസ്സായി, അതേ വർഷം ഡിസംബറിൽ തന്നെ കേരളാ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ പി.എച്ച്.ഡി.യ്ക്കു രജിസ്റ്റർ ചെയ്തപ്പോൾ അത്, ഗവേഷണ കേന്ദ്രമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന യു. സി. കോളേജ് ചരിത്രവകുപ്പിലും ഡോ. കെ. മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ കീഴിലും ആയിരുന്നു. ആ ഗവേഷണം അധികനാൾ തുടർന്നില്ല. തിരുവനന്തപുരത്ത് സെന്റർ ഫോർ ഡവലപ്പ്മെന്റ് സ്റ്റഡീസ് എന്ന സ്ഥാപനം വരുകയും അവിടെ ധനതത്ത്വശാസ്ത്രത്തിൽ എം.ഫിൽ. ബിരുദം ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ഞാനവിടെ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുകയും എന്റെ ജീവിതം തന്നെ മറ്റൊരു വഴിയെ മാറി ഒഴുകുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ, എന്റെ പി. എച്ച്. ഡി. ഗവേഷണം പൂർത്തിയാക്കിയപ്പോൾ, അത് സൂപ്പർ വൈസ് ചെയ്തത് യു. സി. കോളേജിലെ ചരിത്രവകുപ്പിൽ വച്ച് എന്റെ അദ്ധ്യാപകനായ പ്രൊഫസർ രാജൻ ഗുരുക്കളാണ് എന്നത് യു. സി. കോളേജുമായുള്ള എന്റെ ആത്മബന്ധത്തിന്റെ ശക്തിയായ തെളിവാണ്. ഡോ. ഗുരുക്കൾ, പ്രായം കൊണ്ട് എന്റെ അദ്ധ്യാപകനാകേണ്ടയാളല്ല. വിജ്ഞാനം കൊണ്ടാണെങ്കിലും.

അങ്ങനെ പാഠ്യവിഷയങ്ങൾക്കു നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങൾക്കു പുറമേയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളും മറ്റു ഗവേഷണ സാമഗ്രികളും പരതി നടക്കുന്ന എന്റെ മനസ്സും അക്കാര്യത്തിൽ എന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു ലുബ്ധും കാണിക്കാത്ത യു. സി. കോളേജ് ചരിത്ര വിഭാഗത്തിലെ അദ്ധ്യാപകരും കൂടി ചേർന്നപ്പോഴാണ് എനിക്ക് രണ്ടു സർവ്വകലാശാല പരീക്ഷകളിൽ ഒന്നാം റാങ്കു കിട്ടുവാനിടയായത്. ഈ രണ്ടു പരീക്ഷകളും സംഭവബഹുലമായിരുന്നു. ബി.എ. പരീക്ഷയ്ക്കിടക്ക് ഒരാഴ്ചത്തെ ഒഴിവ് ഉണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ തന്നെ അഖിലേന്ത്യാതലത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിപ്രവർത്തകനാകാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചിരുന്ന എനിക്ക് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് വിദേശയാത്രകൾക്ക് അവസരം ലഭിച്ചിരുന്നു. അതിലൊന്ന്, ഐക്യരാഷ്ട്ര സംഘടനയുടെ കീഴിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ലോക ഭക്ഷ്യകാർഷിക സംഘടനയുടെ (Food and Agricultural Organisation/FAO) ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടന്ന "വികസന വിദ്യാഭ്യാസ" ത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുക്കേണ്ടതിന് ഇറ്റലിയിൽ പോകുവാൻ ആയിരുന്നു. അത് ബി. എ. പരീക്ഷയിലെ വിവിധ പേപ്പറുകളുടെയിടയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരാഴ്ചത്തെ ഒഴിവിനിടയ്ക്കായിരുന്നു. അന്ന് അതിൽ അന്തർലീനമായിരുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് അത്ര ഗൗരവമായി ചിന്തിച്ചിരുന്നോ എന്നിപ്പോൾ ഓർമ്മയില്ല. എന്തായാലും, റോമിൽ ചെന്നിറങ്ങി അവിടെ നിന്നും ഒരു ടാക്സി എടുത്ത് ഫ്രാസ്കാറ്റിയിൽ ചെന്ന് - അവിടെയായിരുന്നു സമ്മേളനം - മീറ്റിംഗുകൂടി ബോംബേ വഴി കൊച്ചിയിൽ തിരികെ വന്നത് ഒരു ഞായറാഴ്ചയായിരുന്നു. പിറ്റേദിവസം തിങ്കളാഴ്ച കേരള സർവ്വകലാശാലയുടെ ബി.എ പരീക്ഷയുടെ ഒരു പേപ്പർ ഞാനെഴുതി; ഫസ്റ്റ് റാങ്കു ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. കുറച്ചു കാലത്തേയ്ക്ക്, വിദേശയാത്ര നടത്തി തിരികെ വന്ന് പരീക്ഷ എഴുതി റാങ്കു മേടിച്ചയാൾ എന്ന ഖ്യാതി ലഭ്യമാകുകയും ചെയ്തു.

എം. എ. പരീക്ഷയ്ക്കും ഓർമ്മിക്കുവാനുള്ള വകയുണ്ട്. അന്നത്തെ ഒരു പേപ്പർ "ചൈന ആൻഡ് ദി ഫാർ ഈസ്റ്റ്" എന്നതായിരുന്നു. ചരിത്രം തുടങ്ങിയ കാലം മുതൽ ഇന്നത്തേതുവരെയുള്ള എല്ലാം ആണ് പാഠ്യവിഷയം. അതും പൂർവ്വേഷ്യയിലെയും ദക്ഷിണ പൂർവ്വേഷ്യയിലെയും എല്ലാ രാജ്യങ്ങളെയും സംബന്ധിക്കുന്നതും. ആരെക്കൊണ്ടും ഇതു മുഴുവൻ പഠിച്ചു തീർക്കുവാനാകുകയില്ല. അദ്ധ്യാപകർ സാധാരണ നൽകുന്ന ഉപദേശം, ചൈനയെയും ജപ്പാനെയും കേന്ദ്രീകരിച്ചു പഠിക്കുക, അതിൽ തന്നെ വിപ്ലവപൂർവ്വ ചൈനയെ; അതിൽ നിന്നും അങ്ങോ, ആറോ ചോദ്യങ്ങൾ ലഭിക്കാതിരിക്കുകയില്ല എന്നാണ്. എന്റെ പാഠ്യേതര താല്പര്യം - വ്യക്തമായി പറഞ്ഞാൽ രാഷ്ട്രീയ താല്പര്യം - കൊണ്ട് എനിക്ക് വിപ്ലവത്തിനു ശേഷമുള്ള ചൈനയിലായിരുന്നു ശ്രദ്ധ. പരീക്ഷയ്ക്കു ചോദ്യം വന്നപ്പോഴോ, പത്തിൽ ആറ് ചോദ്യങ്ങളും വിപ്ലവത്തിനു ശേഷമുള്ള ചൈനയിൽ നിന്നും. ആനന്ദലബ്ധിക്കിനിയെന്തു വേണം? മിക്ക വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും ഈ പേപ്പർ വിഷമമായി മാറിയപ്പോൾ എനിക്കത് വളരെ "ഈസി" യായി. എനിക്ക് എം. എ. യ്ക്ക് ഫസ്റ്റ് റാങ്കു കിട്ടിയതിനു പിന്നിൽ എന്റെ 'രാഷ്ട്രീയ താല്പര്യ'ത്തിനനുസരിച്ച് ചോദ്യങ്ങളിട്ട സർവ്വകലാശാലയ്ക്കു ഒരു പങ്കുണ്ടെന്നു കരുതണം.

റാങ്കുകളുടെ കഥ മാത്രം പറഞ്ഞിരുന്നാൽ കോളേജിലെ അഞ്ചുവർഷവും പ്രശ്ന രഹിതമായിരുന്നു എന്ന ധാരണയുണ്ടാകുവാൻ സാദ്ധ്യതയുണ്ട്. അങ്ങനെ ആയിരുന്നില്ല കാര്യങ്ങൾ. ആദ്യത്തെ വർഷം തന്നെ ഞാൻ കോളേജിൽ നിന്നും പുറത്താക്കൽ ഭീഷണിയിൽ പെട്ടു. മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ എന്റെ പ്രവർത്തന മേഖല പ്രധാനമായും കോളേജിനു പുറത്തായിരുന്നു. സംഘടനാ പ്രവർത്തനത്തിനും വിദേശയാത്രകൾക്കുമായി നാട്ടിൽ നിന്നും അവധിക്കാലത്തും അതിനുമുൻപും സാമാന്യം ദീർഘകാലത്തേയ്ക്കു മാറിനിന്നിട്ട് ഞാൻ തിരികെ വന്നപ്പോൾ പ്രിൻസിപ്പാളിൽ നിന്നുള്ള ഒരു കത്താണു കണ്ടത്. അതനുസരിച്ച് യൂണിവേഴ്സിറ്റി നിയമപ്രകാരമുള്ള മിനിമം അറ്റൻഡൻസ് എനിക്കില്ല എന്നും അതിനുവേണ്ട പ്രതിവിധി കഴിയുന്നതും വേഗം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പുറത്താക്കപ്പെടും എന്നും കാണിച്ചിരുന്നു. ആ കത്തിൽ തന്നെ ഒരു ദിവസത്തിന്റെ കുറവാണുള്ളതെന്നും ആ ദിവസം ക്ലാസ്സെടുത്തിരുന്ന അദ്ധ്യാപകരുടെ കൈയിൽ നിന്നും ഞാൻ സാധാരണ ക്ലാസുകൾ "കട്ട്" ചെയ്യുന്നയാളല്ല എന്ന് സാക്ഷ്യപത്രം വാങ്ങുവാനും നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നുവെന്നാണ് എന്റെ ഓർമ്മ. എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതിൽ അത്ഭുതം ഒന്നും തോന്നിയില്ല. എന്റെ പുറപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വൈപുല്യം മറ്റാരെക്കാളും അറിയാമായിരുന്ന എനിക്ക് ഒരു ദിവസത്തെ കുറവല്ലേ അറ്റൻഡൻസിൽ വന്നുള്ളു എന്നതിൽ ആശ്വാസമാണു തോന്നിയത്. കിട്ടിയ നിർദ്ദേശം അനുസരിച്ച് അദ്ധ്യാപകരെ നേരിട്ട് കാണുവാനായി ഞാൻ അവരുടെ വീടുകളിൽ പോകുകയും എഴുത്തുവഴി ബന്ധപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

അദ്ധ്യാപകരുടെ സാക്ഷ്യപത്രവുമായി ഞാൻ തിരികെവരുമ്പോൾ എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളായ മറ്റു ചിലർ കോളേജ് പടിക്കൽ സത്യഗ്രഹത്തിലാണ്. അവരും എന്നെപ്പോലെ അറ്റൻഡൻസിന്റെ കാര്യത്തിൽ പിടിച്ചു വിടൽ ഭീഷണിയിലായിരുന്നു. ആ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കുവാൻ അവർ സമരമാർഗ്ഗം ആണ് തിരഞ്ഞെടുത്തത്. അതിൽ ചേരുവാൻ എന്നോടും അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, ഞാൻ കൂടി ഉൾപ്പെട്ട ഒരു പ്രശ്നത്തിൽ, എനിക്കും കൂടി ഗുണം കിട്ടുന്ന ഒരു കാര്യത്തിനുവേണ്ടി സമരം ചെയ്യുന്നത് എന്റെ മനസ്സാക്ഷിക്ക് അംഗീകരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ കോളേജ് അധികൃതർ നിർദ്ദേശിച്ച പ്രകാരം തിരികെ കോളേജിൽ പ്രവേശിച്ചു. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പൊതുധാരണ ഞാനുൾപ്പെടെയുള്ളവർ സമരം ചെയ്തു തിരികെ പ്രവേശിച്ചു എന്നായിരുന്നു. അങ്ങിനെ അവകാശപ്പെടാൻ കഴിയാത്ത ഒരു "പ്രശസ്തി" എന്നെ തേടിവന്നു.

എന്റെ വിദ്യാർത്ഥി പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ച് സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നല്ലോ. ആ രംഗത്ത് കാര്യമായ നേട്ടങ്ങൾ കൈവരിക്കുവാനായ കാലമായിരുന്നു യു.സി. കോളേജിൽ ചിലവഴിച്ച കാലഘട്ടം. അതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടത് 1971 -72 വർഷത്തെ കോളേജ് യൂണിയൻ ചെയർമാനായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതാണ്. ഞാൻ സ്വതന്ത്രനായാണ് മത്സരിച്ചത്. പക്ഷേ, വിവിധ പാർട്ടികൾ എനിക്ക് സഹായം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ എന്റെ സീറ്റ് ഒഴിച്ച് മറ്റ് എല്ലാ സീറ്റുകളും, എന്നെ എതിർത്ത പാർട്ടിക്കാർക്ക് കിട്ടിയപ്പോൾ, എന്നെ മാത്രം വ്യക്തമായ ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ ജയിപ്പിച്ച് എന്റെ സഹവിദ്യാർത്ഥികൾ എന്നെ ആദരിച്ചു. എന്നോടൊപ്പം കൗൺസിലർ സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് എന്റെ ക്ലാസിൽ നിന്നും തന്നെ എന്റെ ആത്മാർത്ഥസുഹൃത്തായിരുന്ന രവി ബെഞ്ചമിനും മത്സരിച്ചിരുന്നു. എന്റെ ഓർമ്മ ശരിയാണെങ്കിൽ പത്തിൽ കുറഞ്ഞ വോട്ടിന്റെ വ്യത്യാസത്തിൽ ആണ് അദ്ദേഹം പരാജയപ്പെട്ടത്. രവിയുടെ പിൽക്കാല ജീവിതം അപസ്വരങ്ങളുടെ വേലിയേറ്റമായിമാറി, അത് ദുരന്തത്തിലവസാനിച്ചു. ആ നല്ല സ്നേഹിതന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കു മുൻപിൽ രണ്ടു തുള്ളി കണ്ണുനീർ സമർപ്പിച്ചു കൊള്ളട്ടെ.

എന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു പ്രചാരണം തന്നെ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ആകെ മൂന്ന് നോട്ടീസുകളാണ് ഞാൻ അടിപ്പിച്ചത് "മൈക്കിൾ തരകൻ യൂണിയൻ ചെയർമാൻ" എന്നടുത്തടുത്ത് എഴുതിയ ബിറ്റ് നോട്ടീസ് ക്യാംപസ്സിലാകെ ആദ്യമായി വിതറി. തിരഞ്ഞെടുപ്പിന് അടുത്ത ദിവസങ്ങളിൽ "മറക്കരുതേ മൈക്കിൾ തരകൻ" എന്ന് മറ്റൊന്നും. തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു ശേഷം "നന്ദി മൈക്കിൾ തരകൻ" എന്ന നോട്ടീസും. തിരഞ്ഞെടുപ്പ് ചെലവ് വർദ്ധിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്ന അന്നത്തെ കാലത്ത് എന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു ചെലവ് - അറുപതിരണ്ടു രൂപ എഴുപതിയഞ്ചു പൈസ ആയിരുന്നുവെന്ന് ഓർക്കുന്നു.

സമരങ്ങളോടുള്ള എന്റെ സമീപനം വിദ്യാർത്ഥി സംഘടനകളുടെ പ്രവർത്തകർക്ക് അത്ര പഥ്യമായിരുന്നില്ല. എന്റെ അഭിപ്രായം, കേരളത്തിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളെയും ബാധിക്കുന്ന എന്തെങ്കിലും പ്രശ്നം ഉത്ഭവിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിന്റെ പേരിൽ പഠിപ്പുമുടക്കും സമരവും ആകാമെങ്കിലും വളരെ പ്രാദേശികവും നിസ്സാരവുമായ കാര്യങ്ങൾക്കായി പഠിപ്പുമുടക്കുന്നതു വർജ്ജിക്കേണ്ടതാണ് എന്നായിരുന്നു. ഞാൻ ചെയർമാനായിരുന്ന വർഷം യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ വിദ്യാർത്ഥിസമരം മൂലം ഒരു ദിവസം പോലും ക്ലാസ്സു നഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ഇക്കാര്യം കോളേജിന്റെ ജൂബിലി വർഷമായിരുന്ന 1972ലെ ആഘോഷവേളയിൽ, കോളേജിയേറ്റ് ഡയറക്ടറായി റിട്ടയർ ചെയ്ത പ്രൊഫസർ ഗോപാലകൃഷ്ണപ്പിള്ള സ്വാഗതപ്രസംഗത്തിൽ എന്റെ പേരെടുത്തു പറഞ്ഞ് അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അതോടൊപ്പം മുഖ്യാതിഥിയായി പങ്കെടുത്ത കേരളാ ഗവർണ്ണർ ശ്രീ. വിശ്വനാഥൻ, ഈ കോളേജിൽ ഈ വർഷം സമരം മൂലം ഒരു ദിവസത്തെ ക്ലാസ്സുപോലും മുടങ്ങിയില്ല എന്നറിഞ്ഞതുകൊണ്ടാണ് ഞാനീ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചത് എന്നു പറയുകയുണ്ടായി. എനിക്കന്നും ഇന്നും ഉള്ള സമീപനം സമരങ്ങൾക്കെതിരില്ല. അക്രമത്തിനും അനീതിക്കും എതിരായി വിദ്യാർത്ഥികൾ പ്രതികരിക്കണം. പക്ഷേ, തികച്ചും ബാലിശമായ കാര്യങ്ങൾക്കായി സമരം ചെയ്യുന്ന പ്രവണത നിർത്തുകയും വേണം.

ആ വർഷം പതിവിനുവിരുദ്ധമായി കോളേജ് മാസികയുടെ വാർഷികപ്പതിപ്പിനു പുറമെ മാസം തോറുമോ മറ്റോ ടേബിലോയ്ഡോ മറ്റു പതിപ്പുകൾകൂടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അതിന്റെ പ്രവർത്തകർ പ്രിൻസിപ്പാളിന്റെ ഓഫീസിൽ ദീർഘകാലമായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ശ്രീ. അബ്ദുവിനെ ഇന്റർവ്യൂ ചെയ്തു. തലമുറകളായി യു. സി കോളേജിൽ പഠിച്ചുപോന്നിരുന്ന അനേകം വിദ്യാർത്ഥികളെ കണ്ടിരുന്ന ശ്രീ. അബ്ദു എല്ലാക്കാലത്തെയും ഏറ്റവും നല്ല വിദ്യാർത്ഥിനേതാക്കളായി കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി ഓഫ് ഇന്ത്യയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്റ്റേറ്റ് സെക്രട്ടറിയായ പി.കെ. വാസുദേവൻ നായരെയും എന്നെയുമാണ് കണ്ടത്. വ്യക്തി പ്രഭാവത്തിലോ നേതൃഗുണത്തിലോ വാസുദേവൻ നായരുടെ അടുത്തെത്താൻ പോലും യോഗ്യതയില്ലെങ്കിലും ശ്രീ. അബ്ദു എനിക്കു നൽകിയ സർട്ടിഫിക്കറ്റ് എന്റെ രണ്ടു റാങ്കുകളോടൊപ്പം വലിയ അംഗീകാരമായി ഞാൻ കരുതുന്നു.

യു. സി. കോളേജിൽ മത്സരിച്ചതുപോലെ കേരള സർവ്വകലാശാലായൂണിയൻ പ്രസിഡന്റ് സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു ഞാൻ സ്വതന്ത്രനായി മത്സരിച്ചു. അന്നു പ്രതിപക്ഷത്തുണ്ടായിരുന്ന സംഘടനകളെല്ലാം തന്നെ എന്നെ പിന്തുണയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ, പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതുപോലെ, ഇന്ന് എം. എൽ. എ ആയ തിരുവഞ്ചൂർ രാധാകൃഷ്ണനോട്, തോൽവി ഏറ്റുവാങ്ങുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടേണ്ടിയിരുന്ന ചില വോട്ടുകൾ എതിർക്കുന്നു ക്യൂലമാക്കിയെടുക്കുവാൻ സാധിച്ചു എന്നു മാത്രം. അദ്ദേഹത്തെ യൂണിവേഴ്സിറ്റി യൂണിയൻ പ്രസിഡന്റ് എന്ന നിലയ്ക്ക് യു. സി. കോളേജിൽ കൊണ്ടുവന്ന് ഒരു സ്വീകരണം കൊടുക്കണം എന്ന നിർദ്ദേശം ഞാൻ വച്ചപ്പോൾ അത് എന്റെ സഹപ്രവർത്തകർ തന്നെ ശക്തിയായി എതിർത്തു. ആ എതിർപ്പുകളെ വകവയ്ക്കാതെ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു സ്വീകരണം കൊടുത്തു എന്ന കാര്യത്തിൽ ഞാനിപ്പോൾ തികച്ചും സന്തുഷ്ടനാണ്.

അതിനടുത്തവർഷം പോസ്റ്റ്ഗ്രാഡ്വേറ്റ് റെപ്രസെന്റിറ്റീവായി മത്സരിച്ചു. വീണ്ടും തോറ്റു എന്നതും പ്രസ്താവ്യമാണ്. തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ജയവും തോൽവിയും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ മറ്റു രംഗങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധേയമായ ചില നേട്ടങ്ങൾ കൈവന്നു. ലോകഭക്ഷ്യകാർഷിക സംഘടനയുടെ ഫ്രീഡം ഫ്രം ഹംഗർ ക്യാമ്പെയിൻ/ ആക്ഷൻ ഫോർ ഡവലപ്പ്മെന്റിന്റെ തൊഴിലാളികളുടെ വികസനവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി രൂപീകരിച്ച അന്തർദേശീയ കമ്മറ്റിയിൽ അംഗമായി; ആൾ ഇന്ത്യാ കാത്തലിക് യൂണിവേഴ്സിറ്റി ഫെഡറേഷന്റെ കേരളത്തിൽ നിന്നുമുള്ള ആദ്യത്തെ ദേശീയ പ്രസിഡന്റായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു; വൈ.എം.സി.എ. കളുടെ ദേശീയ കൗൺസിലംഗമായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു; ആൾ ഇന്ത്യാ യൂത്ത് കമ്മറ്റി ഫോർ ഡവലപ്പ്മെന്റിന്റെ സെക്രട്ടറി ജനറലായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു; 1974 ലെ കേരളാ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ ഹിസ്റ്ററി

യിലെ ഗോപാലമേനോൻ പ്രൈസിന് അർഹനായി. 1972-'74 കാലത്ത് നാഷനൽ മെരിറ്റ് സ്കോളർഷിപ്പിന് അർഹനായി, വിവിധ പ്രസംഗമത്സരങ്ങളിൽ അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതായി കേരളാ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ ചന്ദ്രശേഖര ഗോൾഡ് മെഡൽ ജേതാവായി. ഇങ്ങനെ പലതും അവയിൽ പെടുന്നു. ഈ നേട്ടങ്ങൾക്ക് പിറകിൽ പ്രവർത്തിച്ച ഘടകങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടത് യു. സി. കോളേജിൽ ലഭ്യമായിരുന്ന താരതമ്യേന സ്വതന്ത്രമായ അന്തരീക്ഷവും അദ്ധ്യാപകരുടെ സമീപനവും ലൈബ്രറി സൗകര്യങ്ങളും ആയിരുന്നു.

കളികളിലും ഞാൻ സന്നിഹിതനായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഒരു വലിയ കളിക്കാരനായി ഞാൻ ഓർമ്മിക്കപ്പെടും എന്ന് എനിക്ക് പ്രതീക്ഷയില്ല. ഏതു കളിക്കും "ഒരു കൈ" നൽകാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധനായിരുന്നു. അങ്ങിനെയാണ് എനിക്ക് യാതൊരു പിടിപാടും ഇല്ലാതിരുന്ന ടെന്നീസിൽ ഞാൻ കോളേജ് ടീമിലംഗമായത്. ആ ടീമിന്റെ സെലക്ഷൻ നടക്കുമ്പോൾ മൂന്നാമനായി എന്നെ വിളിച്ചു നിറുത്തുകയായിരുന്നു. കൈക്കും കാലിനും വേണ്ടതിലധികം നീളം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഞാൻ ടീമിൽ സ്ഥിരപ്പെട്ടു. ആ വർഷം യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് കേരള സർവ്വകലാശാലാ ഇന്റർ കോളേജിയേറ്റ് ടെന്നീസ് മത്സരങ്ങളിൽ റണ്ണേഴ്സ് അപ്പാവുകയും ചെയ്തു. ടെന്നീസിൽ നിന്നും വിലമതിക്കാനാവാത്ത മറ്റൊരു നേട്ടംകൂടി എനിക്കുണ്ടായി. യു. സി. കോളേജിലെ അഞ്ചു വർഷത്തിനിടക്ക് എനിക്കു ലഭിച്ച ഏറ്റവും ആത്മാർത്ഥ സുഹൃത്തുക്കളുമായി - ഇന്ന് കുരുക്ഷേത്ര യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രൊഫസറായ ഡോ. പി. ജെ. ഫിലിപ്പുമായും അമേരിക്കയിൽ ഫ്ളോറിഡായിൽ ഒരേ സമയം ക്ലിനിക്കൽ സൈക്കോളജിസ്റ്റും സൈക്യാട്രിസ്റ്റുമായി പ്രാക്ടീസു ചെയ്യുന്ന ഡോ. സണ്ണി ജോസുമായും - ഞാനടുത്തത് ടെന്നീസ്സിലൂടെയാണ്.

അവസാനമായി ഒരു കാര്യം കൂടി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഞാനീ ലേഖനം അവസാനിപ്പിച്ചേയ്ക്കാം. എന്റെ ഭാര്യയായ വ്യക്തിയോടുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവം ഞാൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞതും യു. സി. കോളേജിൽ പഠിച്ചിരുന്ന കാലത്താണ്. ഇത്രയും നല്ല ഓർമ്മകൾ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ആ കാലത്തേക്ക് വീണ്ടും വീണ്ടും മടങ്ങിപ്പോകുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനുണ്ടോ? ●

usa paris AUSTRALIA usa Bangalore
LET US INVITE YOU TO WIN THE WORLD

PROFESSIONAL DIPLOMA IN SOFTWARE EXPORT TECHNOLOGY

Course Contents : Windows, Unix, Visual C++, Oracle 7.1, Developer 2000, Powerbuilder, Visual Basic, Windows NT, Novel Netware, Internet, Intranet, Website Creation, Visual Java++, Project work, Seminars & workshops. Duration : 6 months - Full time - 15 Months - Part time.

* 100% placement assistance * Financial assistance
* Six months on-job training at our software division.

datapro
INFOWORLD LTD.
COMPUTER EDUCATION DIVISION

Kadiyali Chambers, Rajaji Road, Cochin-35, ✆ 363247
E-mail : Zenone@md2.vsnl.net.in

ലിസ്സി റാണി ജേക്കബ്ബ് *

ഓർമ്മയുടെ കളിത്തട്ട്

കായിക മത്സരങ്ങളിലെ മികവിന്റെ അംഗീകാരവുമായി എന്റെ മകൻ കടന്നു വന്നപ്പോൾ, ഞാൻ ഓർമ്മകളിലൂടെ എന്റെ പൂർവ്വകലാലയത്തിൽ എത്തി. കാൽ നൂറ്റാണ്ടു മുമ്പ് എന്റെ കനവും നിനവുമായിക്കഴിഞ്ഞ യു. സി. കോളേജ്! സംഭവ ബഹുലമായ കലാലയ ജീവിതം! എന്നും ഓർമ്മിക്കുവാനും ഓമനിക്കുവാനുമുള്ള അനുഭവങ്ങൾ!!

എന്റെ കലാലയ ജീവിതത്തിനു മാറ്റു കൂട്ടിയിരുന്നത് കായിക ജീവിതമായിരുന്നു. അന്തസ്സും ആഭിജാത്യവും തുളുമ്പി നിൽക്കുന്ന യു. സി. കോളേജിന്റെ വിശാലമായ കളിസ്ഥലങ്ങൾ എത്രയെത്ര പ്രതിഭകൾക്ക് ജന്മം നൽകി! ബിരുദപഠനത്തിന്റെ മനോഹരനാളുകൾക്ക് ആരോഗ്യം പകർന്നത് കായികപരിശീലനങ്ങളായിരുന്നു. സൈക്കോളജി ക്ലാസ്സുകൾക്ക് പുറത്ത് കോളേജിനേയും യൂണിവേഴ്സിറ്റിയേയും, സംസ്ഥാനത്തേയും പ്രതിനിധീകരിച്ച് നിൽക്കുമ്പോൾ ഹോക്കിസ്റ്റിക്കല്ലാതെ മറ്റൊന്നും മനസ്സിൽ കടന്നു വന്നിരുന്നില്ല. ഇന്ന് ജീവിതത്തിന്റെ മദ്ധ്യാഹ്നത്തോടടുക്കുമ്പോൾ, കുടുംബ ജീവിതത്തിലെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ നേരിടുമ്പോൾ എന്റെ പൂർവ്വ കലാലയത്തിൽ നിന്നും നേടിയ നേട്ടങ്ങളുടെയും പരിശീലനങ്ങളുടെയും ഓർമ്മകൾ എനിക്ക് കരുത്തായി മാറുന്നു. വ്യക്തിയെക്കാൾ 'ടീം' പ്രധാനമാകുന്ന കാഴ്ചപ്പാട് എന്റെ മനസ്സിന്റെ കളിത്തട്ടിൽ വിശാലതയേകുന്നുണ്ടെന്ന് പറയാതെ വയ്യ.

1974 - '77 കാലഘട്ടത്തിലേക്ക്, അഭിമാനത്തോടെയാണെന്റെ മനസ്സ് പറക്കുന്നത്. തുടർച്ചയായ മൂന്നുവർഷങ്ങൾ, കേരളാ സർവ്വകലാശാലയുടേയും സംസ്ഥാനത്തിന്റെയും 'ജേഴ്സി' അണിഞ്ഞ് ഈ കലാലയത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുവാനെനിക്കു കഴിഞ്ഞു. തൃശൂർ വിമല കോളേജിൽ എം.എ. ക്കു പഠിക്കുമ്പോൾ സംസ്ഥാനത്തെ 'Best Hockey goal keeper' എന്ന അംഗീകാരം ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. അതിന് ഈ കലാലയത്തോട് എനിക്ക് തീർത്താൽ തീരാത്ത കടപ്പാടുണ്ട്. എന്റെ പഠനകാലഘട്ടമായ ആ മൂന്നു വർഷവും കോളേജ്തലമത്സരങ്ങളിൽ 'വിമൻസ് ഹോക്കി' യു. സി.യുടെ കുത്തകയാക്കുവാൻ പ്രധാന പങ്കുവഹിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നതിൽ ഇന്നും ഞാൻ കൃതാർത്ഥയാണ്. അതോടൊപ്പം തന്നെ 1975 - '76 കാലഘട്ടത്തിൽ ഈ കോളേജിലെ - Women's Champion ആകുവാനും എനിക്ക് ഭാഗ്യം ലഭിച്ചു. എന്റെ കലാലയത്തിന് ഗുരു ദക്ഷിണയർപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിന്റെ ചാരിതാർത്ഥ്യം. ചുറുചുറുക്കുള്ള യൗവ്വനകാലം ലക്ഷ്യ ബോധമുള്ളതാക്കി മാറ്റുവാൻ ഈ കോളേജിനു കഴിഞ്ഞു. സമൂഹത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുവാനുള്ള മനസ്സ് അന്നത്തെ കായിക പരിശീലനത്തിന്റെ ബാക്കിപത്രമായിരുന്നിരിക്കുമെന്നതിൽ ഞാൻ ഇന്നും അഭിമാനിക്കുകയാണ്.

എന്റെ ബിരുദപഠനകാലത്തെ യു. സി. കോളേജിനെ പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അവിസ്മരണീയരായ ഗുരുജനങ്ങൾ പലരും ഓർമ്മയിൽ കടന്നുവരുന്നു. എന്റെ ബന്ധുവും പ്രിൻസിപ്പലുമായിരുന്ന പ്രൊഫ. എ. കെ. ബേബി, ഗ്രേസി കൊച്ചമ്മ, പ്രൊഫ. സി. ജി. വർഗ്ഗീസ്, സൈക്കോളജി വിഭാഗം മേധാവി ആയിരുന്ന പ്രൊഫ. സൈമൺ, ഡോ. വി. കെ. അലക്സാണ്ടർ - തുടങ്ങിയവരെ ചേർക്കാതെ എന്റെ ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകൾ പൂർണ്ണമാകുന്നില്ല.

ഇന്ന് മകൻ കലാലയത്തിലേക്ക് കടന്നിരിക്കുന്ന വേളയിൽ ഞാൻ വീണ്ടും ഭാവനയിൽ യു. സി. കോളേജിന്റെ പുതിയതായി മാറുന്നു. പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലിയാഘോഷിക്കുന്ന എന്റെ സരസ്വതി ക്ഷേത്രത്തിന് സ്നേഹത്തിന്റെ, നന്ദിയുടെ, ആയിരമായിരം പ്രണാമങ്ങൾ!!! നന്മയുടെ ആശംസകൾ!! ●

* ചിറയിൽ, കല്ലുമല, മാവേലിക്കര

വേണു വി. ദേശം *

ഓർമ്മയുടെ കണ്ണുകൾ

മനസ്സിലെ ഓർമ്മകളിലെ വലിയൊരു ഭാഗം മൂടിയിരിക്കുന്നത് യു. സി. കോളേജ് ജീവിത കാലമാണ്. പ്രീഡിഗ്രിയ്ക്കു ചേർന്ന മദ്ധ്യവർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായ ഞാൻ സമ്പന്നരും നാഗരികരുമായ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രകടനങ്ങൾ കണ്ടമ്പരന്നെങ്കിലും പൂർണ്ണമായും ആത്മവിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെടാതെ അവിടെ പുലർന്നു. എന്നിൽ ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന സിദ്ധികൾക്ക് പ്രകാശനമാധ്യമമായി യു. സി. കോളേജ്. എല്ലാ തലങ്ങളിലും പെട്ട വിദ്യാർത്ഥികൾ 'വർക്കി മെമ്മോറിയൽ ഹാളി'ൽ കൂടും. പിന്നെ അവിടെ ഒരു ചെറിയ ശാന്തിനികേതനം തന്നെ. സാഹിത്യ ചർച്ച, സംഗീതം... അങ്ങിനെയങ്ങനെ. അനൗപചാരികമായ ആ ചർച്ചകൾ ജീവിതത്തെയും കലയെയും കുറിച്ച് ഒരു കാഴ്ചപ്പാട് ഉൾക്കൊള്ളാനെന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. അത് Negative ആയിരുന്നുവെന്ന് വളരെക്കഴിഞ്ഞാണറിയുന്നത്. 1977ൽ കേരളാ യൂണിവേഴ്സിറ്റി യൂത്ത് ഫെസ്റ്റിവലിൽ കവിതാരചനക്കെനിക്ക് പാരിതോഷികം ലഭിച്ചു.

ഞാൻ ബി. എ. ക്ക് ഒന്നാം വർഷം പഠിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം ആഫീസിനു മുന്നിൽ വെച്ച് അപരിചിതനായൊരു കുട്ടിയുമായി പരിചയപ്പെടാനിടയായി. എന്തോ ആവശ്യത്തിനായി മാത്രം അവിടെ വന്നതാണയാൾ. മാതൃഭൂമി ബാലപംക്തിയിൽ കവിതകൾ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാടായിരുന്നു ആ കുട്ടി. ഞാനും അന്ന് കലാപ്രവർത്തനങ്ങൾ തുടങ്ങിയിരുന്നു. ആ ദിവസം തുടങ്ങിയ ആത്മസൗഹൃദം പിന്നീട് പല തടംതല്ലിയാർക്കലുകളിലൂടെ ഇന്നും മുന്നോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മറക്കാനാവാത്ത മറ്റൊരാൾ ചന്ദ്രചൂഡനാണ്. ചന്ദ്രചൂഡൻ 1979ൽ കേരളാ യൂണിവേഴ്സിറ്റി യൂണിയൻ ചെയർമാനായിരുന്നു. പൂനാഫിലിം ഇൻസ്റ്റിട്യൂട്ടുമായുള്ള സന്ധിയിൽ യു. സി. കോളേജിൽ വെച്ച് ഒരു ചലച്ചിത്ര ക്യാമ്പ് നടന്നതിന് ഏക ഉത്തരവാദി ചന്ദ്രചൂഡനായിരുന്നു. ഒരുപാടു നന്മകളുള്ള മനുഷ്യൻ. ചന്ദ്രചൂഡനെ കാണ്മാനില്ല എന്ന പത്രവാർത്ത കുറച്ച് വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ നടുങ്ങിപ്പോയി. സത്യമന്വേഷിച്ച് എറണാകുളത്ത് ചെന്നപ്പോൾ ദുരൂഹമൃത്യുവിനെക്കുറിച്ചേ അറിഞ്ഞുള്ളൂ.

ചന്ദ്രചൂഡൻ സംഘടിപ്പിച്ച ആ ചലച്ചിത്രക്യാമ്പിൽ വെച്ചാണ് ഞാൻ ജോൺ എബ്രഹാമിനെ കൂടുതൽ അറിയുന്നത്. ആ ചലച്ചിത്രക്യാമ്പിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ ഇന്നും എന്നിൽ പൂക്കൾ വിടർത്തിയുലയുന്നു. അന്നത്തെ ഞങ്ങളുടെ സംഘത്തിലെ ഒരു പ്രമുഖാംഗമായിരുന്നു രമേശ്. രമേശ് ഹിന്ദുസ്ഥാനിഗായകനാണിന്ന്. അന്ന് ഗംഭീരമായി കർണാടക സംഗീതം ആലപിക്കുമായിരുന്നു. രമേശ് സദാശിവ എന്ന പേരിൽ ഇന്ന് അയാൾ സംഗീതസംവിധായകനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

കോളേജിൽ നിന്നും ഞാൻ പിരിഞ്ഞതിനുശേഷവും (1979) രണ്ടു വർഷത്തോളം നിരന്തരമായി അവിടെ പോകുമായിരുന്നു. വേരുകൾ അടർത്താൻ ബുദ്ധിമുട്ടായിരുന്നു. ബാലചന്ദ്രൻ അപ്പോഴേക്കും അവിടെ വിദ്യാർത്ഥിയായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

മറ്റൊരോർമ്മ, ഇന്നത്തെ മാതൃഭൂമി സബ് എഡിറ്ററായ ടി. അജിത് കുമാറും ഞാനും ഇംഗ്ലീഷ് വിഭാഗത്തിലെ ജോണപ്പസാറും ചേർന്ന് "അവസാനത്തിനു മുമ്പ്" എന്ന പേരിൽ ഫിലിം പിടിക്കാനിറങ്ങിയതാണ്. അതിനായി ഒരു ചരിത്രമുറങ്ങുന്ന കോട്ടയിൽ കോവിലകത്ത് ഞങ്ങൾ ഒരു നട്ടുച്ചയ്ക്ക് കറങ്ങിയത് മറക്കാനാവില്ല.

* പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥി, കവി

ജിമ്മോൻ ജേക്കബ് *

മഹാഗണി മരങ്ങൾക്കു സ്നേഹപൂർവ്വം

ഓർമ്മകളുടെ ഒരു ആരവമുണ്ട്. തുള്ളിച്ചാടി തുമ്പിക്കൈ വണ്ണത്തിൽ പെയ്തിറങ്ങുന്ന മഴപോലെ - ഒരു പാട് ഓർമ്മകൾ. കാലം 1980–'83. ഞാൻ യു. സി. കോളേജിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ബിരുദ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു. മൂന്ന് വർഷം കോളേജിൽ ചെലവിട്ട എന്റെ കലാലയജീവിതം ഇന്നും മായാതെ മനസ്സിലുണ്ട്.

മഹാഗണിമരത്തിന്റെ തണലിൽ ഇത്തിരി നേരം. ക്ലാസ്സ് കട്ട് ചെയ്ത് ലൈബ്രറിയിൽ പുസ്തകങ്ങളോടൊപ്പം ഏറെ സല്ലാപം. ബോറടിക്കുമ്പോൾ കാന്റീനിലെ ഉണ്ണിയുടെ കട്ടൻകാപ്പി ആശ്വാസം. പിന്നെ കുറെ മുദ്രാവാക്യങ്ങളും വിപ്ലവചിന്തകളും. ഇതിനിടയിൽ വി. എച്ച് എന്ന വർക്കിഹാളിലെ ഉച്ചമയക്കം. 'ചെത്തും സ്റ്റൈലു' മില്ലാത്ത കലാലയജീവിതമായിരുന്നു എന്റേത്. പക്ഷെ ജീവിതത്തിൽ നേടിയതിനൊക്കെ അടിസ്ഥാനമിട്ടതും മരക്കൂട്ടങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ആ കാമ്പസിലായിരുന്നു.

എന്റെ മനസ്സിലുള്ള വി. എച്ചിനു ചുറ്റും ഇരുമ്പ്

* പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥി, പത്രപ്രവർത്തകൻ

അഴികളില്ല. തുറന്ന് കിടക്കുന്ന വി. എച്ചിൽ ആട്ടിൻ കൂട്ടങ്ങളും വികൃതി പയ്യൻമാരും ചേക്കേറി. അവർ സിലബസില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്തു. അവർ കൂട്ടംതെറ്റി മേഞ്ഞു. അതിലൊരുവനായി ഞാനും.

വി. എച്ചിലേയ്ക്കു വീണ്ടും മടങ്ങുന്നു. അവിടെ ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാടിന്റെ മൊഴികൾ ഇപ്പോഴും രോഷം കൊള്ളുന്നുണ്ടാകും. തൊട്ടടുത്ത് മയങ്ങിയ കണ്ണുകളുമായി സി. എസ്. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ എന്ന റാങ്കുണ്ണി. അതിനുമപ്പുറത്ത് രമേശൻ താടി തടവി ഏതോ രാഗത്തിൽ ലയിച്ച് മറ്റൊരു ലോകത്തിൽ. ഇതിനിടയിൽ എപ്പോഴോ തെളിമഴപോലെ അലോകനാഥന്റെ വരവുണ്ട്. അവന്റെ ബീഡിക്കറ പുരണ്ട ചിരിയിൽ നടക്കാതെ പോയ വിപ്ലവത്തിന്റെ നിരാശയുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീട് അവനെ കാണുമ്പോൾ അവൻ മഹാത്മാഗാന്ധി സർവ്വകലാശാലയിലെ ജീവനക്കാരനാണ്. ആ ട്രെയിൻ യാത്രയിൽ അവൻ പറഞ്ഞതു മുഴുവൻ യു. സി. കോളേജിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു.

അബ്ദുൾ റസാക്ക് എന്ന താടി റസാക്ക് പെൺകുട്ടികളോട് കിന്നാരം ചൊല്ലി വോട്ട് ചോദിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥി നേതാവായിരിക്കുമ്പോൾ ചരിത്ര ഗവേഷകനാകാൻ കൊതിച്ച എം.എം.പൗലോസ് പിന്നീട് പത്രപ്രവർത്തകനായി. വാക്കിലും വായനയിലും വഴിതെറ്റിപ്പോയ വിപ്ലവം കണ്ട് അജയനും പത്രപ്രവർത്തകനായി. പണ്ട് കോളേജ് യൂണിയൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഉറക്കമൊഴിച്ച് എന്നോടൊപ്പം മതിലെഴുതിയിരുന്ന 'കൊച്ച് അലക്സും പുന്നലൂർക്കാരൻ ജസ്റ്റിനും' ഇപ്പോൾ എവിടെയാണാവോ. പിന്നീട് രണ്ടാളെയും കണ്ടുമുട്ടിയിട്ടില്ലെങ്കിലും നിറഞ്ഞ സൗഹൃദങ്ങളുടെ സ്നേഹവായ്പ് മനസ്സിലുണ്ട്.

ഞാൻ വീണ്ടും മഹാഗണി മരത്തിന്റെ തണലിലേയ്ക്കു മടങ്ങുന്നു. ബി.വി. എന്ന വത്സല ടീച്ചർ പടിയിറങ്ങുന്നു. വിഷാദം കലർന്ന ആ ചിരി എന്നെ പൊതിയുന്നു. അതിന് പിന്നാലെ ഇ. എൻ. എന്ന നമ്പ്യാർസാർ. സാറിന്റെ മുന്നിൽപെടാതെ മുഖം മറയ്ക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം എന്റെ മുമ്പിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞു.

"ജീമോനെ ഈയിടെ ക്ലാസ്സിൽ കാണാറില്ല പഠനത്തിൽ കുറച്ചുകൂടി ശ്രദ്ധിക്കണം" ആ ഉപദേശം അന്ന് മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞിരുന്നില്ല. പക്ഷേ ഇപ്പോൾ അത് കേൾക്കാൻ ഒരു കൊതിയുണ്ട്. നമ്പ്യാർസാർ ഇന്ന് നമ്മോടൊപ്പമില്ല.

ആശംസകൾ,

കറന്റ്ബുക്സ്,

ആലുവ.

Best compliments from :

M.A. CERAMICS PVT. LTD.

Cochin

With best complements from :

MICRON POWER CONTROLS

Manufacturers of Micron Stabilizer

Kaloor, Kochi-17.
Ph: 343407, 342632.

Best compliments from :

HYCOUNT PIPES

(ISI approved PVC pipe)

ഇന്നും ക്ലാസ്സിൽ കയറാതെ ക്യാമ്പസിൽ കറങ്ങുന്ന വികൃതി കുട്ടികളോട് ഏതെങ്കിലും അധ്യാപകൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നുണ്ടാകും. നമ്പ്യാർസാറിനെ പോലെ മറ്റൊരാൾ. വഴി നടത്താൻ ഒരു പാട് നന്മനിറഞ്ഞ അധ്യാപകരുടെ നിരയും യു. സി. യ്ക്ക് മാത്രം സ്വന്തം.

വീണ്ടും ചിന്തകൾ ചിതറുന്നു. ഇപ്പോൾ ഞാൻ SC2 വിന്റെ വരാന്തയിൽ സമരത്തിന് വട്ടംകൂട്ടുകയാണ്. എം.സി.പി. എന്ന മാർക്സ് ക്രിസ്തീയ പ്രമാണി ടീച്ചറുടെ ക്ലാസ്സിലേയ്ക്ക് കയറുമ്പോൾ ഒരു ചമ്മൽ. ടീച്ചർ ഒരു ചിരിയിൽ എന്റെ ചമ്മൽ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ക്ലാസ്സ് നിറുത്തി മടങ്ങുന്നു. അതിനുമപ്പുറത്ത് A.M.G. എന്ന എം. ഗീവർഗീസ് സാറ്. Lord of the Flies ക്ലാസ് തകർക്കുകയാണ്. സാർ piggy എന്ന കഥാപാത്രത്തെ വർണിക്കുമ്പോൾ എന്റെ കൂട്ടം മുദ്രാവാക്യം വിളി പതുക്കെയാക്കുന്നു. "ഇവന്മാർക്ക് എന്തിന്റെ കുഴപ്പമാണ്" - നല്ല ക്ലാസ്സ് നശിപ്പിച്ചതിന്റെ ദേഷ്യം ഒരു സുന്ദരിക്കുട്ടി ഒരു വാചകത്തിൽ ഒതുക്കി. അവളെ പിന്നെ കണ്ടോളാം എന്ന മട്ടിൽ മടങ്ങുമ്പോൾ നേടിയതെന്താണ് ഇന്നുമറിയില്ല. നഷ്ടപ്പെട്ടത് എന്താണെന്നുള്ളതിന്റെ കൃത്യമായ കണക്കുണ്ട്.

അനവധി ഗുരുനാഥന്മാരുടെ സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ഓർമ്മകളാണ് മനസ്സ് നിറയെ. യു.സി. കോളേജിന്റെ പടി കയറുന്നതിനെക്കുറിച്ച് കെ. എൻ. ഷാജി പറഞ്ഞ തമാശ ഇന്നും ഓർമ്മയുണ്ട്. "പതിനെട്ടു പടിയും ചവിട്ടി മുകളിലെത്തിയാൽ അയ്യപ്പനെ കാണാം". അന്നത്തെ കോളേജ് പ്യൂണായിരുന്നു അയ്യപ്പൻ. സർവ്വോപകാരി. സർവ്വാധികാരി. പല പ്രശ്നങ്ങൾക്കും ഒറ്റമൂലി അയ്യപ്പന്റെ വകയായിരുന്നു. പരീക്ഷ എഴുതാൻ അറ്റൻഡൻസ് മതിയാകാതെ വന്നപ്പോഴും ബുദ്ധി ഉപദേശിച്ചത് അയ്യപ്പൻ. ഇന്ന് അയ്യപ്പൻ കോളേജിലില്ല; പെൻഷൻ പറ്റി. അയ്യപ്പനില്ലാത്ത കോളേജിനെ ഓർക്കാൻ മനസ്സ് തയ്യാറാകുന്നില്ല.

എന്തിനും രോഷം കൊള്ളുന്ന കുറെ പേരായിരുന്നു ചങ്ങാതിമാർ. അന്ന് പത്രപ്രവർത്തനം മനസ്സിലില്ലായിരുന്നു. സ്വപ്നങ്ങളുമില്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ വാക്കിനു മുന ചേർക്കാൻ പഠിച്ചത് ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ്. അന്ന് കവിതകളിലായിരുന്നു കമ്പം. പേരിനൊരു നാലുവരി കവിതയെഴുതി മലയാളം ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിനു പുറത്ത് ഗോപിസാറിനെയോ നമ്പൂതിരി സാറിനെയോ കാത്ത് നിൽക്കുമ്പോൾ വല്ലാത്ത ടെൻഷനായിരുന്നു. "ഈ വരികൾ നന്നായി കുറച്ചു കൂടി ശ്രദ്ധിച്ച് എഴുതണം"- ഇത്രയും കേട്ടാൽ ലോകം കീഴടക്കിയ തുള്ളലായിരുന്നു മനസ്സിൽ. പിന്നീട് കവിത വഴിപിരിഞ്ഞു. പക്ഷേ എഴുതാനുള്ള ആവേശം മാത്രം കുറഞ്ഞില്ല. പിന്നെ എഴുത്ത് തൊഴിലുമായി. അതിനു കരുത്ത് നൽകിയത് സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ആ ഗുരുനാഥന്മാരുടെ നല്ലവാക്കുകളും പ്രാർത്ഥനയുമാകാം.

ഒഴുക്കുള്ള എഴുത്തിന് ആഴവും പരപ്പുമുള്ള വായന വേണമെന്ന് പഠിപ്പിച്ചതും യു. സി കോളേജ് തന്നെ. കോളേജ് ലൈബ്രറിയിൽ ചെലവിടാൻ തോന്നിയ മധ്യാഹ്നങ്ങളോടുള്ള കടപ്പാട് തീർത്താൽ തീരാത്തതുതന്നെ. പുസ്തകങ്ങൾ തെരഞ്ഞ് വായിക്കാൻ തുടങ്ങിയതും അവിടെത്തന്നെ. അന്നു വായിച്ച പുസ്തകങ്ങളാണ് ഇന്നും ശൈലിയുടെ കരുത്ത്. ആ പുസ്തകഖനിയിൽ ഇപ്പോഴും കുനിഞ്ഞിരുന്ന് വായിക്കുന്ന ഒരു പാട് പേരുണ്ടാകും. അവർക്കൊക്കെ നന്മവരട്ടെയെന്ന പ്രാർത്ഥനയുണ്ട്.

പിന്നീട് യു. സി. യുടെ പെരുമ അറിഞ്ഞത് ഓക്സ്ഫഡ് സർവ്വകലാശാലയിൽ 'എയ്ഡ്സ് രോഗികളുടെ സാമൂഹ്യമായ ഒറ്റപ്പെടലിൽ ബ്രിട്ടീഷ് പത്രങ്ങളുടെ പങ്ക്' എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ഗവേഷണം നടത്തുമ്പോൾ. റോയിട്ടർ ഫെലോഷിപ്പ് ലഭിച്ച് ഓക്സ്ഫഡ് സർവ്വകലാശാലയിലെ ലൈബ്രറിയിൽ ചേരാൻ അപേക്ഷ ഫോറം നൽകുമ്പോൾ കൂട്ടത്തിൽ മാതൃഭാഷയിൽ സത്യപ്രതിജ്ഞാവാചകം എഴുതിയിടണം. മലയാളത്തിൽ എഴുതി ഒപ്പിടുമ്പോൾ ലൈബ്രേറിയനോട് ചോദിച്ചു. ഇതിന് മുമ്പ് എത്രപേർ മലയാളത്തിൽ സത്യവാചകം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. പത്തു മിനിട്ടിനുള്ളിൽ 16 പേരുടെ പേരും വിശദവിവരങ്ങളും ലൈബ്രേറിയൻ നൽകി. അതിൽ ഏഴുപേർ ബിരുദവും ബിരുദാനന്തര ബിരുദവും നേടിയിരിക്കുന്നത് യു. സി. കോളേജിൽ നിന്ന്. "ഞാനും ഈ കോളേജിൽ പഠിച്ചിരുന്നു." എട്ടാമനായ എന്റെ മറുപടി കേട്ടയുടനെ ലൈബ്രേറിയൻ പറഞ്ഞു.

"ഒരു മികച്ച കോളേജ് ആണെന്ന് തോന്നുന്നു." മനസ്സിൽ ഒരു പൂക്കാലം തീർത്തു ആ സായിപ്പിന്റെ കമന്റ്. പിന്നെ എന്നും ആ ലൈബ്രേറിയൻ വായനയ്ക്കു വഴികാട്ടിയായി.

വീണ്ടും ക്യാമ്പസിലേക്ക് മടങ്ങുന്നു. ഓരോ പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥിയുടെയും മനസ്സിൽ യു. സി. കോളേജുണ്ട്. അവിടത്തെ സജീവ ചിത്രങ്ങളുണ്ട്. അവിടെ ചെലവഴിച്ച കാലമുണ്ട്. ഇനിയും നൽകാത്ത ഗുരുദക്ഷിണയുണ്ട്. എത്ര ദൂരത്തിരിക്കുമ്പോഴും മഹാഗണിമരങ്ങളോടുള്ള സ്നേഹമുണ്ട്. ●

എസ്. എഫ്. ജബ്ബാർ *

ആത്മ വിദ്യാലയമേ..... നമസ്തേ....

പഴമയും ഐതിഹ്യവുമായി, മലയാറ്റൂർ മലയുടെ അടിവാരങ്ങളെ ചുംബിച്ച്, ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യരുടെ പാദസ്പർശത്താൽ അനുഗൃഹീതയായി ഒഴുകുന്ന പെരിയാറിന്റെ സമീപത്ത കടപ്പ ഴിക്കുന്നിലെ ആലുവാ കോളേജ് എഴുപത്തഞ്ച് വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷവും പാരമ്പര്യത്തിന്റെ കിരീടവും ആദർശത്തിന്റെ ചെങ്കോലുമായി ഒരു മഹാമേരുവെപ്പോലെ നിലകൊള്ളുന്നു.

എക്കാലവും എല്ലാ പേർക്കും മാതൃകയായി, യു.സി.കോളേജിൽ അരങ്ങേറുന്ന പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥി സമാഗമങ്ങളിൽ, മുത്തശ്ശിക്കഥ കേൾക്കാൻ ഓടിക്കൂടുന്ന കൊച്ചുകുട്ടികളെപ്പോലെയാണ് ഞങ്ങൾ എത്തിച്ചേരാറുള്ളത്.

രാജ്യത്തിന്റെ പല ഭാഗത്തുള്ള പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥികൾ, നീ അമ്മയിൽ കെട്ടിയ സ്നേഹത്തിന്റെ ചരടും നാവിൽ തേച്ച വിജ്ഞാനത്തിന്റെ തേനും ചുണ്ടിൽ നിന്ന പൊഴിയുന്ന കഥകളുമായ് ഇവിടെയെത്തി പഴയ ഓർമ്മകൾ അയവിറക്കുമ്പോൾ, അവർ പിന്നിട്ട വഴികളിലൂടെ കുറേ വർഷങ്ങൾക്ക് മുൻപേ കടന്നു പോയിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അങ്ങനെ കേട്ടും അറിഞ്ഞും ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ രൂപം കൊണ്ട നിന്നെക്കുറിച്ചുള്ള വലിയ സങ്കല്പവും പഴയ ഗാംഭീര്യം തുളുമ്പുന്ന നിന്റെ പ്രവർത്തന പന്ഥാവും മഞ്ഞുതുള്ളിയിലെ പുടുപോലെയും സൂര്യകിരണങ്ങളിലെ തണുപ്പു പോലെയും ഞങ്ങൾ കാത്ത് സൂക്ഷിക്കുന്നു.

പ്രിയപ്പെട്ട യു.സി.... നിന്റെ വിശാലമായ കാമ്പസിൽ നിന്ന് പുതിയ അറിവും അനുഭവങ്ങളുമായി കടന്നുപോകുന്ന വരൊക്കെ ലോകത്തിന്റെ ഏതു കോണിലായിരുന്നാലും നിന്റെ പേര് ഒന്നു കൊണ്ടു മാത്രം ഓർമിക്കുന്നു.

കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക നവോത്ഥാനത്തിന് തിലകക്കുറിയായരുക്കിയിട്ടുള്ള യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ്, ഒട്ടേറെ പ്രതിഭാശാലികളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം കൊണ്ട് അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ഞങ്ങൾ അഭിമാനത്തോടെ ഓർമ്മിക്കുന്നു.

പാരമ്പര്യവും പ്രവർത്തന ശേഷിയും കൊണ്ട് എണ്ണപ്പെട്ട കലാലയങ്ങളിൽ ഒന്നായ നീ... കലാ - സാഹിത്യ സാംസ്കാരിക, സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ രംഗത്ത് എത്രയെത്ര പ്രതിഭാശാലികളെ സമ്മാനിച്ചിരിക്കുന്നു.

പ്രിയപ്പെട്ട യു.സി. എല്ലാറ്റിനും മാതൃകയായിരുന്നു.... അദ്ധ്യാപക - വിദ്യാർത്ഥി ബന്ധം, വ്യക്തിത്വ വികസനം, മതസഹിഷ്ണുത, പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥി സൗഹൃദം, സ്വതന്ത്രചിന്ത ഇവയൊക്കെ ആദ്യകാലം മുതൽ നീ നൽകിയ പൊരുളും പ്രസക്തിയും ഇന്നും നിനക്കു മാത്രം കാത്തു സൂക്ഷിക്കാൻ കഴിയുന്നു.

ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ആവേശം ഈ കലാലയത്തിലും മുഴങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അന്ന് ദേശാഭിമാനികളായി ഖദർ വേഷ്ടി ധരിച്ച് യു.സി.യുടെ കാമ്പസിലെത്തിയവർ പിന്നത്തെ കേരളത്തിലെ പ്രശസ്തരായിരുന്നു.

ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി ഇരുപത്തിയഞ്ചിൽ മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ കൈ കൊണ്ട് ഒരു മാവിൻ തൈ നട്ടുപിടിപ്പിക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം ലഭിച്ചത് നിനക്കു മാത്രമാണ്. അത് നിന്റെ വിശാലവീക്ഷണത്തിന്റെ അനിവാര്യസംഭവമായാണ് ഞങ്ങൾ കാണുന്നത്.

കേരള രൂപീകരണത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ശ്രദ്ധേയമായ വഴിത്തിരിവായ ഐക്യ കേരള പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സമ്മേളനം നടക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം ആലുവയ്ക്ക് ലഭിച്ചിരുന്നല്ലോ. ആലുവ കോളേജിൽ കേരളത്തിന്റെ നാനാ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും വിദ്യാർത്ഥികൾ പഠിക്കാൻ വന്നിരുന്നതുകൊണ്ട്, ഇവിടെയാണ് ഐക്യ കേരളത്തിന്റെ ആദ്യ വിത്ത് പാകിയതെന്ന് ഡോ. എസ്.കെ. നായർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

പ്രിയപ്പെട്ട യു.സി. ... നിന്നെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങൾക്ക് ഇനിയും സ്വപ്നങ്ങളുണ്ട്; പ്രതീക്ഷകളുണ്ട്. നിന്റെ യശസ്സ് ഈ ലോകം മുഴുവൻ നിറയണമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥന.

പ്രിയപ്പെട്ട യു.സി. ... നീ സ്നേഹം കൊണ്ടും വിജ്ഞാനം കൊണ്ടും അനുഭവങ്ങൾകൊണ്ടും വലിയവരാക്കിയവർ.... ലോകത്തിന്റെ ഏത് കോണിലായിരിയ്ക്കുമ്പോഴും നിന്നെ ഹൃദയക്ഷേത്രത്തിൽ അഭിമാനത്തോടെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച് സ്നേഹഭക്തിയോടെ ആരാധിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് നിനക്കറിയാമല്ലോ...

അവരിലും ഞങ്ങളിലും പുറകെ വരുന്നവരിലും നിന്നെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ എന്നും അങ്ങിനെ തന്നെ നിലനില്ക്കട്ടെ എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

അനേകം വ്യക്തികൾക്ക് നേർവഴിക്കുള്ള ദീപശിഖ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച നിനക്ക് എത്രയോ സ്മാരകങ്ങളാണ് വർഷം തോറും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്...! എന്നാൽ ഞങ്ങളുടെ ഏകസ്മാരകം നീ മാത്രമല്ലേ.....

പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലിയിലെത്തിയ പ്രിയപ്പെട്ട യു.സി. ... നിനക്ക് ജന്മം നൽകിയ ആദർശധീരന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ പുഷ്പങ്ങൾ അർപ്പിയ്ക്കാൻ ഈ അവസരം ഞങ്ങൾ വിനിയോഗിക്കുന്നു. സർവ്വ ശക്തനായ ദൈവത്തിന്റെ എല്ലാ അനുഗ്രഹങ്ങളും നിന്നിൽ എന്നും ഉണ്ടാകട്ടെ എന്ന് ആത്മാർത്ഥമായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ●

* പൂർവ വിദ്യാർത്ഥി

ലൈഷ്യ കെ. ആന്റണി *

ഓർമ്മയിൽ നിറയുന്ന യു.സി.

1983 മുതൽ അഞ്ചു വർഷക്കാലം — പ്രീഡിഗ്രിയും ഡിഗ്രിയും — പഠിച്ച യു. സി. കോളേജിനെക്കുറിച്ച് ഓർക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലേയ്ക്കു കടന്നു വരുന്നത് പ്രധാനമായും മൂന്ന് കാര്യങ്ങളാണ്. അർപ്പണബോധമുള്ള അദ്ധ്യാപകർ, പഴമയുടെ പ്രൗഢിയോതുന്ന കെട്ടിടങ്ങൾ, പിന്നെ ഞങ്ങൾ സ്നേഹസല്ലാപങ്ങൾക്ക് തണൽ നൽകിയ മഹാഗണിമരങ്ങളും ഒപ്പം രാഷ്ട്രപിതാവ് നട്ട മാവും.

ഫിസിക്സ് വിഭാഗത്തിലെ ഇട്ടൂപ്പ് സാറായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസ്സിന്റെ ഇൻ-ചാർജ്ജ്. ഒരിക്കൽ ഫിസിക്സ് പ്രാക്ടിക്കലിന്റെ റീഡിംഗ് എഴുതിയ ബുക്ക് സാറിനെ കാണിക്കാൻ ഞാൻ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് ഓഫീസിൽ കൊണ്ടുചെന്നു. പലവട്ടം വെട്ടിയും തിരുത്തിയും എഴുതിയ റീഡിംഗ് കണ്ടിട്ട് സാർ ചോദിച്ചു 'എടോ, മനുഷ്യാ, പഞ്ചാബിൽ പോലും ഇല്ലല്ലോ ഇത്രയും വെട്ടും കുത്തും...!' കേട്ടുനിന്നവരെല്ലാം കുടുകൂടെ ചിരിച്ചു. പഞ്ചാബ് പ്രശ്നം പത്രവാർത്തകൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സമയമായിരുന്നു അന്ന്.

ഇട്ടൂപ്പ് സാറിനെപ്പോലെ തന്നെ, വളരെ സീരിയസായി ഇംഗ്ലീഷ് തമാശകൾ പൊട്ടിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷിലെ ജോൺപ്പസാറിന്റെ ക്ലാസ്സുകളും അന്ന് വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഏറെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു.

ആദരവ് കലർന്ന ഭയവുമായി എവരും സമീപിച്ചിരുന്ന പ്രിൻസിപ്പാൾ പ്രൊ. എ. എം. ചാക്കോ സാറിന്റെ വ്യക്തിപ്രഭാവം യു. സി. കോളേജിൽ നിറഞ്ഞു നിന്നൊരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു അത്. ക്ലാസ്സ് കട്ട് ചെയ്ത് ചാപ്പലിന്റെ പുറകിലും ബാസ്ക്കറ്റ് ബോൾ, ക്രിക്കറ്റ് കോർട്ടുകളുടെ ഗാലറികളിലും വർക്കി മെമ്മോറിയൽ ഹാളിലും മഹാഗണിമരത്തിന്റെ വേരുകളിലുമെല്ലാം സംഘം ചേർന്നിരിക്കുമ്പോഴായിരിക്കും 'എ. എം. സി (A.M. Chacko) വരുന്നു' എന്ന സന്ദേശം വരുന്നത്. അടുത്ത നിമിഷം വിദ്യാർത്ഥികളെല്ലാം നാലുവഴിക്ക് ചിതറിയോടുന്ന കാഴ്ച ഇന്നും ഓർമ്മയിൽ തെളിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. ചാക്കോസാറിനെപ്പോലെ ഇത്രയധികം ആജ്ഞാശക്തിയുള്ള മറ്റൊരു അദ്ധ്യാപകനെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

1984 ലാണ്, പിന്നീട് യുവാക്കളുടെ ഇടയിൽ ഏറെ പ്രചാരം നേടിയ 'ചെത്ത്' എന്ന പദപ്രയോഗം കാമ്പസിൽ ആദ്യമായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തത്. "ഷൈൻ" ചെയ്യുക എന്ന് അർത്ഥത്തിലായിരുന്നു ഈ വാക്ക് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്.

1985 ൽ യു. സി. യിൽ തന്നെ സുവോളജി മെയിൻ എടുത്ത് ഡിഗ്രിക്ക് ചേർന്നു. ഒരു നല്ല അദ്ധ്യാപകൻ നല്ലൊരു ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ് കൂടിയായിരിക്കണം എന്നു തെളിയിച്ച സുവോളജി വിഭാഗം മേധാവി പ്രൊഫ. എൻ. സി. ചാക്കോ സാറിന്റെ സവിശേഷ വ്യക്തിത്വം എടുത്തുപറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വിഷയത്തിലുള്ള ആഴമേറിയ അവഗാഹം, വ്യാഖ്യാനശൈലിയുടെ മികവ് എന്നിവ കൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷിലെ നമ്പ്യാർ സാറിന്റെ ക്ലാസ് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രശംസ പിടിച്ചുപറ്റിയിരുന്നു.

അഞ്ചാം വർഷത്തെ പഠനം കഴിഞ്ഞ് കോളേജ് വിട്ടുപോന്നശേഷം മനസ്സിനെ വല്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ച ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. അത് ബോട്ടണി പ്രൊഫസറായിരുന്ന പ്രൊഫ. കെ. കുര്യവിള സാറിന്റെ മരണവാർത്തയായിരുന്നു. ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിയോടും ഒപ്പം മനസ്സുവെച്ച് സ്നേഹവും കാണിച്ച സാറിന്റെ വേർപാടിന്റെ പ്രത്യേക അടുപ്പവും സ്നേഹവും കാണിച്ച സാറിന്റെ വേർപാടിന്റെ വാർത്ത പത്രത്തിലൂടെയാണ് അറിഞ്ഞത്. കൊമ്പൻ മീശയും ഒത്ത വണ്ണവും ഉള്ള സാറിനെ ആദ്യമൊക്കെ ഭയമായിരുന്നു! എന്നാൽ സരസനും സഹൃദയനും സ്നേഹസമ്പന്നനുമായ വ്യക്തിയാണ് അദ്ദേഹമെന്ന്, അടുത്തറിഞ്ഞപ്പോൾ മനസ്സിലായി. വിദ്യാർത്ഥികളെ സ്വന്തം മക്കളെപ്പോലെ കരുതി സ്നേഹിച്ച കുര്യവിള സാർ, അദ്ദേഹം സ്നേഹിച്ച അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിച്ച നൂറുകണക്കിന് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മനസ്സിൽ എക്കാലവും ജീവിക്കും.

യു.സി. കോളേജിനെക്കുറിച്ച് ഓർക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങനെ എത്രയെത്ര ഓർമ്മകൾ! ഇനിയൊരു ജന്മമുണ്ടെങ്കിൽ ഒരിക്കൽക്കൂടി അവിടെ പഠിക്കുവാൻ ഭാഗ്യം ലഭിക്കണേ എന്ന പ്രാർത്ഥനയോടെ, ഇനിയും അനവധി തലമുറകൾക്ക് വിജ്ഞാനവും വിവേകവും പകരാൻ പ്രിയപ്പെട്ട യു. സി. യ്ക്ക് കഴിയട്ടെ എന്ന് ആശംസിക്കുന്നു. ●

* പി.ആർ.ഒ, ലിറ്റിൽ ഫ്ളവർ ഹോസ്പിറ്റൽ, അങ്കമാലി

സിന്ധു ആനി ജേക്കബ് *

ആലുവ യു.സി. കോളേജ്

എവിടെയും ഒരു ചരിത്ര സ്പർശം

ഒരു ചരിത്ര വിദ്യാർത്ഥിനിയായതിനാലാവും മധ്യ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ സന്തതിയായ എനിക്ക് യു.സി. കോളേജിനെപ്പറ്റി അറിയുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ മുതൽ പ്രത്യേക സ്നേഹം തോന്നിയത്. പുരാതന സംസ്കാരങ്ങൾ നദീതീരങ്ങളിൽ ഉടലെടുത്തതുപോലെ കേരളത്തിലെ പ്രധാനനദിയായ പെരിയാറിന്റെ തീരത്ത്, അർത്ഥ ശാസ്ത്രത്തിൽ ചാണക്യൻ ശൈലപ്രസൃതമായ ചൂർണ്ണിയാറിന്റെ (പെരിയാറിന്റെ) തീരത്ത് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഈ സരസ്വതി ക്ഷേത്രത്തിൽ പഠിച്ച രണ്ട് വർഷക്കാലം എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു അസുലഭ ഭാഗ്യമായി ഞാൻ കരുതുന്നു.

മഹാത്മാഗാന്ധി നിസ്സഹകരണ പ്രസ്ഥാനം ആരംഭിച്ച് അധികം താമസിയാതെ കേരളത്തിലെ മലപ്പുറമെന്ന സ്ഥലത്ത് പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട ദേശീയ പ്രക്ഷോഭങ്ങളിലൊന്നായി മാറിയ മലബാർ ലഹള നടന്ന 1921 - ലാണ് യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്. കെ.സി. ചാക്കോ, എ.എം. വർക്കി, വി.എം. ഇട്ടിയവിര, സി.പി. മാത്യു എന്നീ മഹത് വ്യക്തികളുടെ പുരോഗമനാത്മക ചിന്തയിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വന്നതാണ് യു.സി. കോളേജ് എന്ന ഈ മഹാവിദ്യാലയം.

യു.സി. കോളേജിന്റെ പൂർവ്വ ചരിത്രം വായിക്കുമ്പോൾ: ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ പങ്കുവഹിക്കുവാൻ ഈ സരസ്വതിക്ഷേത്രത്തിനും കഴിഞ്ഞു എന്ന് നാമറിയും. നമ്മുടെ രാഷ്ട്രപിതാവായ ഗാന്ധിജി 1925-ൽ യു.സി. കോളേജ് സന്ദർശിച്ചത്, യു.സി.യുടെ യുവതലമുറ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച ദേശീയ ബോധം, സ്വാതന്ത്ര്യ ചിന്ത എന്നിവയുടെ ആവേശം അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞതുകൊണ്ടാണ്. തീണ്ടൽ തൊടീൽക്കെതിരെ കേരളത്തിലുണ്ടായ സമരത്തിന്റെ ഭാഗമായി നടന്ന വൈക്കം സത്യാഗ്രഹത്തിൽ സംബന്ധിച്ചതിനു ശേഷമാണ് ആവേശ പൂർവ്വം ഗാന്ധിജി യു.സി. കോളേജിലെത്തിച്ചേർന്നത്. യു.സി. കോളേജിന്റെ തിരുമുറ്റത്ത് ഗാന്ധിജി ഒരു മാവിൻ തൈ നടുകയും ചെയ്തു. ഗാന്ധിജിയും യു.സി. കോളേജും, ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരവും യു.സി. കോളേജും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ സാക്ഷ്യപത്രമാണ് ഇന്ന് പടർന്നു പന്തലിച്ചു നിൽക്കുന്ന ആ ഗാന്ധിമാവ്.

വിശ്വഭാരതിയുടെ ശില്പിയായ രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗൂർ 1922 - ൽ യു.സി. കോളേജ് സന്ദർശിച്ചിരുന്നു.

ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ പെരിയാർ നദിക്കു മുകളിലൂടെയുള്ള മാർത്താണ്ഡവർമ്മ പാലത്തിലൂടെ കടന്ന് യു.സി. ജംഗ്ഷനിൽ എത്തി, യു.സി. കോളേജെന്ന ബോർഡും വർക്കി മെമ്മോറിയൽ ഹാളും കടന്ന് കോളേജിന്റെ നടുമുറ്റത്തെത്തിച്ചേരുമ്പോൾ അവിടെ തലയുയർത്തി നിൽക്കുന്ന യു.പി. ബ്ലോക്ക് ആദ്യ കാഴ്ചയിൽ ഒരു പഴയ കെട്ടിടം മാത്രമായി നമുക്ക് തോന്നാം. എന്നാൽ അതിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ചരിത്രം ഒരു രാജകുടുംബത്തിന്റേതാണ്. കോളേജ് സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി തിരുവിതാംകൂർ രാജാവ് കൊടുത്ത കച്ചേരി മാളികയാണത്. അങ്ങനെ യു.സി. കോളേജിൽ എവിടെയും, എന്തിലും ചരിത്രത്തിന്റെ അടിവേരുകൾ കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കുന്നു.

എൻ.ആർ. ബ്ലോക്കിലെ എം.എ. ഹിസ്റ്ററി ക്ലാസ്സിൽ പോർട്ടുഗീസ് ഡച്ച് കാലഘട്ടത്തെപ്പറ്റി പഠിക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ സെമിനാരി കൺകുളിർക്കെ കണ്ട് സംശയം തീർക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്ക് സാധിച്ചു. ചാക്കോ ഹോസ്റ്റലും സ്കിന്നർ ഹോസ്റ്റലും വെസ്റ്റ് ഹോസ്റ്റലും രണ്ടുവർഷം ഞാൻ താമസിച്ച ഞങ്ങളുടെ അഭിമാനമായ ഈസ്റ്റ് ഹോസ്റ്റലും ഒക്കെ യു.സി.സി. യുടെ പടർന്ന കൊമ്പുകളാണ്. വർഷത്തിലൊരിക്കലുള്ള ആവേശകരമായ Basket ball Tournament - ഉം കോളേജ് ചാപ്പലിൽ ഞായറാഴ്ച വൈകുന്നേരങ്ങളിലുള്ള Prayer - ഉം ഒക്കെ ഞങ്ങളിൽ എന്നും നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ഓർമ്മകളാണ്.

കോളേജിന്റെ ചരിത്രം വിളിച്ചറിയിക്കുന്ന മഹാസൗധങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ, നിറഞ്ഞ ഓർമ്മകൾ ഞങ്ങളിൽ പ്രവഹിക്കുകയാണ്.

75 വർഷങ്ങൾ പിന്നിട്ട ഈ മഹാവിദ്യാലയം കേരളത്തിലെ മികച്ച 10 കോളേജുകളുടെ മുൻ നിരയിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു കഴിഞ്ഞു. രാജ്യത്തിന്റെ പ്രധാന ഔദ്യോഗിക പദവികൾ വഹിക്കുന്ന എത്രയെത്ര പ്രഗത്ഭരും മത മേലധ്യക്ഷൻമാരും രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കളും സാഹിത്യകാരൻമാരും യു.സി.സി. യുടെ സൃഷ്ടികളായിട്ടുണ്ട്. പ്രഗത്ഭരായ അധ്യാപകരാൽ നയിക്കപ്പെടുന്ന യു.സി. കോളേജ് കേരളത്തിന് മാതൃകയാണ്. അധ്യാപകരുടെ കഴിവിൽ കൂടിയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മികവിൽ കൂടിയും യു.സി. കോളേജ് ഉന്നതങ്ങളിൽ നിന്ന്, ഉന്നതങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഉയരട്ടെ എന്ന് ആശംസിക്കുന്നു.

* 1995 -97 വർഷം M.A. History വിദ്യാർത്ഥിനി ആയിരുന്നു

Signatures

From the Visitors' Book of the College

Telegram: 'PLANTCORP'
Telex: PCK 0888-207

Phone: 578301 - 04
Fax : 0481 - 578448

THE PLANTATION CORPORATION OF KERALA LIMITED

Registered Office : Kottayam 686 044.

The Largest Planters of Rubber and Cashew in Kerala

Producers of 60% Centrifuged Latex, Special Grade Latex, Various Grades of Estate Brown Crepe, Crumb Rubber, Skim Crepe and Treated Rubber Wood.

QUALITY IS OUR STRENGTH

P C K

M E A N S

PRICE CONSISTENT WITH KWALITY.

Best Compliments from:

VIDEOCON
APPLIANCES LTD.

MAKER CHAMBER V
16TH FLOOR
NARIMAN POINT
MUMBAI - 400 021.

STUDY IN AUSTRALIA
Bringing Australian Education to Asia

AUSTRALIAN EDUCATIONAL CONSULTANTS (AEC)
based in Canberra, Australia
counsels and recruits students to a few prestigious
AUSTRALIAN UNIVERSITIES

FOR FREE COUNSELLING AND UP TO DATE INFORMATION ON THE ACADEMIC, SOCIAL AND ECONOMIC ENVIRONMENT IN AUSTRALIA PLEASE CONTACT IMMEDIATELY

Indian Offices:
- Kochi : (0484) 626484
- Trivandrum : (0471) 322398
- Bangalore : (080) 3530270

Head Office
1/1, Sexton Street,
Canberra ACT 2614, AUSTRALIA
Phone: (61) (2) 6251 3146
Fax : (61) (2) 6251 3146
Email : aeco @ozemail.com.au

visit us at http://www.ozemail.com.au/~aeco

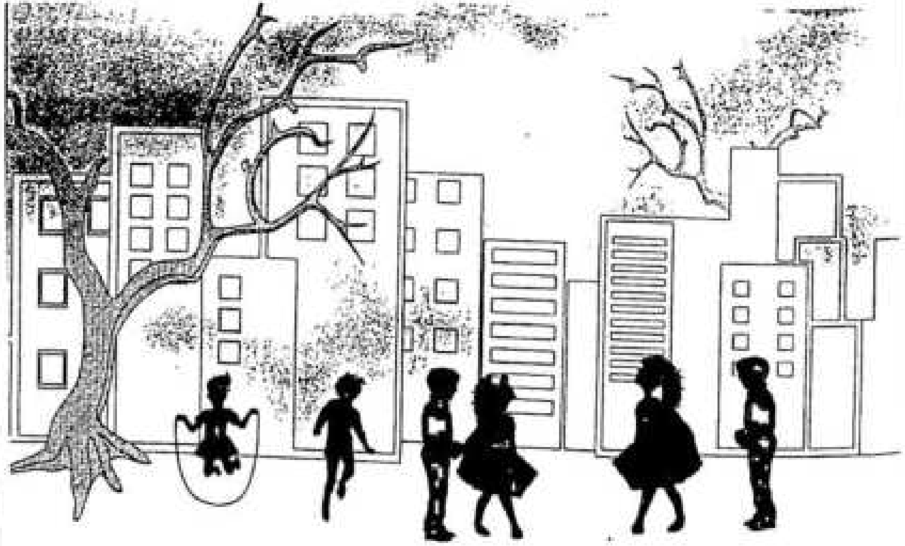

THIS MAY BE THE WORLD YOUR CHILDREN WILL INHERIT

To change it, all you need is the will.
The will to plant more trees.
To save the existing ones. To nurture NATURE.
Let's do it. Starting today.

Bharat Petroleum

If we don't save the environment, who will?

വെയിലിനും
മഴയ്ക്കുമെതിരെ,
ഈടുറ്റതും
മനോഹരവുമായ
കുടകൾക്ക്

ഫാംകോ കുടകൾ

ചിൽഡ്രൻസ്, ജന്റ്സ്, ലേഡീസ്,
ടൂഫോൾഡ് ത്രീഫോൾഡ് കുടകൾ,

സംസ്ഥാന ഫാമിംഗ് കോർപ്പറേഷന്റെ മറ്റൊരുൽപ്പന്നം.

സമീപിക്കുക:-
കേരള സംസ്ഥാന ഫാമിംഗ് കോർപ്പറേഷൻ ക്ലിപ്തം
നെല്ലിപ്പള്ളി, പി.ഒ. പുനലൂർ
ഫോൺ: 222252/222245

KAMCO 25

For the past 25 years, the KAMCO Power Tiller has been a trustworthy companion of the Indian farmer. The result of years of meticulous planning and dedicated research, the KAMCO Power Tiller is a complete farming unit with a number of versatile operations.

A wide network of dealers throughout the country ensures genuine spares and the best of service guaranteed to free you of all maintenance hassles.

It is no wonder, then, that the KAMCO Power Tiller has been rated the No.1 Power Tiller and enjoys a sizeable share in the market.

Truly, one success deserves another. Especially when KAMCO has always dedicated itself to the cause of mechanizing farming operations and helping the nation achieve self-sufficiency in food production. Now, KAMCO has come out with yet another engineering marvel, the KAMCO Power Reaper. The Power Reaper is so efficient that it can do the work equivalent of twenty people. Its systematic reaping action also results in lesser grain loss.

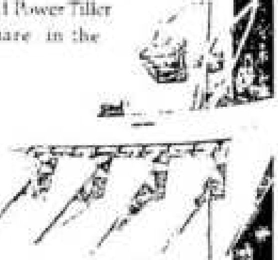

The KAMCO Power Tiller and the KAMCO Power Reaper. Together, an assurance from an ISO 9002 company to make farming operations easier and more rewarding.

KAMCO
Kerala agro machinery corporation ltd.,
(A Government of Kerala Undertaking)
Athani 683 585, Ernakulam Dist., Kerala
Ph. 622816, 622861, 623615, 625356, Fax 474585

A GAIN FOR THE NATION

ജെ. ബിന്ദുരാജ് *

ഇടവഴികളിൽ വിടരുന്ന സൗഹൃദങ്ങളുടെ സ്മരണയ്ക്ക്.

കാൾമാർക്സിന്റെ താടിയും ചെഗുവേരയുടെ മുടിയുമുള്ള ഞങ്ങളുടെ ഇംഗ്ലീഷ് അധ്യാപകൻ ഗീവർഗ്ഗീസ് സാർ ഒരിക്കലൊരു 'സംഭവകഥ' പറഞ്ഞു - 'ഏതോ ആവശ്യത്തിന് അപരിചിതനായ ഒരാളുടെ അടുത്തുപോയപ്പോൾ അയാൾ തന്നെ ഒരു ഫോട്ടോഗ്രാഫറായി തെറ്റിദ്ധരിച്ച കഥ. മാഷിനോട് പുറത്ത് 'വെയിറ്റ്' ചെയ്യാൻ പറഞ്ഞിട്ട് അകത്തുപോയി മനോഹരമായി മേയ്ക്കപ്പ് ചെയ്തു തിരിച്ചു വന്ന കക്ഷി ഫോട്ടോ എടുത്തു കൊള്ളാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടുവത്രെ' കഥ പറയുമ്പോൾ മാസ്റ്ററുടെ മുഖത്ത് നിഴലിക്കുന്ന ചിരി അദ്ദേഹം മായാതെ സൂക്ഷിച്ചു കൊണ്ടു നടക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയാണ്. ആ ചിരിയില്ലെങ്കിൽ, ഫോട്ടോഗ്രാഫറുടെ സാമീപ്യമില്ലെങ്കിൽ, ഷർട്ടിന്റെ ആദ്യത്തെയും അവസാനത്തെയും ബട്ടൺ അഴിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ, സംഭാഷണ സമയത്ത് ഇംഗ്ലീഷിലെ 'S' (എസ്) എന്ന അക്ഷരം കനപ്പിച്ചു പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ ഗീവർഗ്ഗീസ്മാഷ് നമ്മുടെ കണ്ണിൽ മറ്റൊരാളായി രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ചിരിക്കും.

തെറ്റിദ്ധരിക്കേണ്ട. ഇത് ഗീവർഗ്ഗീസ് സാറിന്റെ ചരിത്രമല്ല. യു. സി. കോളേജിനെക്കുറിച്ചോർത്തപ്പോൾ ആദ്യം കടന്നുവന്ന രൂപം പകർത്തിവച്ചെന്നു മാത്രം. പിന്നെയും ഒരുപാട് മുഖങ്ങളുണ്ട് - മറ്റെങ്ങും 'ക്ലോൺ' ചെയ്യപ്പെടാൻ സാധ്യതയില്ലാത്ത മുഖങ്ങൾ. യു. സി. യും അതുപോലെ തന്നെ. 'ലോകത്തെവിടെയും മറ്റൊരിടത്ത് അതേപോലെതന്നെ മറ്റൊരു കോളേജ് ഉണ്ടാകുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല'.

എനിക്ക് യു. സി. യെ പണ്ടേ പരിചയമാണ്. കുട്ടിക്കാലത്ത് ആലുവായ്ക്ക് യാത്രചെയ്യുമ്പോൾ ഇടതുവശത്തെ ചെങ്കൽഭിത്തികൾക്ക് പുറകിലുള്ള മഹാഗണിമരങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഒരു സ്ഥലത്തേയ്ക്ക് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി അമ്മ പറയുമായിരുന്നു, "ഞാൻ പഠിച്ച കോളേജാണ്".

അമ്മ പഠിച്ച സ്ഥലം കാണാൻ ബസ്സിന്റെ ജനാലയിലൂടെ പുറത്തേയ്ക്ക് ഞാനെത്തി നോക്കുമായിരുന്നു. അവിടെ മഹാഗണിയുടെ തണലിൽ പൂക്കുകയും കായ്ക്കുകയും ചെയ്ത ഒരുപാടു സൗഹൃദങ്ങളുടെ കഥയും അവർ എനിക്കു പറഞ്ഞുതന്നിട്ടുണ്ട്. ഒരു പക്ഷേ ആ കഥകളാവും എന്നെ യു. സി. യോട് അടുപ്പിച്ചത്; ആ കോളേജിനോട് പിൽക്കാലത്ത് പ്രണയത്തിലാകാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

ഇതെഴുതുമ്പോൾ കോട്ടയത്തെ എസ്. സി. ഐ. എസ് ഹോസ്റ്റലിന്നു പുറത്ത് മഴ തകർത്ത് പെയ്യുകയാണ്. എം.ജെ.സി.യുടെ പാഠ്യപുസ്തകങ്ങൾ തണുത്ത കാറ്റടിച്ച് അലമാരയിൽ വിറങ്ങലിച്ചിരിക്കുന്നു. അറിയാതെ യു.സി.യിലെ മഴയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുന്നു. മിത്രപുരം ഹാളിന് മുൻപിലൂടെയുള്ള ഇടവഴിയിലൂടെ ഒഴുകിവരുന്ന ചെമ്മണ്ണുവെള്ളം കാലു നനയ്ക്കുന്നു. എൻ. ആർ. ബ്ലോക്കിന്റെ മുകളിൽ നിന്നും നോക്കുമ്പോൾ ദൂരെ മഴയിൽക്കുളിച്ചു നിൽക്കുന്ന മംഗലപ്പുഴ സെമിനാരി. ഫാക്കോ ഹോസ്റ്റലിൽ നിന്നും മഴയിലൂടൊലിച്ചു വരുന്ന സൗഹൃദ സംഭാഷണങ്ങൾ. ഹോക്കിമൈതാനത്ത് കുട ചൂടി നിൽക്കുന്ന പ്രണയം. ലാവേഴ്സ് കോർണറിൽ മിന്നൽ പരിശോധനയ്ക്ക് എത്തുന്ന പ്രിൻസിപ്പാൾ രാജൻ വർഗ്ഗീസ് സാർ, ക്ലാസ് 'കട്ട്' ചെയ്ത് കണ്ണുവെട്ടിച്ച് നടക്കുന്ന കുട്ടികൾ, മഴയിലും തണുപ്പിലും വിപ്ലവാവേശം കെടാതെ കൂടെ കൂട്ടി സഖാക്കന്മാർ, പ്രണയങ്ങളെക്കുറിച്ചും പ്രവാഹങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഉറക്കെ കവിത ചൊല്ലുന്നവർ - പെയ്തൊഴിഞ്ഞ ഒരു മഴയുടെ ശേഷിക്കുന്ന നനവുപോലെ ഇങ്ങനെ ഒരുപാട് കാര്യങ്ങൾ തങ്ങിനിൽക്കുന്നു സ്മരണയിൽ - ഓർമ്മ ഒരു വലിയ അനുഗ്രഹമാണെന്ന് ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്ന ഓർമ്മകൾ.

യു. സി. യിൽ കഥയും കവിതയുമെല്ലാം തങ്ങി നിൽക്കുന്നു. കാപട്യമില്ലാത്ത വാക്കും വരയും വർണ്ണവും ഇവിടെയുണ്ട്. സൗഹൃദങ്ങളുടെ സ്നേഹസ്പർശം ഹൃദയങ്ങളെ തൊട്ടുണർത്തുന്നത് ഇവിടെ വെച്ചാണ്. അക്ഷരവും അറിവും അറിവായ് വിരിയുന്നത് ഈ വായുവിലാണ്. ജോസഫ് മാസ്റ്ററിലൂടെ 'മക്ബെത്തി'ന്റെ ഹൃദയമറിഞ്ഞതും കെ.ആർ. ജെ. യിലൂടെ 'പരലോക'ത്തിന്റെ വാതിലറിഞ്ഞതും വി.ജെ. യിലൂടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങൾ നുകർന്നതും ഇവിടെ വച്ചാണല്ലോ- ഓർമ്മയിൽ ഓമനിക്കാൻ അതിലേറെ കഥകളുമുണ്ടല്ലോ കൂട്ടിന്.

കുട്ടിക്കാലത്ത് നോട്ടുപുസ്തകത്തിൽ എന്നോടൊപ്പം ക്ലാസ് മുറികളിൽ കൂട്ടിരുന്ന 'മയിൽപ്പീലി' യെ സ്നേഹിക്കും പോലെ ഞാനീ ആശ്രമത്തെയും അറിയുന്നു, ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു, സ്നേഹിക്കുന്നു. സൗഹൃദങ്ങളുടെ തിരമാലകൾ ഇനിയും ഇവിടെ അലയടിക്കട്ടെ. സ്മരണകൾ നീർച്ചാലുകൾ പോലെ ഇവിടത്തെ ഇടവഴികളെ സ്പർശിച്ച് ഒഴിച്ചിറങ്ങട്ടെ!

ഒടുവിൽ... ഒരുവൻ മാത്രം ബാക്കിയാകുന്നു. ●

• പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥി, പത്രപ്രവർത്തകൻ

THE DEPARTMENTS

ENGLISH

As old as the institution, the Department of English has now stepped into its seventy seventh year. The department can look back with legitimate pride over its history and development so far. In the roll-call of honour, there come great names like Prof. A.M. Varkey, Rev. Dr. K.C. Joseph, Rev. Fr. T.V. John, Prof. Aruvamuda Iyengar and the inimitable broadcaster-editor-author, Malcolm Muggeridge, who served the department in the 1920's.

Prof. C.T. Benjamin headed the department for more than 20 years. Under his distinguished leadership the department flourished with the starting of English B.A. in 1966 and English M.A. in 1968. A principled disciplinarian, Prof. Benjamin proved by his example that a good teacher can be a good administrator as well. He was succeeded by (the late) Prof. E. Narayanan Nambiar. "Nambiar sir" continues to be a household name for thousands of students who cherish the memory of his idealism, moral courage and great commitment to the student community.

Next was the turn of Prof. P.J. Joseph who was able to achieve an unprecedented solidarity in the department. It was during his captaincy that the department touched the high watermark of its activities. 1996-'97, the Platinum Jubilee year, was indeed a year of wonders. In August '96 a major seminar on American Literature was organized in collaboration with the American Studies Research Centre, Hyderabad, which attracted participants from different states. Next was "A Poets' Meet" in October '96 with Kamala Das and Jayant Mahapatra as guests. A seminar on Indian Writing in English held in January '97 with Dr. Paul Love and Dr. Prema Nandakumar as seminar leaders marked the grand finale of the Jubilee celebrations.

Academic programmes of the same mould continue to be organized. A one day seminar on Indian Poetry in English, led by Dr. P.P.Ravindran, Mahatma Gandhi University, was one of these.

The department is a Research Centre of the Mahatma Gandhi University since 1990. Three approved research guides supervise doctoral research at the centre.

Prof. B.Valsalakumari heads the department at present. There are seventeen members on the faculty. The department has acquired a computer with multimedia and printer facilities. A number of projects have been formulated. These include the proposal for the installation of a language laboratory and an extension programme on Teaching of English for the school teachers of the neighbourhood. These will be launched as soon as funds are available. A programme on Spoken English has already been launched.

The Department has brought out its first book *American Literature and Indian English Literature: Studies in Cultural Contiguity*, published in collaboration with Prestige Books, New Delhi, consists mainly of papers presented at the two seminars of 96-97, in revised form.

Perhaps the best is yet to be. In the field of higher education, where many major changes are in the offing, along will the institution, the department also looks forward to an intensely active future.

മലയാളം

1969 - ൽ മലയാളം ബി. എ. തുടങ്ങിയതോടെയാണ് മലയാളം വകുപ്പ് ശക്തിയാർജ്ജിക്കുന്നത്. പ്രൊഫ. വർഗ്ഗീസ് ഇട്ടിയവിരാ ആയിരുന്നു വകുപ്പദ്ധ്യക്ഷൻ. 1984 ൽ അദ്ദേഹം പിരിഞ്ഞു പോയതിനെ തുടർന്ന് പ്രൊഫ. തോമസ് എബ്രഹാം വകുപ്പദ്ധ്യക്ഷനായി നിയമിതനായി. 1988-ൽ മലയാളം വകുപ്പ് മഹാത്മാഗാന്ധി യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ കീഴിലുള്ള റിസർച്ച് സെന്ററായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. ഈ സെന്ററിൽ പലരും ഇപ്പോൾ ഗവേഷണം നടത്തിവരുന്നു. ഇവിടെ നിന്ന് പി. എച്ച്. ഡി. ബിരുദം നേടിയിട്ടുള്ളവരുണ്ട്. 1993-ൽ മലയാളം എം. എ. കോഴ്സ് തുടങ്ങി.

പ്രൊഫ. വി.പി. ഉണ്ണിയും പ്രൊഫ. കുറ്റിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളയും മലയാളം വകുപ്പിൽ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഡോ. എൻ. എൻ. മൂസ്സത്, പ്രൊഫ. സാവിത്രി ലക്ഷ്മണൻ എം. എൽ. എ., ഡോ. വി.ജെ. റോയി, ഡോ. തോന്നയ്ക്കൽ നാരായണൻ, പ്രൊഫ. പാറയിൽ നാരായണൻ നമ്പൂതിരി മുതലായ അദ്ധ്യാപകർ വിവിധ കാലങ്ങളിൽ ഇവിടെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. യു. ജി. സി. യുടെ സഹായത്തോടെ മലയാളം വകുപ്പ് ചർച്ചകൾ നടത്താറുണ്ട്. അതുപോലെ ആൾ ഇന്ത്യാ അസോസിയേഷൻ ഫോർ ക്രിസ്ത്യൻ ഹയർ എഡ്യുക്കേഷന്റെ സഹായത്തോടെ, സെമിനാറുകൾ, പഠനയാത്രകൾ എന്നിവ സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. റീജണൽ ഫോക്‌ലോർ സെന്റർ മലയാളം വകുപ്പിന്റെ കീഴിൽ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. മലയാളം വകുപ്പിന് സ്വന്തമായ ഒരു ലൈബ്രറിയുണ്ട്. കമ്പ്യൂട്ടർ സൗകര്യത്തോടെ മലയാളം വകുപ്പ് ആധുനികവത്കരിക്കാനും കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

HINDI

The Department of Hindi in the college received recognition with the coming of Dr.N.E.Viswanatha Iyer. After Dr. Viswanatha Iyer, Prof.Narayana Menon became the head of the department. There are five teachers on the faculty at present. One of them has a Ph.D. degree and two others have M.Phil. degrees. Prof.D.Johnson is the head of the department.

Hindi is being taught in the college as a second language at the pre-degree and degree levels. Efforts to start the BA degree course in Hindi and a course in Hindi with a vocational bias under the scheme of the restructured courses of the university are awaiting positive response from the Government.

MATHEMATICS

The department of Mathematics had its inception in 1923 with Prof. T.S. Venkataraman as the head. It was groomed into a full-fledged postgraduate department in 1965, when Prof. K.P. Mathew was its head. The baton of leadership was handed over to Prof. M. Madhavankutty and later to Prof. C.V. George. Prof. N.S. Neelakantan is the present head of the department. Eminent teachers like Dr. David Jayakar Daniel and Prof. C.J. Thomas were formerly on the faculty.

The department is an approved Research Centre of the Mahatma Gandhi University now. The department has been making all efforts to keep pace with the latest developments in the subject. Two computers, a printer and an overhead projector have been acquired and a library with reference books, journals and periodicals has been set up as part of the modernisation drive. As an outreach obligation, the department conducts workshops for secondary school teachers. Two national seminars in Mathematics are being organised by the department in early 1999.

There are 12 members on the teaching staff. Three have doctoral degrees and three have M.Phil. Several members of the faculty serve as resource persons and subject experts for various programmes. The department has successfully conducted several workshops and a core - committee meeting for framing the restructured syllabus for Mathematics at the graduate level, both as the main and as a subsidiary subject. Two faculty members take up consultancy work. During the period 1974-80, the department conducted two U.G.C. supported projects on statistical survey of wildlife with special emphasis on 'Tigers and their Natural Prey' in the Periyar Tiger Reserve. This was under the College Science Development Programme of the UGC.

The department also provides consultation on Data Processing of wildlife statistics collected by the Kerala State Forest Department. The department has always been well represented in responsible capacities in the administration of the college.

PHYSICS

Early History

The preparation for starting the Physics Department commenced in 1921 itself when the College was started. When the Department of Mathematics was started in 1923, Physics was part of it (with Mechanics and Heat as two papers). The joining of Mr.T.B.Ninan in the College in 1926 marks the beginning of the Physics Department. Prof.Ninan who is considered the founder of the Department continued as the Head of the Department till his retirement in 1958. His brother Mr.T.B.Thomas joined the Department in 1936 after his B.Sc. Hons. course in St.Joseph's College, Thiruchirappilly. The Department was also fortunate to have the services of Rev.Dr.A.Moffat, formerly of the Madras Christian College, for a period of three years from 1926. He rendered invaluable services in equipping the Physics laboratory. In recognition and appreciation of his services the intermediate laboratory was named after him. In the early years the Department offered courses for the iIntermediate class and subsidiary Physics for B.Sc. Mathematics.

Starting of B.Sc. Physics(Main) Course

The Department got affiliation from the University of Travancore, which later on became the University of Kerala, for B.Sc. Physics (Main) course in 1939. On account of insufficient laboratory space the sanctioned strength was only 24. Later the strength was raised to 48 by offering the laboratory work in two batches of 24 each, with one batch working from 7 am to 9 am, outside the normal working hours. Dr. P.M.Mathai joined the staff of the Department in 1946. Mr.T.B.Thomas took his post-graduate degree M.Sc.(Dunelem) from the Kings College, New Castle on Tyne, U.K., in 1951. He is also a member of the Institute of Physics. Both Prof.Ninan and Prof. Thomas were members of the Syndicate and Board of Studies in the Travancore University. This was an asset to the College and the Department. Dr.Mathai passed M.Sc. from the University College Trivandrum with distinction and he obtained the Ph.D. degree from the Toronto University, Canada.

The utmost sincerity and earnestness of purpose of the staff and students produced excellent examination results and laid a strong foundation for the Department. It is worth mentioning that a good deal of the laboratory equipment required for the undergraduate course was improvised and fabricated in the Department workshop under the able guidance of Prof.T.B.Ninan and Prof.T.B.Thomas with the help of the mechanic Mr.Ravunni. The sincere efforts of these dedicated pioneers brought glory and recognition to the Department and this eventually led to the starting of the postgraduate course in Physics.

Elevation as Postgraduate Department

In the beginning of the second five year plan it was realised that there was an acute shortage of scientists in the country and the Central Government wanted to start two year M.Sc. degree course in a few select centres. Ours was the only private college which got the privilege to start a Postgraduate course in this scheme. A grant of Rs.Three lakhs was offered on condition that the matching share would be met by the State Government. But the State Government refused to share the burden as it feared that other private colleges may make similar claims. So the matching share was met by the College from the unspent balance of the Department accrued from previous years and the M.Sc degree course was started in 1958. Mr.K.Govindan Kutty Menon and Mr.P.G.Kesavan Potty joined the staff of the Department in 1958. Dr.Mathai, Prof.Menon and Prof. Potty rendered valuable services to the Department especially in the running of the Postgraduate course. Dr.Mathai shouldered the major portion of the teaching work in the initial stages of M.Sc. course. Prof.Potty's lectures on wireless (electronics) and Prof.Menon's contributions in the laboratory were greatly appreciated by generations of students. The previous experiences of Prof.Menon in the AIR and Prof.Potty in the Birla Institute of Physics at Pilani were assets to the Department. The Department has since been producing excellent results in the graduate as well as post graduate courses. Several of our old students are well placed in key positions in the Government, scientific, industrial and educational fields in India and abroad.

Other Recognitions

The Department had the distinction of being chosen for the B.Sc (special) Degree Course in the Kerala University (1965-71). It had also the privilege of being the host for Summer Institute in Physics for school teachers for a number of years. The Ernakulam Centre of the Physics Department of the Kerala University started functioning here in this Department in 1963. Later on this Centre developed into the present Cochin University of Science and Technology now located at Thrikkakkara.

The Department has been fortunate in obtaining the services of teachers from Western countries especially U.K. Among them special mention may be made of Rev.Peter Fulljames.

Modern Age

Prof. T.B.Thomas who made invaluable contributions in building up the College and the Department, was the Head of the Department from 1958 till his retirement in 1975, except during 1957-62 when he was the Principal of the College. During this period Dr.P.M.Mathai was the Head of the Department. Dr.Mathai was the Principal of the College during 1962-67. Prof.K.Govindankutty Menon headed the Department from 1975 till his retirement in 1989. He was also a member of the Syndicate of the M.G.University. Prof.P.G.Kesavan Potty retired in 1986.

The Department took the initiative in starting a computer centre in the College in 1987. A full fledged Computer Centre is functioning in the Department now. From 1992 onwards the special subject for M.Sc. was changed from Electronics to Computer Science. Dr.T.K.Avirah who took his Ph.D. from Mississippi State University, U.S.A. succeeded Prof.Menon as the Head of the Department in 1989.

CHEMISTRY

The Chemistry department of U.C. College started functioning right from the starting of the college, under the able leadership of Prof. T.R. Anantharaman. But B.Sc Chemistry was started only in the year 1953. Prof. TRA was known all over Kerala as an excellent teacher and a strict disciplinarian. With the limited resources available, he managed the department with great efficiency, and thousands of his students still remember him with great love and adoration.

After the retirement of TRA, Dr. A.M.Chacko took charge and headed the department for twenty five long years. He was Principal of the college for five years and earned the reputation of a good administrator.

It was during the term of Prof. George Thomas as head that the department started the post graduate course in Chemistry in the year 1982. In 1997 Prof GT retired and Prof. Joseph Philip is the present chief of the department. The 16 faculty members of the department include one Ph.D. and four M.Phil. degree holders. At present five teachers are doing part-time research for the Ph.D. degree.

During the Jubilee year the department conducted a science exhibition which attracted thousands of students from neighbouring institutions and also the public. Many industrial concerns from the Alwaye industrial belt participated by arranging their stalls in the exhibition hall. They include FACT, Hindustan Insecticides, Indian Rare Earths, Electrochemical Research Institute, etc. The department conducted refresher courses in Chemistry for college teachers and many teachers from neighbouring colleges participated. The department has also conducted orientation course in Chemistry for school teachers. The department takes active interest in extension activities for the benefit of the local community. The soil testing unit of the department conducted analyses of soil samples from neighbouring villages for the benefit of farmers. The post graduate students of the department collect water samples from various rivers and estimate the extent of pollution caused by the chemical industries in and around Alwaye.

The department conducted a diploma course in 'Modern Techniques in Instrumental Analysis' for the B.Sc Chemistry students of the college in the year 1997-'98 and issued certificates to the successful candidates. The B.Sc course in 'Polymer Chemistry' has been started by the department recently.

The postgraduate laboratory is equipped with new sophisticated instruments like digital potentiometer, refractometer, photoelectric colorimeter, digital conductometer, telemeter and polarimeter. The department is also equipped with the latest pentium II computer processor, color monitor, colour printer and accessories. It has a multimedia studio exclusively for the collection of CD-ROMs. A wide range of CD-ROMs on Chemistry education are available in the department. The post graduate students make good use of these facilities.

BOTANY

The Biology Department started functioning with Prof. T.C.Joseph as the Head from its inception. The degree course was started under Travancore University in 1953, and this was one of the earliest Botany Departments in the University. Prof. T.C.Joseph was instrumental in making the Biology Block and the Botany laboratory, designed more than half a century ago; equal to the needs and the sophistication of present day. He also prepared grounds for obtaining sanction for the post-graduate course in the department. Prof. Joseph retired from the active services of the college in 1964. This department is deeply indebted to the late Prof. Joseph for his vision and leadership.

The post-graduate course was started in the department in 1965 under the able guidance of Dr.O.M.Mathen, who took his Ph.D. from North Carolina, U.S.A. Dr.Mathen was an intelligent student and an ideal teacher. The department enjoyed the reputation of having on its faculty dedicated and highly qualified members. Later on it became a prestigious department with several Ph.D. holders in more than five branches of plant sciences. In 1979 the department was recognised as a research centre of Kerala University with the then Professor and head of the department Dr.Joyce Mathew as research guide. Research projects undertaken by the department include "Survey of Fungal Flora of Vypeen Island", "Distribution Pattern of Weeds in and around Alwaye," "Taxonomic Studies of Podostemaceae of Kerala," etc. The present project on Podostemaceae by Dr.C. Joyce Mathew is well appreciated by scientists from far off places. The project consummated in the establishment of some new species of plants from the forests of Kerala. At present there are four approved research guides in the Department.

Dr.O.M.Mathen and Dr.C.J Mathew both former heads of the department, retired as Principals of the college in 1981 and 1990 respectively. The retired teachers include Dr.G Velayudhan Thampi (Head of the Dept. 1986-1991) the late Dr.Kuruvilla, (Head of the Dept. 1991-93), Dr.K.V. Poulose (Head of the Dept 1993-94) and Prof. V.V. Jose (1996)

The late Prof.T.C.Joseph, Dr.O.M. Mathen, Dr.K.V.Poulose, Prof. Joy Job Kulavelil and Dr.K.I.Mani Varghese have been members of the various bodies of the University like Board of Studies, Member of University Syndicate and Core Committee for Restructuring of the Syllabi, etc.

The department shows keen interest in updating knowledge in the field of Botany, equipping teachers for quality teaching and fulfilling the UGC stipulations for teacher qualifications. In accordance with this the department conducted Summer Institutes for School & Junior College Teachers in Biology

(1969,70,71) College Science Improvement Programme (1997), Workshop on Taxonomy and Microbiology (1986), Refresher Course in Botany for College teachers (1993&1998) apart from a number of lectures by eminent scientists. Recently we have had lectures on various topics of Botany by scientists of international and national reputation, like Prof. Thomas Philbrick (USA), Prof.(Rev)K.M.Mathew, St.Joseph's College, Trichy, and Dr.Yogesh Jesri, Baroda.

Educated unemployment is the major problem facing our state today. Primarily Kerala is an agricultural state and growing and maintaining garden plants can be a good source of income for its people. Keeping this in mind the Botany Department has started a Diploma Course in Industrial Floriculture. The course has helped all students of Botany Department in general, and the participating students in particular to have a real love for ornamental plants.

The Department of Botany still maintains its high academic standards and is also actively engaged in extra-curricular activities. This is the only department in the college which secured hundred percent result at the undergraduate level during the last two years. The teachers of the department are actively engaged in the various activities of the college and also in community extension programmes. The present faculty consists of 10 members. Five of them, Prof.C.M.Mathew (Head of the Department since 1994), Prof.Santha.M.Mathew, Smt.P.J.Aleyamma, Smt.Rani Varghese and Dr.David Saj Mathew are old students of the Department. Other Members of the faculty include Prof.Joy Job Kulavelil, Dr.K.I.Mani Varghese, Dr.Thara K.Simon, Dr.P.M.Kuriachen and Dr.P.Thomas Mathew. There are seven non-teaching staff members including a gardener and a herbarium keeper.

The members of faculty are indeed proud of the alumni who adorn responsible positions in different parts of the world. It is to their credit that they have amply proved themselves to be highly competent and dedicated to the tasks entrusted to them. The department looks back with sincere admiration and affection the exceptional knowledge of the retired faculty members and the conscientious and thorough way in which they fulfilled their task. The department is striving for academic excellence in basic plant sciences by utilising modern technology, while marching towards the next century.

ZOOLOGY

The department of Zoology came into existence in 1965 with two subsidiaries - Zoology and Human Physiology. In 1980 the department started offering the Bsc Zoology Main with a sanctioned strength of 32 students. In 1995, the UGC sponsored vocational course, Bsc Biological Techniques and Specimen Preparation (BT & SP), affiliated to the Mahatma Gandhi university was started with a sanctioned strength of 30 students. The department has well equipped laboratories for conducting experiments in comparative anatomy, comparative physiology, cytology, histology and for routine clinical analyses for blood (medical cytology serum metabolites), urine and faeces. Some of the major instruments/appliances are UV spectrophotometer, waterbath-cum-shaker, deep freezer (-5°C), equipment for paper and thin layer chromatography, equipment for ordinary electrophoresis and SDS - PAGE, equipment for Southern Blotting, DNA sequencing and Western Blotting. The department also has a state of the art computer with accessories for graphics and colour printing.

The department has six members on the faculty, two with M.Phil. degrees and two with Ph.D. degrees. One member has, in addition to Ph.D, two Post-doctoral Fellowships from Universities in Canada.

The department has signed Memoranda of Understanding (MOU) with the following institutions/centres.

(1) Medical Mission Hospital, Kolenchery; (2) Synthite, Kolenchery; (3) Department of Chemical Oceanography, Cochin University of Science and Technology; (4) R.K.Laboratories, Ernakulam; (5) Rural Medical Mission Hospital, Aluva.

Recent Activities of the Department

A number of activities such as seminars, quiz programmes, and model making were organized by the department. The seminar on AIDS (Prof. P. Jacob Kurien) gave much information regarding the causative agent, ways of infection, preventive measures and diagnostic techniques. The seminar on "Monoclonal Antibodies" (Dr. T.Thomas Philip) highlighted the principle, methodology and application of this technique. In the seminar, "Perspectives in Biotechnology", Dr. T. Thomas Philip introduced some of the applications of this branch of science. Dr. C.S. Poulose (Department of Biotechnology, Cochin University of Science and Technology) presented a seminar on his work in endocrinology and molecular biology in the area of diabetes mellitus.

A video tape on AIDS supplied by UNICEF was shown to the students and interested members of the college community to make them aware of the impact of this disease.

Prof. P. Jacob Kurien published an article on AIDS in the Malayalam daily "Mathrubhumi" for making the public aware of this dreadful disease. HIV diagnostic technique (Spot Test) was demonstrated by the department with the knowhow acquired from the Medical Mission Hospital, Kolenchery.

The department participated actively in the exhibition conducted in connection with the Platinum Jubilee Celebrations of the College. Scientoons, cartoons, charts and slides on hereditory disorders, blood disease, vitamin deficiency diseases, and hormonal imbalances and parasites were shown. Blood grouping was done for interested members of the public who came to see the exhibition. There were also stalls of sericulture, apiculture and aquaculture. A display of museum specimens ranging from protozoa to mammalia was also set up.

HISTORY

Since the inception of U.C. College, History has been a part of the curriculum. It was there with the Intermediate course and as a subsidiary to the B.A. degree course. Though it was taught at the undergraduate level, there were eminent teachers in the department from the very beginning. The scholar Dr.T.I. Poonen was one of the early professors of the department. Though started as a subsidiary department attached to the Economics department, it became independent with the starting of the P.G. course in History in 1965 under the able guidance of Dr. A.K. Baby, an eminent scholar and teacher of History. The B.A. course in History was started in 1972, again at the initiative of Dr. A.K. Baby who was the real builder of the History department. Dr. Baby continued to remain as the head of the department till his retirement in 1984.

The department was fortunate in getting the services of many scholars like Dr. K. Marthanda Varma and Dr. Rajan Gurukkal. It has been practice to conduct seminars on the subject with the participation of reputed persons in the field of social science. The department secured the status of a Research Centre during the tenure of the late Prof. A.K. Abdul Kareem who headed the department from 1984 to 1996. In 1980's under his encouragement, the department set up a museum with a number of

collections secured from different parts of the state.

The department is fortunate in having a body of teachers with academic interest. A good number of them already have research degrees and many more are in pursuit of research degrees. It is again gratifying to note that the department has produced from time to time rank holders at the degree and P.G. levels.

From 1996 April, the department has been headed by Prof. N. Lekshmikutty, who is an old student of this institution.

ECONOMICS

The Department of Economics functioned with the History Department under the double main system till 1971. The Department was formed with Dr. M.V. Kurian as the Head of the Department and B.A. Economics course was started in 1971. In 1980 - 81 the Post Graduate course in Economics was inaugurated.

Since 1991, the Department of Economics is an approved Research Centre of M.G. University Dr. C.A. Antony is a Research Guide of the M.G. University and a guest faculty of the school of Environmental Studies, Cochin University.

At Present the department is equipped with 10 faculty members.

The college Planning Forum is attached to the Department and Mr. Tomy Varghese is the Staff Adviser of the Forum. The C.A. Foundation course is also attached to the Department, and Prof. Jacob Koshy was the Co-ordinator of the course and at present, Tomy Varghese is incharge.

In 1993, the Department completed a research Project on Environmental Impact Assessment of Aluva Industrial Belt with the financial assistance of UBCHEA.

Prof.A.P.Mathew and Prof. James Jayarajan retired after completing their 30 years of meritorious service. At present the department is leaded by Prof.Jacob Koshy.

Mr. Issac Paul, Mr. Tomy Varghese and Mr. Rajan Varghese are about to complete their research work leading to PhD.

PSYCHOLOGY

The subject of Psychology was taught from the inception of the Union Christian College as a subsidiary subject to philosophy. It remained so till 1965, when the Philosophy undergraduate course was discontinued as there were few takers for it and the Psychology undergraduate course was substituted.

Dr. V.K. Alexander, who came under the spell of the founding fathers of the college and did yeoman service in popularizing Psychology in Kerala, was largely responsible for establishing the Psychology Department. He is loved and remembered by the alumni of the department for the sharing of his vast experience in the clinical field, encouraging attitude and warm interpersonal relations. Dr. Alexander was later joined by Prof. T. Simon who succeeded him to head the department till his retirement in 1995. Care is taken to preserve the 90 strong student body in good interpersonal relations, to promote academic interest in the subject, open up new areas of research and ensure their growth in good character and sound mind. The present members of the faculty are Rev. Thomas John (Head of the Department), Dr. Molina Susan Thomas and Dr. K.E. Leelamma.

The department intends to opt for the restructured syllabus of the Mahatma Gandhi University for the undergraduate course in Psychology. This would involve the addition of Oriental Psychology, Psychometry, Testing (Practical), Human Resource Development, Counselling & Guidance and allied subjects in a semester system.

The Department is being prepared to offer M.A. course in Behavioural Medicine. Sanction from appropriate bodies is awaited.

PHYSICAL EDUCATION

Fine successes on the field and the smaller, but inevitable quota of failures, mark the history of the Department of Physical Education. The department has had a pioneering role in nurturing outstanding physical educationists and sportsmen/women. U.C. College has produced sports persons and never borrowed them. The activities of the department have always been governed by strong adherence to principles.

Prof. C.P. Andrews: Late Prof. C.P. Andrews was the first physical director of the college. As a physical educationist he was well known and respected not only in Kerala but all over South India. He initiated a system of "compulsory games" in the college for men and women students, thus introducing generations to the basic skills as well as the fine points of different games. The residential character of the college during the early years provided the ideal setting for the promotion of sports and games. The inmates of the hostels participated in full strength in the evening games, so much so that there would be students waiting at the different grounds for their turn to play. Prof. Andrews was the lone physical director till 1957. A lady physical education teacher joined the department in 1958.

Prof. Andrews was a strict disciplinarian. The playground, for him, was no different from a classroom, and had to be treated accordingly. Students were never permitted to cut across the playgrounds indiscriminately; and to spit on the playground was unthinkable. A fine of 4 annas (25 paise) would be levied from latecomers. Though he was a strict enforcer of discipline, the paternal care, love and concern of Prof. Andrews endeared him to the students. He was a man of vision and under him the department earned an importance and dignity equal to the academic departments of the college. Prof. C.P. Andrews bid farewell to the Department in 1967, after a long and glorious stint of 37 years at its helm.

Basketball Tournament : The year before the retirement of Prof. C.P. Andrews, 1966, saw the launching

of a Basketball Tournament, initially for men. Teams from all over South India participated in the tournament. In course of time, the tournament became a regular programme - and the most colourful one of the sports calender of the college. Later, it came to be known as the Manorama Trophy Tournament, with the institution of a trophy by the Malayala Manorama in the name of Dr. P.M. Cherian. Other trophies -- the C.P. Andrews Trophy, the Jai Hind Trophy, Aroma Trophy, Non-teaching Staff Trophy, Golden Jubilee Trophy, etc.-- were instituted at different times. This premier basketball tournament for men & women, continues to provide to the students, the college community and the local population, a week of sheer joy and celebration every year.

C.P. Andrews Stadium: The stadium, consisting of a Basketball and Tennis Court, is a fitting memorial to Prof. C.P. Andrews and the tradition he represented. The students and well- wishers contributed generously for the construction. The stadium became a wholesome facility with the construction of the northern step-gallery, which could be constructed only because of the committed enthusiasm of the then Principal, Late Dr. A.K. Baby. Floodlights were installed at the stadium with the help of FEDO.

Athletics - Cricket Stadium: The multi-purpose facility for Athletics and Cricket got upgraded into a stadium in 1960. The ground has cricket pitches and a new 200m track.

Prof. C.G. Varghese: Prof. C.G. Varghese, a true disciple of Prof. C.P. Andrews, took over the reins of the Department in 1967 and remained in service till 1993. Even in the face of drastic changes in the academic environment and the erosion of the residential system, he succeeded in preserving the best traditions of physical education in the college.

Football Tournament: An inter-collegiate football tournament was a regular feature for a number of years. It was an important event while it lasted, but had to be discontinued after a few years.

Games Period: For a few years the time-table of the pre-university students provided for a games period each for boys and girls. The practice was discontinued in 1965, though it remained a requirement for women students till 1972.

Tours: In the past, the Department used to organize educational/sports tours every year. Teams would be taken to places like Madras, Trichy, Mysore, Bangalore, etc. for tournaments and matches. The tours have now been stopped, though members of different teams occasionally join together for trips within and outside Kerala.

University and Other Tournaments: Every year, the college is chosen as the venue for at least one inter-collegiate or state-level tournament. Thus, the college has hosted football, basketball, tennis, cricket, handball and softball tournaments in different years. District level tournaments in hockey, cricket and basketball, have also been conducted.

All India Inter-University Hockey: The college had the rare honour of hosting the All India Inter-University Women's Hockey Tournament in 1985. Terms from Bengal, Delhi, Punjab, Bombay, Madras, Nagpur, etc. participated in the Tournament. The M.G. University -- chiefly represented by students of U.C. College -- emerged as the champions.

Dr. A.K. Baby Memorial Hockey Tournament: An inter - collegiate hockey tournament is now a regular feature. The tournament is a memorial to late Dr. A.K. Baby, former Principal and a great promoter of sports and games. Teams from all over South India participate in the tournament.

Sports Hostel: This system was introduced in 1980 by the state sports council. The college offers sports hostel facility for hockey (women) players under the scheme. The women's hockey team, consequently, has become very strong

Intra-mural Tournament and sports: Annual sports and intra-mural tournments were colourful and exciting events in the past. The different hostels and day-scholar contingents made up the competitor segments then. With the closure of most of the men's hostels, it became necessary to organize the competition on the basis of classes. In recent years, however, there has been a certain decline in student interest. The fact that this has been the case in most colleges, is hardly a consolation

Facilities: The College has an enviable range of facilities for sports and games. A recent addition is the multi-gym gifted by the sports council. Significantly, the secretary of the sports council, at the time, was Mr. Abdul Rehman, an alumnus of the college. Though the space allotted for this facility is insufficient, it has been of great benefit to the college community.

Prof. C.G. Varghese Endowment: An endowment is being instituted in honour of Prof. C.G. Varghese, who gave exemplary leadership to the Department for several years. The proceeds from this endowment will be used to assist poor and needy sportsmen and women every year.

Roll of Honour: An honour board maintained in the college library displays the names of the champion athletes (men and women)

Present Routine and Organization: All physical education activities are organized by the department. Each game has a teacher - president and a student-captain. Games continue to be played in the evenings. The healthy culture of students and teachers coming together on the playgrounds continues to some extent. A general captain, nominated from among the students helps with the organization.

Achievements: Over the years individual sports persons and teams have brought honour to the college. The women's tennis team were the champions of the Kerala University for five successive years. The men's Basketball team, too, had been frequent winners at the university and district level in the past. The men's hockey team has also had its share of successes, as has been the case of football, cricket (women), handball and softball (women) teams. The women's hockey team has remained invincible for over a decade. Perhaps the greater achievement has been the physical educationists who have been groomed here and the many sports men and women who have donned national and international colours, as players, as well as coaches, referees and organizers.

The staff: Prof. Aleyamma Itty heads the Department, and she is assisted by Prof. Anil Koshy. Other than Prof. C.P. Andrews and Prof. C.G. Varghese who served the department for long years, there have been many teachers of physical education - men and women - who served the college for varying periods. Among them must be mentioned Smt. Aleyama Varghese, Smt. Bavamani, Smt. Ittyamam, Smt. Kalyanikutty, Mr. Paul Mathew and Mr. Edwin Joseph. All of them have made significant contributions to the cause of physical culture. Another segment that sustained the activities has been the non-teaching assistants posted to the department over the years.

REPORTS

UBCHEA Projects in the College

Colleges in Kerala without an identified support base, work under severe financial stress. Financial constraints have always been part of the institutional dynamics of the Union Christian College. Affluence, perhaps, carries the seeds of decadence. Want, too, can be crippling; as it can lead to a constitutional incapacity to develop ideas into viable projects.

The association of the College with the United Board for Christian Higher Education in Asia - India (UBCHEA) programme from the early eighties assumes significance in this context. Many activities that over the years have become regular features of the college calendar, could not have been undertaken in the absence of this association.

Religious activities are integral to the ecumenical ethos of the college. But the trickle of grants — less than a trickle most of the time — cannot serve these needs. The value education classes, conferences, procurement of books, ecumenical consultations and such other projects could be carried out primarily with the generous help of the UBCHEA. The Board also supported a College Chaplain during certain years.

Concern and advocacy for the environment, nature, wildlife, forest eco-systems and tribal communities, has become second nature here. It is now routine for field training sessions to be held at the Periyar Tiger Reserve, Eravikulam National Park, the Silent Valley National Park and such other sites. The college was groomed in these directions through projects funded by the UBCHEA. Seminars and conferences, surveys, an astronomical club, training modules for teachers and students,teaching and faculty improvement programmes, orientation programmes for school teachers, workshops in specific subject areas, repairs and renovation of buildings, refresher courses, entrepreneurship development programmes, career guidance workshops, steps for establishing the computer centre, orientation programmes for teaching and non teaching staff, alumni activities and establishment of alumni chapters, support for the development of software, a survey of historical sites in the Ernakulam District, establishment of the counselling and guidance centre — all these, and more, have been facilitated by the assistance of the UBCHEA, through the years.

A recent initiative of the college has been the development of ancillary courses for students of the college, as well as the community outside. Through the Centre for Cultural and Ecological Studies (CCES), Diploma programmes are being offered in *Ecology and Tribal Social Dynamics, Archaeology* and *Wildlife Management*. Diploma programmes are also being offered in *Modern Instrumental Methods in Chemical Analysis, Industrial Floriculture*, and *Counselling and Personality Development*. A Regional Resource Centre for Folklore has been set up. There is also an extensive programme to impart computer awareness to the entire college community. The goodwill, concern and financial assistance of the UBCHEA have been instrumental for all these.

AIACHE-Aided Programmes

The All India Association for Christian Higher Education (AIACHE) is another organization that has been very sensitive to the needs of the College.

The AIACHE has funded religious activities like the Inter-Faith Dialogue. Seminars, conferences and workshops have been held with the assistance of the organization. A two-day seminar for the teaching staff on *Towards Redefining Our Educational Task;* training sessions in *Effective Communication, Leadership Skills & Motivation* for the non-teaching staff; a Cartoon Workshop for college students; different projects on Wildlife Management, Adventure Training and Nature Studies; International, national and state level conferences for principals; programmes on Women's Studies and U.N.Day celebrations have been facilitated by the AIACHE. Many members of the faculty have received AIACHE assistance for the typing and production of their Ph.D. theses.

The organization continues to promote activities that make the life of the College wholesome.

Best Wishes:

INDIAN RARE EARTHS LIMITED

(A Government of India Undertaking)

6th floor, Sherbanoo, 111, Maharshi Karve Road

MUMBAI- 400 020

With best compliments from:

KARTHIKA TEXTILES,

SOUTH NADA, KODUNGALLOOR.

COMPUTER CENTRE

&

INSTITUTE OF COMMUNICATION AND INFORMATION TECHNOLOGY (ICIT)

The Union Christian College Computer Centre was established in 1986 with the aim of developing interest in the field of computers and generating computer awareness among the students and staff of the college. Using the occasional grants from the University Grants Commission (UGC) and frequent financial assistance from the United Board for Christian Higher Education in Asia (UBCHEA), the centre has developed to the present capacity to train over 500 students every year on various computer related subjects (languages and packages).

Institute of Communication and Information Technology (ICIT) was started as an autonomous institution of the Union Christian College Management. ICIT is accredited by the Dept. of Electronics, Govt.of India for conducting courses and training students to appear for 'O' level examination. ICIT is in the process of implementing a universal computer awareness programme covering the whole college community and the community around. The UBCHEA has played a major role in developing ICIT to the present stage. The Parent Teacher Association (PTA) of the college has also helped in this endeavour.

The ICIT and Computer Centre are managed by a Committee consisting of the Manager as the executive director, the Principal, the Bursar and five teachers of the college. There are 5 staff members and 5 apprentices. The teachers of the college also assist the centre in teaching and administration.The library holdings of the Centre include books, journals and CDs.

Courses and Programmes:

1. One Year Post Graduate Diploma in Computer Applications (PGDCA) 2. Nine month Diploma in Computer Applications (DCA) 3. Six Month Certificate Course for the Regular Students of the College. 4. Two Month Vacation Class for School Students 5. Part Time Evening Course 6. Computer Awareness Programme for the Students of the College 7. Internet Training for College Students 8. Special Training for Professional College students. 9. Bachelor of Computer Application (BCA)

(ICIT was selected as a centre for B.C.A. Course (D.L.P.) by the Mahatma Gandhi University, Kottayam during the year 1998.)

Software Development:

The ICIT has a Software Development Wing apart from the Training Section. Software has been developed for many firms including Kerala State Forest Department, ICTA Shantigram, Little Flower Hospital, etc. Apart from these, most of the software needed for the college administration have also been developed by this centre. The Centre for Human Potentials and Community Development (CHP&CD) and Centre for Cultural and Ecological Studies (CCES) also make use of the facilities of ICIT in preparing their study materials and materials for the conduct of evaluation of students.

The centre has acquired a TCP/IP account with E-mail address

uccicit@md2.vsnl.net.in or uccicit@vsnl.com

ICIT has its own web page www.education.vsnl.com/uccollege

NATURE ACTION GROUP

The U.C.College Nature Action Group celebrated its Silver Jubilee a couple of years back. The Nature Action Group was established in 1972 by a team of staff and students who shared a common interest and concern for the environment. What started as an adventure group soon acquired a conservationist and activist orientation. The group has been consistently active and effective in developing ecological consciousness among the students and the public.

The programmes of the Nature Action Group have been informed by the following objectives: a) interdisciplinary research oriented to environmental protection, ecosystem management and wildlife studies; b) environmental education to the staff and students of the college, other institutions, and the general public; c) adventure training; and d) training to student investigators for wildlife surveys and environmental research. Different divisionsoversee the activities related to these objectives.

The activities include wildlife surveys and census, investigator training, environmental awareness classes and camps, community outreach programmes, trekking expeditions, mountaineering, cycling expeditions, field training in national parks and reserves, and a host of other activities of similar nature.

The Nature Action Group has often been drawn to the activist path. The popular education movement to protect the Silent Valley was a significant programme of the early years. It is gratifying that Silent Valley is now a national park. The Group organized a forceful campaign against the indiscriminate dredging of the Periyar River. Through these and other such programmes, the Group has developed a sense of direction and purpose.

Teachers, students and former students compose the Nature Action Group. Teams from the college have picked up familiarity with the entire forest terrain of Kerala and the adjoining stretches in Karnataka and Tamil Nadu. The areas covered include Silent Valley, Munnar, Kodaikanal, Kakkayam Dam, Thattekkadu Bird Sanctuary, Eravikulam National Park, Parambikulam and Kundoormed. Crossing the Western Ghats into Tamil Nadu, and the more recent expedition to the source of the River Periyar are among the more interesting and educative tasks undertaken.

The Nature Action Group has had a clear academic orientation as well. The records of the activities have been reasonably well maintained and the reports of expeditions have been published. The report of the survey at Periyar Wildlife Sanctuary was acclaimed by many including the former Prime Minister, Mrs. Indira Gandhi. The Nature Action Group has associated itself very closely with the Kerala State Forest Department, and the Department has made use of some of the techniques and software for wildlife census developed by Dr. Rajan Varughese at the U.C. College Computer Centre. Dr Rajan Varughese and Dr. K.V.Kunhikrishnan have been resource persons for the Forest Department, for the training of investigators. The academic commitment of the Nature Action Group has found expression in the establishment of the Centre for Cultural and Ecological Studies (CCES), which now offers diploma courses in Nature Studies and Wildlife Management, Human Ecology and Tribal Studies, and

Archaeology.

Dr. Rajan Varughese, who led the Group in the early days, continues to be in the thick of its activities. Dr.K.V.Kunhikrishnan is the co-ordinator at present. Dr. P.J. Cherian, Dr.C.A.Antony, Prof.A.M.Geevarghese, Prof.V.M.Johnappa, Prof.P.C.Cherian, and Mr.M.J.Punnoose are actively associated with the programmes. During the early years, Prof.T.M.Mathew (retired), Mr.K.A.Mathew (who later joined the IAS) and Dr.Rajan Gurukkal (Director of the School of Social Sciences, M.G.University) were very active in the Group.

A good number of former members of the Nature Action Group are working in various government and private departments related to environmental studies, eco-development and related areas. Many of them have started nature study cells in their work places, and still keep contact with the College.

യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് എംപ്ലോയീസ് കോ - ഓപ്പറേറ്റീവ് ക്രെഡിറ്റ് സൊസൈറ്റി

ആലുവ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് എംപ്ലോയീസ് ക്രെഡിറ്റ് കോ- ഓപ്പറേറ്റീവ് സൊസൈറ്റി 1990 ജനുവരി 23-ാം തീയതി രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത് പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. 1997-98 വർഷാവസാനം സംഘത്തിൽ 183 അംഗങ്ങളും 4,64,240/- രൂപ പിരിഞ്ഞു കിട്ടിയ മൂലധനവും ഉണ്ട്. സംഘത്തിന്റെ പ്രവർത്തന മൂലധനം 29,48,129/- രൂപയാണ്. സാധാരണ വായ്പായിനത്തിൽ 50,000/- രൂപ വരെയും അടിയന്തിര വായ്പായിനത്തിൽ 2000/- രൂപ വരെയും അംഗങ്ങൾക്ക് കൊടുത്തുവരുന്നു. അംഗങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യങ്ങൾ പരമാവധി സംഘത്തിൽ നിക്ഷേപിക്കുന്നതുമൂലം വായ്പാവശ്യങ്ങൾ യഥാസമയം നിറവേറ്റുന്നതിൽ കഴിയുന്നുണ്ട്. 1997-98 ആണ്ടവസാനം നിക്ഷേപയിനത്തിൽ ബാക്കി നില്പ് തുക 23,63,825/- രൂപയാണ്. സംഘത്തിൽ 500/- രൂപ വീതം 40 മാസം കൊണ്ടവസാനിക്കുന്ന 10,000/- രൂപ സലയുള്ള ഒരു പ്രതിമാസ നിക്ഷേപ പദ്ധതിയും നടത്തിവരുന്നു. 1993-94 വർഷം മുതൽ സംഘത്തിൽ നിന്നും 20% ലാഭവിഹിതം അംഗങ്ങൾക്ക് കൊടുത്തുവരുന്നു. സഹകരണ വകുപ്പ് അധികൃതരിൽ നിന്നും കാലാകാലങ്ങളിൽ ലഭിക്കുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങളും അതോടൊപ്പം അംഗങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ സഹകരണവും സംഘത്തിന്റെ പുരോഗതിയെ വളരെയധികം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പറവൂർ സഹകരണ ബാങ്ക്

ക്ലിപ്തം നമ്പർ : 1759

എൻ. പറവൂർ ഫോൺ 442242

ലോക്കർ സൗകര്യമുള്ള, വടക്കൻ പറവൂരിലെ ഏക സഹകരണ സ്ഥാപനം

PLATINUM JUBILEE FUND

The total collection as on 30-2-1999 comes to Rs.65 lakhs including contributions for endowments. The teaching and non-teaching staff of the college are contributing one month's salary each in instalments. Contributions towards specical memberships are listed below.

PATRON MEMBERS (Contributing Rs. 1 lakh and above)

1 MALAYALA MANORAMA, KOTTAYAM
2 MRF LTD., MADRAS
3 MRF OFFICERS WELFARE INSTITUTE, MADRAS
4 SARAH CHERIAN TRUST, KOTTAYAM
5 DEVON, BALANOOR & BADRA ESTATES, BANGALORE
6 KANDATHIL AND THAYIL FAMILES
7 WIFE & CHILDREN OF KULANGARA THATHOLIL ETTIYAACHAN MATHEW, N. PARUR
8 SYNTHITE INDUSTRIAL CHEMICALS LTD, KADAYIRIPPU
9 GTN TEXTILES LTD, ALWAYE
10 U. C. COLLEGE UNION 1996-'97.
11 CHILDREN OF LATE MRS & MR T.J YOHANNAN, ALWAYE
12 CHILDREN OF LATE MRS. & MR.C. M. KURUVILLA, ALWAYE
13 CHILDREN & GRANDCHILDREN OF MRS & MR GEORGE P. VARKEY, ALWAYE
14 WIFE & CHILDREN OF LATE DR. P. KOSHY, ALWAYE
15 CHILDREN & GRANDCHILDREN OF LATE MRS. & MR. K MATHAI, ALWAYE
16 MR. BABU RAJ .T., ALWAYE
17 MR. JOY P. JACOB, KOLENCHERY
18 DR. T.D.NAINAN, U.S.A.
19 DR. M.G.SARNGADHARAN, U. S. A.
20 MR. THOMAS A.GEORGE, KUWAIT
21 THE ALWAYE FELLOWSHIP HOUSE, ALWAYE
22 DR. JAMES JACOB, U.S.A.

BENEFACTOR MEMBERS (Rs.10000 & above but less than Rs.1 lakh)

1 MR. ABDUL JALEEL K.H, KODUNGALLUR
2 MR. ABDUL RAHMAN A M
3 MR. ABDUL SALIM K.H, ALWAYE
4 MR. ABDULSALAM K.K, PALLIKKARA
5 MR. ABOOBACKER M.M, ALWAYE
6 MR. ABRAHAM K V, COCHIN 21
7 DR. ABRAHAM KULANGARA, U.S.A.
8 DR. ABRAHAM MATHEW, COCHIN 21
9 MR. ABRAHAM P ISAAC, KUWAIT
10 MR. ABRAHAM THEKKEKKARA, ALWAYE-2
11 DR. AFZAL KHADER, QATAR
12 MR. AKANDANANDAN NAIR T.G, THOTTAKKATTUKARA
13 MS. ALEN OOMMEN, MADRAS
14 MR. ALEX KURUVILLA, USA
15 DR. ALEXANDER KURUVILA, U.S.A
16 MR. ALEXANDER O.C, BAHARAIN
17 MR. ALEXANDER THOMAS, BAHARAIN
18 DR. ANIL KURIAKOSE, THRUR
19 MRS. ANU KURIAN, TRIVANDRUM
20 MR. ASHOK MATHAI, MADRAS
21 MR. ASHRAF V M, MUSCAT
22 MR. BABU THOMAS, KUWAIT
23 MR. BABU V MATHEW, COCHIN
24 SMT. BRIGIT STEPHEN, U.S.A
25 C S I CONGREGATION, U C COLLEGE
26 PROF. C V GEORGE, U C COLLEGE
28 MR. CHACKO M ABRAHAM, KUWAIT
29 MR. CHANDRUNNI P C, PERUMBAVOOR
30 CHRISTAVA MAHILALAYAM, ALWAYE
31 MR. DANIEL THOMAS, BEHARAIN
32 MR. DEVASSI P U, BEHARAIN
33 MR. DHARMARAJ T V, ALWAYE
34 MR. DOMINIC B V, ALWAYE
35 REV. DR GEORGE K.P, U.S.A
36 MRS. ELIZABETH BENJAMIN, COCHIN
37 MRS. ELIZABETH CHACKO, THIRUVALLA
38 MR. FRANCIS J PARACKAL, ALWAYE
39 MR. GEORGE P SAM, COCHIN
40 MR. GEORGE CHERIAN, TRIVANDRUM
41 MR. GEORGE ISAAC M., ALWAYE-2
42 MR. GEORGE JACOB, QATAR
43 DR. GEORGE JOSEPH, PERUMBAVOOR
44 DR. P.M ABRAHAM, U.S.A
45 MR. GEORGE P.C, COCHIN
46 MR. GEORGE THOMAS, BINANI ZINC
47 MR. GEORGE V V, USA
48 MR. GEORGY THOMAS, PATHANAMTHITTA
49 MR. GOPALAKRISHNAN K V, DUBAI
50 MR. GOVARDANAN K M, IRIJALAKUDA
51 MR. HARIDAS C, COCHIN
52 PROF. HARIHARA IYER V S, PERUMBAVOOR
53 MR. HASYNAR T PAREED, KUWAIT
54 HOSTAL BOARD, 1997-98, U C COLLEGE
55 MR. ISAAC P E, MAZHUVANNOOR
56 DR. ITTY PHILIP, DUBAI
57 DR. ITTYERAH T P, ANGAMALY
58 CAPT. J P VADAYIL, ALWAYE
59 DR. JACOB ABRAHAM, MADRAS
60 MR. JACOB P JOHN, BEHARAIN
61 MR. GEORGE KURUVILLA, U. S. A

62 PRO JAMES JAYARAJ, U C COLLEGE
63 MR. JAMES VARGHESE, KUWAIT
64 MR. JAYASANKAR R. PERUMBAVOOR
65 MRS. JESSY ALIYAS, ANGAMALY
66 MRS. JESSY VARGHESE, KADUNGALLOOR
67 MR. JOHN P C, ALWAYE
68 MR. JOHN P M, NEDUMBASSERY
69 MR. JOHN V MATHEW, DUBAI
70 MR. JOLLY JOHN, DUBAI
71 MR. JONES KURIAN, MULAMTHURUTHY
72 MR. JOHNSON V A, U A E
73 MR. JOSE K P, ANGAMALY
74 MR. JOSE MAVELI, THOTTAKATTUKARA
75 MR. JOSE P V, ALWAYE
76 DR. JOSE PAYYAPPILLY, ALWAYE
77 DR. JOSEPH E THOMAS, USA
78 MR. JOSEPH M C, ALWAYE
79 DR. JOSEPH T P, CALICUT
80 M/S JOY FOAMS, MADRAS
81 SMT. KAMAKSHI KRISHNAN, U.S.A
82 MR. KAMARUDEEN K B, ALWAYE
83 DR. KOSHY EAPEN, ALWAYE
84 MR. KOSHY K K, THEVALAKKARA
85 MR. KURIAKOSE P I, KORATTY
86 MR. KURIAN M A, N PARAVOOR
87 MR. KURIAN P C, MADRAS
88 MR. KURUVILLA VARGHESE, U C COLLEGE
89 SRI MANI KATTAKKAYAM, MARAMPALLY
90 SMT. MAREEN GEORGE, U A E
91 MR. MARKOSE M V, BAHARAIN
92 MR. MATHEW JOHN, COCHIN-5
93 MR. MATHEW JOHN, KALAMASSERY
94 MR. MATHEW M, KUWAIT
95 MR. MATHEW SAMUEL & ANNAMA CHACKO, VAZHAKULAM
96 MR. MATHEWS M T, BAHARAIN
97 MR. PHILIP KURUVILLA, SWITZERLAND
98 MR. MOHAMMED SAGEER, KUWAIT
99 MR. MOHAN MENON C, N PARUR
100 MR. MOHANAN M K, N PARUR
101 MR. MOHANDAS PARYATH, ALWAYE
102 MRS. MULLY DANIEL, U S A
103 MR. MURALEEDHARAN R K, ALWAYE - 2
104 ADV. NARAYANAN K, N. PARUR
105 MR. NAZIR M A, KODUNGALLOOR
106 MR. OMANAKUTTAN NAIR R, RUWI
107 MR. PANKAJAKSHAN PILLAI B, DESOM
108 MR. PARAMESWARAN PILLAI E, KADUNGALLOOR
109 MR. PAULOSE P V, ALWAYE-2
110 MR. PAULOSE V T, PERUMBAVOOR
111 MR. PILLAI V S, MEKKAD
112 MR. PRADEEPKUMAR P, CHENGAMANAD
113 SMT. PRASANNA SIDHARDHAN, U A E
114 MR. RAJAN CHACKO, ALWAYE-2
115 DR. REMADEVI T R, ALWAYE
116 MR. REVI THOMAS, SHARJAH
117 MR. SABIR P M, KUWAIT
118 MR. SAJAN PETER, TRIVANDRUM
119 MR. SAJEEV MATHEW, KUWAIT
120 MR. SAMUEL N M, TRIVANDRUM
121 MR. SAMUEL P, BAHARAIN
122 MR. SAMUEL THOMAS, ALWAYE
123 MR. SARATHCHANDRAN P S, NAYARAMBALAM
124 SMT. SARASU JACOB, KALAMASSERY
125 MR. SEBASTIAN A S, ALWAYE-2
126 MR. SIMON DAS, ALWAYW-2
127 MR. SREEKUMAR R R, DUBAI
128 MR. SUDARA GOVIND, ALWAYE-2
129 MRS. SUJAI & DAMANI, MADRAS
130 DR. SUNNY ANDREWS, U S A
131 MR. SUNNY P KUNNATH, PUTHENCRUZ
132 MR. SURESH G PODUVAL, KUWAIT
133 MR. SURESH KUMAR B, MUSKAT
134 DR. SUSAN GEORGE, U C COLLEGE
135 DR. SUSAN JAYA KOSHY, U A E
136 MS. THARU A VARGHESE, PERUMBAVOOR
137 MR. THOMAS ABRAHAM MANNIL, ALWAYE-2
138 MR. THOMAS GEORGE, KUWAIT
139 MR. THOMAS EMULLOOR, KUNAMAVU
140 MR. THOMAS K K, BEHARIN
141 DR. THOMAS M P, ALWAYE-2
142 MR. THOMAS P MATHEW, U S A
143 MR. THOMAS T J, TIRUVALLA
144 MR. THOMAS VARGHESE, ALWAYE-2
145 MR. TITUS THOMAS, MAMALA
146 MR. UNNIKRISHNAN B, DESAM
147 PRO. VALSALAKUMARI B, U C COLLEGE
148 MR. VARGHESE JACOB, MOOVATTUPUZHA
149 MRS. VARGHESE M C, ERNAKULAM
150 MR. VARGHESE PHILIP, KUWAIT
151 MR. VARGHESE K ITTOP, COCHIN
152 MRS. VARKI M, U A E
153 MRS. ZAINEB SALEH, KUWAIT
154 MR. ELIAS THOMAS C, KALAMASSERY
155 MR. GEORGE THOMAS, KIDANNGANOOR
156 DR. SONNY JOSEPH, U S A
157 PROF. MATHEW A P, U C COLLEGE
158 MR. V V MATHEW, COCHIN
159 PAULSON K M, CHERAI

DONOR MEMBERS (Rs. 1000 & above, but less than Rs.10000)

1 MR. ABDUL AZEEZ V V, VELIYATHUNAD
2 MR. ABDUL KADER K A, ALWAYE-2
3 MR. ABDUL LAHIR, U A E
4 MR. ABDUL LATHEEF, U A E
5 PROF. ABRAHAM A J, MEENPARA
6 MR. ABRAHAM EAPEN, KOTTAYAM
7 DR. ABRAHAM GEORGE T, CHEMPUMUKKU
8 MR. ABRAHAM JOSEPH, ALWAYE
9 MR. ABRAHAM K I, KOOTHATTUKULAM
10 MR. ABRAHAM K SAMUEL, MAVELIKKARA
11 MR. ABRAHAM N I, KOOTHATTUKULAM
12 MR. ABRAHAM P I, TIRUVALLA
13 MR. ABRAHAM PHILIP, KOOTHATTUKULAM
14 MR. ABRAHAM THARYAN, COCHIN-36
15 MR. ABRAHAM VARGHESE, NEDUMBASSERY
16 MRS. ACHAMMA K E, PATTIMATTAM
17 MR. AJAYAKUMAR U S, CHALAKKUDY
18 MR. ALEXANDER M P, U A E
19 MR. ALEXANDER P A, ALLEPPEY
20 MR. ALEXANDER THOMAS, USA
21 MS. ALEYAMMA VARGHESE, TIRUVALLA
22 SMT. ALICE VARGHESE, MOOVATTUPUZHA
23 MRS. ANILA SAJI THOMAS, U A E
24 SMT. ANJU ANNA BIJU, U A E
25 SMT. ANNA KURUVILLA, TRIVANDRUM
26 MRS. ANNAMMA GEORGE, THIRUVALLA
27 DR. ANNIE DAVID, HYDERABAD
28 MRS. ANNIE J MATHEW, KOZHENCHERY
29 SMT. ANNIE MATHEW, ALWAYE-2
30 DR. ANTONY P J, ALWAYE
31 DR. ANTONY P E, NEELEESWARAM
32 SMT. ASHA GEORGE, U.S.A
33 MR. AURANGAZEEB V A, W VELIYATHUNAD
34 MR. BABU K C, CALICUT
35 DR. BABU M MATHEW, KURUPPAMPADY
36 MR. BABU PHILIP, U A E
37 MR. BABY ABRAHAM, TRIVANDRUM
38 MRS. BABY GAANARDANAN, ALLEPPY
39 DR. BALAMANI D
40 SMT. BEEBI JOHN, COCHIN
41 SMT. BEENA CHERIAN, KOTTAYAM
42 MR. BEHANAN T M, WEST WENDOLA
43 MS. BENU SARA JACOB, DUBAI
44 MR. BIJU NINAN OOMMEN, U A E
45 MR. BINU B RAPHEL, N PARUR
46 ADV. CEASER V PILLAI, COCHIN
47 MR. CHACKO N G, KOZHENCHERRY
48 MR. CHACKO VARGHESE, TRIVANDRUM
49 MR. CHACKOCHAN V V, IDUKKI
50 MR. CHANDRA MOHANAN P R, THOTTAKKATTUKARA
51 MR. CHANDRASEKHARAN NAIR N, TRIVANDRUM
52 MR. CHERIAN C I, ALWAYE-2
53 MR. CHERIAN C, THIRUVALLA
54 MR. CHERIAN P THOMAS, NEW DELHI
55 MR. CHERIAN P V, ANGAMALY
56 MR. CHINNAN P THARIAN, ALWAYE
57 MRS. DAISY THOMAS, U A E
58 MR. DEVADAS M, U A E
59 MR. DR JEP T ABRAHAM, THRIPPUNITHARA
60 MR. DOMINIC JOSEPH A, ALWAYE
61 PROF DR. GRACE ANNIE MATHEWS, MAVELIKKARA
62 MR. EAPEN ANDREWS, ALWAYE-1
63 MR. EAPEN G, CALICUT
64 DR. EASOW T M, U A E
65 MR. ELIAS V M, CALICUT
66 MS. ELISABATH KURUVILLA, U A E
67 MRS. ELIZABETH THOMAS, KALAMASSERRY
68 SMT. ELSAMMA SAMUEL, U.S.A
69 REV. FR. C K ABRAHAM, KODANAD
70 REV. FR. VARGHESE EDUMERYIL
71 REV. FR. MATHEWS AREEKKAL, KARUMALLOOR
72 MR. FRANCIS M L, ALENGAD
73 MR. GEEVAN GEORGE MATHEWS, ALWAYE-2
74 SMT. GEETHA JACOB, TRIVANDRUM
75 MRS. GEETHA JACOB, TRIVANDRUM
76 MS. GEETHA JANARDHANAN, E KADUNGALLOOR
77 MRS. GEETHA VARGHESE, DUBAI
78 MR. GEEVARGHESE P P, PERUMBAVOOR
79 MR. GEEVARGHESE P V, ALWAYE-2
80 PROF. GEORGE C O, KOTHAMANGALAM
81 CDR. GEORGE ISAACS, BANGALORE
82 MR. GEORGE JACOB, BAHARAIN
83 MR. GEORGE K N, CHENNAI
84 DR. GEORGE K M, TRIVANDRUM
85 ADV. GEORGE M C, CALICUT
86 DR. GEORGE M V, TRIVANDRUM 19
87 REV. GEORGE P M, PATHANAMTHITTA DIST.
88 MR. GEORGE PHILIP, PATHANAMTHITTA
89 MR. GEORGE VARGHESE, U C COLLEGE
90 MR. GEORGE VARGHESE, PATHANAMTHITTA
91 MR. GEORGE VARGHESE M, SOUTH MALABAR
92 MR. GEORGEKUTTY P K, ALWAYE
93 MRS. GIRIJA K D, MOOTHAKUNNAM
94 SMT. GIRIJA M S, TRIVANDRUM
95 MR. GOPAKUMAR P, MUDIKKAL
96 MR. GOPAKUMAR V, THOTTAKKATTUKARA
97 MR. GOPALA KRISHNA PILLAI K P, E KADUNGALLOOR
98 MR. GOPALAKRISHNAN D, N PARUR
99 PROF. GOPINATHAN NAIR P P, MAHARAJAS COLLEGE
100 MR. GOPINATHAN NAIR P S, ALWAYE
101 MR. GOVINATHA PRABHU
102 MR. GOVINDA PRABHU, N PARAVOOR
103 MR. GOVINDAN POTTI P K, TRIVANDRUM
104 MRS. GRACE VARGIS, TRIVANDRUM
105 HAJI K A AHAMMED PILLAI & CO., ALWAYE
106 MR. IBRAHIM K P, CHENGAMANAD
107 MR. IBRAHIMKUTTY C S, PANAYIKULAM
108 PROF. INDIRA VALLABHAN, NAYARAMBALAM
109 MR. ISAAC GEORGE, PALARIVATTOM
110 MR. ITHAPIRI A A, MADRAS
111 MR. ITTIMATHEW C I, KUNNAMKULAM
112 PROF. ITTY M I, MAVELIKKARA
113 MR. ITTYCHERIA K K, MADRAS
114 MR. JACOB GEORGE, U S A
115 MR. JACOB GEORGE P, CALICUT
116 DR. JACOB J, DELHI
117 MR. JACOB JOHN, U A E
118 MR. JACOB K JOHN, ALWAYE
119 MR. JACOB K V, TRIVANDRUM
120 MR. JACOB M P, ERNAKULAM
121 REV. JACOB P I, ALWAYE-2
122 MR. JACOB P THOMAS, ALWAYE
123 MR. JAGEER P P, N. PARUR
124 MR. JAMES A O, ALWAYE-2
125 MRS. JASMIN AKBER, U A E
126 SMT. JAYALAKSHMI P, ALWAYE
127 SMT. JAYALAKSHMI S, CUSAT
128 MRS. JESSY ALEXANDER, ALLEPPEY
129 SMT. JESSY K JOSEPH, PERUMBAVOOR
130 MR. JOHN A CHACKO, U S A
131 MR. JOHN B, CHOONDY
132 MR. JOHN P, TIRUVALLA
133 MR. JOHN P L, ALWAYE - 2
134 MR. JOHN P J, KOTTAYAM
135 MR. JOSE M V, N PARUR
136 MR. JOSE MATHEW, ALWAYE
137 MR. JOSE PULLAN, ALWAYE - 2
138 MR. JOSE VARGHESE, BARODA
139 MR. JOSEPH C V, ALWAYE
140 MR. JOSEPH K T, KOTHAMANGALAM
141 MR. JOSHNA A J, ALWAYE
142 MR. JOSHY V T, ALANGAD
143 MR. JOVIN JOHN, ALWAYE-2
144 MR. JOY C C, KUNNAMKULAM
145 PROF. JOY K T, KOOTHATTUKULAM
146 MR. JOY P G, BAHARAIN
147 PROF. JOY PAULOSE, BANGALORE
148 MR. JYOTHI SAMUEL, ALLEPPEY
149 MR. KARIM
150 MR. KOSHY K C, ALWAYE - 2
151 MR. KOSHY ALEXANDER, EDATHUVA
152 DR. KOSHY M O, PERUMBAVOOR
153 REV. KOSHY P T, THIRUVALLA
154 MR. KOSHY S, PERAK MALAYSIA
155 MR. KOSHY VARGHESE, TIRUVALLA
156 MS. KRISHNA G, EDAPPALLY
157 MR. KRISHNAN NAIR P K, ALWAYE
158 MR. KUNJUMOHAMMED V I, ALWAYE-2
159 MR. KUNJUMUHAMMED A S, SOUTH VAZHAKULAM
160 MR. KURIAKKOSE T L, ALWAYE
161 PROF. KURIAKOSE V V, KOTHAMANGALAM
162 DR. KURIAN C A, CALICUT
163 MR. KURIAN M, KOTTAYAM
164 MR. KURIAN P K, KOTTAYAM
165 MR. KURIEN K J, KOTTAYAM
166 DR. KURIYAKOSE V C, ALWAYE-2
167 MR. KURUVILLA ABRAHAM, TIRUVALLA
168 DR. KURUVILLA MATHEW, WEST AUSTRALIA

169 SMT. LAKSHMY UNNI, GOA
170 MR. LAL P. ALWAYE - 2
171 MRS. LALITHA DANIEL, COCHIN
172 MR. LARY SEBASTIAN, KARUMALLOOR
173 MRS. LATHIKA M. ALWAYE
174 MS. LATHIKA RAJU, N PARAVOOR
175 DR. LEELAMMA GEORGE, CALICUT
176 MRS. LEKSHMI DEVI RAJU, U A E
177 MRS. LIBY BINU GEORGE, ANGAMALLY
178 MRS. LILLY MATHEW, ALWAYE - 2
179 MRS. LINDA P.G., KOTTAYAM
180 MRS. LIZY THOMAS, TRICHUR
181 SMT. LOVELY JOSEPH, KADAVANTHRA
182 MR. LUKE A. U A E
183 MR. LUKOSE J. QUILON
184 MRS. MAGGIE VARGHESE, COCHIN
185 MR. MAMMI A., MOOVATTUPUZHA
186 MRS. MANJU SREEKUMAR, U A E
187 SMT. MARIAM JACOB, CANADA
188 MS. MARY MATHEW, U A E
189 MS. MARY OOMMEN, PERUMBAVOOR
190 MRS. MARY THOMAS, VYTTILA
191 MRS. MARY THOMAS, MADRAS
192 MR. MATHAI M.M. CALICUT
193 MR. MATHAI P.J. MADRAS
194 DR. MATHEN O.M. MANARCAD
195 MR. MATHEN VARGHESE, KORATTI
196 MR. MATHEW A. M., KOTTAYAM
197 MR. MATHEW C. KOTTAYAM
198 DR. MATHEW C.M., ALWAYE 2
199 MR. MATHEW JOHN C., KOOTHATTUKULAM
200 DR. MATHEW K.K., KAYANKULAM
201 PROF. MATHEW K P. TRICHUR
202 MR. MATHEW K V. CHENNAI
203 MR. MATHEW M.M. MADRAS
204 MR. MATHEW P. VENGOLA
205 MR. MATHEW P.M. ALWAYE 2
206 MR. MATHEW P M. U.S.A
207 MR. MATHEW P.K., ASAMANNUR
208 MR. MATHEW PAUL, KOTTAPPURAM
209 MR. MATHEW THOMMEN, ALWAYE-2
210 MR. MATHEW V J. PUTHENCRUZ
211 MRS. MARIAM CHACKO, TRIVANDRUM
212 PROF MATHEW V V. TIRUVALLA
213 MR. MATHEWS MATHAI, ALWAYE
214 MR. MATHUKUTTY VARGHESE, U A E
215 MRS. MEHER E.M., ALWAYE 2
216 MR. MENON A N A. ALWAYE
217 MR. MENON K C. KONGOORPALLY
218 MR. MENON M.G.S. VARAPUZHA
219 MRS. MINI GEORGE, U A E
220 MR. MOHAMMED E.A., ALWAYE-2
221 MR. MOHAMMED IQBAL V A,
WEST VELIYATHUNAD
222 MR. MOHAN KUMAR R. KAKKANAD
223 MR. MOHANA KUMAR R. N PARAVOOR
224 MR. MOHANACHANDRAN M R. ALWAYE
225 MR. MOHANDAS, COCHIN
226 MR. MOHANLAL K K. ALWAYE
227 MRS. MOLLY GEORGE, TRIVANDRUM
228 MRS. MOLLY GEORGE, TIRUVALLA
229 MR. MONY P.S. EAST KADUNGALLORE
230 MR. MOOZA P.A. ALWAYE
231 MR. MUHAMMED FAIZAL, ERNAKULAM
232 MR. MURALEEDHARAN P.U. N PARUR
233 MR. NAIR C. K. G. NEW DELHI
234 DR. NAIR P A. N PARUR
235 MR. NAIR T.K. MOOVATTUPUZHA
236 MR. NAIR V M. N., TRICHUR
237 MR. NARAYANA PILLAI P N. ALWAYE - 2

238 MR. NINAN JACOB, KOTTAYAM
239 MR. NINAN M GEORGE, U A E
240 MR. OOMMEN C P. EDAYARANMULA
241 PROF P.K. B. NAIR, KOTHAMANGALAM
242 SMT. PADMAKUMARI P.M. TRIVANDRUM
243 PROF PAILY T.M. KOTHAMANGALAM
244 MRS. PARIMALA PAVITHRAN, MEKKAD
245 DR. PAUL C M. KALAMASSERY
246 MR. PAULOSE C D. ALWAYE
247 MR. PAULOSE K T. ANGAMALY
248 DR. PAULOSE K V. AMBALAMEDU
249 DR. PAULOSE P I. ALWAYE
250 MR. PEETHAMBARAN NAIR K S. NEERIKODU
251 MR. PHILIP M J. PATTOM
252 PROF PHILIP N THOMAS, TIRUVALLA
253 MR. PHILIP P P. GOWREESAPATANAM
254 MR. PHILIP P J., TIRUVALLA
255 MR. PHILIPOSE CHACKO, KUWAIT
256 MR. PIUS GEORGE, U A E
257 MR. PRAKASH ABRAHAM, U P
258 DR. PRASAD ABRAHAM,
CHEERAMATTAM, RIYADH
259 DR. PRASANNAKUMARI N. N PARAVOOR
260 MR. PRASDKUMAR C., ALWAYE
261 MR. PRASENAJITH P S (PROF), KOTTAYAM
262 MR. PREM KUMAR S. ALANGAD
263 DR. PUNNUSE MATHEW, TAMIL NADU
264 SMT. RABIYA M M. THAIKKATTUKARA
265 MRS. RACHEL GEORGE, TRICHUR
266 MS. RADHA BALAKRISHNAN, N PARAVOOR
267 MR. RADHAKRISHNAN M. ALWAYE
268 MR. RADHAKRISHNAN NAIR P.
ELAMAKKARA
269 MR. RAFEEK V A. U A E
270 MRS. RAHALAMMA P L., TRIVANDRUM
271 MR. RAJAGOPALAN V. U.S.A
272 MR. RAJAN BHASI & INDIRA, KENYA
273 DR. RAJAN GURUKKAL, KOTTAYAM
274 MRS. RAJAN S. CANADA
275 PROF RAJARATNAM P.K. TRICHUR
276 MR. RAJEEV C V. ALWAYE
277 MR. RAJENDRA BABU B., N PARUR
278 MR. RAJENDRA PRASAD G. ALWAYE
279 LT. RAJESH R. ALWAYE
280 SMT. RAJI JAYAKUMAR, SAUDI ARABIA
281 MR. RAJU I. MAVELIKKARA
282 MR. RAJU VARGHESE, S VAZHAKULAM
283 MR. RAKESH JOHN, ALWAYE EAST
284 MR. RAMACHANDRAN P K. KANGARAPPADY
285 MR. RAMANKUTTY M A., N PARUR
286 MR. RANJAN ABRAHAM, N PARAVOOR
287 MR. RANJITH LAL, ALWAYE
288 MRS. REBECA T MATHEW, ALWAYE
289 MS. REBECCA THOMAS, CALICUT
290 MRS. REENU CHERIAN, KOILANDI
291 SMT. REETHA MATHEW, U A E
292 MRS. REKHA KURIAN, U A E
293 MS. REMANI P JOSEPH, COHIN
294 MRS. RENU ABRAHAM, PERUMBAVOOR
295 PROF ROSEY CHERIAN, MAVELIKKARA
296 MR. ROSY MARIAM JESSY, MUPPATHADOM
297 MR. ROWTHER K P Z N. THODUPUZHA
298 DR. ROY ALEXANDER, THIRUVALLA
299 MR. ROY PAUL, ALWAYE
300 MR. SACHIDANANDA KAMMATH, ALWAYE
301 MR. SADANANDAN K D. COCHIN
302 MR. SAJEEV V A. ALWAYE 2
303 MR. SAJAN GEORGE, ALWAYE
304 MR. SAJI K SAM, TRIVANDRUM
305 MR. SAMUEL C.S. BANGALORE

306 PROF SAMUEL D. CHENGANNUR
307 MR. SAMUEL K K. PATHANAMTHITTA
308 DR. SAMUEL M.S., MADRAS
309 MRS. SANTHA G MENON, KANPUR
310 DR. SANTHAKUMARI B., SASTHAMANGALAM
311 SMT SANTHI M. EDAPPALLY
312 MRS. SARAMMA LONAPPAN, USA
313 MRS. SARAMMA MARKOSE, ALWAYE
314 MS. SARASWATHY AMMAL, CHANGAMPUZHANAGAR
315 MR. SASI ALEX, PALARIVATTOM
316 MR. SASI KUMAR K. THOTTAKKATTUKARA
317 MR. SATHEENDRA BABU C. THOTTAKKATTUKARA
318 MR. SATHEESE P A. THOTTAKKATTUKARA
319 ADV SATHEESH VARMA M.K., N PARUR
320 SMT SAVITHRI SANKARAN, THOTTAKKATTUKARA
321 SMT SAVITHRIKUTTY V A., KOLENCHERY
322 MR. SEBASTIAN M P. ERNAKULAM
323 MR. SEBASTIAN THUNDATHIL, U.S.A
324 MS. SHAILA VARGHESE, CANADA
325 MR. SHAJI K KURIAN, ALWAYE
326 MRS. SHEELA GEORGE, U.S.A
327 MR. SHYAM SREEDHAR, U.A.E
328 SMT SIMI SERA MATHEWS T., MULAMTHURUTHY
329 MR. SIMON K T. KOOTHATTUKULAM
330 MS. SINDHU SHAJI, COCHIN
331 MR. SIVARAMAKRISHNAN V R. ALWAYE
332 PROF SKARIA P.P. CALICUT
333 SMT SLEEMA B. MALIANKARA
334 MRS. SOJA C G. KODUNGALLOOR
335 MR. SOJAN VARKEY, ALWAYE
336 MR. SOMASUNDARAN N. COCHIN
337 MR. SREEKUMAR, ALWAYE
338 MR. STANLEY P MATHEW, TIRUVALLA
339 MR. SUBIN BABU PAUL, AMBALAMEDU
340 ADV SUDEENDRAKUMAR B. ERNAKULAM
341 DR. SUDHAKARAN T K. ALWAYE
342 MR. SUKUMARAN T P. QUILON
343 MRS. SUMA GEORGE, U A E
344 MR. SUNIL GEORGE KURIAN, TIRUVALLA
345 DR. SUNIL MAMMEN, ALWAYE
346 MR. SUNIL MANI KORULA., ALWAYE
347 MRS. SUREKHA ZACHARIA, KALAMASSERY
348 MRS. SUSAMMA ABRAHAM, KALAMASSERY
349 MRS. SUSAMMA CHERIAN, KOTTAYAM
350 MS. SUSEELA RAMANI, ALWAYE
351 MR. THANKACHAN P.I. ALWAYE-2
352 SMT. THANKAMANI N. MALIANKARA
353 MR. THOMAS A THYPARAMBIL, THOTTAKKATTUKARA
354 MRS. THOMAS ABRAHAM, KOTTAYAM
355 MR. THOMAS K.M. BOMBAY
356 MR. THOMAS K V., COCHIN
357 DR. THOMAS KOSHY, U A E
358 MR. THOMAS MATHEW, ALWAYE-2
359 MR. THOMAS MATHEW, THIRUVALLA
360 DR. THOMAS MATHEW, KOZHIKODE
361 MR. THOMAS MATHEW, U.A.E
362 MR. THOMAS P.C. PATHANAMTHITTA
363 MR. THOMAS P.C. ANGAMALY
364 MR. THOMAS P JOHN, TIRUVALLA
365 MR. THOMAS P THOMAS, COCHIN
366 MR. THOMAS V T. SALEM
367 MR. THOMAS V.V., MEENTHALAKKARA
368 MRS. THOMAS VARGHESE, MALASIA
369 MR. THOMAS VARGHESE, U.S.A
370 MR. THOMSON A V. ALWAYE
371 PROF TITUS C T. TIRUVALLA

372 DR. TONY FERNANDUS, ALWAYE
373 MR. UNNIKRISHNAN V G. KURUMASSERY
374 MRS. VALSA KURIAKOSE, ALWAYE
375 SMT. VANAJA KUMARI A P. WEST DESOM
376 MR. VARGHESE A P. THOTTAKKATTUKARA
377 JACOB C TITUS, TRIVANDRUM
378 PRO. VARGHESE CHANDY, MAVELIKKARA
379 SMT. SONU GRACE VARKEY, ALWAYE 2
380 MR. VARGHESE JOSEPH, THRIKKAKKARA
381 MR. VARGHESE K L. KURUPPAMPADY
382 MR. VARGHESE K.M., KUWAIT
383 MR. VARGHESE MATHEW, U A E
384 MR. VARGHESE MOOTHEDAN, ALANGAD
385 MR. VARGHESE P V. ALWAYE
386 REV. VARKEY K V. THIRUVANKULAM
387 MR. VENUGOPAL M., EDATHALA
388 MR. VENUGOPAL M G. ALWAYE
389 MR. VENUGOPAL T R. MANJAPRA
390 ADV. VIDHYASAGAR C.K. THODUPUZHA
391 SMT. VIJAYALAKSHMI C G. ERNAKULAM
392 MR. VIJAYAN K P. ANGAMALY
393 MR. VIJAYAN N K. KIZHAKKAMBALAM
394 MR. WILSON ALEXANDER, U A E
395 MR. YUSUF SIDDIQUE V A., ALWAYE
396 MR. ZACHARIAH P A., KOTTAYAM
397 PROF ZAHARIAH MATHEW, KOTTAYAM
398 SMT. ANNA PANACKAL., U.S.A
399 MR. CHERIAN A C & SMT. ELIZABETH,
THIRUVALLA
400 MR. CHANDY K.C., KOTTAYAM
401 MR. CHANDY T.K. EDAPPALLY
402 MR. GEORGE C.T. KOTTAYAM
403 MR. JOSEPH JOHN, KOCHIN
404 MR. ITTYCHERIAH, MADRAS
405 MR. JACOB RAJAN, TRIVANDRUM
406 MR. JACOB P. PAUL, ALWAYE
407 MR. PAULOSE T K. COCHIN
408 DR. MENON P.B.M. U.S.A
409 MR. PRAJITH KUMAR K. A., N PARUR
410 MR. REGY KURIAKOSE, MULAMTHURUTHY
411 DR. UNNIKRISHNAN G., N PARUR
412 SMT. RAJESWARY UNNIKRISHNAN, N PARUR
413 MR. SRIKUMAR R. B., TRIVANDRUM
414 DR. THOMAS T.V. KUZHIKKALA
415 SMT SHIRLY JOHN, TRIVANDRUM
416 MR. THOMAS E V. THIRUVALLA
417 PROF TITUS PAUL, ALWAYE

FOR REFERENCE

LIST OF ADVERTISERS

A Well Wisher
A.V. Thomas & Co. Ltd., Cochin
Aban Marketing & Exports, Cochin
Alappatt Agencies, Alwaye
Alappatt Traders (P) Ltd., Cochin
Amrok Shipping (P) Ltd.
Arya Vaidya Sala, Kottakkal
Aspinwall & Co. Ltd.
Australian Educational Consultants
Bank of Baroda, Alwaye
Bharath Petroleum Corp. Ltd.
Binani Industries Ltd.
Chakiath Agencies (P) Ltd., Cochin
Cochin Refineries Ltd.
Current Books, Alwaye
Darragh Smail & Co. (India) (P) Ltd.
Datapro Infoworld, Cochin
Elton & Sons
Evergreen Hardware Stores, Bangalore
FACT, Udyogamandal, Cochin
Federal Bank Ltd.,
GAC Shipping (India) (P) Ltd., Cochin
Genlite Generators, Cochin
Highrise Constructions (P) Ltd., Kochi
Hindustan Latex Ltd., Trivandrum
Hycount Pipes
Indian Rare Earths, Udyogamandal
JJ Confectionery
K.P. Chacko & Sons
KD Madan & Co., Cochin
KGP Jewellery, Kalady
Kodungallour Service Co-op. Society
Karthika Textiles, Kodungallour
Kerala Agro Machinery Corp. (Kamco)
Kerala Tourism Development Corp.
Kuruvithadam Agencies, Alwaye
Lord Krishna Bank, Alwaye
MA Ceramics (P) Ltd., Cochin
Marine Container Services (South)(P) Ltd
MIL Control Ltd. Alwaye
Madaparambil Corp., Muvattupuzha
Medimix
Mirson Power Controls, Cochin
Midas Marketing & Management Services
Muvattupuzha Urban Co-operative Bank Ltd
Navabharath Cycles, Cochin
Oil Palm India Ltd.
Orient Express Lines Ltd., Cochin
Paracka Industries, Kalady
Parur Co-operative Bank Ltd, Parur
Penta Milk Products (P) Ltd., Pbvr
Pipes India, Ernakulam
Plantation Corp. of Kerala Ltd.
Polakkulath Group, Palarivattom
Reshma Enterprises, Salem
Royal Sweets, Alwaye
Science Academy, Alwaye
Seematti, Cochin
Solvents & Chemicals, Cochin
Sree Sakti Paper Mills Ltd.
St. Antony's College, Alwaye
State Farming Corp. of Kerala Ltd.
Sunrise Knitting Mills
T-Series
Taj Group of Hotels
Tata Steel Company Ltd.
Tata Tea Ltd., Munnar
Techni Bharathi Ltd., Kochi
Transformers & Electricals Kerala Ltd.
United Liner Agencies of India (P) Ltd.
Unitek Power Systems, Alwaye
Videocon Appliances Ltd.
Zednem Enterprises, Kochi

With best compliments from

FACT

THE FERTILIZERS AND CHEMICALS TRAVANCORE LIMITED
UDYOGAMANDAL - 683 501

Get What You Want

Your dream home can now be yours.

With Federal Housing Scheme.

FEDERAL Home LOANS

FROM INDIA'S LARGEST PRIVATE SECTOR BANK

Getting a loan to finance your home is much easier than you think. With Federal Housing Scheme from Federal Bank. A loan scheme package that comes with unmatched multi-benefits.

• Competitive rates • Daily reducing balance • No administration fee • No pre-payment penalty • Special NRI cell • Minimum formalities.

To know more, please drop in at any of our branches. And make your dreams come true.

THE FEDERAL BANK LIMITED Regd. Office : Alwaye, Kerala
YOUR PERFECT BANKING PARTNER.
Visit us at http://www.federal-bank.com